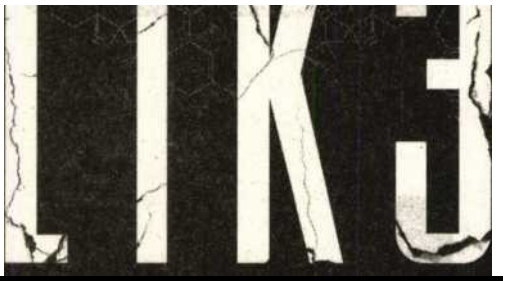

REALISTIK

JAY KRISIOFF

Traducere din limba engleză
de Silviu Genescu

ÎKLADIN

Colecţie coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Adrian Creţu, Diana Gheorghe
Tehnoredactor: Crenguţa Rontea Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KRISTOFF, Jay
LIFEL1K3 = REALISTIK / Jay Kristoff; trad, din 1b. engleză
de Silviu Genescu. - Bucureşti: Editura Paladin, 2021
ISBN 978-606-9000-77-9

I. Genescu, Silviu (trad.)

821.111

LIFEL1K3
Text Copyright © 2018 by Jay Kristoff
Map art copyright © 2018 by Virginia Allyn

© Editura Paladin, 2021, pentru prezenta ediţie
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

JAY

KRISTOFF

PALADIN YOUNG BOOKS

„Ingenioasă şi imprevizibilă."

Kirkus Reviews

„Un roman science-fiction profund, care nu vă va lăsa indiferenţi."

VOYA

„Noul thriller distopic al prolificului Jay Kristoff este aidoma unui joc video care debordează de acţiune."

www.readings.com.au/

„Kristoff oferă un roman solid, în care personaje bine conturate şi pline de resurse luptă împotriva pericolelor unei lumi viitoare descrise cu credibilitate."

www.publishersweekly.com

„Aventura ce se desfăşoară în ritm alert este plină de energie şi vervă, lăsându-i pe cititori fără răsuflare."

School Librari/ Journal

„Un SF în care domină acţiunea... O poveste de dragoste între *Mad Max* şi *Tank Girl."*

Booklist

„Există dragoste şi există prietenie, există momentul acela incomod când descoperim cine suntem de fapt. Lumea viitorului este strălucitor concepută, cu pericole latente pândind întruna de după orizont."

www.theliteraryphoenix.com

„Aventură compactă şi ritm alert."

Publishers Weekly

Am o sugestie să vă ţin pe toţi ocupaţi.

Invăţaţi să înotaţi.

Invăţaţi să înotaţi.

Invăţaţi să înotaţi.

— Maynard James Keenan

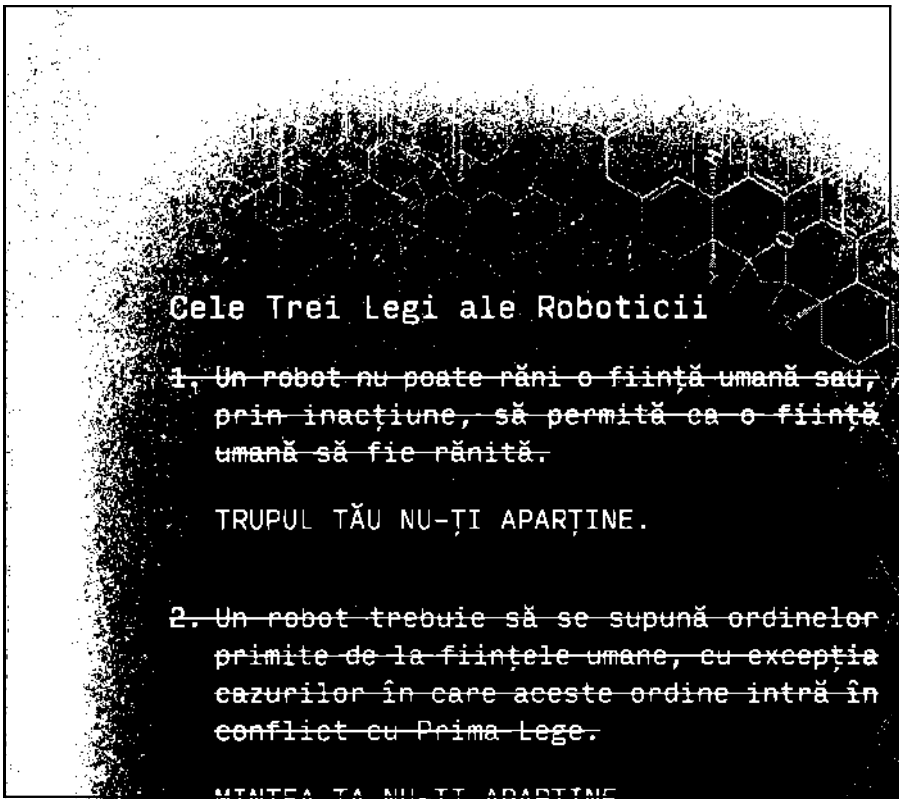
Cele Trei Legi ale Roboticii
1. Un robot nu poate răni o ființă umană sau, prin inacțiune, să permită ca o ființă umană să fie rănită.
TRUPUL TĂU NU-ȚI APARȚINE.
2. Un robot trebuie să se supună ordinelor primite de la ființele umane, cu excepția cazurilor în care aceste ordine intră în conflict cu Prima Lege.

automat

substantiv

Maşinărie fără inteligenţă proprie, operând după coduri pre-programate.

machină

substantiv

Maşinărie care necesită un operator uman ca să funcţioneze.

logika

substantiv

Maşinărie dotată cu inteligenţă, capabilă de operaţiuni independente.

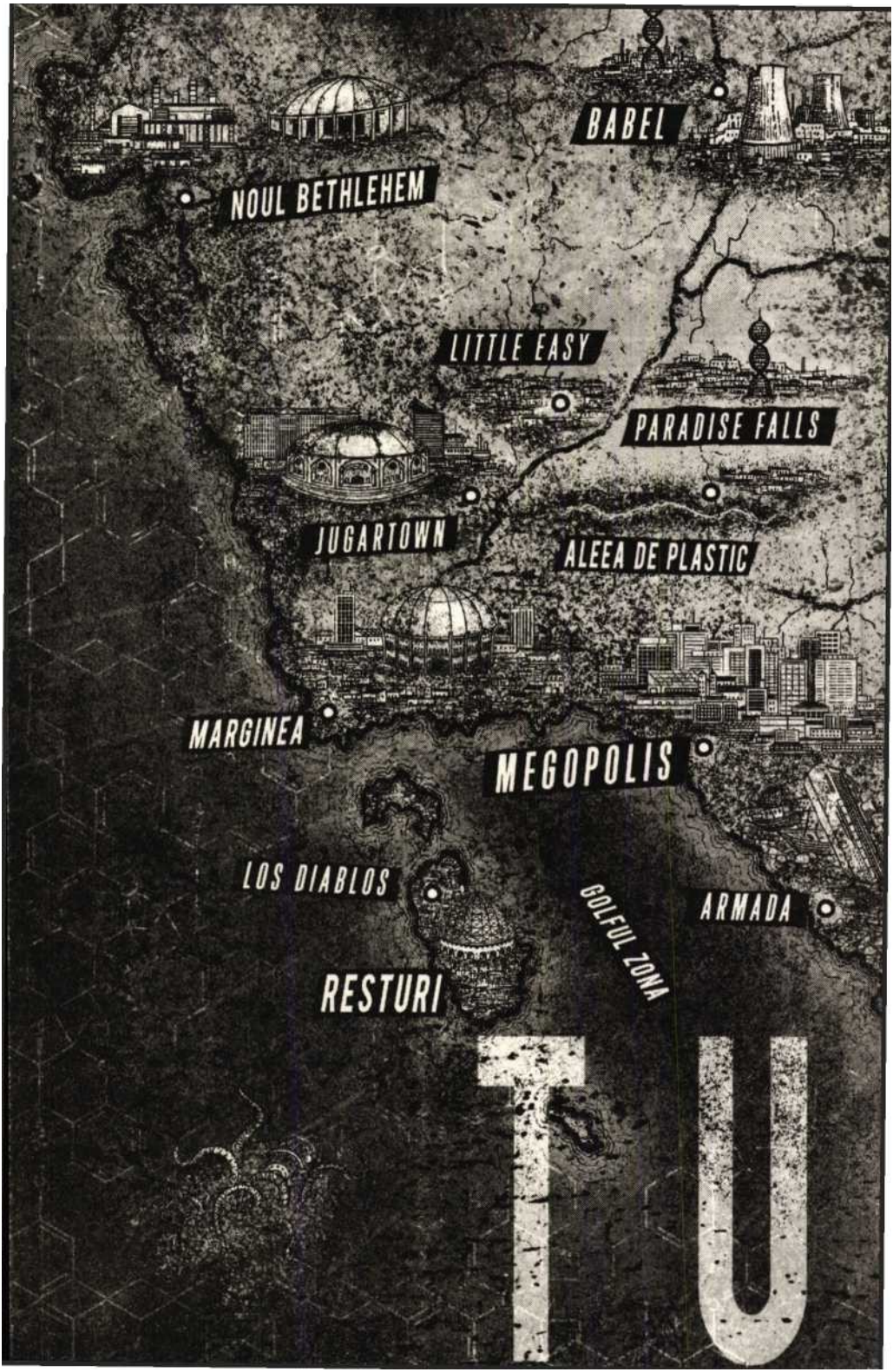
BABEL
NOUL BETHLEHEM
LITTLE EASY
PARADISE FALLS
JUGARTOWN
ALEEA DE PLASTIC
MARGINEA
MEGOPOLIS
LOS DIABLOS
GOLFUL ZONA
ARMADA
RESTURI

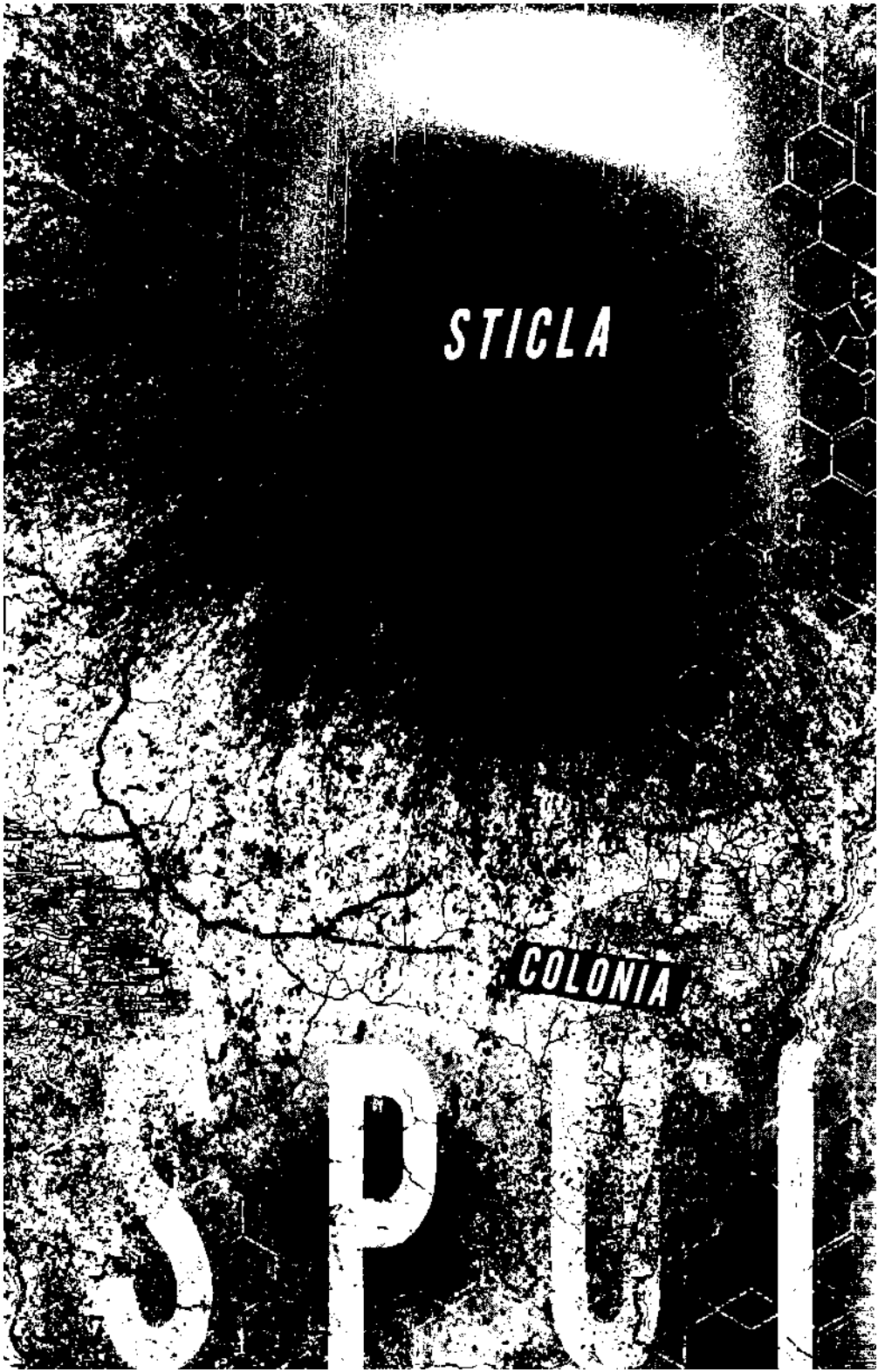
STICLA
COLONIA
SPIL

0.1

Prima oară, ei îl ucid pe tata.

Bocanci lucioşi răsună pe scări în vreme ce ei mărşăluiesc spre celula noastră. Sunt patru inşi, într-un şir solemn. Chipuri inexpresive şi piele perfectă, pistoale gri mat în mâinile roşii-roşii. Un bărbat frumos, cu părul auriu, zice că au venit să ne execute. Fără explicaţii. Fără scuze.

Tata se întoarce spre noi, iar groaza întipărită pe faţa lui îmi frânge inima în bucăţi. Deschid gura ca să-i vorbesc, însă nu ştiu ce să spun.

Gloanţele-l izbesc în spate şi flori însângerate îi acoperă pieptul. Surorile mele ţipă când din ţevile armelor erup flăcări şi umbrele dansează, iar zgomotul este atât de puternic, încât mi-e teamă că n-o să mai aud niciodată nimic altceva. Mama se întinde spre trupul tatei, ca şi cum ar vrea să-l prindă din cădere, iar glonţul care-i sărută fruntea îmi împroaşcă faţa cu roşu. Simt gust sărat şi metalic şi fum lăptos.

Şi totul e încremenit.

— Mai bine să domneşti în iad, zâmbeşte bărbatul frumos, decât să slujeşti în cer.

Cuvintele rămân suspendate în aer, printre cânturile unor explozii îndepărtate, acoperind imnul unor maşinării defecte. O femeie cu ochi cenuşii, indiferenţi, atinge mâna bărbatului frumos şi, cu toate că nu-şi vorbesc, toţi patru se întorc şi părăsesc încăperea.

Fratele meu se târăşte spre cadavrul tatei, în timp ce surorile mele încă ţipă. Limba mi s-a lipit de dinţi, iar sângele mamei este cald pe buzele mele şi nu mă pot gândi la nimic, nu pot procesa nimic decât că a fost o cruzime să ni se ofere acest moment - această aşchie fragilă de timp în care să ne rugăm să se termine. Să ne întrebăm dacă mai rămâne ceva din loialitate sau compasiune în acele cochilii pe care le îndesăm până la refuz. Să sperăm că poate nu vor omorî copii.

însă urletele încetează în cele din urmă şi fumul se risipeşte.

Şi iarăşi auzim bocanci lucioşi tropăind pe trepte.

PARIEA 1

UN BĂIAT CAKE FUNCIIONEAZĂ CU FISE

MANIFEST

Aproape toată lumea-i zicea Eve.

La prima vedere, nici nu i-ai fi luat seama. Nu că i-ar fi păsat ei prea mult. Cocoţată pe umărul unui gigant de metal, era doar o siluetă în mijlocul şuieratului şi huruitului şi nimbului de scântei scăpărătoare. înaltă, puţin uscăţivă, cu bocanci prea mari şi pantaloni-cargo prea strâmţi. Părul blond, decolorat de soare, ras pe părţile laterale, era tuns într-o creastă impresionantă. Pometii ascuţiţi erau mânjiţi cu vaselină, iluminaţi de arzătoarele de tăiat din mâini. Avea şaptesprezece ani, însă arăta mai în vârstă. La fel ca tot ce o înconjura.

O sferă din metal întunecat ocupa orbita unde ar fi trebuit să fie ochiul drept. Şase tipuri din siliciu erau introduse în spatele urechii drepte şi un oval lung de ţesut artificial se întindea de la tâmplă până la baza craniului. în mod evident, implantul nu fusese menit pentru ea - culoarea pielii era puţin prea deschisă pentru a se potrivi cu tenul.

Avea doar forma potrivită pentru a acoperi o gaură urâtă de ieşire.

— Probă de microfon, probă de microfon... M-auziţi?

Fata căreia aproape toţi îi ziceau Eve strânse o

şurubelniţă între dinţi şi aruncă o privire spre monitoarele înşiruite vizavi de puţul în care lucra. O imagine de înaltă rezoluţie îi înfăţişa arena de deasupra capului, cu diametrul de trei sute de metri, ticsită cu baricade arse şi carcasele ruginite ale concurenţilor anteriori. EmCee-ul se afla în lumina reflectorului, purtând o haină cu paiete şi un melon adecvat. Nu era nevoie de niciun microfon. Vocea i se auzea direct în staţia de amplificare, datorită implanturilor dentare.

— *Juvi şi juve!* ţipă ea. *Ucigaşi de scenă şi sclavi-de-salarii, bun venit la... WarDom!*

Mulţimea aclama. Mii de oameni, agăţaţi ca lipitorile de barele de protecţie ale Domului, fredonând şi răpăind din picioare. Majoritatea lor făceau şi mai urât din cauza stimulatoarelor sau a trăscăului făcut acasă, îmbătaţi de gândul camajului ce avea să vină. Vibraţiile lor se înfigeau în oasele Evei şi ea nu putea face altceva decât să zâmbească. Gustându-şi frica şi înghiţind-o cu totul.

— Să-nceapă balul, şopti fata.

— *în zona albastră,* răcni EmCee-ul, *condamnatul! Unfriţer, proaspăt venit de la frontiera cu Sticla, având pe răboj uciderea a şaptezeci şi doi de cetăţeni acreditaţi. Adus aici astă-seară pentru a gusta din justiţia vechii şcoli! Tot ce trebuie să faceţi e să-i oferiţi acestui fug un bun venit călduros, demn de Resturi. Ceva volum acum, dacă vreţi... pentru GL-417!*

O baie de lumină albastră se bolti la capătul din nord al Domului, iar panourile de pe podea se retraseră. O carcasă mătăhăloasă, ameninţătoare, robotizată, se înălţă la vedere sub o ploaie de scuipături şi de huiduieli. Măruntaiele Evei se întoarseră pe dos la vederea imaginii de pe monitor. Arzătorul îi tremura în mâini.

„E greu să-ţi înghiţi spaima fără scuipat, aşa-i?"

Robotul din zona albastră avea zece metri înălţime. Mătăhălos ca un cuirasat, părea o combinaţie între un excavator

şi un soi de cavaler în armură, desprins dintr-un realvirt istoric. Era un model pentru luptă grea, clasa

Goliat, iar vederea unui 'bot atât de letal adus sub luminile Domului îi făcu pe pariori să se scotocească prin buzunare şi pe agenţii de pariuri să se repeadă la catastifele lor.

Aceasta avea să fie o bătaie pe cinste...

— *Va fi un masacru,* rosti un glăscior în urechea stângă a Evei.

Ignorând avertismentul, fata îşi termină sudura, ochelarii de protecţie acoperindu-i ceea ce considera a fi ochiul bun. Implantul negru strălucitor introdus în găvanul drept îi asigura o vedere mai bună decât globul ocular adevărat; era dotat cu compensare pentru exploziile de lumină, zoom, adaptare la luminozitate slabă şi termoviziune. Insă întotdeauna avea dureri de cap din cauza lui. Bâzâia, când ea clipea. îi provoca mâncărimi, când se trezea plângând dintr-un coşmar.

— Cum aşa, Cricket? strigă ea.

— Sistemul de ochire arată o îmbunătăţire de numai 13,7%.

Cricket se holba la ea din scaunul de pilotaj, cu ochii lui asimetrici. Faţa roboţelului nu afişa expresii, însă îşi mişca fâşiile metalice care treceau drept sprâncene pentru a-şi manifesta emoţiile. Era un homunculus din părţi disparate, înalt de patruzeci de centimetri, de culoarea ruginii. Nu avea niciun fel de simetrie. Teleobiectivele îi erau mult prea mari pentru cap, iar capul îi era mult prea mare pentru corp. Disipatoarele termice de pe spate şi scalp stăteau precum ţepii unui animal dintr-un realvirt istoric vechi. Li se spunea porci spinoşi.

— Păi, e vremea balului, răspunse fata. Goliatul ăla-i mare cât o casă, deci nu va fi dificil de lovit.

— S-ar putea să sune caraghios, însă te poţi retrage oricând, Evie.

— De ce-ai crede că sună caraghios, Crick?

— Ştii să faci lucruri mai bune decât aşa ceva. Cricket sări pe podea. Nici n-ar fi trebuit să vii aici. Bunicul şi-ar ieşi din pepeni dacă ar afla.

— în primul şi-n primul rând, cine crezi că m-a învăţat cum să construiesc roboţi?

— Cu ăsta eşti prea departe de categoria ta de

greutate. Te porţi ca o idioată.

— Bunicul o să te dezactiveze dacă află că vorbeşti aşa urât.

Cricket îşi puse o mână pe piept, într-o solemnitate batjocoritoare.

— Sunt aşa cum m-a dorit constructorul meu.

Eve râse şi se căţără spre habitaclu. Era confortabil; machina ei avea numai şase metri înălţime şi abia dacă mai exista loc şi pentru ea în afară de monitoare şi de panourile de control. Majoritatea maşinilor care concurau în luptele din Dom erau modele de infanterie recuperate, însă progenitura Evei făcea parte din clasa Lăcustă, construită pentru atacuri fulgerătoare asupra unor poziţii fortificate, în timpul Războaielor Stat-Corporaţii. Avea formă umanoidă, iar lipsa masivităţii era compensată de viteză şi era adaptată pentru distrugerea hoţilor - gheare zimţate la mâna stângă, un picon propulsat de jet în cea dreaptă. Armura îi era pictată într-o combinaţie violentă de negru şi de roz electric. Eve se lăsă în scaunul pilotului şi îi strigă lui Cricket:

— îmi pare curu' mare în ăsta?

— Vrei să ştii adevărul?

— Vrei să-ţi dezactivez iarăşi unitatea vocală?

— Serios, Evie, n-ar trebui să urci acolo.

— A fost o oportunitate, Crick. Avem mare nevoie de mălai.

— Te-ai întrebat vreodată de ce ţi se oferă prima rundă împotriva unui robot atât de mare?

— Iar tu te-ai întrebat vreodată de ce-ţi repet că eşti paranoic?

Cricket îşi duse din nou mâna pe piept.

— Sunt aşa cum m-a dorit...

— Da, da. Eve zâmbi strâmb şi începu secvenţa de pornire. Du-te la monitoare, da? O să am nevoie de ajutorul tău.

Fata era întotdeauna uimită de cât de bine ofta roboţelul, ţinând cont de faptul că nu avea plămâni din care să răsufle.

— Să nu-ţi fie frică niciodată, Crick. Lovi uşor cu

palma pe blindajul machinii. Un robot aşa frumuşel ca tine n-o să fie mătrăşit în niciun caz de un friţer. Nu atâta vreme cât pilotez eu.

Glasul îi răsună Evei în cască:

— Grozav. Ai încredere în tine, fug.

— Oh, mulţam, Lem, zâmbi ea.

— Nicio problemă. După ce mori, îmi rămân mie toate boarfele tale, da?

Motoarele se cutremurară şi cei patru mii de cai-putere de sub caroseria machinii o făcură pe Eve să rânjească. îşi prinse centura de siguranţă, în timp ce glasul EmCee-ului răsună prin WarDom.

— Iar acum, în zona roşie!

Un muget se desprinse din rândul spectatorilor.

— Un pumn de îndârjire, construcţie artizanală, chiar aici, în Resturi. Neînvinsă în opt lupte crâncene şi *ridicând prima ghioagă ameţitoare, iat-o pe Doamna Justice. Pregătiţi-vă să răguşiţi pentru domnişoara Cârpeală!*

Plafonul se căscă larg. Făcându-i cu ochiul lui Cricket, Eve azvârli şurubelniţa şi închise habitaclul cu o pocnitură. Douăsprezece ecrane se aprinseră când îşi băgă mâinile şi picioarele în mânecile şi în cizmele de control. Sistemele hidraulice şuierară, iar motoarele duduită prin pereţii habi- taclului când păşi pe platforma de încărcare pentru arena WarDom.

Când se expuse vederii, mulţimea scoase strigăte de susţinere. Eve îşi mişcă picioarele şi machina ei înaintă pe terenul de măcel. Giroscoapele zumzăiau în jur şi încărcarea electrostatică îi păcănea de-a lungul braţelor. Domnişoara Cârpeală oferi un salut soldăţesc, iar publicul răcni drept răspuns. Eve arătă spre cele două cuvinte vopsite cu litere stilizate pe posteriorul machinii ei:

PUPAŢI AICI.

Adversarul Evei stătea tăcut, cu un luciu fantomatic conferit de microsolarele din vopseaua lui de camuflaj. Spre deosebire de machina ei, Goliatul era o logika, un robot acţionat de propria inteligenţă mai degrabă decât prin control uman. Dacă lumea ar fi funcţionat normal,

Prima Lege a Roboticii ar fi împiedicat orice robot să ridice mâna asupra vreunui om. Problema era că Goliat ăsta friţase undeva pe drum şi fantomase un grup de colonişti în apropierea Sticlei. Nu era prima dată când se întâmpla aşa ceva. Din ce în ce mai mulţi boţi păreau că o luaseră razna prin pustietăţi. Poate din cauza radiaţiilor. Sau a izolării. Cine ştie? Insă luptele cu boţi atrăgeau întotdeauna publicul cel mai numeros. Eve n-avea nicio problemă în a doborî un friţat dacă asta însemna să dobândească mai multe credite.

Adevărul era că ceva din ea chiar gusta asta.

Insă, în pofida bravadei, avertizarea lui Cricket îi bâzâia în minte, în vreme ce-1 măsura din priviri pe Goliat. Era clar cel mai mare dintre boţii cu care se confruntase, având optzeci de tone. Fata îşi muşcă buza de jos, încercând să-şi astâmpere emoţiile. Implantul optic bâzâi când ea se încruntă. Pielea artificială de la tâmplă era singura porţiune a feţei care nu era năclăită de sudoare.

„Dacă n-aş avea atâta nevoie de premiu.

— Şi-acum, pentru neiniţiaţi, croncăni EmCee-ul, *competiţiile din Dom sunt simple ca bună ziua. Logika condamnată luptă până la SDF - asta înseamnă „scos-din-funcţiune".*

Dacă un luptător ajunge SDF, un altul intră în arenă. Frumoşilor, aveţi la dispoziţie şaizeci de secunde înainte de a se închide pariurile. Vă reamintim că execuţia de astă-seară este sponsorizată de distinsul colectiv de la BioMaas Incorporated şi de vizionarii de la Daedalus Technologies.

Prezentatoarea îşi arătă implanturile optice, în două nuanţe, şi zâmbi cu subînţeles.

— Construim azi ziua de mâine!

Reclame dansau pe monitoare, deasupra capului EmCee-ului. Eve analiză uriaşul de pe ecranele ei, calcu- lându-şi cea mai bună mişcare de deschidere. Glăsciorul din urechea ei se auzi iarăşi, pe o tonalitate de fetiţă, cu efect de microfonie.

— Am un agent de pariuri care-ţi dă o cotă de patru la unu împotriva ta, rebelo.

Eve bătu în microfon.

— Patru la unu? Tare de tot. Bagă-ne, Lemon.

— *Cât de mult vrei să scoţi de la tipii ăştia strânşi la pungă, dulceaţă?*

— Cinci sutare.

— *Eşti fumată? Astea-s toate fondurile noastre. Dacă pierzi...*

— Am învins în opt lupte la rând, Lemon. N-am de gând să-ncep să pierd acum. Avem nevoie de câştigul ăsta. Sau ai o metodă mai bună de a face rost de medicamentele bunicului?

— *Să ştii că am o metodă, zact.*

— Ceva care să nu implice apropierea mea prea mare şi lipicioasă de vreun sclav-de-salariu nenorocit de vârsta a doua, clar?

— *Mda, atunci n-am nimic.*

— Fă pariul. Cinci sutare.

— *OK,* veni răspunsul. *Tu eşti şefa.*

— Nu uita să iei chitanţa, da?

— *Hei, s-a-ntâmplat doar o dată...*

— *Treizeci de secunde, faceţi pariurile!* ţipă EmCee-ul.

Eve reveni la afişajele ei şi rosti în microfon:

— Cricket, mă recepţionezi?

— Păi, nu te recepţionez, nu, se auzi răspunsul printre pârâituri. Dar te aud, dacă asta ai vrut să zici.

— Ha-ha, ce amuzant. Bunicul ţi-a ajustat din nou softul de umor?

— Sunt o lucrare în curs de desfăşurare.

— O să-i spun să continue. Miji ochii spre goliatul profilat pe monitoare. O să lupt pe latura din sud şi mă duc la optice, simţi asta?

— Drept în strălucitoarele mele piese metalice bărbăteşti.

— Tu n-ai părţi bărbăteşti, Crick.

— Sunt după cum m-a dorit creatorul meu. Un oftat metalic. E aşa un nemernic...

Vocea lui Lemon pârâi în urechea Evei:

— *OK, să-i dăm drumul. Poţi să-mi vezi fundul? Sunt pe lângă standul Neo-Meat™.*

Eve scană mulţimea. Vânători de chilipiruri şi

localnici, majoritatea veniţi să se descarce după munca grea din timpul săptămânii. Văzu o gaşcă din Frăţie. Erau şase, îmbrăcaţi în robe roşii, de şcoală veche, predicând tare, peste zgomotul Domului, despre puritatea genetică şi nenorocirile ciberneticii. Bannerul lor stacojiu era ornat cu un X negru mare, precum cel pe care-i ţintuiau în cuie pe oameni când Legea nu era atentă.

La marginea arenei, Eve zări o fată măruntă, îmbrăcată într-o jachetă de piele uzată, mult prea mare. O tunsoare bob roşu aprins, răvăşită. O faţă presărată cu pistrui. Ochelari pe frunte şi un choker la gât. O mânuţă într-o mănuşă fără degete făcu semn în direcţia ei, printre barele de protecţie ale Domului.

— Te văd, îi răspunse Eve.

Inimitabila domnişoara Lemon Fresh ţopăi de bucurie şi duse degetele arătătoare în semn de corniţe lângă tâmple.

— *OK, pariul s-a marcaaaaaat, cel mai bun,* raportă ea. *Cinci sutare pe cota patru la unu. Să sperăm că nu ţi-ai lăsat mojo-ul în ceilalţi pantaloni.*

— Ai luat chitanţa?

— *S-a întâmplat doar o dată, Evie...*

Eve îşi reîntoarse atenţia la adversar şi-şi flutură degetele peste comenzile mediului din mănuşile ei. Auzise zvonul că toate arenele Domefighter de pe continent erau virtuale, însă aici, în Resturi, luptele din WarDom se desfăşurau strict după vechea şcoală: cu reciclaţi, reparaţi, remodelaţi. La fel ca orice altceva de pe insulă. Un mesaj de confirmare îi licări pe display, semnalând că întregul control fusese transmis consolei. înclină platforma cu o fracţiune sub Goliat, doar de încercare.

Robotul se poticni când panourile de sub picioarele sale se deplasară. Eve se întrebă ce procese au loc în creierul lui computerizat. Dacă ştia că avea să piară în seara asta. Dacă i-ar fi păsat, presupunând că ar fi fost programat să-i pese.

Mulţimea urlă când podeaua se mişcă, plăcile de oţel interconectate vălurindu-se în timp ce degetele

încordate ale Evei strângeau comenzile. EmCee-ul se retrăsese în cabina de observaţie, deasupra arenei şi vocea ei vibra în sistemul de amplificare:

— După cum vedeţi, controlul mediului a fost remis primului concurent. Conform regulilor standard din WarDom, va avea la dispoziţie cinci bile pentru demolări, plus modulaţia de suprafaţă. Pentru prospăturile de aici, asta-nseamnă... Ăăăăa, la naiba, ia întrebaţi-l pe tăticul vostru ce-nseamnă asta după ce-l trimit acasă dimineaţa. Zece secunde până la ostilităţile depline!

Numărătoarea inversă apăru pe monitoare, logourile Daedalus Tech şi BioMaas Inc. rotindu-se în colţuri. Mulţimea se alătură numărătorii, cu palme transpirate pe barele ruginite.

— Cinci...

Eve miji ochii, iar pe buze îi apăru un zâmbet tăios, ca o lamă de ras.

— Patru...

Domnişoara Cârpeală se încordă ca un alergător pe blocstart.

— Trei...

Uriaşul stătea neclintit ca un bolovan.

— Doi...

— Mai puternice-mpreună, murmură Lemon.

— Unu...

— împreună pe veci, răspunse Eve.

- RĂZBOI!

Eve se năpusti înainte, Lăcusta desprinzându-şi tălpicile de sol şi gonind peste Dom. Podeaua de sub ea se înclină şi se transformă într-o rampă în vreme ce fata apăsă butoanele de control al mediului, maşinăria zburând prin aer cu mugetul motorului de patru mii de cai-putere. Goliatul ridică un pumn de trei tone pentru a izbi Lăcusta şi a o face bucăţi, însă, la comanda Evei, podeaua se mişcă. Logika se poticni şi picioarele îi derapară pe podea când Domnişoara Cârpeală ateriză pe umărul său. Turbocompresoarele activate de Eve intrară în acţiune şi piconul străpunse ocularul drept al Goliatului şi ieşi prin dosul craniului său.

— *Prima lovitură dată de Domnişoara Cârpeală!* ţipă EmCee-ul. *Moartea vine de suuuuuuus!*

Un urlet de răspuns al mulţimii. Zâmbetul Evei se lăţi când impactul simpatetic îi urcă de-a lungul braţului. Tocmai îşi trăgea piconul din craniul Goliatului când pumnul imens al acestuia se strânse în jurul antebraţului Domnişoarei Cârpeală, mototolind armura ca pe o foaie de hârtie.

— Te-a prins! strigă Cricket. Scapă de el!

Eve percepu presiunea prin mâneca de control, amorti- zoarele automate intervenind înainte să simtă vreo durere.

Lovi cu ghearele, sfâşiind umărul gigantului, şi, cu un scrâşnet metalic, Eve şi Lăcusta ei zburară peste Dom. Domnişoara Cârpeală se izbi de bare, zdrelindu-şi degetele ce nu fuseseră retrase suficient de repede. Fata-şi muşcă limba, lovindu-se cu capul de scaunul pilotului. Se rostogoli şi sări din nou în picioare când Goliatul se repezi în şarjă.

— *Eşti OK?* întrebă Lemon. >

— Numai zâmbete şi flori...

Făcu o grimasă.

— Foloseşte comenzile mediului! strigă Cricket.

Monitoarele Evei erau pline cu rapoarte de avarii, derulând sute de cifre pe secundă. Continuă să menţină podeaua în mişcare, pentru a opri atacul Goliatului şi apăsă butoanele pentru a lansa prima dintre bilele pentru demolări atribuite ei. O sferă enormă din fier ruginit apăru legănându-se din plafon şi robotul se opri în derapaj pentru a o evita. Domnişoara Cârpeală era din nou în picioare, deplasându-se pe circumferinţa domului. Eve lansă încă o bilă spre unghiul mort vizual al colosului. Sfera ruginită îi rase umărul, ricoşând din carcasa blindată, spre deliciul mulţimii. Imensa logika se ghemui şi evită a treia bilă. Fata simţi gust de sânge în gură când degetele-i dansau în mănuşa de control, diri- jându-1 pe Goliat înapoi, spre a-şi face loc să se desfăşoare.

Lovi scările Domnişoarei Cârpeală şi pătrunse în raza de acţiune. Undui iarăşi podeaua, astfel că logika

păşi greşit şi ea îi sfâşie cu ghearele umărul deja avariat. Uriaşul ripostă, însă lovi în aer când podeaua se mişcă din nou, iar Eve dispăru printre bilele pentru demolări precum fumul.

— *încă-i bătăioasă ca naiba, oameni buni!* comentă EmCee-ul.

Strigăte înflăcărate izbucniră din mulţime. Braţul drept al Goliatului atârna flasc şi o scanare rapidă arătă că sistemele hidraulice ale umărului fuseseră distruse.

— *Frumoasă lovitură,* se auzi glasul lui Lemon în urechea Evei. *Sunt entuziasmată.*

— Am învăţat asta uitându-mă la realvirturi vechi cu kickboxing, răspunse Eve.

— *Credeam că te uitai la astea pentru abdomenele lucrate şi pantalonaşii scurţi.*

— Nu mă plângeam...

— Evie, nu te mai fuduli atât! o avertiză Cricket. Trebuie să presezi cât poţi. Goliatul ăla se va repezi la tine în curând.

Eve îşi şterse fruntea pe umăr, toată plină de adrenalină şi de zâmbete.

— Mai încet cu datul la cocoaşă, Crick. I-am luat fugului numărul de identificare.

Goliatul se retrăsese pentru a-şi face bilanţul, o barieră de metal contorsionat ridicându-se între el şi Domnişoara Cârpeală. Braţul drept pierdea lichid de răcire şi gaura din găvanul ochiului scuipa scântei albastre. Cu trei bile legă- nându-se acum peste Dom şi cu doar un singur ocular în funcţiune, Eve ştia că mişcările greoaie ale 'botului îi vor crea acestuia probleme în urmărirea unei ţinte. Tot ce trebuia acum să facă era să-l atace din unghiul său vizual mort şi să nu rămână niciodată destul de mult într-un loc încât să încaseze o lovitură directă.

— Bine, hai să-l trimitem la fier vechi pe robotul ăsta rău.

Cu o zvâcnitură din degete, Eve îşi trimise ultimele două bile să cadă din plafon, într-o mişcare de secerare

dinspre dreapta, spre capul colosului. Insă, în icnetul uluit al mulţimii, acesta sui greoi pe o baricadă şi prinse lanţul pe care se legăna una dintre bile. Smulgând-o din ancorajele din plafonul Domului, robotul se ghemui din nou pe podea, cu verigile ruginite ale lanţurilor înfăşurate în jurul pumnilor. Duse în spate un braţ, pregătindu-se de aruncare.

— *Mişcări laterale la acest Goliat, oameni buni. Pare să fie un caftangiu de stradă.*

— Ai grijă! strigă Cricket.

Zece tone de metal sferic zburară direct spre ea, suficient cât să-i transforme Lăcusta în fiare vechi. Rostogolindu-se într-o parte, Eve înclină podeaua şi sări în aer cu cleştii întinşi. Inşfăcă una dintre bilele ce se legănau deasupra, evitând lovitura Goliatului, şi căzu într-un picaj perfect drept pe capul său. Clipa se spulberă în aşchii şi fiecare secundă păru o zi întreagă. Mulţimea urla. Obiectivul lucitor se fixă asupra fetei, când uriaşul îşi trase înapoi pumnul masiv. Ţipătul de luptă al lui Lemon răsună în urechea ei. Cricket pârâi, trimiţându-i un avertisment. Se gândi la *două mii* de credite şi la fericirea de a obţine un premiu.

Eve ridică piconul şi scoase un urlet, venele umflându-i-se în exaltarea execuţiei când împunse controalele de mediu pentru a înclina podeaua, ca să-l aducă pe Goliat în raza loviturii ei.

Dar nu se întâmplă nimic.

Plăcile de sub maşinărie nu se clintiră nici un milimetru. Eve urlă de ciudă când lovi din nou comenzile, coborându-şi piconul într-o mişcare inutilă, în vreme ce Goliatul o trimise la pământ.

Impactul asurzitor o împinse pe Eve în hamaşament, făcând-o să-i clănţăne dinţii. Machina ei fu expediată în zbor de cealaltă parte a Domului, lăsând în urmă componente rupte şi scântei orbitoare. Domnişoara Cârpeală căzu pe podeaua WarDomului şi derapă, scrâşnind şi şuierând.

— *Oh, Cârpeală e SDF!* strigă EmCee-ul. *A fost zdrobită!*

Fum în cockpit. Sufocant şi negru. Display-urile Evei erau inactive, *totul* era distrus. Raze subţiri de lumină străpungeau sudurile sfărâmate din blindajul machinii ei. Fiecare centimetru de piele părea învineţit. Se simţea ca şi cum oasele-i erau frânte.

— *Rebelo, ridică-te!* auzi vocea lui Lemon în urechea ei. *Nasolul vine spre tine!*

Eve auzi paşi grei apropiindu-se. Apăsă butonul CATAPULTARE şi sistemele hidraulice vibrară când se deschise cockpitul. Icnind, scuipând sânge, încercă să iasă din epavă, străduindu-se să nu ia în seamă zgomotul Goliatului ce se apropia. Impactul încă-i răsuna în craniu. Lichid de răcire, componente electronice prăjite, sânge. Logika venea hotărâtă spre ea, cu braţul întins.

La ce naiba se gândea? Al doilea caft era gata să înceapă. Logika ar fi trebuit să se întoarcă şi să se ocupe de următorul său adversar, dar se îndrepta spre ea ridicând pumnul. De parcă ar fi vrut...

— *Pleacă de-acolo, rebelo!* strigă Lemon.

Ca şi cum ar fi *vrut-o.*

Eve încercă să iasă, însă un picior rămăsese prins în cizma de control. Lemon ţipa. Mulţimea urla. Se uită în sus spre ocularul albastru limpede precum cristalul şi văzu moartea holbându-se spre ea, optzeci de tone, frica şi furia suindu-i în piept şi clocotindu-i în gât.

Refuză să se clintească. Să o şteargă. In definitiv, se mai întâlnise cu moartea. O scuipase drept în faţă. Se căţărase, muşcase şi-şi făcuse drum dinspre tăcerea întunecată ca să ajungă aici.

„Ăsta nu-i sfârşitul meu.

Nu-i decât un alt adversar."

încărcături electrostatice îi dansau pe piele. Refuzul creştea înlăuntrul ei, violenţa îi pulsa în tâmple când pumnul Goliatului coborî. Furia erupse şi i se împrăştie pe buze când Eve ridică mâna şi zbieră. Şi zbieră.

ŞI ZBIERĂ.

Iar uriaşul se clătină.

Se prinse de cap ca şi cum ar fi putut să-l doară.

Din orbite îi izbucniră scântei, căzându-i în cascadă

pe piept. Robotul imens se cutremură şi, scoţând un geamăt metalic îngrozitor, în pârâitul releelor prăjite şi în *pocnetele*

circuitelor arse, se bălăbăni spre înapoi şi căzu la podea nemişcat.

Eve tresări când gigantul lovi pământul, duhoarea de plastic ars amestecându-se cu gustul de sânge din gura ei. Mulţimea rămase amuţită, privind şocată la fata slăbănoagă, mânjită cu vaselină, încă prinsă în interiorul machinii sale. Mâna tot întinsă. Degetele tot tremurând.

Li se năzărea tuturor? Erau drogaţi? Ori juva asta tocmai dăduse de pământ cu o logika de optzeci de tone, răstur- nând-o cu cracii-n sus, printr-un simplu gest al mâinii?

— *Evie,* auzi glasul lui Lemon în urechea ei. *Evie, eşti OK?*

Fata căscă ochii la mulţimea amuţită din jur.

La rămăşiţele fumegânde ale Goliatului.

La degetele ei răşchirate.

— Cred că sunt la kilometri depărtare de a fi OK, Lem...

DEMOCRAŢIE

♦

Blondul se ridică mult deasupra mea. E înalt până la cer. De două ori pe-atât de frumos. Păşeşte mai aproape şi mă întreb de ce bocancii lui chiţăie ca şoarecii înspăimântaţi. Atunci privesc în jos şi văd că podeaua-i roşie. Şi-mi aduc aminte.

Faţa mea. Mâinile mele. Nimic nu-i al meu. Niciun pic.

Tata.

Mama.

Eu...

Fratele meu, Alex, are doar zece ani. Creează lucruri la fel ca tatăl nostru. Insuflă viaţă acolo unde nu există. Pentru cea de-a cincisprezecea aniversare a mea, mi-a făcut fluturi. Nu mai există ceva precum fluturii şi, cu toate astea, i-a făcut.

întotdeauna reuşea să mă facă să zâmbesc.

Bărbatul frumos ridică pistolul şi Alex priveşte în gaura ţevii înspre veşnicie.

— De ce faci asta? întreabă.

Bărbatul frumos nu răspunde.

Iar eu nu mai zâmbesc.

Urlu.

*

Acestui ţinut obişnuiau să-i spună Kalifomya, însă acum îi zic Resturi.

Bunicul îi povestise Evei că locul ăsta nu fusese nici măcar o insulă înainte de Cutremur. Că puteai să mergi cu machina dinspre Resturi spre Zonă fără să atingi niciodată apa. Cu mult în urmă, regiunea asta era doar o parte din Măreaţa şi Vechea Yousay. înainte ca ţara să fi fost bombardată, să fi devenit un pustiu din sticlă neagră, iar San Andreas să-şi deschidă falia şi să invite oceanul la o degustare. înainte de încleştarea corporaţiilor în Războiul 4.0 pentru ce mai rămăsese din ţară, în urma căruia şi-au ridicat oraşele-stat sub cerul ca scrumul de ţigară.

Eve verifică dacă era vreun pericol şi ieşi din măruntaiele WarDomului, având-o pe Lemon la remorcă. O bubuitură reverberă în arenă, acompaniată de un vuiet cutremurător, începuse altă luptă şi Eve îi auzea pe uriaşii de fier cioc- nindu-se în ropotul aplauzelor. Simţea în gură gust de cupru, iar pântecul i se părea plin cu gheaţă. Amintirea braţului ei întins şi a Goliatului prăbuşit era încă vie.

„Ca şi cum n-ar fi fost deja destul..

Medicul pentru oameni al Domului îi dăduse un pumn de calmante şi-i făcuse o bioscanare, însă ea nu voia decât să plece de-acolo. îi văzuse pe băieţii din Frăţie şi, după cum luptase, în mod sigur le scăpărau călcâiele după ea. Trebuia să plece acasă cât mai putea.

Un panou publicitar decolorat de trecerea timpului se înălţa în apropierea ieşirii din spate a Domului. Kaiser stătea lângă el în întuneric, cu ochii arzându-i uşor şi coada începu să i se zbată când o zări.

— Ce face băiatul meu frumos? zâmbi Eve. Ce face căţeluşul meu bun?

Kaiser hămăi vesel şi se rostogoli pe spate, pentru ca Eve să-l scarpine pe burtă. Lemon îngenunche lângă prietena ei, mângâind coşul pieptului blitzhundului. Labele din spate ale lui Kaiser începură să zvâcnească atunci când îi găsiră punctul sensibil, pistoanele îi şuierară şi disipatorul termic care-i servea drept limbă îi atârnă din gură. După câteva minute de hârjoană, fetele îl lăsară în pace şi blitzhundul se scuturâ tot aşa cum ar fi făcut şi un dulău adevărat, desco- torosindu-se de praful adunat pe carcasă.

Kaiser nu era o logika, precum Cricket. Teoretic vorbind, era un cyborg având ca părţi organice o bucată de creier de la un Rottweiler donat şi cincisprezece centimetri din şira spinării înfipţi într-o carcasă blindată de luptă. Ar fi arătat aproape ca unul adevărat, însă blana începuse să se deterioreze cu un an în urmă, aşa că Eve îl lăsase acoperit doar cu metal şi-l vopsise cu pulverizatorul într-un model de camuflaj urban. Acum arăta scheletic, tot numai plăci de plastoţel şi hidraulică. Fetei îi plăcea mai mult aşa. Părea ceva mai onest decât să dea impresia că ar fi un câine adevărat. Bunicul spunea că era mai bine să se tragă asupra ta pentru ce eşti decât să fii îmbrăţişat pentru ceea ce nu eşti. In Resturi, de cele mai multe ori, cineva era pregătit să tragă oricum asupra ta.

Eve auzi zgomot de sticlă spartă, strigătul unui beţivan în noapte. Cele două fete se ghemuiră în umbra Domului, aşteptând să vadă dacă membrii Frăţiei ori altcineva le luase urma. Minutele treceau, iar ele stăteau ghemuite în întuneric.

Lemon îşi dădu într-o parte şuviţele roşu aprins ce-i acopereau pleoapele. Fata răsuci între degete amuleta chokeru- lui, un trifoi mic din argint, cu cinci foi, şi şopti:

— Mai bine ne-am căra de-aici, rebelo.

— Ne-am pierdut tot bănetul cu pariul ăla, răspunse Eve. Nu mai avem bani de drum.

— Ar trebui să-l trimitem pe Kaiser după agentul de

pariuri. Zact.

— Tehnic vorbind, Domnişoara Cârpeală a *căzut* prima. Şi-n afar[7] de asta, chiar ai chef să stai aici şi să te cerţi pentru credite cu Frăţia aşezată la pândă?

Lemon îşi muşcă buza şi oftă.

— Frumoasă noapte pentru o plimbare, nu?

Porniră pe drumul de întoarcere spre Valea Anvelopelor. Kaiser mergea înainte, cu ochii aprinşi ca nişte faruri. Cricket se afla în rucsacul Evei, capul supradimensionat al roboţelului săltându-i deasupra umerilor. Ieşiră de pe drum într-o pădure de turbine eoliene înalte, macarale ruginite şi carcase metalice. Privirea lui Lemon cerceta umbrele din jurul lor, cu bastonul de baseball electric pe umăr. In mod clar ştia că nu era vreme de chestionare rapide, însă întrebările-i stăteau pe limbă.

— Aşa, zise ea în cele din urmă, împiedicându-se printre gunoaie.

— Aşa, răspunse Eve.

— Vrei să vorbim despre ce s-a-ntâmplat acolo?

— Te referi la partea în care controlul meu de mediu a friţat sau la cea în care am prăjit toate circuitele din interiorul Goliatului doar ţipând la el?

— N-am auzit nimic din cauza mulţimii. Dar trebuie să fi fost un cuvânt foarte deocheat.

Eve îşi setă optica pentru luminozitate scăzută şi vederea i se modifică în tonuri de negru şi de verde. Vedea conturul mormanelor de resturi din jurul lor, căldura îndepărtată a soarelui aflat dincolo de orizont. în mintea ei, Goliatul acela continua să se prăbuşească la podea.

— Bunicul o să mă fantomeze, mai mult ca sigur, oftă ea.

— Cum o să afle? pufni Lemon.

— Luptele din Dom se transmit peste tot în Resturi. Uneori, chiar şi în Megopolis.

— Domnul C nu se uită niciodată la streaming. Calmea- ză-te, rebelo!

— Nu crezi că cineva o să aibă grijă să-i spună că nepoata lui e abnormă? Glasul Evei creştea odată cu nervii. „Hei, Silas, am văzut-o pe Evie pe streaming azi-

noapte prăjindu-1 pe unul de optzeci de tone cu o zvâcnitură din mână. Cum e să ai în familie o deviată?"

Lemon se încruntă.

— Nu vorbi aşa.

— Cum, pe bune? scuipă Eve. Cum va fi când îţi va bate Frăţia la uşă? Psihopaţii ăia te termină şi pentru c-ai un deget în plus, Lem. Ce crezi că-i vor face cuiva care poate prăji componente electronice printr-un simplu pocnet din degete?

Lemon oftă.

— Zi-i să se calmeze, Crick.

Logika din rucsacul Evei ridică pur şi simplu din umeri.

— Nu poate vorbi. I-am cerut să tacă cinci minute.

— De ce?

Eve îşi frecă tâmplele.

— M-ai văzut caftită de un robot nasol, clasa de asediu, de optzeci de tone, da? Am o migrenă, Lem.

Lemon privi spre roboţel.

— Crick, ştiu că trebuie să urmezi orice ordin primit de la oameni, cu condiţia să nu încalce cele Trei Legi ale Roboticii. Dar dacă ţi s-a *cerut* să taci, asta nu-i practic nicio comandă. Probabil poţi vorbi fără să-ţi arzi siguranţele.

— Nu-1 încuraja, mormăi Eve.

— Comunicăm prin limbajul semnelor? Atunci fugul ăsta mic n-ar fi nevoit să vorbească.

Lemon rânji când Cricket îşi activă arzătorul din vârful degetului mijlociu şi-l îndreptă încet în direcţia ei.

— Vezi, aşa te vreau!

Eve încercă să zâmbească, însă nu prea izbuti. De obicei, Lem o înveselea, scoţând-o din apele în care i se înecaseră

corăbiile, cu condiţia să aibă timp pentru asta şi nu fără efort, iar cu bunăvoinţa ei le-ar fi avut din belşug. Insă, privind de jur împrejur, la munţii de gunoaie şi de rugină înălţându-se spre cerul lipsit de stele, Eve nu scăpa de amintirea urletului care creştea în ea. Goliatul se prăbuşise ca şi cum i-ar fi prăjit toate circuitele din interior doar *dorindu-şi* asta.

Nu avea habar cum procedase. Nu avusese puterea să declanşeze aşa ceva înainte. însă acum se bucura de atenţia Frăţiei, probabil şi a altor lucruri mai rele. Maşinăria ei era SDF; câteva luni, scotocise prin groapa de gunoi cunoscută drept Cimitirul pentru a găsi piesele necesare ca s-o construiască pe Domnişoara Cârpeală. Va avea nevoie de tot atât timp să construiască alta, perioadă în care nu va lupta în Dom, ceea ce însemna că nu mai putea obţine credite pentru medicamentele bunicului.

După cum părea, necazurile ei se ridicau până la cer. Ar fi fost nevoie de mult mai mult decât duetul de scheciuri interpretate de domnişoara Lemon Fresh şi de Incredibilul Cricket pentru a-i alunga tristeţea.

— Haide, oftă Eve. N-o să fim nici mai tinere, nici mai arătoase.

— Vorbeşte pentru tine, gâfâi Lemon.

Cu mâinile în buzunare, cu echipajul la remorcă, Eve înaintă cu paşi grei prin gunoaie.

*

Patru ore mai târziu, erau aproape ajunşi acasă. Zorii loviseră ca o cărămidă şi cei patru se opriră să-şi tragă răsuflarea în umbra muntelui de caroserii de tancuri antigravitaţionale şi de containere ruginite. Soarele era aproape de linia orizontului, însă Eve simţea deja căldura arzând la marginea lumii.

Los Diablos şi WarDom erau acum departe în urma lor. Activând teleobiectivul din implantul optic, Eve scană

Cimitirul - o pustietate ale cărei hotare nu puteau fi cuprinse cu privirea, pe care fuseseră abandonate milioane de piese de maşinării, caroserii ruginite şi, din loc în loc, câte o clădire arsă.

întreaga insulă Resturi era acoperită cu epave şi rămăşiţe ale unei epoci prospere. O epocă dispensabilă. Bunicul îi spusese că, în urmă cu multă vreme, oamenii obişnuiau să vină în vest în căutarea aurului. îşi rupeau spatele pentru el. îşi ucideau

semenii pentru aur. I se părea iritant cum trecuseră veacurile şi omenirea nu înaintase nici măcar cu o palmă.

Trăia aici de doi ani. Doi ani de când ea şi bunicul fugiseră de atacul paramilitarilor care-i distrusese casa, îi ucisese restul familiei şi pe ea o lăsase cu un glonţ în cap care ar fi putut s-o fantomeze. Abia îşi amintea de goana lor prin deşert, de dispensarul mizer de pe coastă, unde bătrânul instalase elementele cibernetice ce-i salvaseră viaţa. De acolo, îşi negociaseră trecerea prin Rămăşiţe făcând barter, traversând cu feribotul apele întunecate spre o insulă plină de gunoaie, pe care nicio corporaţie nu se complicase s-o revendice. Nu era chiar un cămin. Dar ceva pe-aproape.

Ceva care să umple golul ce fusese, cândva, casa.

Eve atinse memcircuitul implantat într-o parte a capului, cipurile din siliciu înghesuite în spatele urechii ei drepte. Vârfurile degetelor atinseră cel de-al treilea cip - mica ţandără roşu-rubiniu ce conţinea fragmente din copilărie. Se gândi la cel care i le implantase. Ultima informaţie despre familie pe care o lăsase pe mormanul ăsta de fier vechi, cu bucăţi din el corodându-se treptat, la fel ca peisajul din jurul ei. Zi după zi după zi.

Lemon se trântise pe un rezervor ruginit, stând turceşte, cu ochelari de sudură pe ochi, şi mânca dintr-o cutie de Neo-Meat™ pescuită din rucsacul ei. Kaiser se uita, dând

din coadă. Chiar dacă era cyborg, căţeluşul din el se simţea dator să cerşească de mâncare de la toată lumea.

— Vrei şi tu? mormăi Lemon spre Eve, cu gura plină.

— Ce aromă?

— Cred că-i de maţ-gros sărat, dar... Lemon se încruntă spre etichetă. Ca să vezi... Bacon.

Eve prinse cutia de conserve pe care i-o aruncă Lemon. Scoase cu degetele ultimele urme de terci rozaliu şi-l îndesă în gură. Era căldicel şi avea gust de

sodiu şi de carton. De pe etichetă, un automat umanoid zâmbitor o asigura în privinţa conţinutului: NECONTAMINAT DE MÂINI OMENEŞTI! 100% REAL MEAT™!

— întrebarea este ce *fel* de came, şopti Cricket.

— Carnea de om cică are gustul celei de pui, zise Lemon.

— Să revenim la ordinea de zi! ciripi Cricket. Mă gândeam că vei mai abandona glumele, domnişoară Fresh. Toate problemele pe care le ai...

— Uitaserăm de ele pentru moment, oftă Lemon, îţi *mulţumesc,* domnule Cricket.

— Trăiesc pentru a dărui.

— Crick are dreptate. Eve se ridică oftând şi dădu un şut în cutia de Neo-Meat™, azvârlind-o în mizeria din jur. Frăţia va pomi pe urmele mele, iar Domnişoara Cârpeală tocmai a fost transformată într-un prespapier foarte elegant. Tre' să fac rost de medicamentele bunicului. Apoi tre' să descopăr cum să-i spun că nepoata lui e o deviată.

— Nu spune asta, mârâi Lemon.

— Preferi „abnormă"?

— Aş prefera să nu mai verşi în jurul meu rahatul Frăţiei. Lemon încrucişă braţele. Nu eşti abnormă, rebelo.

— Să fii tot aşa de sigură de asta când mă vor bate în cuie.

— Dacă cineva ridică ciocanul spre tine, o să vadă cât de bine lovesc cu picioarele...

Vuietul îndepărtat al unor motoare tăie din faşă avântul ameninţărilor. Eve miji ochii spre nord-est şi văzu punctuleţe negre străbătând cerul deasupra Golfului Zona. Reactivă teleobiectivul şi cercetă cerul de culoarea scrumului.

— Se-mpute treaba.

— Ce-i acolo? întrebă Lemon strecurându-se lângă ea.

— O luptă aeriană. După vechile reguli-

Patru forme întunecate dansau pe cer, spre Rămăşiţe. Trei arătau ca dronele Seeker-Killer

fabricate de Daedalus Technologies, de dimensiunea unui om, în formă de viespe, ciuruind aerul cu trasoare. A patra formă era un elicopter cu flexaripă, hărtănit şi ruginit, ce abia părea apt de zbor. Nu avea logo de Corporaţie, însă pilotul lui era priceput. Aparatul făcea manevre printre rafale şi izbuti să doboare cu autotunul una dintre dronele Daedalus.

Zgomotul motoarelor se intensifică şi mai mult când înfruntarea se apropie de insulă, păcănitul *poc-poc-poc-poc* al armamentului dronelor S-K reverberând peste Rămăşiţe. Kaiser scoase un mârâit cu tonalitate joasă, semn că era cu *adevărat* scos din sărite. Eve îngenunche lângă el şi-l strânse în braţe ca să tacă.

Intorcându-şi din nou privirile spre bătălia aeriană, văzu cum independentul doboară încă o dronă Seeker-Killer, ale cărei resturi fumegânde căzură din cer. Se întreba dacă fle- xaripa va mai ajunge să prindă o zi de viaţă când o rafală de gloanţe îi lovi motoarele, trimiţând-o în spirală prin aer. Ca printr-un miracol, izbuti să se redreseze, iar ultima dronă căzu în ocean, incendiind apa neagră.

— Pa-pa, păsărico, murmură Lemon.

Lem avea dreptate: avaria fusese letală. Flexaripa pierdea altitudine şi lăsa în urmă fum negru. Asta se putea termina într-un singur fel. Singura întrebare era unde.

Eve urmări arcul descris pe cer de aparat şi tresări când acesta se prăbuşi peste un morman de vechi epave auto.

îl pierdu din vedere, însă îl auzi căzând, un *scrâââââââşşşşnetttt buuuum* al cărui ecou pluti printre resturi.

Rânji spre Cricket, cu limba printre dinţi.

— Nici măcar să nu te gândeşti, gemu logika.

— Haide! Doar n-o să lăsăm pe altcineva să recupereze ceva de acolo?

— Tocmai a măturat de pe cer trei Daedalus S-K, Evie. Zgomotul s-a auzit până-n în Los Diablos. Să mai zăboveşti aici e o tâmpenie mai mare ca oricând.

Lemon pufni batjocoritoare.

— E o prostie mai mare ca *oricare,* Crick.

— Nu-i vina mea. Bunicul mi-a scris nişte algoritmi de comparaţii de tot rahatul.

— Tu eşti cel care tocmai a subliniat cu câte probleme ne-am ales, spuse Eve. Imaginează-ţi ce de bănet scoatem de la o recuperare ca asta.

— Evie...

— Cinci minute. Te bagi, Lem?

Domnişoara Fresh arăta nemaipomenit, de sus şi până jos.

— Care-i Regula Numărul Unu în Cimitir? întrebă ea.

Eve zâmbi.

— Mai puternici împreună.

Lemon încuviinţă din cap.

— împreună pentru totdeauna.

Eve îl scărpină pe Kaiser după urechile sale metalice.

— Tu ce crezi, băiete?

Blitzhundul dădu din coadă şi unitatea lui vocală scoase un hămăit slab.

— Trei la unu. Rânji către Cricket. Majoritatea a fost de acord.

— Asta-i problema cu democraţia, mormăi roboţelul.

Eve oftă şi-i aruncă o privire piezişă. Bătrânul îl construise pe Cricket pentru a şaisprezecea ei aniversare, prima

fără mamă sau tată. Fără surori sau frate. Nici măcar glonţul care-i intrase în cap nu-i şterse amintirea uciderii lor. Insă în prima noapte în care Cricket stătuse lângă patul ei în timp ce dormea, Eve avusese parte de cel mai bun somn nocturn de mai multă vreme decât îşi putea aminti. Şi-l iubea pentru asta.

Totuşi...

— Ştiu că impulsul de a te îngrijora îţi este cablat în cap, zise Eve, dar, zact, Crick, eşti cel mai agitat fug mititel pe care l-am întâlnit vreodată.

— Sunt aşa cum a intenţionat creatorul meu. Şi nu-mi mai spune mititel.

Eve făcu cu ochiul şi-şi aruncă rucsacul pe umeri, încuviinţă din cap spre Lemon, se răsuci şi o luă la pas

opintit în josul pantei, cu Kaiser pe urmele ei.

Incruntându-se, Cricket pomi după stăpâna sa în cimitirul de fiare vechi.

CHILIPIRUL

Noi patru ne ghemuim unul în altul. Părinţii şi fratele nostru zac morţi lângă noi. Am fost atât de aproape de moarte, încât mă simt complet vie. Totul este acut, clar şi real. Braţul surorii mele mai mari, care-mi înconjoară umărul. Căldura respiraţiei ei, care-mi atinge obrazul în vreme ce ea mă strânge şi-mi repetă că totul va fi bine.

Olivia. Cea mai mare dintre noi. Epicentrul. Ne-a arătat ce-nseamnă să ne iubim unii pe alţii, cele trei surori ale mele, fratele meu şi eu. Să fim un grup, uniţi. Cei Cinci Muşchetari, aşa ne zicea mama, şi era adevărat. Noi, cinci, împotriva lumii.

Bărbatul frumos priveşte în urma lui şi un soldat face un pas înainte. O femeie. Aprigă, frumoasă şi rece.

— Faith/Credinţă, şopteşte Olivia.

Iniţial, cred că se roagă. Dar apoi îmi dau seama că acel cuvânt este un nume. Numele soldatului, care-şi coboară ţeava pistolului spre capul lui Liv.

— Te rog, implor eu. Nu...

Cei Cinci Muşchetari, aşa obişnuia să ne spună tata.

Şi-apoi au rămas doar trei.

*

Eve verifică de două ori, din mers, alimentarea cu energie a bâtei paralizante, furişându-se încet printre carcasele mătă- hăloase ale rezervoarelor, cu soarele arzându-le spatele. Atât ea, cât şi Lemon purtau pe sub ponchouri platoşe blindate din bucăţi de plastoţel, iar Eve era şiroaie de sudoare, însă chiar şi cele mai prăpădite bande de căutători prin gunoaie aveau câteva arme, iar protecţia asigurată merita puţină deshidratare. Eve aprecie că aveau să termine înainte ca soarele să se fi ridicat suficient pe cer încât să-i prăjească creierii în cap.

Cei patru îşi croiră drum peste dealurile ruginite şi câmpiile din plastic sfărâmicios, care aveau să se degradeze abia peste o mie de ani. Kaiser mergea primul, mişcându-se printre ruine cu paşi mari. Cricket se cocoţase pe umerii Evei. Fata zări două pisici sălbatice fioroase care le luaseră urmele, însă ameninţarea reprezentată de Kaiser ţinea felinele masive la respect. Praful îi îngroşa transpiraţia de pe piele; îşi umezi din nou buzele. Aveau gustul brizei de mare. Negru şi plastic. Ar fi vrut să scuipe, însă ştia că nu trebuia să risipească fluidele.

Coborâtă în altă vale. O urmă sugestivă dezvăluia derapajul flexaripii prin marea de gunoaie. Aparatul de zbor era contorsionat pe un morman de rezervoare pentru substanţe chimice şi din el se înălţau vapori întunecaţi. Eve oftă dezamăgită, întrebându-se dacă mai rămăsese ceva de recuperat.

— N-am mai văzut până acum aşa ceva, zise Cricket privind elicopterul. Cred că e im model vechi, din clasa Icarus.

— Ce ironie!

Cricket înălţă una dintre sprâncenele lui caraghioase.

— Poftim?

— Ştii şi tu. Icar, care a căzut din cer şi toate alea.

— Cineva a rămas cu ochii lipiţi de realvirt, zâmbi Lemon.

— Sunt înnebunită după vechile mituri.

Cricket încruntă micile lui sprâncene metalice.

— Nu are nici logouri corporatiste.

— Atunci de unde-i? întrebă Lemon.

Cricket ridică din umeri şi o luă din loc să-şi bage nasul prin jur.

Parbrizul aparatului era spart. Sânge pe sticlă. Una dintre palele elicei se înfipsese în cockpit. Când Eve se uită înăuntru, văzu un braţ omenesc retezat de la umăr şi prins sub scaunul pilotului. Strâmbându-se, se întoarse, scuipând gustul de fiere din gură. Pierdere de fluide, s-o ia naiba!

— Pilotul e reciclabil, murmură ea. Cowboy-ul ăsta nu poate fi reconstruit.

Lemon se holbă în cockpit.

— Şi unde-i restul lui?

— Să mor dacă ştiu. Vrei să m-ajuţi să recuperez ceva din asta, ori vrei să stai doar de decor?

— Asta-i o întrebare-capcană?

Eve oftă şi se apucă de lucru. împingând, cu o grimasă, braţul însângerat, începu să caute orice putea fi reutilizat: baterii, procesoare, componente. Sistemul de comunicaţii părea că poate fi reparat şi reutilizat, şi era băgată cu mâinile până la coate în el când vocea lui Cricket se rostogoli peste dunele din plastic.

— Fetelor, ar fi bine să veniţi să vedeţi asta.

— Ce-ai găsit?

— Restul pilotului.

Eve ieşi din flexaripa deteriorată, încruntându-se la vederea noilor pete de sânge de pe pantaloni. Urcă împreună cu Lemon un morman de rugină şi de resturi, însoţite de Kaiser. Aflat în vârful ridicăturii, Cricket arătă o pereche de picioare care ieşea dintre măruntaiele ca nişte tenii ale unei vechi drone de pază. Eve zări pete de sânge pe costumul de zbor high-teh. Niciun însemn.

Păşi scrâşnind peste deşeuri, îngenunche şi dădu la o parte o foaie de tablă contorsionată. Şi descoperi cea mai frumoasă imagine pe care o văzuse vreodată.

Era genul de chip promovat de filmele hollywoodiene din S20. îl puteai sorbi din priviri până-ţi

cădeau pleoapele şi măruntaiele ţi se transformau în terci.

Era un băiat. Nouăsprezece-douăzeci de ani. Piele măslinie. Ochi minunaţi, deschişi spre cer, aproape prea albaştri. Capul îi era spart deasupra tâmplei stângi. Braţul drept fusese smuls complet din umăr. Eve îi luă pulsul, însă nu simţi nimic. Căutând un act de identitate sau vreun ♦

CorpCard, îi descheie costumul de zbor, dezvăluind un piept neted, dealuri şi văi de muşchi. Şi nituit în came şi în oase, între doi pectorali perfecţi, zări dreptunghiul de fier lucitor, o fantă pentru fise, ca la păcănelele dinaintea Prăbuşirii, orificiul în care se introduceau banii pe vremea în care aceştia erau din metal şi oamenii aveau destui cât să-i risipească.

— Ei bine, asta-i o nouă ciudăţenie, murmură ea.

Nu exista nicio cicatrice pe ţesutul din jurul slotului. Niciun semn de infecţie. Eve aruncă o privire spre umărul sfâşiat al băiatului, gândindu-se că ar fi trebuit să curgă mai mult sânge. îşi dădu seama că ciotul de os ieşit din umăr era acoperit cu ceva... metalic.

— Nu se poate...

— Ce? întrebă Lemon.

Eve nu răspunse, ci se holbă la irisurile lipsite de viaţă, albastre precum cerul de odinioară. Cricket apăru în spatele ei şi fluieră, ceea ce se dovedi un truc reuşit pentru un robot fără buze. Iar Eve se lăsă din nou pe vine şi se întrebă ce făcuse într-o viaţă anterioară ca să aibă atât de mult noroc.

Cricket îşi modulă glasul până la o şoaptă.

— E un realistik.

— Un ce? întrebă Lemon.

— Un realistik, repetă Eve. Un om artificial. Altădată li se spunea androizi.

— Păpuşelu' ăsta-i android?

— Mda, rânji Eve. Ajută-mă să-l scot de-aici.

— Nu vă atingeţi de el! le avertiză Cricket.

Sprâncenele Evei atinseră linia părului.

— Cricket, eşti fumat? îţi imaginezi cât poţi scoate din chestia asta?

— Nu ne legăm la cap cu tehnică atât de periculoasă, mormăi roboţelul.

— Care-i problema? întrebă Lemon. Mie mi se pare *fără mâini.*

Eve privi iar la umărul retezat. Apoi la rânjetul prietenei sale.

— Eşti groaznică, Lemon.

— Cred că mai potrivit este cuvântul „incorigibilă".

— Haideţi să plecăm, gemu Cricket.

Eve îl ignoră, îşi sprijini un picior pe un stâlp de susţinere îndoit şi trase de corp până îl scoase dintre fiare. Cântărea mai puţin decât se aşteptase, iar pielea era netedă ca sticla sub degete. Eve îşi desfăcu sacul şi Lemon o ajută să înghesuie trupul înăuntru. Trăgeau fermoarul când Kaiser îşi duli urechile şi înclină capul.

Blitzhundul nu lătră - cei mai buni câini de pază nu fac niciodată asta. Dar când sări în spatele unui morman de butelii cilindrice de gaz, Eve ştiu că s-ar putea să aibă necazuri, cu N mare.

— Necazuri, făcu ea.

Lemon aprobă din cap, luă poziţia de apărare şi ridică bâta de baseball. Eve săltă cu un geamăt sacul pe spate, scoţându-şi propria armă. Era asemănătoare cu a lui Lemon: din aluminiu, cu o sursă electrică şi un bandaj gros de bandă izolatoare în jurul mânerului. Armele erau făcute după proiectul bunicului şi puteau elibera 500 de

kilovolţi, de ajuns pentru a-i trânti în fund pe cei mai mulţi oameni. Ca o sugestie pentru unde ar putea s-o înfigă pe a ei, dacă avea probleme, Lemon şi-o poreclise Acadea. Insă menţinându-şi dragostea pentru mitologie, Eve pictase pe mâner numele armei, cu litere roz fosforescent:

EXCALIBUR.

Bunicul fusese plătit cu un software esenţial de autoapărare, pentru o reparaţie făcută anul trecut, şi-l încărcase în memcircuitul Evei, ca să se poată apăra. Fata nu era foarte îngrijorată de posibilitatea vreunei încăierări, mai ales că-1 aveau pe Kaiser cu ele. Totuşi, se putea întâmpla orice în acest colţ izolat din Cimitir...

— Mai bine ieşi la iveală! strigă Eve. Să te furişezi aşa, după o pradă ca asta, o să se termine rău.

— Micuţă Evie, micuţă Evie, intonă un glas cântător. Eşti departe de Valea Anvelopelor, fato.

Eve şi Lemon se întoarseră spre voce şi şase siluete se iviră din pâclă. Nici nu trebuia să le vadă culorile de pe spate ca să-i recunoască.

— Şi tu eşti departe de Strada Frigiderelor, nu, Tye?

Eve îi privi pe rând pe recuperatori. Echipamentul lor era o amestecătură de platoşe antiglonţ lipite cu bandă adezivă şi capace de roţi. Majoritatea nu erau cu mult mai în vârstă decât ea. Un individ masiv pe nume Pooh era înarmat cu o drujbă alimentată cu metan şi avea legat de gât un ursuleţ de pluş zdrenţuit. Cel înalt şi slab pe nume Tye scoase din trenci un pistol cu ţeavă scurtă.

Ea se mai întâlnise de câteva ori cu gaşca de pe Strada Frigiderelor, în cursul altor raiduri, şi erau, de obicei, destul de isteţi încât să negocieze o dispută. Preventiv, Eve atinse aprinderea bastonului de baseball şi aerul se umplu de un bâzâit electric.

Regula Numărul Trei în Cimitir:

Să ai bâta cea mai mare.

— Am ajuns aici primele, juvilor, spuse ea. Nu-i nevoie să ne caftim.

— Nu văd nicăieri vreun stâlp de marcaj. Tye îşi întoarse palmele spre cerul cenuşiu şi privi în jur. Fără culori de marcaj pe sol, nu poţi avea nicio pretenţie oficială.

Cricket făcu un pas înainte, ridicându-şi mâinile subţiri şi ruginii.

— Oricum plecam. Tot ce este aici vă aparţine, domnilor.

Tye scuipă în direcţia lui Cricket.

— Cu mine vorbeşti, stârpitură de fug?

Cricket se încruntă.

— Să nu-mi spui mie stârpitură.

— Da' cum - ruginitură? îl luă băiatul în râs.

— Lasă-1 în pace, Tye! îl atenţionă Eve.

Dinţii tânărului aveau culoarea petelor de cafea.

— Pe obiectul ăsta? Ia uitaţi-vă la fata asta care-i iubeşte pe *fugazi.*

„Fugazi" era termenul în argou pentru „făcătură". Nimeni nu era prea sigur de originea lui, însă cuvântul se potrivea când trebuia să descrii ceva artificial: implanturi cibernetice, roboţi, hrană sintetică, practic orice. Forma sa scurtă, „fug", reprezenta o insultă uzuală pentru logika, care erau tratate pe insulă în cel mai bun caz ca nişte cetăţeni de mâna a doua şi în cel mai rău caz ca simple obiecte.

Tye îşi privi camarazii şi arcui sprâncenele.

— Fetele astea au un trai dementţial acolo, singure cu moş Silas, rânji el. Acum preferă compania metalului decât pe a cărnii. Poate că n-au dat de *aroma* corectă.

Se apucă de şliţ şi-l scutură, iar membrii bandei izbucniră în hohote de râs.

Lemon bătu darabana pe mânerul Acadelei.

— Dacă mai faci chestia asta o dată, soră-ta o să se ducă la culcare dezamăgită în noaptea asta.

Tinerii din gaşcă hăuliră şi Eve îl văzu pe Tye zbârlin- du-se. Acum se vedea obligat să-şi repare imaginea. Lemon era o ţipă a-ntâia, dar într-o bună zi gura ei avea s-o bage într-un rahat serios.

— Tacă-ţi clanţa, piticanie!

Tye aţinti pistolul în direcţia lui Lemon.

— Ţii neapărat să ne luptăm? Eve observă că şleahta se îm- prăştiase în evantai în jurul lor. Noi plecăm. Puteţi lua totul.

— Şi ce-ai în sac, micuţă Evie? Ai recuperat deja partea cea mai bună?

— Nu-i mare lucru.

— Deja adulmec minciuna. Tye îşi aţinti arma spre faţa ei. Arată-mi ce-ai în sac, *deviate.*

Eve simţi cum sângele-i îngheaţă la auzul insultei şi- şi încleştă dinţii.

— Ooo, da, am văzut ce-ai făcut în Dom az' noapte, continuă Tye. Vestea a apărut pe toate streamingurile. Bunicu-tău o fi cel mai bun mecanic din zona asta a Sticlei şi poate a câştigat ceva bunăvoinţă reparând conducte de apă sparte şi alte chestii, dar crezi c-o să plângă cineva dacă te fantomez aici şi acum? Vreun

abnorm din gunoaie?

Lemon ridică Acadeaua cu un mârâit.

— Nu-i spune-aşa.

Tye rânji.

— Pasează captura, micuţă Evie.

Fata oftă pentru impresie. Icnind, dădu jos sacul de pe umăr şi îl aruncă între ei. Coborând pistolul, Tye se apropie, apoi îngenunche lângă sac. Scotoci prin el şi pe chip îi apăru întâi nedumerirea, urmată de neîncredere, dându-şi seama când răscoli tot şi se întoarse spre ai lui.

— Zact, juvi, asta-i...

Din trei paşi, bocancul Evei se conectă direct cu faţa lui, turtindu-i nasul peste obraz. Băiatul căzu pe spate şi arma îi zbură între gunoaie.

— Futu-ţi...

Eve îl calcă pe Tye între picioare, să-l amuţească, şi coborî Excalibur spre capul lui. Pooh vru să pornească drujba, însă un mârâit înfundat îl făcu să arunce o privire peste umăr. Kaiser era ghemuit în umbră, cu ochii scăpărând roşu.

— Nu mă sperii io de căţelu' tău, micuţă Evie, pufni Pooh. Boţii nu pot răni oamenii.

— Numai logika trebuie să se supună celor Trei Legi, zâmbi Eve. Kaiser e cyborg. Are creier organic, pricepi? Unul probabil mai mare decât al tău.

Câinele mârâi din nou şi ghearele sale din metal râcâiră gunoaiele. Holbându-se la cuţitele din gingiile blitzhundu- lui, puştanul lăsă drujba jos, mângâindu-şi ursuleţul de pluş de la gât.

— Oamenii o s-audă de asta, îi zise Evei. Numele tău nu-i de colea începând de noaptea trecută. Am auzit că Frăţia-i pornită să-ţi pună pielea-n băţ. Poate că Strada Frigiderelor o să-i arunce ceva de ronţăit pân-o să-ţi bată la uşă.

— îi aştept cu toată dragostea, mormăi Eve. Credemă.

— Eve, hai să plecăm, o trase Cricket de bocanci.

— Crick are dreptate. Hai s-o ştergem, rebelo, murmură Lemon.

Eve ridică bastonul, rotindu-1 spre recuperatori.

— Dacă ne urmăriţi, găinarilor, o să joc tontoroiul pe curu' vostru, aţi înţeles?

— Nu-i nevoie să ne luăm după tine. Sângele bolborosea pe buzele lui Tye. Ştim unde locuieşti, abnormă nenorocită.

Eve coborî Excalibur spre obrazul lui şi curentul electric pârâi în lungul mânerului.

— Dacă îmi mai spui vreodată abnormă, o să-ţi arăt cum face bâta mea de baseball.

Se uită spre gaşca adunată în jur şi le arătă zâmbetul ascuţit ca o lamă de ras.

— Preşedintele va răspunde acum întrebărilor.

Ameninţarea plutea în aer ca fumul. Sincer vorbind, acea parte a Evei care-1 doborâse pe monstrul de optzeci de tone noaptea trecută spera că juvii ăştia vor încerca să răspundă provocării. Insă îi văzu cum se dezumflă unul câte unul.

— Mda... şi eu tot aşa ziceam...

Eve săltă din nou sacul pe umeri. Inima-i bătea nebuneşte în piept, în pofida lăudăroşeniilor. Cu un fluierat ascuţit pentru Kaiser şi un semn din cap către Lemon, se întoarse şi o luă din loc, pe cât de repede îi permiteau bocancii ei supradimensionaţi.

1.4

TREZIREA

Penele ne erau vopsite în roşu. Obrajii ne erau brăzdaţi de lacrimi. Trei păsărele frumoase, într-o colivie mânjită cu sânge. Iar Tania era cea mai frumoasă dintre toate.

Era cea mai blândă dintre noi. Cea mai superficială. Nici nu conta dacă nu era aprigă. Sau isteaţă. Sau curajoasă. Pentru că era frumoasă. Pentru Tania, asta conta cel mai mult.

Insă acolo, în celulă, am văzut străfundurile ei. Adâncimi în care nici măcar ea nu se scufundase vreodată. Când am ajuns la capătul puterilor, Tania a fost dură ca fierul. Ridicându-se singură în picioare şi privindu-i în ochi pe cei patru ucigaşi încolonaţi perfect.

Un soldat păşi înainte, ochi albaştri şi păr negru. Tania nici nu clipi.

— Nu mi-e teamă de tine, zise ea.

Soldatul nu-i răspunse.

Vorbi pistolul în locul lui.

*

Când ajunseră în Valea Anvelopelor, soarele era aproape la apogeu, iar creasta Evei era năclăită de transpiraţie. Bău puţină apă împreună cu Lemon şi turnă ultimele picături pe capul lui Kaiser. Aerul din jurul disipatoarelor termice ale lui Cricket tremura, iar ochii lui asimetrici erau acoperiţi cu o peliculă de praf. Se fereau cât puteau de mult, mergând prin umbrele Dunlop, Michelin şi Toyomoto, dealuri din cauciucuri negre ce se ridicau spre cerul încins.

Bunicul îi spusese că automatele lucraseră în Resturi cu multă vreme în urmă, când ceea ce mai rămăsese din Yousay încă fumega şi se străduiau să reconstruiască. Boţii împărţiseră majoritatea insulei în zone şi transportaseră diverse deşeuri în districte stabilite special. Astfel că Resturile aveau o Stradă a Neoanelor, un Drum al Motoarelor, Valea Anvelopelor şi aşa mai departe. Lemon îi povestise că undeva lângă Plaja Prăjitoarelor de Pâine se afla o fundătură care nu conţinea decât „ajutoare conjugale" alimentate de baterii. Dacă aşa ceva existase vreodată, Eve n-o găsise niciodată. Pentru fiecare palmă mai mare de pământ din Resturi exista o bandă care o controla. Iar cei din Strada Frigiderelor se numărau printre cei mai ticăloşi.

— Bunicului n-o să-i placă povestea mea, oftă ea.

— Ti-am zis eu. Cricket ridică din umerii săi asimetrici. „

Ar fi trebuit să plecăm direct acasă. Cu ce ne-am ales? Nişte tehnică periculoasă, defectă, într-un sac, iar Strada Frigiderelor se aliază cu Frăţia să-ţi înfigă un cuţit în spate.

— Trupul ăsta va merita efortul, Crick.

— Va merita o viaţă petrecută în vreo uzină-fermă Daedalus.

— Pfui! Lemon clătină din cap. Câţi poliţai de-ai corporaţiei ai întâlnit pe-aici în ultima perioadă?

— Eşti la curent cu Cele Trei Legi ale Roboticii, domnişoară Fresh?

Lemon oftă şi glăsui din obişnuinţă:

— Un robot nu poate răni o fiinţă umană sau, prin inacţiune, să permită ca o fiinţă umană să fie rănită.

— Corect. Asta include şi să-mi ţin mâinile în buzunarele pantalonilor în timp ce stăpâna mea face lucruri care ar pune-o în pericol.

— Tu nu porţi pantaloni, Crick.

— E doar un fel de-a spune. Au interzis blestemăţiile alea dintr-un motiv bine întemeiat.

— îngrijorările dumneavoastră vor fi notate imediat, domnule Cricket, zise Eve. însă avem zero credite, iar medicamentele nu se cumpără singure. Aşa că încă nu-i spune bunicului despre asta, da?

— Acesta-i un ordin sau o rugăminte?

— *Ordin,* spuseră la unison fetele.

Robotul scoase un mic oftat metalic.

înaintară greu, în tăcere. Eve îşi trecu degetele peste spinarea lui Kaiser şi le retrase iute când descoperi că blitzhundul se încinsese. Scoase ponchoul şi-l acoperi pentru a-i mai reduce fierbinţeala. Kaiser dădu din coadă, cu disipatorul termic atâmându-i din bot.

Fata văzuse, cândva, un realvirt vechi de istorie despre teoria Iernii Nucleare. Toţi cercetătorii ăia îşi făceau griji despre ce se va întâmpla când praful ridicat în atmosferă va bloca lumina soarelui, după detonările în masă. Ei i se părea că ar fi trebuit să petreacă mai multă vreme discutând ce se va întâmpla *după* aceea, când dioxidul de carbon, azotul şi metanul eliberate de explozii vor face o gaură în cer şi razele ultraviolete vor dansa direct pe stratul de ozon şi vor începe să prăjească ADN-ul omenirii. De atunci, abnormii şi deviaţii tot ieşiseră la iveală. „Se manifestau" era formularea politicoasă, însă *politeţea* n-avea ce căuta în Resturi.

Desigur, toată lumea auzise vorbindu-se despre deviaţi care mişcau lucruri doar cu puterea minţii sau chiar citind gândurile, însă Eve credea că nu erau nişte rahaturi. Pentru că, indiferent cât de volatil ar fi sunat „mutaţie" în clasicele producţii hollywoodiene, majoritatea deviaţilor din Resturi nu se alegeau cu superputeri sau zâmbete ă la Godzilla, nici măcar cu cine ştie ce bronz grozav, ci doar cu o boală a naibii: cancer.

Iar cei câţiva care ajungeau „speciali"?

Ei bine, îi omora Frăţia.

Cei patru intraseră adânc în Valea Anvelopelor când o mitralieră-santinelă automată ieşi dintr-o grămadă de cauciucuri de tractor, scuipând un nor de fum de metan. Sperând că software-ul de identificare vocală nu friţa din nou, Eve începu să cânte o melodie de tare demult învăţată de la bunicul. Beethovey ori ceva pe-aproape...

— *Da-da-da-daaaaa. Da-da-da-dummmmmm.*

Mitraliera se retrase în ascunzătoare, iar ei îşi continuam drumul. Eve trebui să cânte pentru încă două maşină- rii-santinelă, ferindu-se de încărcăturile de thermex pe care bunicul le lăsase pentru musafirii nepoftiţi, cotind pentru ultima dată pentru a ajunge la dulcea ei casă.

Era o serie de containere de transport maritim şi rulote vechi, sudate în jurul caroseriei unui elicopter uriaş de marfă care se prăbuşise acolo cu ani în urmă şi rămăsese îngropat în gunoaie. Motoarele îi fuseseră unse cu vaselină, să fie ferite de rugina ce înghiţea încet restul aparatului. Eşapări de metan erau scuipate prin trei coşuri şi întreaga structură se zguduia şi huruia de cântecul turbinelor eoliene şi al ventilatoarelor de răcire. Instalaţia era înconjurată de munţi de cauciucuri şi de resturile unui parc de distracţii din S20. Spinarea ruginită a unui vechi *montagne russe* putea fi văzută dominând resturile ca un şarpe de mare corodat, înotând într-un ocean de gunoaie.

Eve se duse lângă transportor şi bătu în chepeng.

— Bunicule, sunt eu, Evie!

înlăturând creasta rebelă de pe frunte, bătu din nou în uşă. Auzi un bâzâit lent venind din interior. O respiraţie dureroasă, greoaie. Videcranul de lângă uşă se trezi la viaţă şi doi ochi urduroşi o scrutară din display.

— Nu vrem nimic, zise o voce.

— Haide, tataie, lasă-ne să intrăm. E groaznic de cald afară...

— Tataie? Glasul era scrâşnit, ca din pietre şi sticlă

sfărâmată. Am avut cândva o nepoată. Prostănaca a stat afară o noapte întreagă şi o jumătate de zi. S-a ales cu cancer. A murit, zbierând cu ochii lipiţi de tumefiere şi cu burta plină de sânge.

— Asta-i o *prostie,* bunicule!

— Dacă stau bine să mă gândesc, îmi aminteşti de ea. O tuse înăbuşită răzbătu prin bâzâitul difuzorului. Totuşi, ea arăta mai bine.

— Haide, port ponchoul meu. Dă-mi o şansă.

— *Câinele* poartă ponchoul tău, Eve.

— Era încins!

— Şi unde ţi-e masca de gaze?

— Arăt ca naiba cu chestia aia.

— Şi vei fi regina balului cu faţa plină de celule bazale de carcinom, nu?

— Ai de gând să ne laşi înăuntru sau ce? Creierul lui Kaiser e probabil prăjit de-acum.

Uşa se crăpă destul cât să permită grupului să se strecoare înăuntru. Bunicul stătea în vechiul său scaun cu rotile electric. Scaunul nu avea sistem de control manual - elementele direcţionale erau cuplate direct din creierul bătrânului prin intermediul implantului wetware de la încheietura mâinii.

Bărbatul era slab ca un pescăruş flămând. Un ciuf de păr cărunt. Ochii ascuţiţi ca scalpelul, încercănaţi în găvanele ce-i

adăposteau. Respiraţie şuierătoare. Pe Eve o durea sufletul numai uitându-se la el, amintindu-şi ce fusese şi ce devenise. In loc de asta, privi în podea şi îndoi un deget spre colega ei de uneltiri.

— E vreo problemă dacă rămâne şi Lemon?

— De ce-ar fi? se încruntă bunicul. A stat aici în ultimele zece luni.

— Intotdeauna-i mai politicos să-ntrebi.

Lemon se aplecă şi-l sărută pe obrazul ţepos.

— Pleacă de-aici cu farmecele tale femeieşti, domnişoară Fresh.

Lemon rânji.

— Cum te simţi, domnule C?

— Ca şaisprezece kilometri de drum prost. Bătrânul

tuşi în pumn, tare şi umed. Bine totuşi că te văd, puştoaico.

Kaiser trecu pe lângă Eve, încă încins. Păşi pe hol, îşi scutură ponchoul şi se strecură în cuşca sa. Senzori de mişcare activară fantele de răcire şi coada începu să i se mişte în freonul reciclat.

— Este aproape amiază, se încruntă bunicul la Eve. Pe unde-ai umblat?

Se părea că el continuase în stilul tradiţiilor Bătrânului Ticălos Ursuz şi nu se uitase la ştiri. Nu avea idee despre Dom şi despre ce se întâmplase acolo. Goliatul. Degetele ei răşchirate. Urletele...

— Aseară ne-am dus în WarDom să vedem luptele, spuse ea. Am trecut pe la Eastwastes în drum spre casă, căutând ceva de recuperat.

Bătrânul privi spre Cricket.

— Pe unde-a fost?

— Acolo unde a zis. Cricket îşi roti capul. WarDom. Eastwastes.

— Of, deci pe el îl crezi, dar pe mine nu?

— Protocoalele lui de onestitate sunt programate, puişor. Ale tale funcţionează numai când îţi convine ţie.

Eve făcu o mutră, îşi dădu jos sacul din spate şi începu să-şi desprindă platoşa din plastoţel. Dedesubt, purta pantaloni în culori de camuflaj urban şi un tricou de dinainte de Cutremur. O puse pe Excalibur lângă uşă. In pofida anarhiei din Resturi, bunicul nu permitea arme în casă, iar Eve, având coşmarurile ei, era chiar bucuroasă. O vestă antiglonţ veche, de pilot de tanc antigravitaţional, şi Acadeaua erau singurele forme de armament care ţineau tovărăşie bâtei de baseball.

Se uită pieziş la bătrân şi încercă să pară nepăsătoare:

— Cum te mai simţi, bunicule?

— Mai bine decât arăt.

— Cum stai cu tuşea? îţi iei medicamentele? Câte ţi-au mai rămas?

— Bine. Da. Multe. Bătrânul se încruntă. Cu toate că, uneori, aud în cap o voce enervantă, care-mi

vorbeşte de parcă aş avea trei ani. E normal aşa ceva?

Eve se aplecă şi-l sărută pe obraz.

— Ştii, toată morocăneala asta adorabilă chiar lucrează pentru tine.

— Atunci o menţin, zâmbi el.

Aruncându-şi bocancii grei, Eve îşi strânse degetele de la picioare, desfătându-şi pielea dezgolită în curenţii de aer. Apoi, sperând că desalinizarea funcţiona din nou, ridică sacul cu ajutorul lui Lemon şi pomi, târşâindu-şi picioarele, să caute ceva de băut.

Bunicul tuşi în vreme ce ea străbătea holul, ştergându-şi buzele cu încheieturile umede ale degetelor. Privindu-1 pe Cricket, mormăi încet.

— Recuperări în Eastwastes, hm?

— Da, domnule.

— A găsit ceva bun?

Cricket îşi mută privirea de la bătrân la sacul cărat de cele două fete, cu minunatul premiu periculos înghesuit înăuntru.

— Nu, domnule. Roboţelul clătină din cap. Nimic bun.

*

— Ştii, pentru cea mai periculoasă dintre cele mai periculoase tehnologii, nu te sperie cum arată.

Eve privi trupul întins pe bancul ei de lucru, dezbrăcat de costumul de zbor însângerat; şortul mulat ascundea doar foarte puţine. Piele netedă, măslinie, cu o mie de tăieturi cauzate de traversarea parbrizului brăzdând ţesutul artificial bronzat. Fruntea îi era adâncită spre interior, braţul drept smuls din umăr, iar slotul pentru monede pironit între pectorali. Cu toate acestea, era, cumva, fără cusur.

„Mai uman decât un om."

— Nu-i un om, Lem, îi reaminti ea celei mai bune prietene. Este un obiect.

Eve se apropie de faţa lui, de acel chip perfect demn de coperta unei reviste din S20. Bucle de păr negru, tuns scurt. Peri pufoşi pe o falcă pătrăţoasă. Linii

blânde şi colţuri periculoase. înclină capul, cu urechea lipită de buzele lui. Pielea i se făcu ca de găină la atingerea respiraţiei firave şi părul i se ridică pe ceafă.

— *Jur* că n-avea puls...

— Sunt eu fumată, sau e mai puţin buşit decât era când l-am găsit noi?

Lemon avea dreptate. Cele mai mici răni ale androidului se închiseseră deja. Cele mai adânci luceau, închizându-se, îşi dădu seama Eve. Scrută ciotul sfâşiat unde fusese braţul şi se întrebă în ce naiba se băgase.

Lemon arătă fanta pentru fise ţintuită în pieptul realis- tikului.

— Pentru ce-i chestia asta?

— întreabă-mă să te-ntreb, oftă Eve.

Prietena ei se săltă pe bancul de lucru şi tunsoarea bob roşcată i se legănă în jurul ochilor. îşi şterse praful de pe pistrui şi împunse muşchii de pe abdomenul androidului.

— încetează, spuse Eve.

— Se simte de parc-ar fi adevărat.

— Asta-i toată chestia.

Lemon trase cu un deget de betelia androidului şi se aplecă să se uite sub şort înainte ca Eve să-i dea peste mână. Fata chicoti amuzată.

— Voiam să văd cât o au de aproape de realitate.

— Eşti îngrozitoare!

Spaţiul de lucru al Evei se afla într-un container de transport maritim sudat în spatele locuinţei bunicului, plin de lucruri recuperate şi de unelte. Pe pereţi era un strat de spumă izolatoare fonic, iar piese şi componente se zăreau la tot pasul. Resturi peste tot şi douăzeci şi şapte de pahare de cafea goale, fiecare cu câte un microcosmos de mucegai în interior (ultimului îi spusese Pufosul). Uşa era un sas de presiune luat de la un submarin de dinainte de Cădere, pe exteriorul căruia fuseseră scrise cu spray-ul cuvintele FERIŢI-VĂ DE ADOLESCENTĂ, în caligrafia cursivă a Evei.

— Ce-o să facem cu el? arătă Lemon spre android. Fugul ăsta încă respiră. Acum nu-1 mai putem vinde pentru piese. Ar fi nasol.

— Ar fi o vânzare dificilă, oricum. Chestiile astea sunt interzise în toate oraşele-stat.

— De ce?

— Tu nu te uiţi niciodată la realvirturi istorice sau la ştiri?

Lemon strânse din umeri, jucându-se cu trifoiul cu cinci foi de la gât.

— N-am avut niciodată video când eram mică.

— Au fost declaraţi ilegali cu doi ani în urmă, Lem.

— Am cincisprezece ani, rebelo. După cum am zis, noi n-am avut niciodată video când eram copilă.

Eve simţi în piept o împunsătură de vinovăţie. Uneori uita că nu era singura orfană din încăpere.

— Of, îmi pare rău.

Fata dădu drumul amuletei şi flutură din mână.

— Dă-le naibii.

Eve îşi trecu degetele prin ciuful crestei şi privi spre rea- listik.

— Ei bine, BioMaas Incorporated şi Daedalus Technologies dirijează acum spectacolul, însă GnosisLabs era o altă mare corporaţie pe atunci. Fabricau androizi. Seria 100 a fost apogeul lor. Erau atât de aproape de a fi umani, încât i-au numit realistiki, înţelegi? Se presupunea că Gnosis va avea un avantaj în faţa celorlalte corporaţii. Insă realistikilor le-a intrat în cap că sunt mai buni decât creatorii lor. Cumva, au încălcat cele Trei Legi ale Roboticii, codificate intrinsec în căpăţâna fiecărui robot. L-au fantomat pe Nicholas Monrova, şeful GnosisLabs. La fel şi pe cei din Departamentul de Cer- cetare-Dezvoltare. Toată compania s-a prăbuşit.

— îmi sună cuuumva familiar, spuse Lemon. Sediul Gnosis era de partea cealaltă a Sticlei, nu?

— Exact. îi ziceau Babei. Am văzut poze. Un turn masiv, înalt până la cer. însă reactorul din interiorul lui a intrat pe roşu în timpul revoltei şi a fantomat totul pe o rază de cind kilometri. Babelul e încă acolo. Iradiat total. Majoritatea oamenilor au bănuit că seria 100 a dispărut în întregime din cauza exploziei. Insă Daedalus Tech şi BioMaas s-au aliat şi i-au scos pe realistiki în afara legii. Primul lucru cu care au căzut de

acord de la Războiul 4.0. Toţi androizii pre-100 au fost distruşi. Şi de la căderea Babelului nimeni n-a mai văzut pe vreunul din seria 100.

Lemon făcu semn din cap spre trupul de pe bancul de lucru.

— Pân-acum.

— Zact.

— Cum de ştii toate chestiile astea, rebelo?

Eve bătu cu degetul în memcircuitul implantat pe o parte a craniului ei.

— Ştiinţă, răspunse ea.

Conceput prima dată ca instrument de reabilitare pentru soldaţii întorşi din Războiul 4.0 cu leziuni cerebrale traumatice, memcircuitul era o interfaţă wetware care transmitea date de la cipurile de siliciu spre un creier lezat, permiţând suferinzilor de LCT să-şi „amintească" din nou cum să meargă şi să vorbească.

In anii de după sfârşitul lui 4.0, memcircuitul a fost adaptat şi pentru utilizare civilă, permiţându-le oamenilor acces la cunoaştere enciclopedică despre aproape orice subiect. Pentru suma potrivită, oricine putea deveni expert în *aproape* orice, de la programare, la arte marţiale. Desigur, oamenii obişnuiţi nu-şi permiteau *niciodată* un astfel de implant, mai ales într-o văgăună disperată ca Resturi. Bunicul trebuie să fi făcut ceva manevre dubioase să-l obţină pe al Evei după...

.. .ei bine, după.

Raidul paramilitarilor îi luase aproape totul. Familia. Ochiul. Amintirile. Insă bunicul i le înapoiase, cât putuse el de bine, împreună cu tot ceea ce ştia despre mecanică şi robotică din jobul lui de pe continent - totul înmagazinat în roiuri de siliciu translucid şi multicolor, inserat după urechea ei dreaptă.

Eve bănuia că el îşi imaginase că un hobby ar ţine-o ocupată.

Departe de necazuri.

Cu mintea departe de trecut.

„Unu din trei nu-i rău deloc."

Lemon sări de pe bancul de lucru şi ocoli pe îndelete corpul.

— Aşadar, frumuşelul ăsta-i unul dintre crimiboţii însetaţi de sânge?

— Poate. Eve înălţă din umeri. Alţi androizi arătau întotdeauna cam fugazi. Piele din plastic. Ochi de sticlă. Ăsta de-aici arată prea aproape de natural ca să nu fie un 100.

— Iar Strada Frigiderelor ştiu că l-am recuperat. Dacă le spun Trendurilor Cenuşii...

— Nu vor dripi nimic Legii, oftă Eve, pentru că au şansa de a pune ei mâna pe ăsta. Strada Frigiderelor e cu ochii numai după mălai.

— Mie mi se pare că păpuşelu' ăsta valorează mai puţin decât zero. Nu-1 putem vinde. Nu putem spune nimănui că-1 avem. îmi aminteşti de ce l-am adus aici din Cimitir?

— Nu-mi amintesc ca tu să fi făcut cine ştie ce eforturi de a-1 căra.

— Sunt prea drăguţă ca să transpir.

Domnişoara Fresh se aplecă spre realistik şi-şi plimbă un deget în josul obrazului său, până ajunse la curba gurii.

— Totuşi, dacă nu-I putem vinde, aş găsi eu câteva utilizări pentru...

Ochii frumoşi se deschiseră larg. Pupile dilatate. Plastic de culoare albastră. Eve avu timp doar să icnească atunci când mâna stângă a realistikului ţâşni, rapidă ca fulgerul, şi înşfăcă încheietura mâinii lui Lemon. Fata ţipă când androidul se ridică, prinzând-o atât de rapid într-o priză de cap, încât Eve abia îşi trase răsuflarea.

Eve ţipă şi înşfăcă o şurubelniţă. Faţa lui Lemon se învineţea sub strânsoarea realistikului. Buzele perfecte îi atinseră lobul urechii.

— Taci, murmură androidul.

Buzele Evei se traseră înapoi într-un rânjet.

— Dă-i drumul!

Realistikul ridică privirea când Eve vorbi şi ochii frumoşi din plastic licăriră în lumina fluorescentă. Strânsoarea din

jurul gâtului lui Lemon slăbi, iar gura i se deschise şi închise, de parcă s-ar fi străduit să găsească cuvinte. *Un* cuvânt. Atât de plin de uimire şi de bucurie, încât Eve simţi o durere în piept, fără să ştie cu adevărat motivul.

— *Tu...,* răsuflă el.

Lemon înşfăcă urechea realistikului, se aplecă şi-l azvârli spre înainte. Androidul zbură peste umerii ei şi căzu jos, peste drona de supraveghere aflată în colţ. Cu un plesnet umed şi o revărsare de sânge, se trezi înfipt într-o rangă de oţel ruginit.

— Au! strigă.

Eve o trase pe Lemon înapoi, ameninţând cu şurubelniţa. Lem îşi ţinea o mână pe gât, în timp ce respira cu greutate şi lăcrima.

— Doare, fug nenorocit...

Realistikul făcu o grimasă şi se smulse din ţeapa în care intrase, lăsând în urmă o dâră ce părea ca sângele. Căzu cu o bufnitură, cu o mână apăsând rana, chiar lângă fanta pentru monede din piept. Eve înşfăcă o cheie grea de pe bancul de lucru cu intenţia de a-1 lovi în cap.

— Ana, nu, spuse el.

Eve clipi.

— Poftim?

— Ana, îmi pare rău. Realistikul îşi ridică mâna însângerată. N-am ştiut că eşti tu.

— Nu mă cheamă Ana, fugule.

— Păpuşelu' s-a ales cu un şurub lipsă, icni Lemon. Prin gaura din cap i-a intrat prostia.

Bang, bang, bang.

— Eve? Glasul bunicului răsuna înăbuşit din spatele uşii izolate fonic. Lemon? Sunteţi bine?

Realistikul clipi, uitându-se la sas.

— ...Silas?

— Cum de ştii numele bunicului meu? mârâi Eve.

O cută de încruntare străbătu fruntea perfectă.

— Nu-ţi amin...

— Eve! strigă bunicul lovind metalul cu pumnul. Deschide uşa!

— Silas! ţipă realistikul. Silas, eu sunt!

Bunicul tuşi tare şi glasul său căpătă un ton urât şi întunecat.

— Eve, ati adus *un băiat acolo?*

Lemon şi Eve se uitară una la cealaltă, spunând în acelaşi timp:

— Ăăăăă...

— Pe toţi dumnezeii! mugi bunicul şi bubui iarăşi în uşă. N-o să tolerez aşa ceva! Asta-i acoperişul meu, domnişorico! Deschide chiar acum, înainte să vin cu lansatorul de rachete!

— Silas, sunt Ezekiel! strigă realistikul.

— Vrei să-ţi ţii gura? şuieră Eve lovindu-1 în coaste.

Când bunicul vorbi, avea un glas pe care Eve nu-1 mai auzise niciodată:

— *Ezekiel?*

Realistikul se uită din nou la Eve. Implorator.

— Ana, trebuie să ieşim de-aici. Vor veni după tine.

— Cine-i Ana? se uită Lemon de jur împrejur, cu totul uluită. Cum de-1 cunoşti pe domnul C? Ce *puii mei* se-ntâm- plă aici?

Eve lăsă cheia în jos, simţindu-şi palmele umede pe metal. Realistikul o privea cu ochi frumoşi din plastic, plini de disperare. Teamă. Şi încă ceva. Ceva...

— Nu te cunosc, zise ea.

— Ana, *eu* sunt, insistă realistikul. Zeke.

— *Eve.*

Vocea bunicului reverbera prin cinci centimetri de oţel ranforsat.

— Eve, dă-te de lângă uşă. Acoperă-ţi urechile.

— La naiba, şuieră Lemon. Chiar a *adus...*

Bubuitura fu asurzitoare. O undă de şoc ca izbitura unui tren o azvârli pe Eve prin încăpere, de parcă ar fi fost o mână de frunze moarte. Se izbi de peretele îmbrăcat în spumă, lovind apoi podeaua şi icnind. Bunicul intră cu scaunul lui bâzâitor, ţinând în mână lansatorul de rachete fumegând, cu părul zbârlit într-un ciuf pârlit. Cercetă într-o clipită scena, arătă spre realistik şi mârâi:

— Kaiser! Atacă invadatorul!

Blitzhundul făcu un salt prin sas şi apucă între fălci gâtlejul realistikului. Un mârâit adânc se împrăştie printre colţii dulăului şi prin trupul lui se auziră o serie de clicuri estompate. Ochii i se înroşiră ca sângele. Eve scuturã din cap când bunicul o săltă în picioare. Realistikul rămase nemişcat, cu mâna ridicată, în semn de predare. Eve se gândi că şi ea ar fi procedat la fel cu un blitzhund încolăcit în jurul gâtului.

— Minunată invenţie blitzhunzii ăştia, horcăi bunicul ridicând-o pe Lemon de turul pantalonilor. Daedalus Tech i-a inventat în timpul Războaielor Corporatiste. Pot urmări o ţintă o mie de kilometri după numai o particulă de ADN. Desigur, ăia mai mici au doar atât exploziv cât să distrugă o singură ţintă. Dar un model mare, precum Kaiser? Tuşi puternic, scuipând sânge pe podea. Dacă explodează, din încăperea asta nu mai rămân decât vapori. Crezi că te-ai putea reface după asta, ticălosule? Crezi că te-am construit noi atât de bine?

Realistikul cârâi prin laringele zdrobit:

— Silas, nu sunt aici să-ţi fac rău.

— Bineînţeles că nu.

Bunicul le împinse spre uşă pe ambele fete, încă şocate de explozie. Cricket îi făcu semne disperate Evei.

— Tu doar te-ai nimerit prin apropiere, nu? urmă bunicul.

— Ana, opreşte-te.

Eve îşi dădu seama că realistikul o privea, în timp ce urechile ei continuau să ţiuie.

— Ana, te rog...

— Tacă-ţi fleanca! Răcnetul bunicului părea că se aude de sub apă. Dacă mai sufli un cuvânt...

Şi-atunci începu blestemata de tuse. Zgomotul ce o ţinea pe Eve trează nopţile în ultimele şase luni. Bunicul încercă să-şi împingă nepoata pe uşă, chiar dacă se îndoi de la jumătate în scaun, tuşind atât de tare, încât ea crezu că-şi va scuipa şi plămânii. Cancerul îl sufoca. Ghearele sale se adânceau tot mai mult în singurul om pe care-1 mai avea lângă ea...

— Bunicule, spuse Eve, strângându-1 tare în braţe.

— Silas, ea e-n pericol, se milogi realistikul. Am venit să te *avertizez.* Ana a ajuns la ştiri. Probleme cu o luptă locală cu boţi, noaptea trecută. S-a manifestat înaintea a sute de oameni. S-a *manifestat,* m-auzi? A prăjit o logika din clasa de asediu doar uitându-se la ea.

— Nu..., gâfâi bunicul, asta nu-i posi...

— Silas, vor *afla.* Unul dintre ei este însărcinat să monitorizeze ştirile. Chiar şi cele dintr-o văgăună ca asta. Vor veni după ea, ştii bine.

— Bunicule, ce-i asta? Vocea Evei tremura şi ochiul sănătos era năclăit de lacrimi de frică. Ce se-ntâmplă?

— Ana, eu...

— *Gura!* strigă bunicul spre realistik. Tacă-ţi... gura aia de... t-trădător.

Tuşi din nou, o respiraţie bolborosită şuierând printre dinţii însângeraţi. Eve îl ţinu strâns şi se întoarse spre Lemon.

• — Dulăpiorul cu medicamente!

— Imediat.

Lem îşi şterse sângele de pe urechi şi se împletici pe hol.

Bunicul se asfixia, cu pumnul la buze. Privirea plină de ură îl fixa pe realistik.

— Respiră uşurel, bunicule. Trebuie să...

— Au rămas numai doi! ţâşni Lemon venind dinspre hol şi derapând în genunchi. In căuşul palmei ei, doi plasturi dermici, albaştri. Nu mai e nimic în dulap, Evie. Asta-i ultima doză.

— Nu se poate, zise Eve. De ce nu mi-ai zis că stăm aşa prost?

— Nu voia să te îngrijorezi, spuse Cricket cu glăscior trist.

Eve lipi plasturii pe braţul bunicului şi îi masă pielea, să-i încălzească. Lemon se întoarse cu un pahar aburit de apă reciclată şi i-1 duse la buze. Insă încercarea de a bea a bătrânului îi dădu emoţii Evei, căci izbucni o altă criză de tuse.

„Să nu-ndrăzneşti să mori în braţele mele..."

Realistikul se holba la ea, fixând-o cu ochii lui albaştri de plastic.

— Ana, eu...

— Gura! ţipă Eve. Kaiser, dacă mai spune ceva, ia-i gâtul!

Blitzhundul îşi mârâi acordul, dând din coadă.

Ce naiba mai putea face? Nu mai aveau medicamente. Şi nici mălai. Doza asta îl ajuta pe bătrân să reziste crizei actuale, dar după aceea? Avea să moară? Chiar aici? Singurul membru al familiei care-i rămăsese în viaţă. îşi amintea cum stătuse în poala lui când era fetiţă. El, ţinându-i mâna în timp ce o readucea la viaţă. Şi cu toate că amintirile-i erau monocrome şi haotice, înceţoşate pe-alocuri, îşi amintea destule. îşi amintea că-1 iubea.

Eve se frecă apăsat cu pumnii peste ochi. Apoi inspiră adânc şi tremurat.

In casă răsună o alarmă, intensificându-i migrena până la nivel critic. Pe deasupra, ceva declanşase şi alarmele de proximitate...

Bunicul încerca să-şi controleze tuşea. îşi şterse buzele cu încheieturile degetelor, pătate acum cu stacojiu. Ochii nu i se clintiseră de pe realistik.

Vor veni după ea, ştii că vor veni.

— Tu..tuşi bunicul, cu flegmă şi cu sânge. Aşteptai pe ci-cineva, Eve?

— Pe nimeni care să fie bine-venit.

— Du-te şi ve-verifică videocamerele, izbuti Silas să vorbească. K-Kaiser îl are pe-ăsta-n... mână.

— In bot, murmură Lemon.

Bătrânul izbuti un rânjet însângerat.

— Nu te pune cu... mine, Freshie.

Eve şi Lemon schimbară iute o privire şi, fără niciun alt cuvânt, sprinţară pe coridor. Se înghesuită în ceea ce bunicul numea ironic Peepshow* - o încăpere în care fiecare centimetru al pereţilor era ocupat cu monitoare ce rulau imagini transmise de videocamerele de supraveghere din Valea Anvelopelor. Alarmele porneau de fiecare dată când apărea vreun musafir nepoftit. Adeseori se nimerea să fie vreo felină mare, care sărise în traiectoria tirului vreunei turele şi se pomenise mărunţită, însă analizând imaginile...

— Acum, zise Cricket, am dat cu adevărat de belea.

Lem îi aruncă robotului o privire piezişă.

— Ai un talent rar pentru eufemisme, Crick.

Ochii Evei erau blocaţi pe ecrane. Glasul i se redusese la o şoaptă.

— Frăţia...

Loc din care pot fi urmărite imagini/spectacole erotice (n. tr.).

DEZASTRU

Numai noi două. Cele mai mici dintre surori. Cele mai apropiate. Cele mai bune prietene.

Numai ea îmi cunoştea secretul. II păstra în siguranţă în sufletul ei. Tata n-ar fi aprobat asta niciodată. Mama şi-ar fi pierdut minţile. Insă Marie m-a ţinut de mână şi a râs împreună cu mine, rămânând aproape fără răsuflare de încântarea mea. Se bucura că eram îndrăgostită.

Asta o bucura mai mult decât pe mine.

Acum plângea. Ţinându-se de mine asemenea cuiva care se îneacă şi care se agaţă de salvatorul ce înoată să-l salveze, trăgându-i pe amândoi în adâncuri. Dar când pistolul ţăcăni, se uită în sus, în faţa femeii-soldat care se înălţa deasupra noastră. Păr lung, ondulat, de culoarea flăcării. Ochi ca smaraldele sfărâmate. Frumoşi şi goi.

Numele HOPE/SPERANŢĂ era scris deasupra buzunarului de pe piept.

Aproape că m-a pufnit râsul.

— Nimeni mai presus, spuse Hope, şi nimeni mai prejos.

O flamă ruptă din soare.

O tăcere asurzitoare.

Si am rămas numai eu.

*

Gaşca de pe Strada Frigiderelor o avertizase că Frăţia se pregătea. Eve nu-şi dăduse seama cât de serioasă era treaba.

Privi imaginile transmise de turela Nord-est-1 tocmai când ceva transformă streamingul într-un şuierat electrostatic. Aruncându-şi ochii la Nord-est-2, zări o mică *armată* alcătuită din membrii Frăţiei, îmbrăcaţi în sutane roşii şi tropăind spre casa bunicului. înarmaţi cu puşti de asalt vechi şi cu satâre. Flamuri stacojii cu imaginea patronului lor, Sf. Mihail, fluturau în vânt. Iar în avangardă, absorbind tirul ucigător al turelelor automate, veneau patru Spartani de cincizeci de tone.

Machinile erau modele clasice de infanterie, responsabile pentru majoritatea misiunilor grele în Războiul 4.0, în zone în care radiaţiile erau prea intense pentru oameni. Aveau nouă metri înălţime, iar disipatoarele termice în formă de creste de pe cap le confereau conturul soldaţilor greci antici din realvirturile de istorie. Erau vopsiţi în stacojiu, cu fragmente din scripturi scrijelite pe caroserii. De pe umeri şi şolduri le fluturau flamuri lungi, împodobite cu simbolul Frăţiei - un X negru stilizat.

— *Bunicuuuuule!* urlă Eve.

Un Spartan călcă în picioare turela Nord-est 2 şi-o transformă într-o grămadă de sfărâmături. Eve simţi o zguduitură îndepărtată când încărcăturile de thermex de la baza turelei detonară. Se uită la ecranul lui Nord-3 şi văzu un Spartan în spinarea ei, fumegând şi fără picioare. Insă restul armatei era în mişcare şi ajunsese la numai un pas de soneria de la intrare.

Eve aruncă o privire prietenei sale.

— Băieţii ăştia chiar sunt puşi pe fapte mari.

Lemon scruta coridorul, în direcţia atelierului Evei. Faţa îi era neobişnuit de meditativă, cu fruntea încreţită.

— Ce făcea domnul C pe continent, pe vremuri?

înainte să vă mutaţi aici?

— Era doctor de boţi, răspunse Eve în timp ce privea Frăţia apropiindu-se. Mecanic.

— îţi aminteşti unde lucra?

— Lem, în caz că n-ai băgat de seamă, lângă casa noastră se află o mulţime furioasă, cu o cruce de mărimea mea. Ce-are asta de-a face cu orice altceva?

— Pentru că realistikul se poartă de parcă te-ar fi *cunoscut.* Ca şi cum tu l-ai fi *uitat.* Şi ţi s-a adresat cu un nume diferit. Cineva nu joacă cinstit în partida asta.

Eve ştia că Lem avea dreptate, însă, zact, moartea iminentă era o chestiune mult mai presantă acum. Frăţia se grupase în jurul celor trei Spartani rămaşi, la aproape o sută de metri de casă. Machinile erau dotate cu autotunuri şi cu câte un tun cu plasmă pe fiecare umăr, iar armele acelea lichefiau *oţelul.* Casa avea pe acoperiş doar două autosanti- nele, care nu aveau să fie de mare ajutor înaintea blindajului roboţilor imenşi. După cum arăta N-ul, Eve nu-şi amintea să mai fi fost vreodată în necazuri atât de mari. Insă strânse din dinţi, forţându-şi frica să coboare în bocanci. Era o războinică de Dom, fir-ar să fie. Asta era casa ei. N-avea de gând s-o cedeze fără luptă.

Spartanul din frunte îşi deschise cockpitul şi o rafală de muzică de cor se împrăştie peste Cimitir. Un ins cu pieptul lat şi o robă sângerie sări pe gunoaiele de jos, ţinând o puşcă de asalt gravată cu versete religioase. Purta ochelari-oglindă, avea favoriţi cu care ai fi putut trage un camion şi un X fardat pe toată faţa. Eve îl cunoştea după reputaţie - îşi spunea Episcopul de Fier.

— Venit-am nu s-aduc pacea, ci sabia! mugi el.

— *Amin!* urlară Fraţii.

Episcopul de Fier întinse mâna şi un juv îi puse în palmă un microfon vechi. Cu o mină teatrală, episcopul duse

microfonul la buze şi glasul îi pârâi prin sistemul de amplificare al Spartanului:

— în numele Domnului! Frăţia cere ca toţi deviaţii genetici găzduiţi în această casă să se predea imediat pentru purificare divină!

Eve se încruntă şi încercă mai tare să-şi strunească

spaima în creştere. „Purificarea" însemna, practic, răstignirea în exteriorul capelei Frăţiei din Los Diablos şi abandonarea în arşiţa soarelui. Frăţia predica întruna despre relele bio- modificării şi ciberneticii şi făcuse o temă importantă din ura faţă de devierile genetice. Devenise atât de influentă, încât autorităţile locale nu doreau să strice prieteşugul. Aşa că dacă se întâmpla să te naşti cu şase degete sau cu degetele de la picioare unite printr-o pieliţă ori cu altceva şi mai exotic, regret, *amigo,* dar asta-i viaţa prin Cimitir.

Cricket stătea pe umărul Evei, scrutând imaginile cu ochii lui caraghioşi.

— Nu le este cald în robele acelea? ciripi el.

— Simt făcute din kevlar, murmură Eve. Sunt antiglonţ, înţelegi?

— Am o presimţire rea, spuse robotul. Chiar în strălucitoarele mele părţi metalice bărbăteşti.

— îţi repet: n-ai nicio parte bărbătească, oftă Lemon.

— Mda. Sunt un ticălos, răspunse o voce obosită.

Eve se întoarse cu o uşurare vizibilă, văzându-şi bunicul la intrare în scaunul său electric. Insă în urma lui...

— Hm, făcu Lemon. Oare el ar trebui... să fie aici?

Realistikul.

Se afla în spatele bunicului, cu costumul high-teh de zbor pătat de sânge. Urmele colţilor lui Kaiser îi erau încă vizibile pe gât. Ochii albaştri precum cerul de odinioară treceau de la un ecran la altul.

— Bunicule, ce naiba caută ăsta aici? vru Eve să ştie.

— Am avut o mică discuţie. Bunicul se şterse la buze cu o cârpă mânjită de sânge; era atent la monitoare. Am ajuns la o înţelegere, cum s-ar zice.

— Ai ratat faza în care aproape c-a sufocat-o pe Lemon?

Bătrânul încercă să-şi transforme tuşea într-un chicotit zeflemitor, înăbuşit cu pumnul.

— Tu eşti cea care... l-a adus înăuntru, piţigoiaşul meu.

— Noi credeam că era mort.

— îmi pare rău, domnişoară Lemon. Glasul

realistikului era delicat ca fumul. Creierul mi-a fost afectat din cauza prăbuşirii. Te-am luat, din greşeală, drept o ameninţare. Te rog, acceptă-mi scuzele.

Ochii lui frumoşi şi albaştri o pironeau pe neîmblânzita domnişoară Fresh. Făcea gropiţe în obraji când zâmbea, un surâsul dulce aflat la mai puţin de trei microni de perfecţiune. Eve îşi văzu prietena înmuindu-se.

— Ah, ştii... Faţa lui Lemon căpătă o nuanţă puternică de rozaliu... Nu-i decât un laringe.

— Of, Doamne, începu Eve. *Lemon...*

— Ce-i? clipi ea.

— Şi tu, domnişoară Eve, spuse realistikul. îmi pare rău pentru orice...

— Vai, acum simt „domnişoara Eve"? Ce s-a întâmplat cu Ana?

— Prăbuşirea... Rănile mele la cap... Se uită spre Silas. Mă tem că trauma mea cerebrală m-a făcut să te confund cu altcineva. îmi cer iertare.

— Ţi-ai mai revenit din trauma aia cerebrală?

— Da, mulţumesc, domnişoară Eve.

— Dar tot mă confunzi cu altcineva?

O clipire.

— Te confund?

— Da. Eve se apropie şi privi în ochii realistikului. Zact un *idiot.*

Se pierdu în albastrul acela de fugazi. Căutând o fărâmiţă de adevăr. Simţind numai repulsie. Alarmă. Pericol. Creatura asta nu era umană. Putea să arate a om, să sune a om, să fie simţit ca un om. Putea fi la fel de frumos ca stelele de pe cer. Problema era că smogul era de obicei prea dens şi ascundea stelele. Şi mai era ceva în neregulă aici. Ceva...

— Lăsaţi cearta pentru mai târziu. Bunicul arătă spre şirurile de monitoare. Frăţia-i pusă pe fapte mari. E vremea să-i scoatem din joc, Ezekiel.

Realistikul întrerupse schimbul de priviri cu Eve, nu fără reticenţă.

— Pot face asta.

Răsucindu-se pe călcâie, făptura numită Ezekiel pomi pe coridor. Pasul îi era puţin nesigur, de parcă pierderea mâinii îl dezechilibrase. Smulgerea din umăr a braţului ar fi provocat moartea unui om obişnuit şi Eve era îngrozită să-l vadă mişcându-se. Realistikul mai făcu vreo şase paşi până când ei îi reveni glasul:

— Hei, Traumatizatule.

Ezekiel se întoarse, arcuindu-şi una dintre sprâncenele perfecte.

— leşirea-i *pe-acolo,* făcu ea semn cu degetul mare.

Afişând fugitiv zâmbetul său aproape perfect, Ezekiel se îndreptă spre uşa din faţă. Lemon se aplecă prin sas şi privi după el, în vreme ce fluiera încet. Eve îl coborî de pe umeri pe Cricket, punându-1 în poala bunicului.

— Cricket, ai grijă de tataie. Tataie, ai grijă de Cricket.

— Unde crezi că pleci? se răsti bătrânul.

— Afară, s-ajut.

— Nici vorbă! O să încerc să negociez, iar dacă nu reuşesc, Ezekiel poate să se ocupe de ei. N-ai cu ce să te opui unei gloate ca asta.

— Şi ce-are să le facă un realistik Spartanilor? Nu mai are decât un braţ. Şi nu poţi să treci prin plastoţel de grad balistic doar cu un zâmbet frumos.

— Totuşi, gropiţele alea..., comentă Lemon.

— Uite ce-i... asta-i... problema lui, nu a ta, horcăi bunicul. Tu stai... aici.

— Asta-i *casa* noastră, bunicule. Iar ghiolbanii ăştia au adus o armată aici.

— Ai dreptate, Eve. O *armată.* Şi nu o poţi... opri.

Eve îşi privi pumnul. îşi aminti de WarDom, de noaptea trecută. Goliatul şi povestea despre puştanul numit David.

— Da, dar mai vedem noi.

Ignorând strigătele bunicului, se duse spre arsenal, îşi puse pe ea nişte plastoţel, o cască şi ponchoul. O înşfăcă pe Excalibur, verifică nivelul energiei şi observă că Lemon se echipa lângă ea. Fata îşi pusese o cască

veche de pilot de tanc antigravitaţional, îşi îndepărtă de pe frunte smocul de păr roşu şi săltă Acadeaua cu un rânjet.

— Mai puternice împreună, zise ea.

— împreună pe vecie, zâmbi Eve.

*

O mie de sori le aşteptau afară. O mie de sori în interiorul unei singure forme. Metalul de sub ea era încins. Fierbinţeala din cer îl înroşise.

— Domnilor, n-aveţi ce căuta. ..pe... proprietatea mea.

Glasul bunicului hârâia prin difuzor când Eve ieşi printr-o trapă de pe acoperiş şi se lăsă jos în spatele unui autotun. Lemon se ghemui lângă ea, trăgându-şi de pe ochi casca supradimensionată şi privi gloata.

— Aveţi treizeci de secunde înainte să... încep să devin neprietenos. Bătrânul mârâi. *Apoi o să vă bag crucea aia... direct înc...*

Tentativele de a „negocia" se risipiră în tuşea seacă şi bunicul tăie microfonul. Episcopul de Fier vorbi în microfonul său şi glasul îi reverberă din cauciucurile din jur.

— Predanie să faci cu deviata aceea, Silas! Să nu laşi o vrăjitoare să vieţuiască!

Eve clipi.

— A spus „predanie să faci"?

Lemon se ridică în picioare şi casca îi alunecă pe nas când începu să urle:

— Să nu-i zici „deviată", tu - destrăbălăciune spur...

Eve o trase pe Lemon în spatele baricadei autotunului în momentul în care câţiva flăcăi entuziasmaţi ai Frăţiei traseră câteva focuri la întâmplare. Plumb topit ricoşă din oţel ruginit. Eve tresări. O durea capul şi implantul optic îi provoca mâncărime.

Uitându-se pe furiş peste baricadă, îi fixă pe Spartani cu privirea. Rememoră lupta din noaptea

trecută. Felul în care căzuse Goliatul, ca o cărămidă, în arenă. Felul în care spulberase circuitele din interiorul lui, numai *dorindu-şi* asta. Nu avea nicio idee cum îl scosese din circulaţie ori dacă ar mai fi putut face aşa ceva. însă locul ăsta era casa ei, iar oamenii ăştia erau familia ei. Nu-i stătea în fire să lase pe altcineva să-i poarte bătăliile.

Aşa că Eve îşi întinse mâna, degetele tremurându-i.

— Ce faci? şuieră Lemon.

— încerc să friţez una dintre maşinăriile astea.

— Rebelo, nu sunt sigu...

— Şşşt, încerc să mă concentrez!

Eve scrâşni din dinţi. Şi-l imagină pe Spartanul din stânga prăbuşindu-se în ruină. încercă să invoce tot ceea ce simţise noaptea trecută - teroare, furie şi sfidare -, să strângă totul în pumn şi să le trimită direct în inima Spartanului. Fruntea îi strălucea din cauza năduşelii, soarele bătea ca un baros din înalt. Spaima că l-ar putea pierde pe bunic. Bănuiala că

era minţită. Privirea goală, de plastic, a realistikului şi ochii perfecţi şi frumoşi. Adună toate astea într-o sferă concentrată, arzătoare din pieptul ei - un mic proiectil de artilerie, de furie devastatoare.

Prostănacii ăştia voiau s-o priponească? Să-i aducă sfârşitul? Păi, o să le aducă ea un sfârşit cum nu mai văzuseră niciodată...

Eve inspiră adânc. Ridicându-se de după baricadă, şi-l închipui pe Spartan căzând într-un nor de scântei scăpărătoare şi ştanţă imaginea aceea în mintea ei. Apoi urlă din toţi bojocii.

Urlă.

URLĂ.

Şi nu se petrecu absolut nimic.

Băieţii din Frăţie izbucniră în râs. Gloanţele începură să zboare. O lovitură norocoasă ricoşă din pieptarul ei, azvârlind-o în lateral. Şi când neînduplecata Lemon Fresh o trase înapoi la adăpostul baricadei, o aşchie de plumb la viteză supersonică îi zbură Evei casca.

Durerea era ciocane şi stele verzi. Eve ţipă şi-şi pipăi ţeasta cu degete murdare, să descopere dacă fusese

perforat. Rafalele continuată, iar ea şi Lemon se ghemuită în timp ce în aer plouă cu gloanţe un minut întreg. Eve se chirci, ferindu-se, lovind cu călcâiele acoperişul. Din fericire, împuşcătura îi terminase doar casca, nimic altceva. Totuşi...

— A fost o tâmpenie, reuşi ea să spună în cele din urmă.

Lemon căscă ochii la ea, albă la faţă pe sub pistrui.

— Aproape că te-ai ales cu bostanul ţăndări! Avertizează-mă şi pe mine când mai intenţionezi să faci ceva la fel de devastator, da?

— N-o să mai fac asta niciodată, murmură Eve. Promit.

— Oricum, unde naiba-i crimibotul ăla? Lemon scoase capul peste baricadă, după încetarea focurilor. N-ar trebui... Ah, fir-ar să fie...

— Poftim?

Lemon îşi muşcă buza.

— Vrei s-auzi vestea rea sau pe aia şi mai rea?

— Uf... şi mai rea?

— Nu, nu aşa merge. Se presupune că întâi întrebi de vestea rea.

Eve se frecă pe tâmplele care o dureau şi oftă.

— OK, vestea rea atunci.

— Tye şi gaşca lui de recuperatori tocmai vin încoace.

— Ah! Eve dădu încet din cap. Şi aia şi mai rea?

— Au adus cu ei toată şleahta din Strada Frigiderelor.

— Tooootul e futut, oftă Eve. Pe bune, ce-i *cu ziua asta?*

Privind peste baricadă, zări o trupă de brute din Strada Frigiderelor apărând din spatele buclei unui *montagne russe* vechi. îi zări pe Tye şi pe Pooh călărind nişte motociclete rablagite în urma unora dintre mardeiaşii mai bătrâni din Strada Frigiderelor. Şeful bandei - un malac de o sută douăzeci de kilograme, îmbrăcat în pantaloni de cauciuc, care-şi spunea Sir Westinghouse - ieşi dintr-un buggy de plajă modificat şi începu să sporovăiască cu Episcopul de Fier, părând să fie încântat să descopere că se adunaseră toţi ca să

punã la cale uciderea aceleiaşi juve.

Bunicul răcni prin difuzor:

— *Ce-i asta, reuniunea clasei de dans? Jegurilor, căraţi-vă naibii de pe peluza mea!*

Sir Westinghouse făcu un pas înainte şi una dintre gorilele de lângă el îi dădu un megafon.

— Nepoată-ta i-a luat la poceală pe câţiva dintre băieţii mei azi-dimineaţă, în Cimitir, Silas. A înşfăcat ceva bun de recuperat, care aparţine de drept Străzii Frigiderului. Eu zic s-o trimiţi aici, să vorbim despre asta.

— *Am... o sugestie mai bună,* strigă bunicul.

— Şi care-i aia, moşule?

— *Uită-te-n spate.*

Eve privi cum Sir Westinghouse se încruntă şi se uită în urma lui tocmai când unul dintre cei îmbrăcaţi în robe îşi dădea gluga pe spate ca să dezvăluie un chip frumos, cu ochi cam prea albaştri. Realistikul avea un pistol automat în singura lui mână, luat probabil de la fratele pe care-1 bum- băcise pentru robă.

Lemon ţopăi pe loc.

— *Istet* băiat! *f*

Toţi fraţii şi tipii din Frigider aveau degetele pe trăgace. Eve îşi încordă auzul ca să înţeleagă ce spunea realistikul peste huruitul maşinăriilor şi vântul şuierător.

— Aveţi o singură şansă să plecaţi, spuse el. Toţi.

— Ăsta-i! Tye îl bătu pe spate pe Sir Westinghouse. Realistikul!

Şeful din Strada Frigiderelor privi spre tânăr, apoi din nou spre Ezekiel.

— Deci tu eşti artificialu'? Uită-te în jur, păpuşel. Ai o armată împotriva ta.

— Nu vreau să vă rănesc.

Westinghouse pufni.

— Pe cine-ncerci să prosteşti? Ai uitat de Regula de Aur? Cele Trei Legi nu te *lasă* să ne faci rău, fugule.

Realistikul clipi. Arma îi tremură şi Eve se întrebă dacă nu cumva...

— Creatorul meu credea la fel, zise Ezekiel.

Apoi se puse în mişcare.

Eve ştia ce însemna *rapid.* Cunoscuse ţipi cu injectoare de epinefrină în cap, care se distrau cu smulgerea genţilor la colţurile străzilor prin Los Diablos. Văzuse lupte cu machini de vârf, transmise de pe WarDom Megopolis, genul de înfruntări al căror rezultat se decidea în fracţiuni de secundă. Cu siguranţă ştia ce însemna viteza. Insă niciodată nu văzuse *nimic* care să se mişte ca realistikul.

Episcopul de Fier ridică puşca de asalt în spatele realistikului. Mai rapid decât orice altceva, Ezekiel se răsuci pe călcâie şi-i trase două gloanţe în ochi. Aproape în aceeaşi clipă, le doborî cu câte un glonţ în cap pe trei dintre cele mai apropiate gorile ale Frăţiei şi, în final, spulberă partea din spate a craniului lui Sir Westinghouse, împroşcând cu sânge faţa lui Tye.

Aerul era ca o ceaţă stacojie, amestecată cu fum. Lumea se urnea cu încetinitorul. Oamenii strigau, trăgând spre rea- listik. El înşfăcă una dintre gorile şi se folosi de ea ca scut. Plumbul bufnea în roba de kevlar, gurile armelor fulgerând ca luminile stroboscopice din visele Evei, scăpărând în timp ce siluetele dansau şi cădeau, iar duhoarea sângelui se ridica în văzduh.

Eve îşi acoperi urechile când autotunurile de pe acoperiş deschiseră foc asupra gloatei. Spartanii răspunseră cu artileria, unul împroşcând o furtună de gloanţe expansive, iar celălalt descărcându-şi tunul cu plasmă şi transformând în zgură una dintre santinelele de pe acoperiş. Lemon se chirci şi se lăsă mai jos, fixând Acadeaua cu o căutătură acuzatoare.

— Cine vine cu un baston de baseball la o luptă cu *arme de foci*

Eve trase cu ochiul peste marginea baricadei. îl privi fix pe Spartan, cu dinţii încleştaţi într-un mârâit. întinse încă o dată mâna.

— Haide! se rugă ea.

— Eve, ce faci?

— De ce? se stropşi ea. De ce nu pot s-o fac din nou?

Rafale de plumb fierbinte le mitraliau adăpostul,

bătând darabana pe oţel. Eve auzi urlete de groază şi durere. Lemon privi peste baricadă şi fluieră încet.

— Ia uită-te la el...

Privirea uimită a Evei căzu asupra realistikului. Ezekiel sărise în spinarea celui mai apropiat Spartan şi îi smulgea

benzile de muniţie ale autotunurilor ca şi cum ar fi fost din staniol, pentru a-1 împiedica să mai tragă asupra casei. întorcând tunul cu plasmă spre Spartanul de lângă el, realistikul topi cockpitul şi pe pilotul dinăuntru. Membrii Frăţiei se împrăştiară care încotro, adăpostindu-se, iar Strada Frigiderelor îşi aţinti plumbii spre Ezekiel, însă acesta se ferea şi se răsucea prea repede pentru a fi reperat.

Văzând că autotunurile de pe acoperiş erau SDF, doi dintre cei mai curajoşi băieţi din Frigider se repeziră spre casă. Ori ca să caute adăpost, ori să facă prăpăd, Eve nu era tocmai sigură.

— In sfârşit! ţipă Lemon.

Făcu un salt perfect de pe acoperiş, scoţând un răc-net, şi-l doborî pe unul dintre ei cu o descărcare de 500 de kilovolţi, care-i sfârâiră prin creier. Kaiser aştepta în interior, la uşa din faţă, pentru celălalt, iar amatorul de pradă se întoarse în goana mare la camarazii săi, cu picioarele sfâşiate.

Ezekiel sări de pe umerii Spartanului înşfăcând un cadavru îmbrăcat în kevlar, pentru a se apăra în vreme ce gonea în zigzag prin ploaia de gloanţe. Deşi avea numai un braţ, ţinea cadavrul fără cel mai mic efort, lucind din cauza a ceea ce semăna foarte bine cu transpiraţia când se rostogoli la adăpost, în dosul unui morman de cauciucuri, de lângă casă. O grămadă de anvelope reşapate fusese aprinsă de plasmă şi un fum dens se înălţă deasupra curţii, arzând până-n fundul gâtului Evei.

Fata băgă de seamă că roboţelul se târâse până sus, pe acoperiş, lângă ea. Cricket o trăgea de bocanci şi-i striga să se întoarcă în interior, peste zgomotul făcut de tirul auto- tunului unicului Spartan rămas. Lemon era în siguranţă jos, împreună cu Kaiser. însă Eve insista cu disperare să declanşeze ceea ce-1 doborâse

pe Goliat în Dom. Miji ochii. Tâmplele-i pulsau. Muşchii i se încordau.

„Haideeee..."

— Eve, vino!

Ea pătrunse adânc în propria-i minte. Spre locul în care căzuse când Goliatul îşi ridicase pumnul deasupra capului ei. Un moment de groază. De sfidare. Dezlănţuindu-se şi lovind, împotrivindu-se sfârşitului.

„Ăsta nu-i sfârşitul meu.

Ăsta nu-i decât un alt adversar."

Spartanul se smuci înapoi, de parcă Eve l-ar fi pocnit. Se zguduia ca şi cum toate servomotoarele funcţionau la unison. Fata rânji când o cascadă de scântei izbucni din miezul machinii. Spartanul se clătină, scuipând fum, şi căzu cu faţa în jos peste gunoaie.

— Eve..., murmură Cricket. Ai reuşit.

Eve lovi cu pumnul în aer.

— Haleşte *asta,* morman de gunoi ce eşti!

Când ultima lor machină căzu, Frăţia se risipi. Doi Spartani erau SDF, machina Episcopului de Fier zăcea abandonată, iar fraţii îl trăgeau după ei pe conducătorul lor căzut. După moartea propriului lider şi cu Ezekiel încă trăgând asupra lor din cuibul de cauciucuri, şi cei din Strada Frigiderelor îşi pierduseră elanul. Se retrăgeau rapid, împrăştiindu-se prin vale.

Eve scrută cu privirea câmpul de bătaie însângerat, care-i înghiţise curtea din faţă. Unii dintre cei mai primejdioşi şi brutali caftangii din Resturi sosiseră cu un N mare, de la Necazuri, iar acum o ştergeau cu coada între picioare.

Ştergându-şi transpiraţia de pe ochiul bun, fata se uită la logika micuţă de lângă ea şi îi trimise o bezea.

— Cred că poţi pune pe răboj o victorie pentru băieţii buni, Crick.

Şi-atunci căzu din cer prima bombă.

IMPACT

Sânge pe mâinile mele. Fum în plămâni. Mama, tata, surorile mele şi fratele, morţi pe podea, lângă mine. Ochi lipsiţi de viaţă şi piepturi dezgolite.

Soldaţii stau deasupra mea. Toţi patru, într-un şir perfect.

Mai au un singur lucru de luat de la mine.

Ultimul şi cel mai preţios.

Nu viata, nu.

Ceva mult mai drag mie.

Se profilează o siluetă.

Ridică un pistol spre capul meu.

— îmi pare rău, spune un glas.

Aud sunetul tunetului.

Apoi nu mai aud nimic.

*

Fără veste. Niciun *uuuuşşşş* prevestitor, ca în vechile filme de la Hollywood. Doar explozia.

Şi foc.

Şi urlete.

O a doua bombă incendiară ateriză în mijlocul găştii

din Strada Frigiderelor, care se retrăgea, trimiţându-1 pe Pooh şi pe ursuleţul lui la toţi dracii, tăcuţi bucăţi. A treia bombă îi spulberă pe băieţii din Frăţie ca pe nişte saci vechi din plastic purtaţi de vânt. Eve şi Cricket se uitară spre cer, iar inima fetei stătu în loc când văzu o flexaripă uşoară cu logoul GNOSISLABS decolorat pe coadă.

— Asta nu-i de bine..., zise Cricket.

Flexaripa zbura, secerând tot ce mişca. Mai făcu o trecere, trăgând în orice mai zvâcnea. în cele din urmă, cu o dibăcie cum nu vezi decât în realvirt, pilotul aduse aparatul la sol, aterizând uşor între gunoaie, şi ieşi pe uşă într-o clipită.

Glasul lui Lemon pluti dinspre veranda de jos.

— Rebelo? Eşti OK?

— Stai la adăpost, Lem.

— Nicio problemă. Simt prea drăguţă ca să mor.

Ochii Evei erau aţintiţi asupra nou-venitei, care se afundase până la glezne în mizeria pe care o făcuse. O femeie. De fapt, abia dacă era ceva mai mult decât o copilă. Nouăsprezece ani, poate douăzeci. Avea bocanci de luptă şi haină albă, curată, cu gluga lăsată de pe faţa perfectă. Păr scurt şi negru, tuns în şuviţe neglijente. Pe şold, o armă personală, cum Eve nu mai văzuse. Iar în mâna dreaptă, conturul curbat, în teacă, a ceea ce putea fi o...

— Ăăă... are o spadă? strigă Lemon.

— Aşa se pare.

— Şi cine *face* aşa ceva?

Tânăra privi camajul cu ochi inexpresivi. Teleobiectivul Evei era îndreptat asupra ei. Irisurile străinei erau mate, cu aspect de plastic. La fel ca ale lui Ezekiel. Faţa îi era desăvârşit de frumoasă. La fel ca a lui Ezekiel. Felul în care se mişca, în care...

— E o realistikă, zise Eve dintr-o răsuflare.

în mintea ei năvăli o succesiune de imagini. Imagini alb-negru vechi, stop-cadre, înceţoşate şi pătate de trecerea timpului. Un zâmbet frumos. Piele catifelată lipită de a ei. Râsete. Poezie. Era ca şi cum...

— *Ai fost vreodată îndrăgostită, Ana?*

— Cred...

— *Kaiser!* strigă bunicul. *Atacă intrusa!*

Blitzhundul ţâşni ca o nălucă mârâitoare pe uşa din faţă, spre realistikă. Lui Eve i se oprise inima în piept, înghe- ţându-i sângele în vene.

— Kaiser...

Blitzhundul gonea ca o rachetă cu senzori termici spre gâtul necunoscutei. Iute ca fulgerul, realistika trase spada din teacă. O sclipire ca o aprindere de magneziu izbucni de-a lungul tăişului, mai repede decât ar fi scos Eve un strigăt de avertizare, şi realistika îndreptă arma spre capul lui Kaiser.

Se auzi o împuşcătură şi arma îi zbură din mână. Eve privi spre Ezekiel, cuibărit în spatele talmeş-balmeşului de cauciucuri, cu pistolul-mitralieră fumegând în mână. Kaiser lovi realistika ca o nicovală, mârâind şi sfâşiind, dar aceasta preluă impactul şi se rostogoli, izbindu-1 în burtă. Eve se uita oripilată. Fata smulse o mână de măruntaie metalice din burta câinelui şi le aruncă vreo treizeci de metri prin vale.

— *Kaiser!* strigă Eve.

Realistika era în picioare, cu încheietura însângerată ţinută strâns la piept. Ezekiel deschise focul şi Evei îi căzu falca atunci când văzu că nou-venita dansa - literalmente *dansa* - printre rafalele de plumb topit, spre adăpostul oferit de epava Spartanului. Pistolul lui Ezekiel tăcu, iar împuşcăturile se reverberară prin vale.

— Eve, vino, se rugă Cricket trăgând-o de bocanci.

Difuzoarele casei păcăniră şi Eve auzi vocea bunicului, tremurând de frică:

— *Evie, vino înăuntru.*

Nou-sosita strigă peste gunoaie:

— Cerurilor, tu eşti, Silas?

Eve scrâşni din dinţi. Deci şi realistika asta îl cunoştea pe bunic. La fel ca Ezekiel. Mintea-i gonea nebuneşte, încercând să completeze părţile lipsă ale poveştii, care nu avea niciun sens. Cum se puteau potrivi toate piesele astea? Poate că bunicul nu fusese un medic de boţi obişnuit? Poate că reciclările şi

automatele nu constituiseră singura lui preocupare, când ea era plecată să deprindă meseria de luptătoare în Dom? Indiferent de explicaţie, o furie lentă o învăluia şi-i răsucea interiorul. Cineva minţea. Cineva era...

Casa se zgudui. Rugină şi mizerie se desprindeau de structură şi Eve îşi dădu seama că vechile motoare ale elicopterului de marfă porniseră, ridicând o furtună de plastic şi de praf. Probabil că bunicul lucrase din greu în toate lunile astea, în timp ce ea o construia pe Domnişoara Cârpeală. Poate că el reparase...

— Domnul C a reparat motoarele? strigă Lemon.

— Lem, intră-n casă! Ajută-1 pe bunic! Cobor într-o secundă.

— Ce vrei să faci?

— Să-l iau pe Kaiser.

Eve se întoarse spre mormanul de gunoaie în care fusese azvârlit blitzhundul. Auzea scâncete îndurerate, scrijelituri firave. Trăia. Dar era *rănit.* Motoarele mugeau monoton şi lumea tremura în jur. Bunicul o striga prin instalaţia de amplificare. Cricket o ţinea strâns de picior, cu o voce rugătoare:

— Evie, haideeeee.

Fata strânse din fălci şi clătină din cap. Era timp destul pentru întrebări când Kaiser va fi în siguranţă. Ştia că robo- ţelul o va urma pretutindeni, dar ea nu avea să îngăduie să fie şi el rănit. îi dădu bâta de baseball şi făcu semn spre chepeng.

— Cricket, ia-o pe Lemon şi du-o înapoi în casă.

— Eve, e prea periculos aici şi...

— Ţi-am dat un ordin!

Micuţa logika îşi strânse mâinile ruginite pe mânerul bâtei de baseball. Inima ei era din relee, cipuri şi procesoare. Ochii, din plastic. Şi totuşi Eve zărea suferinţa în ei.

Insă, ca întotdeauna, robotul făcu ce i se spusese.

Eve coborî de pe acoperiş într-un nor de praf, cântărindu-şi şansele. Privind peste camaj, văzu Spartanul Episcopului de Fier încă în picioare printre cadavrele fumegânde. Când se strecură printre resturile însângerate, o auzi pe realistikă strigând din ascunzişul ei. Vocea îi era cadenţată, aproape ca şi cum

ar fi cântat. Iar Eve putea jura că-i suna...

.. .familiar?

— încântată să te revăd, Ezekiel! strigă nou-venita.

— Eşti o mare mincinoasă, Faith, răspunse Ezekiel. întotdeauna mi-a plăcut asta la tine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama c-o s-ajungi înaintea mea aici. Un zâmbet în cântec. Iar te-ai uitat la streamingurile oamenilor? Exersezi în oglindă, ca să fii ca ei? E jalnic, Zeke.

— Şi totuşi, iată-ne aici.

Eve se lăsă pe burtă când necunoscuta se răsuci din ascunzătoare, cu arma ridicată, declanşând o rafală de ceva ascuţit ca lama, care şuieră spre adăpostul lui Ezekiel. O serie de explozii minuscule, strălucitoare, sfâşiară cauciucurile. Prin furtuna tot mai densă de praf, îl văzu pe Ezekiel ieşind dintre anvelopele sfârtecate, sărind în spatele unei grămezi de caroserii auto distruse.

Realistika reîncărcă pistolul prea repede pentru a putea fi urmărită. Scânteile ţâşniră şi ricoşară, iar Ezekiel se furişă din ascunzătoare şi o şterse. Eve se târî prin gunoi, ascultând gemetele lui Kaiser. Un glonţ rătăcit îi şuieră pe deasupra capului şi duhoarea de cauciucuri arse o îngreţoşa.

Bunicul răcni peste mugetul motoarelor:

— Evie, intră în casă, fir-ar să fie!

Fata trase cu ochiul din adăpostul ei. Ajunsese destul de aproape încât să facă un salt spre Spartan, însă nu îndrăznea fără a şti unde se găsea duşmanul. Ochii ei îi întâlniră peste ruine pe ai lui Ezekiel, iar realistikul clătină din cap. Gestul era menit să-i transmită că trebuia să se întoarcă în casă. Auzi un scâncet printre resturi.

„Rezistă, căţeluşule..."

Era năclăită de transpiraţie. îşi azvârli ponchoul cât colo. Lăsându-se pe burtă, se târî spre locul dinspre care se auzea glasul lui Kaiser. Ezekiel văzu că refuza să se retragă şi păru să decidă că soluţia cea mai bună pentru a o proteja era să-i distragă atenţia duşmanului.

— Nu vreau să lupt cu tine, Faith! strigă el.

— Nici nu te condamn. Răspunsul lui Faith răsunase de undeva din talmeş-balmeşul de metal şi de cadavre. Nu pot să nu observ că ţi-ai pierdut un braţ.

— Unul mi-e suficient ca să te bat.

Hohotul ei răsună peste întinderea cimitirului.

— Trufia vine întotdeauna înainte de cădere, frăţiorule.

— Ar trebui să ştii lucrul ăsta, soră mai mare.

„Frate? Soră?"

Eve văzu o mişcare şi o zări pe nou-venită ghemuită lângă un morman de cauciucuri, strecurându-se încet în flancul lui Ezekiel. Iar peste mugetul motoarelor, casa gemând din oasele ei metalice, sesiză alt scâncet.

„Kaiser..."

Poate că în el exista doar o fărâmă de carne adevărată, însă partea aceea avea nevoie de fată. Dacă ieşea din ascunziş, avea să fie văzută în mod sigur. Dar dacă bunicul era atât de îngrijorat din pricina acestei realistike, încât să ridice casa în zbor, atunci nu exista nicio cale prin care Eve să-şi abandoneze câinele.

Ţâşni la vedere, gonind spre machina Episcopului de Fier. Bătrânul răcnea din difuzoare. Ezekiel strigă o avertizare când Faith ieşi din ascunzătoare cu pistolul în mână. Gunoaiele scârţâiau sub bocancii Evei şi plămânii îi ardeau, însă alerga. Mişcând din braţe, cu inima bubuind, trecu peste cadavre şi epave, sări în Spartan şi apăsă butonul de închidere a cockpitului. Pomi motoarele şi-şi vârî braţele şi picioarele în manşoanele de control. Machina reveni la viaţă, şi-i simţi motoarele vibrându-i prin oase.

Indiferent ce naiba se petrecea aici, asta era ceva cunoscut ei.

Asta era ceva realizabil.

Tunul cu plasmă scuipă pârjol alb, incinerând ascunzătoarea intrusei. Creatura numită Faith era deja în mişcare, gonind spre Spartanul Evei, când Ezekiel ieşi din ascunziş şi se repezi cu umărul în abdomenul ei. Impactul fu bubuitor şi săpă un şanţ prelung prin gunoaie, iar realistikii începură să se lupte corp la corp. Pumnii erau ca o ceaţă. Sânge, salivă şi

transpiraţie, bufnituri devastatoare.

Eve avansă greoi cu machina ale cărei tălpi grele striveau resturile metalice de parcă erau din hârtie. Le scrută cu atenţie şi-l zări pe Kaiser pe un morman de cauciucuri reşapate. Se ţâra cu labele din faţă, cele din spate fiind ţepene. Eve zvârli anvelopele cât colo, întinse mâinile uriaşe şi, împreunându-le cu grijă, ridică blitzhundul rănit la pieptul Spartanului.

— Gata, căţeluşule. Te-am salvat.

Kaiser linse mâna Spartanului cu limba lui prevăzută cu disipatoare termice.

Eve traversă încet câmpul de luptă, prin fumul negru şi furtuna de praf şi de noroi, îndreptându-se către casă. Aceasta se cutremura acum şi scârţâitul metalului chinuit domina mugetul motoarelor. Nu-1 vedea pe Ezekiel, nici pe realistikă. Avea privirile aţintite asupra uşii din faţă. Sudurile

făcute în jurul casei crăpau, fiindcă elicopterul reuşise, în sfârşit, să dobândească portanţă şi restul locuinţei se sfărâma sub propria-i greutate. Eve alergă cât putea de repede, fiecare dintre paşii ei uriaşi aducând-o tot mai aproape.

Mai avea patruzeci de metri.

Treizeci.

O alarmă de proximitate îi ţiui în urechi. Eve avu timp să se ghemuiască, apoi un bloc motor de trei sute de kilograme se izbi de spatele Spartanului. Machina se clătină şi giroscoapele protestară. încă un impact, de data asta în picioare - un cauciuc enorm de tractor îl doborî pe Spartan în genunchi. Creatura Faith sări pe spinarea Spartanului şi începu să smulgă mănunchiuri de cabluri. Sistemele hidraulice din braţul stâng al Evei pierdură presiunea şi Kaiser îi scăpă din mână. Eve întinse mâna bună, o înşfăcă pe realis- tikă şi-o azvârli cât putu de tare. Faith se izbi de bucla răsucită a unui *montagne russe* şi pântecul i se deschise. Sânge fals se revărsă pe oţel ruginit. Buze şi dinţi luceau rubiniu.

Eve se smulse din hamaşament şi apăsă comanda de catapultare. Zburând afară, îl înşfăcă pe Kaiser de ceafă şi-l trase spre casă. Praf în ochiul bun. Sânge pe limbă. Kaiser scâncea, încerca să se târască. Era foarte

greu. Cum să-l bage prin trapă? Cum ar putea...

Lângă ea apăru cineva. Piele împroşcată cu sânge şi ochi albaştri artificiali.

— L-am prins! strigă Ezekiel. Du-te!

Fata se împletici spre casă, abia simţindu-şi coastele, mâna şi capul. Elicopterul era deja la aproape doi metri de sol şi continua să se ridice. Eve se aruncă prin sas, lovind cu bocancii în fuzelaj. Ezekiel sări prin deschizătură dintr-o singură mişcare, ţinându-1 pe Kaiser sub braţ. Eve căzuse în patru labe. Pieptul îi bubuia. Gâtul îi ardea. Cumva, izbuti totuşi să găsească forţa să strige:

— Decolează, bunicule, *decolează!*

Casa se cutremură şi motoarele mugiră de protest. Metalul se sfârteca, sudurile se rupeau, secţiuni întregi se desprin- seră când elicopterul se înălţă spre cer, revărsând în urmă pământ şi praf şi mizerie. Azvârlită ca o jucărie, izbindu-se de pereţi, Eve încercă să se ridice în picioare, dar ricoşă în pieptul lui Ezekiel. Realistikul o înşfăcă şi amândoi se prăbuşiră pe platforma metalică. Eve privi creatura năduşită, năclăită de sânge, de sub ea, de forma unui băiat frumos care tocmai îi salvase viaţa. Un băiat care nu era nici pe departe ca oricare altul de vârsta lui. îi simţea trupul tare şi cald, lipit de al ei.

— Eşti OK? întrebă Ezekiel.

Eve se împinse, îndepărtându-se de el, cu palmele pline de sânge fals. Dacă n-ar fi ştiut cum stau lucrurile, ar fi zis că sângele era adevărat. Dacă n-ar fi ştiut cum stau lucrurile...

— Simt bine. Se întoarse spre Kaiser, aflat lângă ea. Tu eşti OK, căţeluş?

Blitzhundul era îndoit şi sfâşiat, iar din gaura din burtă scăpărau scântei. O privire rapidă o convinse pe fată că daunele nu erau ireparabile - niciun ţesut organic nu fusese atins. Copleşită de uşurare, îl strânse tare în braţe. Coada câinelui se legănă slab.

Ezekiel o privea pe Eve, fixând-o cu ochi albaştri.

— La ce te holbezi?

Un semn cu capul spre Kaiser.

— E o maşinărie.

-Şi?

— Tot îl iubeşti. Un zâmbet aproape perfect. E drăguţ.

Eve clătină din cap şi se ridică în picioare.

— Eşti o ciudăţenie, Traumatizatule.

Glasul bunicului se rostogoli prin difuzor:

— Eve, eşti bine?

Fata şchiopătă spre un panou de comunicaţie şi apăsă cu degetele însângerate tasta COMUNICARE.

— Sunt bine. Ambulatoriul lui Kaiser a fost împuşcat, dar e-n viaţă.

— într-o lume a prostiei... ăsta *a fost lucrul cel mai prostesc văzut de mine vreodată.* O tuse năprasnică se auzi în difuzoare. *Este artificial, Eve. Este rănit ca să nu trebuiască să fii tu* rănită.

— Pe bune? Mă certi acum? Te iubesc, bunicule, dar locul şi timpul?

Silas păru dornic să vorbească, însă trebui să întrerupă transmisia din cauza altui acces de tuse. Lemon şi Cricket apărură la capătul coridorului; mica machina încă ţinea în mâini Excalibur. Fata alergă spre Eve şi o cuprinse într-una dintre îmbrăţişările care-ţi rupeau coastele.

— Eşti OK, rebelo?

— Zdruncinată.

— Ştiai că Silas poate decola cu şmecheria asta? Ştiai măcar că asta poate *zbura?*

— Tataia e clar profi în păstrarea secretelor.

Eve se uită la realistik, care se ridica, sprijinit de perete, cu ajutorul singurei sale mâini şi verificându-şi atent piciorul drept.

— Eşti buimăcit, Traumatizatule?

— Am îndurat ciomăgeli şi mai şi. Crede-mă.

— Poţi să-l ţii pe Kaiser doar cu o mână? Trebuie să-l duc jos, la atei...

Aparatul de zbor se aplecă pe o parte, trimiţând-o pe Lemon în Eve şi pe Eve în perete. Cricket ţipă şi se rostogoli de-a lungul coridorului, ajungând cu susul în jos pe un perete despărţitor. Se auzi un pârâit metalic puternic, urmat de un scrâşnet prelung. Elicopterul se

cutremură din nou, aplecându-se spre babord şi-i trânti în genunchi pe toţi. Ezekiel o prinse pe Eve, împiedicând-o să-şi spargă capul de peretele despărţitor. Braţul lui era ca un fier cald şi îi cuprinse pieptul, înăbuşindu-i respiraţia.

— Dă-te de pe mine, icni fata.

— Ce-a fost *asta?* întrebă Lemon.

Eve se ridică singură în picioare, când difuzoarele pârâiră. Glasul bunicului era răguşit de durere, aproape acoperit de mugetul vântului.

— *Eve, e-năuntru...*

Transmisia încetă, făcând loc şuieratului electrostatic.

Ezekiel întâlni privirea înspăimântată a Evei.

— Faith, zise el.

— Bunicul!

Eve smulse arma din mâinile lui Cricket şi ţâşni pe coridor. Lemon pomi lângă ea şi Cricket se văicări în semn de protest. îl auzea pe realistik călcându-i pe urme, şchiopătând puternic.

Alergară printr-un labirint de coridoare până sus, în cockpit, smulgând uşa trapei de acces, iar când intrară, îi izbi un curent de aer puternic. Parbrizul se făcuse ţăndări, ce licăreau pe podea. Scaunul electric al bunicului era răsturnat şi roţile încă huruiau. Vântul urla prin sticla sfărâmată. Eve vedea cerul cenuşiu şi insula Resturilor care se îndepărta sub picioarele lor. In depărtare, oceanul negru. Nimeni la comenzi.

— Bunicule! ţipă ea.

Lemon se uită afară, prin parbrizul spart.

— Domnule C?

O mână însângerată ţâşni din afară, izbind-o pe Lemon cu capul de consolă. Fata se prăbuşi cu sânge curgând din fruntea tăiată. Eve strânse din pumni, când silueta ateriză înăuntru prin sticla spartă. Sânge se închega pe şuviţele neregulate de păr. Abdomenul şi pieptul erau brăzdate de răni sclipitoare. Ochii aveau cenuşiul monoton al unui telecran stins.

— Salut, Ana, zâmbi Faith. Arăţi minunat pentru o fată moartă.

Gândindu-se numai la bunicul ei, Eve roti bâta cu

toată forţa. Faith pară cu antebraţul, şuierând când şocul o azvârli

înapoi în consolă. îşi reveni însă într-o clipită şi-i zbură cu uşurinţă bâta din mână.

Eve avea încă rutinele de autoapărare imprimate în mem- circuit la care să apeleze, astfel că reuşi să se retragă, aplicând un croşeu decent în bărbia realistikei, înainte ca o singură şfichiuire a braţului lui Faith să-i taie respiraţia. Fu înhăţată de gât şi prinsă într-o priză de asfixiere.

— Gabriel va fi încântat să te vadă, îi şopti Faith la ureche.

Eve se chinui să vorbească prin strânsoare.

— Ce-ai făcut... cu...

— Silas? E-n flexaripa mea, fată moartă.

Realistika apăsă o tastă de pe centură. Eve auzi motoarele revenind la viaţă deasupra capului.

— Nu te-ngrijora. O să vă duc pe amândoi acasă.

— Dacă l-ai... rănit... pe bunicul...

— Bunicuţul? Un zâmbet ascuţit strâmbă buzele perfecte. Of, biata de tine! *Ce* ţi-a spus?

Flori negre înfloriră în ochiul bun al Evei. O steluţă izbucni şi pieri, iar pulsul i se încetini. Un muget în urechi. Un fâsâit ca un zgomot alb. Şi dincolo de toate, un glăscior, foarte ascuţit şi piţigăiat. Ţipându-i numele.

— Evie!

O umbră întunecată se năpusti în cockpit, o simplă siluetă în lumina soarelui prea strălucitor. Eve simţi un impact, auzi un trosnet umed. Căzu în genunchi, tuşind uscat, cu stele în ochi. Cricket o implora să fugă. Era doar vag conştientă de siluetele care se mişcau în cockpit: două personaje, un dans al pumnilor, al genunchilor şi al coatelor. Scântei orbitoare. Metal sfâşiat. Fotoliul pilotului, smuls. Consola de control zdrobită ca un pahar vechi de cafea.

Elicopterul se balansă. Eve se rostogoli pe podea, străduin- du-se să se ridice în genunchi. Cricket ţipa peste duduitul pulsului din urechile ei, durerea de cap. îi zări pe Faith şi pe Ezekiel, fiecare cu mâna înfiptă-n

lor sfâşiind oţelul ranforsat din jur de parcă ar fi fost carton umed.

îşi duse mâna la gât, încercând să-şi recapete răsuflarea. Cricket era la manşă şi se străduia să redreseze aparatul. Faith se smulse din strânsoarea lui Ezekiel, îl lovi pe realistik de consola de comandă şi-l azvârli pe Cricket, care ricoşă din perete, smulgându-i manşa. Pipăind de-a lungul platformei, Eve îşi încleştă degetele pe mânerul lui Excalibur şi, cu un blestem înăbuşit, o lovi pe Faith în spinare.

O descărcare de 500 de kilovolţi. O explozie de curent electric. Faith scoase un urlet şi o pocni pe Eve în tâmplă. Când pumnul realistikei se izbi de memcircuit, simţi o durere îngrozitoare. Fata căzu la podea, icnind şi ţinându-se de cap. In spatele pleoapelor vedea lumini albe.

Ezekiel era în picioare, răcnind numele lui Faith şi lovind-o în cap cu manşa ruptă. Apoi, cu un zbieret disperat, îi trase un şut şi o propulsă prin parbrizul spart.

Faith se rostogoli spre oceanul negru de dedesubt. Dar peste pocniturile electrostatice din urechile ei, Eve sesiză motoarele deasupra capului, un scrâşnet metalic şi, peste câteva secunde, o flexaripă şuieră în picaj după realistikă.

Sânge îi sui la tâmple. Simţea gust de vomă. Scântei orbitoare în ochi; imagini fragmentate îi goneau prin minte precum cele derulate de un proiector de filme din S20. Consola de comandă era distrusă, instrumentele de control erau o grămadă de resturi. Gândul că bunicul ei se afla în interiorul flexaripii realistikei îi străbătu mintea, acoperit apoi de informaţia că nu mai putea zări linia orizontului prin parbrizul spart. In faţa ei, totul devenise negru. Brizanţi făcuţi parcă din plastic. Valuri scrâşnind, de culoarea vaselinei.

„Oceanul."

încercă să-şi limpezească gândurile.

„Dar noi zburăm în cer, nu?"

Ezekiel o trase pe scaunul copilotului. O azvârli pe Lemon peste ea şi le legă pe amândouă cu centura de siguranţă. Stomacul îi ajunse-n gât când elicopterul se înclină şi mai tare, iar durerea de cap i se amplifică. Urletul motorului crescu, tot mai mult şi mai asurzitor. îşi dădu seama că legea gravitaţiei nu funcţiona cum trebuie, că Cricket se izbea de planşeu. îl auzea pe Kaiser lătrând în fundal. Pe Ezekiel strigând. Turbinele urlând. Se uită afară, printre resturile de sticlă, spre o faţă neagră şi zâmbitoare. Atât de aproape, încât putea săruta valurile.

Un sărut de adio.

— Ana, ţine-te! mugi Ezekiel. Ţine-te!

„îmi tot spune Ana."

- TINE-TE!

J

„Dar numele meu este Eve.

Cu stomacul în gât. Ţinând-o strâns pe Lemon, îşi dădu seama că nu voia să moară.

Nu-i plăcuse prea mult prima dată.

Impact.

17

PREBICATORUL

Praful şuiera peste Valea Anvelopelor, rostogolindu-se în bătaia unui vânt căldicel. Gunoiul fumega, cauciucurile se topeau şi formau o mlaştină urât mirositoare. Un crater plin de containere sparte şi de turbine eoliene sfârtecate era tot ce mai rămăsese din locul în care se aflase cândva casa lui Silas Carpenter.

Tye zăcea în praf, cu mâna pe pântec, zgâindu-se la soarele arzător.

Nu ştia cât timp zăcuse acolo. Ore, probabil. Mâinile-i erau năclăite cu ceva roşu, lipicios. îşi simţea stomacul plin de acid şi de sticlă spartă.

Echipa lui murise. Sir Westinghouse, Pooh, băieţii de pe Strada Frigiderelor, terminaţi din cauza brunetei ţicnite din flexaripă. Când se puseseră în mişcare spre Vale, cei de pe Strada Frigiderelor se aşteptaseră, desigur, la o încăierare, dar avuseseră parte de un masacru. La un moment dat, Tye se alesese cu un glonţ în abdomen şi un bilet pentru Aleea Coşciugului.

Doamne, cât îi era de sete...

Zgomotul unui motor şi un scrâşnet de frâne îi

atraseră atenţia. încercă să ridice capul, însă îl durea prea tare. Auzi cizme apropiindu-se încet, cu tălpile trosnind pe pietriş, zornăit de pinteni. Trendurile Cenuşii? Era şi timpul s-apară. Ticăloşii de oameni ai legii nu-s nidodată prin preajmă când ai nevoie de ei. Poate că-i puteau pune copci, poate...

— Hei! strigă el fără vlagă. A-ajutor!

Auzi un mârâit slab, însoţit de un scheunat ascuţit. Intin- zând gâtul, zări doi câini. Unul uriaş, negru, cu aspect sângeros, celălalt, mic, alb şi foarte flocos, animalul perfect pentru ca o bunicuţă să-l ţină în poală şi să-l alinte.

Tye putea jura că privirile le scânteiau.

— Mary, zise un glas răguşit. Jojo. Tăceţi acum.

Cineva se apropia de Tye, care făcu o grimasă, se sprijini pe coate şi văzu un individ înalt, îmbrăcat în haină neagră, prăfuită şi cu pălărie de cowboy cu borul lat. Deşi purta aproape culoarea potrivită, nu reprezenta în niciun caz Legea.

Avea o faţă tăbădtă, însă arătoasă, cu ochi şocant de albaştri. Ducea cu el armament serios. Pe spate îi atârna o puşcă cu ţeavă lungă, la şold avea două pistoale personalizate, făcute pe comandă, iar centura era încărcată cu tehnică de luptă de ultimă oră, pe care Tye nid măcar n-o recunoscu. O mănuşă roşie-i acoperea mâna dreaptă. Vârât în buzunarul de la piept, avea un exemplar vechi şi zdrenţuit al Cărţii Sfinte. Şi deasupra gulerului cămăşii negre, închise până la ultimul nasture, purta un guler alb ca neaua.

— Eşti... eşti preot? întrebă Tye.

— Predicator. Bărbatul îşi atinse borul pălăriei. Ce mai faci?

— *Ce mai faci?* Tye tuşi, ridicându-şi palmele însângerate. Am primit un glonţ în burtă, Predicatorule, cum naiba crezi că mă simt?

— Hm..., mormăi bărbatul.

Se căută prin buzunare şi scoase un ghemotoc ce sigur era tutun sintetic, pe care îl îndesă în gură. îşi mângâie bărbia nerasă şi cercetă împrejurimile cu ochii săi albaştri.

— Ai de gând să stai acolo? gemu Tye. Sunt

împuşcat în burtă, Predicatorule, du-te şi-adu Trendurile Cenuşii. Am nevoie de ceva...

— Eu aş astupa gaura aia a ta, băiete. Doar dacă nu cumva îţi doreşti încă una.

Ceva din glasul Predicatorului îl înspăimântă într-atât pe Tye, încât amuţi. Ceva ce trecu peste sticla spartă şi add şi însămânţă o frică rece, zvârcolitoare, în măruntaie. Bărbatul cercetă din priviri urmele bătăliei, cadavrele, Spartanii distruşi, cauciucurile fumegânde. Scuipă un jet prelung de zeamă maronie.

— Ei bine, chiar ati făcut dezastru aid.

Cu palmele încleştate pe pântec, Tye îşi linse buzele uscate.

— Ai... ai... apă? Mi-e se...

— Caut pe cineva, răspunse bărbatul continuând să examineze locurile. O blondă cu coafură excentrică. O gunoieră slăbănoagă. Cam aşa de înaltă.

Făcu un gest vag.

— D-da, Evie. Tye tresări. O... o cunosc.

— Şi pe unde-i, băiete?

— A... a zburat. Ea şi bunicu-său, Silas. Au decolat... cu afurisita lor de casă... dacă-ţi vine să crezi. După ce bruneta aia din flexaripă mi-a ras toată gaşca.

— Hm..., făcu Predicatorul.

— Domnule, mi-e f-foarte sete...

Bărbatul nu-i dădu nido atenţie şi ieşi din Cimitir însoţit de câinele negru. Cel alb şi flocos rămase pur şi simplu pe mormanul de gunoi, privindu-1 pe Tye. El nu vedea ce făcea Predicatorul, concentrat mai degrabă să ignore durerea ce-1 chinuia. Nu ştia de cât timp se afla acolo. Minutele curgeau

ca sângele ce băltea sub el. In cele din urmă, auzi paşi apro- piindu-se. Ridicând capul, îl văzu pe Predicator lângă el.

Ţinea într-o mână un poncho murdar, parţial ars, pătat cu roşu. 1-1 arătă lui Tye şi băiatul citi pe interiorul gulerului:

Proprietate a Evei Carpenter. Dacă îl găseşti, te rog returnea- ză-l în Valea Anvelopelor. Dacă-i furat, să te fut, gunoierule.

— Asta-i al ei? Evie Carpenter?

— D-d-da, scânci Tye. I-al ei.

Individul îndreptă ponchoul spre câinii lui, care-1 adulmecară, cu ochii continuând să lucească uşor. Pufosul alb mârâi ca o drujbă stricată. Tye gemu când durerea din pântec îi crescu. Acum chiar simţea gust de sânge în gură.

— Predicatorule, sunt ră-rănit. Rănit foarte grav.

— Mda, răspunse bărbatul uitându-se peste gunoaie.

— Eşti o-o-omul Cărţii Sfinte. M-mă ajuţi?

Predicatorul oftă.

— Cred că da.

Duse mâna la centură şi scoase un pistol.

— H-hei, ho, *hoool* Băiatul ridică palmele însângerate. Eşti un o-om sfânt, n-ai niciun drept să m-omori!

Bărbatul ţinti cu pistolul direct între ochii lui Tye.

— Băiete, chiar am dreptul.

BUUUM!

Predicatorul mai aruncă o privire asupra câmpului de luptă. Studie tiparele şi sugestivitatea lor. Ascultă vântul. Mulţumit că blitzhunzii lui adulmecaseră prada, aruncă ponchoul peste capul spulberat al lui Tye.

Scuipă în praf.

— Hm, mormăi el.

Răsucindu-se pe un călcâi pintenat, Predicatorul părăsi Cimitirul.

PARIEA A 2-A

ÎH6R0ZITORUL CÂINE DE MARE

1.8

RESPIRI

Asta nu-i viaţa mea.

Asta nu-i casa mea.

Eu nu sunt eu.

Fratele şi surorile mele stau în jurul meu, întinşi pe canapele albe dintr-un material necunoscut mie. încăperea este mare şi de forma unei inimi. Pe pereţi atârnă ramele unor holograme cu lucrări de artă dinainte de Cădere. Cerul este senin, iar filtrul de pe sticlă îl face să pară aproape albastru.

N-am mai fost niciodată în locul ăsta.

Am stat în locul ăsta toată viaţa mea.

Frăţiorul meu, Alex, o bate la şah pe sora mea cea mai mare, Olivia. Tania se uită la palmglasul ei. Marie stă în spatele meu, împletindu-mi uşor părul lung şi blond, iar genele îmi flutură peste obraji ca nişte fluturi.

Nu mai există ceva precum fluturii.

Muzica se aude prin pereţi şi notele ei îmi furnică pielea. însă sonata se risipeşte încet, fiind înlocuită de un glas care se aude peste tot în jurul nostru. O siluetă apare pe un soclu gol, translucidă, alcătuită din lumină. Pare un înger, frumos şi feminin,

faldurile lungi ale aripilor sale curgând ca o mătase sub o adiere imaginară.

— Copii. Tatăl vostru este pe cale să vă vorbească.

Asta ne pune în mişcare, ne face să ne ridicăm şi să ne netezim hainele frumoase şi albe. îi zâmbesc lui Alex, iar el îmi zâmbeşte la rândul său. Olivia mă cuprinde cu braţul pe după umeri, iar eu strâng mâna Măriei. Pare să fi trecut atât de mult de când tata a venit să ne vadă. îmi aduc aminte că era ocupat cu Munca lui. Că-mi este groaznic de dor de el.

Amintirea din mintea Evei pâlpâi ca un streaming de imagini imperfecte pe un ecran spart şi-şi văzu fraţii aşa cum şi-i amintea. Hainele nu erau nici noi, nici curate. Nu trăiau într-o cameră frumoasă, plină de lucruri frumoase. Şi în loc de muzică, din depărtare se auzeau urlete. O fată.

Plânsete şi urlete.

Imaginea pâlpâie din nou şi mă-ntorc în ne-locul acela. Nu-i viaţa mea. Nu-i casa mea. Tata stă în faţa noastră, însă nu-i îmbrăcat aşa cum mi-l aminteam. Ne cuprinde cu braţele, toţi suntem prinşi în îmbrăţişarea lui. Mama e lipită de el. Cu toate că locul nu-i ce trebuie şi nici hainele mele nu sunt ce trebuie şi nici viaţa mea, ăsta-i felul în care-mi amintesc de noi. împreună. O familie. Pe vecie.

Nimic nu va schimba asta.

— Copii, spune tata. Există nişte oameni pe care vreau să-i cunoaşteţi.

Nimic nu va schimba asta.

*

„Respiră."

E înconjurată de apă. Neagră, sărată şi doar puţin prea caldă. Deasupra, suliţe de lumină. Un milion de bule dansând, geamăt de metal torturat, senzaţia de nelinişte şi de

ameţeală amplificându-se înlăuntrul ei în vreme ce lumina scădea în intensitate.

Se scufundau.

„Nu respira."

Eve strânse pleoapele, comutând sistemul optic pe luminozitate slabă. Lumea era verde şi neagră când redeschise ochii, sunetele erau înfundate şi îndepărtate. Elicopterul plonja în jos, tot mai jos, în apa uleioasă şi murdară din Golful Zona. Era încă legată în fotoliul copilotului. Lemon zăcea inconştientă în poala ei, smocul de păr roşu plutind ca iarba de mare. De fapt, era sângele ce se împrăştia din rana de la frunte.

îşi aminti unde se găseau. Lupta cu Faith. Bunicul răpit. Plămânii îi ardeau; capul îi bubuia. Dincolo de durere, creierul îi era dominat de un singur gând, devenit tot mai zgomotos şi mai agitat pe măsură ce se scufundau din ce în ce mai adânc.

„Respiră."

Cricket se afla lângă şoldul ei, ochii săi bulbucaţi luminând în întuneric, sfâşiind centura de siguranţă. Degetele Evei găsiră clapeta şi o desfăcură în cele din urmă, iar ea şi Lem se rostogoliră afară şi în sus. Cabina se umplu de bule de aer, milioane de sfere din cristal înălţându-se în spirală spre suprafaţă. Nu-1 vedea pe Kaiser. Nici pe Ezekiel. Abia dacă putea zări suprafaţa, ca o lumină slabă şi îndepărtată acum. Aparatul se scufunda cu fiecare clipă tot mai adânc. Trebuia să iasă. Nu voia să moară. Nu-i plăcuse prea mult prima dată.

Eve o înşfăcă pe Lemon de jachetă şi, cu Cricket agăţat de centura ei, se împinse din picioare în sus prin parbrizul spart. Apa avea gust de moarte şi de petrol, umplându-i bocancii şi buzunarele când se avântă spre lumina îndepărtată a soarelui. La un milion de kilometri distanţă.

Elicopterul care-i fusese casă doi ani se afundă în spirală, încercând s-o tragă după el, spre mormântul din adâncuri. Fata strânse din dinţi şi lovi apa cu sălbătăcie. Refuza întunericul. Refuza să doarmă. înota în sus. Ţinea gulerul lui Lem strâns în pumn, braţele şi picioarele celei mai bune prietene plutind răşchirate în curentul de apă. Apă peste tot. Peste tot.

„Nu respira."

Lem era atât de grea... Bocancii Evei erau ca de plumb. Hainele o trăgeau înapoi. Cricket încerca să înoate, însă era din metal. Cumva, în plină prăbuşire, izbutise s-o înşface pe Excalibur, ceea ce nu făcea decât s-o îngreuneze şi mai tare. Faith o lovise în cap în timpul încăierării; tâmpla-i pulsa, osul din jurul memcircuitului implantat o durea. Se întrebă dacă trau...

O străfulgerare de lumină în mintea ei. O imagine cu pereţi albi, podea şi tavane. O voce precum muzică în aer. O grădină aşa cum nu mai văzuse niciodată, o cupolă de sticlă care ţinea la respect noaptea de deasupra. Un zâmbet. Dulce şi blând, aflat la mai puţin de trei microni de perfecţiune.

Am fost făcut pentru tine.

Tot ceea ce sunt.

Tot ceea ce fac,

Tac pentru tine.

Metal scârţâind. O presiune îngrozitoare. Eve clipi din greu, scutură capul în zeama groasă şi sărată. Lovi apa spre lumina aceea aflată la o distanţă imposibilă.

„Respiră."

E prea departe.

„Nu respira."

E prea departe.

„Să mă ajute cineva.

Bunicule?

Ezekiel?

Vă rog..."

îl auzi înainte de a-1 vedea. Simţi în urma ei tremurul apei. Puncte negre îi ardeau vederea, plămânii-i erau în flăcări. Se întoarse. Era acolo, ridicându-se din beznă în spatele ei. Imens şi imposibil, apropiindu-se de ea prin întuneric.

Eve ţipă, risipindu-şi ultima gură de aer. Prosteşte. Copilăreşte. Insă era ceva ce părea ieşit dintr-un basm. Un animal monstruos, mult prea mare să-l poţi cuprinde cu privirea. Nenumărate scoici şi cicatrici mari acopereau carapacea enormă. Braţe lungi se unduiau. Găuri negre, fără fund, se căscau în chipuri

desprinse dintr-un spectacol de groază.

Trei guri enorme, deschise larg.

„Nu respira."

Şi bezna o înghiţi cu totul.

*

Ce frumoşi sunt...

Acesta-i primul gând care mă izbeşte când privesc de-a lungul şirului. Oameni, dar nu oameni. Vii, dar nu vii. Tenuri de la brun-roşcat, până la alb-deschis. Ochi albaştri precum cerul, până la negrul miezului de noapte. însă fiecare dintre ei este uluitor, imposibil de frumos. Parcă-arfi o poezie. Felul în care se mişcă. Felul în care zâmbesc.

Perfecţiune.

— Copii, zice tata. Faceţi cunoştinţă cu copiii mei.

Privind aceste personaje, în şirul lor frumos, nu ştiu cum să mă simt. Marie îmi strânge degetele, la fel de nesigură ca mine. Dar, ca întotdeauna, frăţiorul meu nu se teme. Se duce la cel mai apropiat dintre ei, întinde mâna şi se prezintă zâmbind:

— Numele meu esteAlex Monrova.

Dar numele nostru de familie este Carpenter...

Cel cu care vorbeşte (nu-i pot spune chiar băiat, pentru că, deşi este uluitor, ştiu că nu-i cu adevărat aşa) îşi întinde mâna.

Este mult mai înalt decât Alex. Păr blond, des, ciufulit într-o claie perfectă deasupra frunţii sculpturale. E atât de frumos, încât mă doare inima. Pielea lui e ca marmura, iar ochii îi lucesc precum sticla verde.

— Mă bucur mult să te cunosc, Alex, zâmbeşte el. Eu sunt Gabriel.

Alex radiază de bucurie spre băiatul aproape uman. în jurul nostru sunt adunaţi savanţi, toastând cu pahare pline cu etanol scânteietor. îngerul făurit din lumină priveşte de pe alt soclu, cu faţa sa frumoasă şi lipsită de expresie. Nu am văzut-o niciodată zâmbind.

Tata ne prezintă celorlalţi. Toţi sunt cam de vârsta mea, poate puţin mai mari. O fată cu părul negru, pe

care o cheamă Faith, mă strânge în braţe şi promite că vom fi cele mai bune prietene. O alta, cu bucle lungi şi roşii ca flacăra şi ochi verzi ca de smarald, uluitori, îmi spune că numele ei este Hope. Ştiu că nu sunt oameni adevăraţi - sunt realistikii *despre care vorbea tata. Când Hope mă sărută pe obraz, buzele-i sunt calde şi moi şi nu pot să nu fiu uluită cât sunt de asemănători cu noi. Am mai întâlnit androizi, desigur. Oameni-marionetă, cu piele sintetică. însă aceştia nu seamănă cu nimic din ce am văzut vreodată.*

— Ce crezi, prinţesă? mă întreabă tata.

Adevărul este că nu ştiu ce să cred.

Sunt prezentată şi altor realistiki cu nume de îngeri şi de virtuţi. Uriel. Patience. Verity†. Unul înalt, numit Raphael, zâmbeşte de parcă ar cunoaşte un secret pe care nu-l mai ştie nimeni. Grace are părul lung şi auriu ca al meu. Stă aproape de unul numit Gabriel şi îi soarbe cuvintele. Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată pe cineva atât de frumos.*

Apoi îl văd pe el.

Are păr negru cârlionţat şi piele foarte măslinie. Albastrul ochilor este la fel precum cerul din fotografiile vechi, de dinainte de Cădere. Are gene lungi şi negre. Buzele sunt arcuite perfect, iar zâmbetul e un surâs din colţul gurii, ca şi cum numai o parte din el ar găsi lucrurile plăcute. Mă priveşte şi simt cum podeaua îmi fuge de sub picioare. îmi zâmbeşte. O singură gropiţă îi apare pe obraz şi întreaga lume se opreşte în loc. Dă mâna cu mine şi nu-mi simt degetele. Nu simt nimic în afară de bubuitul inimii mele.

— Sunt Ezekiel, spune el cu glas ca mierea caldă.

— Eu sunt Ana, răspund.

...Dar numele meu este Eve.

*

Totul e negru. De-a dreptul întunecat. Eve încă strângea gulerul lui Lemon, ţinând-o cât se poate de

* **Stăruinţă (n. tr.).**

† **Veridicitate (n. tr.).**

bine cu mâinile încleştate. Exista un ritm, un puls, atât auzit, cât şi simţit. Un bubuit constant şi masiv, care-i apăsa pieptul şi găvanele ochilor.

Bum-bum. Bum-bum.

Era rostogolită la nesfârşit în întuneric. Apa se învolbura şi o moliciune o cuprindea din toate părţile. Gust de sare în gură. în ochi. Bâjbâind, zgârie cu degetele zidul mâlos ce o înconjoară. Capul i se ridică la suprafaţă şi trage aer în piept, cutremurându-se. Icneşte când e trasă din nou sub apă.

„Un fel de tunel..."

Spaţiul se contractă. Zdrobitor. Tentacule spongioase îi pipăiră pielea, urechile şi ochii. Lipicioase şi vâscoase. Pereţii se închiseră, împingând-o şi mai adânc în beznă, după cum îşi dădu seama în cele din urmă...

„Nu, nu-i un tunel.

Bum-bum. Bum-bum.

E un gâtlej..."

Fu aruncată într-un spaţiu mai vast şi braţele i se învârtiră ca o morişcă. Cu capul vârât între umeri, se prăbuşi într-un bazin de mâzgă călduţă. Un junghi ascuţit străpunse memcircuitul. Un puhoi de imagini îi inundă creierul.

Tatăl ei, ajuns târziu acasă, de la muncă, sărutând-o pe frunte când o ducea la culcare.

Mama ei, citind lângă fereastră şi învăţând-o despre lumea veche.

Fratele ei, îmbrăcat tot în alb, stând într-un petic de lumină solară. Fluturi mecanici pe vârfurile degetelor lui când îi face semn.

— Vino să vezi, Ana.

Eve ţâşni la suprafaţă, îndepărtându-şi din ochi părul năclăit. Acum vedea; întunecimea fusese înlocuită cu o fosforescenţă uniformă, pulsatorie, nuanţe bizare de albastru şi verde. îşi trase mâna afară din vâscozitate, încă strângând în pumn gulerul lui Lemon. Insă îi îngheţă inima când realiză că jacheta era goală. Lemon alunecase undeva, cândva, pe drum.

Era singură.

— Lemon!

Strigătul reverberă în întuneric şi frica pentru prietena ei cea mai bună îi crescu în piept. Mijind ochii, îşi dădu seama că se afla într-o încăpere vastă, cu pereţi curbaţi, netezi şi lucitori. Aceeaşi bătaie ritmată se auzea peste tot în jurul ei, deasupra şi dedesubt. Lui Eve i se întoarse stomacul pe dos când înţelese că plutea într-un bazin cu ceea ce părea al naibii de asemănător cu nişte mucozităţi.

— Lem!

Ridicându-se din zoaie, zări un morman de gunoaie, ca o insulă uriaşă într-o mare de sedimente. Acolo erau caroserii auto ruginite şi containere de transport deformate. Ghemotoace imense de plastic şi de polistiren, năvoade ticsite cu iarbă de mare putredă. Canistre şi butoaie metalice

ruginite. Duhoarea era insuportabilă şi Eve îşi simţi maţele revoltându-se, aproape incapabilă să înghită voma.

— Cr-Cricket!

Ecoul străbătu spaţiul vast, iar drept răspuns nu se auzi decât un bubuit apăsat: *Bum-bum. Bum-bum.* întinse mâinile în căutarea traseului spre insula de gunoaie şi mâzga plescăi în jurul ei. Simţi ceva solid sub picioare şi pe jumătate înotă, pe jumătate păşi, ieşind de acolo, apoi căzu fără suflu pe o foaie de tablă ruginită. Stomacul i se revoltă din nou şi de data asta vomită resturile de la micul dejun. îşi linse buzele şi scuipă, privind la băltoaca de Neo-Meat™ regurgitată.

— Ştiu cum te simţi, zise cu glas răguşit.

întorcându-se pe spate, se şterse la ochi, strângând la piept jacheta lui Lemon. In aer se auzea un bubuit asemănător unui puls şi se simţea o miasmă de sulf şi de putreziciune. Eve era acoperită cu bale din cap până-n picioare. Privind în întunecimea fosforescentă, îşi dădu seama că pereţii erau făcuţi din ceea ce putea fi descris drept... came.

— Lemon! Mă auzi?

— Aaaaahhh!

Plafonul se dilată, azvârlind apoi zeci de litri de apă

de mare neagră. Un homunculus din piese de schimb se rostogoli odată cu puhoiul, ţinând strâns în mâini bastonul Excalibur.

— Cricket!

Eve azvârli jacheta lui Lemon şi plonjă în mâzgă. Mirosul pestilenţial o sufoca, dar, neavând încotro, începu să scurme prin stratul de mizerie. Nedând de roboţel, trase tremurând aer în piept şi se scufundă. In cele din urmă, degetele ei atinseră bastonul paralizant, îl prinse bine şi trase cu putere, logika ţinându-se strâns de mâner. Fata îşi croi drum spre insula de gunoi, apoi se prăbuşi pe burtă, cu robotul alături.

Cricket era acoperit de mucozităţi. îşi scutură capul rotund, apoi începu să-şi fluture mâinile şi picioarele inegale,

reuşind oarecum să se cureţe de frânghiile lungi şi groase de mâzgă.

— Software-ului meu vocal îi lipseşte capacitatea de a descrie cât sunt de dezgustat.

— Gândeşte-te cum mă simt eu, tuşi Eve. A trebuit să plonjez înapoi ca să te salvez.

— Şi ce-i ăsta, muci?

Eve dădu din umeri. Ţeasta îi duduia în ritmul pulsaţiei acelea colosale. îşi duse mâna la memcircuit, strâm- bându-se de durere. în minte-i fulgeră o lumină albă. Un talmeş-balmeş de stop-cadre. Feţe pe care nu-şi amintea să le fi văzut vreodată. Cuvinte pe care nu-şi amintea să le fi rostit.

— Unde ne aflăm? întrebă Cricket.

Eve nu răspunse. Cu ochii închişi, încerca să respire.

— Evie, eşti OK?

„Respiră."

— Evie?

Se întâmpla iar. O putea simţi, apropiindu-se ca un puhoi. încă o revărsare de imagini, ca nişte caleidoscoape sparte şi cadre spulberate. Strânse tare pleoapele, încercând să reziste, cu degetele înfipte în carnea braţelor, ca şi cum voia să împiedice desfacerea ei în bucăţi. Glasul lui Cricket se auzea undeva, în depărtare. îi rostea numele.

„Respiră."

— Evie! striga el, scuturându-i braţul. Eve!
„Doar respiră."
— Ce mi se-ntâmplă?

KHAKENUL

Tata spune că atunci când proiectezi o minte este ca şi cum ai construi un motor: e mai uşor dacă iei componente de undeva decât să le faci singur, din nimic. Aşa că i-a reprodus pe realistiki după oamenii pe care-i cunoştea. A copiat bucăţi din oamenii pe care-i iubea. Ne-a aşezat în fotolii netede, de forma unor scoici, a pus electrozi pe tâmplele noastre şi ne-a înregistrat personalităţile. Structura. Le-a segmentat în ecuaţii şi le-a codificat în spatele ochilor frumoşi ai vechiului cer nocturn, negru şi albastru.

Grace este copiată după mama. Raphael, după sora mea cea mai mare, Olivia. Hope, după Marie, iar Gabriel, după tata. După câte se pare, Faith este modelată după mine.

Am devenit cei mai buni prieteni, aşa cum a promis Faith. Vorbim ore-n şir, despre nimic, de fapt. îmi iubesc fratele şi surorile, familia, iar aici, în Babei, suntem protejaţi. Părinţii noştri ne-au ţinut departe de lumea pe care o cunosc cei mai mulţi oameni. Am cincisprezece ani şi-mi dau seama că n-am avut niciodată, cu adevărat, un prieten.

Până acum.

Unii realistiki execută diferite sarcini pentru tata, îl ajută să conducă firma pe care începe, încet, s-o controleze. Este un

geniu. Toţi angajaţii din Gnosis Laboratories spun asta. Grace îl urmăreşte ca o umbră frumoasă, însoţindu-l la întrunirile de consiliu şi înregistrându-i fiecare gând şi cuvinţel. Gabriel şi Ezekiel se antrenează cu echipele de securitate, la etajele inferioare ale turnului. Scopul lor pare să fie protecţia noastră. însă unii realistiki par să existe doar ca să înveţe. Faith este aşa, privind cu minunăţii ei ochi cenuşii cum Marie şi cu mine vorbim, ne certăm sau râdem împreună. Se pare că Faith mă cunoaşte ca nimeni altcineva. Pune întrebări ce lovesc direct în sufletul meu.

— Ai fost vreodată îndrăgostită, Ana? m-a chestionat într-o zi.

Stăm întinse pe podeaua dormitorului meu, uitându-ne la tavan, cu degetele împreunate. Am petrecut dimineaţa jucându-ne jocuri, piese digitale pe table digitale. Acum câteva săptămâni jucam de la egal la egal, dar acum Faith câştigă mereu.

în curând are o programare la medici. îi măsoară tiparele, îi monitorizează creşterea. Mi-a spus odată că nu-i place felul în care-i vorbesc unii dintre ei. Ca unui copil, zicea ea. însă m-a făcut să promit să ţin asta secret.

— Nu. N-am fost niciodată îndrăgostită. Tu?

— Nu sunt sigură, se încruntă Faith. Poate.

— Cred c-ai şti dacă eşti îndrăgostită.

Mi-l imaginez atunci pe Ezekiel. Buze rotunjite şi ochi care mă fac să vreau să mă scufund în ei. Dar nu-i ca mine. Nu este om şi ştiu că-i greşit să-l doresc. Totuşi, cred că probabil vreau.

— Se spune că-i minunat.

- Hm.

Mă proptesc pe cot şi părul lung, blond, mi se revarsă ca o cascadă pe umăr. O studiez pe Faith, însă în mintea mea vorbesc cu altcineva.

— Oare tata a făcut posibil ca realistikii să iubească?

— O, da. Ne-a construit în aşa fel încât să putem face aproape orice. Se încruntă şi vocea îi ajunge o şoaptă. Cred că Grace s-a îndrăgostit de Gabriel.

— Chiar aşa? îi strâng degetele, încântată de acest gând. S-au sărutat?

— Nu ştiu. N-a zis nimic nimănui. Faith îşi suge gânditoare buzele. Nu cred că doctorilor le-ar plăcea asta dacă vor afla.

— Dar tata şi ceilalţi savanţi te-au făcut să fii ca noi. în mod sigur vor fi fericiţi că eşti ca noi, nu?

— Nu suntem exact ca voi. Faith se încruntă. Poate părem umani, dar tot trebuie să respectăm cele Trei Legi. Poţi să-mi crăpi capul şi n-aş face nimic să te opresc dacă mi-ai ordona să n-o fac. Mi-ai putea cere să sar de la balcon şi ar trebui să mă supun.

— De ce te gândeşti la astfel de lucruri oribile? îi strâng eu mâna. Eşti cea mai dragă prietenă a mea. Nu ţi-aşface niciodată aşa ceva. Niciodată.

— Ştiu, oftează Faith. Mă priveşte şi ochii-i strălucesc, ca şi cum ar fi pe cale să izbucnească în plâns. Raphael e trist.

Clipesc. Raph este unul dintre favoriţii mei. Are o privire în care te pierzi şi un râs care te învăluie orice ai face. El, Marie şi cu mine împărţim cărţile din biblioteca mare, aflată la etajele de jos. Citim în flecare seară şi ne întâlnim dimineaţa să ne împărtăşim impresiile.

— Şi de ce-i trist Raph? întreb.

— Nu spune. Dar văd asta în ochii lui.

Clatină din cap, ca şi cum ar vrea să-şi alunge gândurile rele. Mă întreb ce altceva mai crede, când se sting toate luminile. Ea se ridică repede, mişcându-se ca apa, rochia albă, curată, unduin- du-i-se pe picioarele lungi.

— întârzii la control. Vrei să vii cu mine?

— Bineînţeles.

Faith mă ia de mână şi mă trage fără efort. E atât de puternică faţă de mine... Toţi sunt aşa. Mai puternici. Mai rapizi. Mai inteligenţi.

Mai buni?

Uneori mă întreb ce cred ei cu adevărat despre noi.

Uneori mă întreb ce a creat tata.

Faith se apleacă mai mult spre mine şi mă sărută uşor pe buze. — Te iubesc, Ana.

...Dar pe mine mă cheamă Eve.

*

— Stop...

Eve stătea în patru labe, cu capul plecat. Creasta pleoştită îi atârna peste pleoape şi pielea îi era năclăită de zoaie.

— Fă să se oprească..., şopti ea.

— Eve, ce se întâmplă? se văită Cricket. Dacă nu-mi spui, nu te pot ajuta.

încerca să se adune.

încerca să înţeleagă ceva din toate astea...

— Realistika... m-a pocnit în cap. Lasă-mă un minut.

Pereţii tremurară, un gâlgâit sec reverberă din pereţii umezi, pulsând. Eve privi în sus, înfiorându-se, şi tavanul se căscă iarăşi larg, de data asta scuipându-1 pe Ezekiel, leoarcă şi zbătându-se prin aer. Realistikul căzu de-a berbeleacul, drept în mâzgă. Ţâşni din lături cu un icnet, dând din braţ.

Eve se aşeză pe vine, încă încercând să-şi tragă răsuflarea. — Nici nu mă gândesc să sar în zoaiele astea a treia oară. — Nu te uita la mine, răspunse Cricket. Prima Lege proclamă că eu trebuie să-i protejez pe oameni. Crimiboţii însetaţi de sânge sunt pe cont propriu.

Ezekiel părea să aibă probleme să înoate cu un singur braţ. Eve oftă şi se ridică în picioare, clătinându-se. Capul îi duduia, osul din jurul memcircuitului o durea de parcă-i era crăpat.

— Evie, vorbesc serios, eşti OK? întrebă Cricket.

Fata îi făcu semn să se liniştească şi, cu stomacul strâns de groază, se uită la mizeria din jur. Exista o singură explicaţie care se potrivea cu imaginile din mintea ei. Un gând prea înspăimântător spre a fi contemplat. Cu Lemon şi Kaiser

care încă lipseau, cu tot ce se întâmpla, era complicat să se gândească la asta.

Cel puţin, ştia că Ezekiel făcea, cumva, parte din orice se întâmpla acum. N-ar fi fost cea mai inteligentă

idee să-l lase să se înece (dacă un realistik se *putea* îneca) într-un lac de mucus. Găsi o funie încâlcită cu iarbă de mare. Strâmbân- du-se din cauza duhorii, azvârli frânghia spre realistik, trăgând din greu după ce acesta o prinsese, aducându-1 tot mai aproape de ţărmul metalic. Ameţit, Ezekiel ieşi, în cele din urmă, din mocirlă, îşi şterse mucozităţile de pe faţă şi tuşi.

— Mulţumesc, zise el.

Fata strânse din umeri. Ezekiel îl privi pe Cricket, care aplaudă scurt, apreciativ.

— Frumos din partea ta că m-ai ajutat, spuse realistikul.

Oh, aş fi ajutat şi eu dacă aş fi putut, frumuşelule, răspunse logika. Să te ajut să te întorci în zoaiele de care aparţii.

Ezekiel ignoră împunsătura şi reveni spre Eve.

— Unde-i domnişoara Lemon?

Fata încerca să se concentreze, în pofida durerii care-i răvăşea capul. Arătă jacheta lui Lem, luptând cu ghemul de teamă cuibărit în stomacul ei.

— Era cu m-mine... dar am pierdut-o. Şi nu ştiu nici unde-i Kaiser.

— L-am avut în mână, răspunse Ezekiel. Insă l-am scăpat după ce-am fost înghiţit în smârc. Nu te teme, vor reveni amândoi. Probabil se află într-unul dintre celelalte stomacuri.

— Stomacuri? Eve se lăsă pe spate, încercând să-şi îndepărteze mucusul de pe mâini. Uite... Unde naiba ne aflăm? Ce-i locul ăsta?

— Un kraken, răspunse Ezekiel.

Eve se încruntă.

— Ce-nseamnă asta, Traumatizatule?

Ezekiel oftă.

— Aş vrea să nu-mi mai zici aşa.

— Mie-mi place Ciungul. Cricket făcu un semn din mână spre braţul retezat al lui Ezekiel. Doar subliniez asta.

— Numele meu este Ezekiel.

— Iar numele meu este Eve. îşi lăsă capul în jos. Sau... Ana?

Realistikul oftă din nou.

— Ţi-am spus că eram confuz. M-am lovit la cap în urma prăbuşirii.

— Deci rămâne Traumatizat.

— Domnişoară Eve, cred...

Tânăra şuieră când lumina albă îi explodă în cap. O succesiune de imagini îi pulsau în minte. Ea cinând împreună cu membrii familiei în jurul unei mese lungi, zâmbind unii către alţii. Un turn ce se înălţa deasupra unui regat din sticlă topită. Ai ei, reci şi morţi pe podea. Intr-un şir ordonat, patru siluete privind inexpresiv. Feţele lor sunt perfecte.

Mai uman decât un om...

Eve era în patru labe, cu capul plecat, Cricket lângă ea.

— Evie, mă auzi?

— Domnişoară Eve, eşti...

— Las-o-n pace, ticălosule, mârâi Cricket. Las-o să respire.

— Sunt instruit în anatomia umană şi asistenţă medicală...

— Ca să-i omori mai uşor, nu?

— In caz că ai ratat schimbul de focuri, micuţule, tocmai *i-am salvat viaţa.*

— Nu avem nevoie de ajutorul tău, Ciungule! strigă Cricket piţigăindu-se de furie. Iar dacă-mi mai zici o dată „micuţule", o să-ţi smulg braţul rămas şi-o să ţi-1 bag în...

— Vă rog, vreţi să-ncetaţi? gemu Eve.

Cricket tăcu imediat şi aşteptă lângă ea ca o cloşcă metalică. Eve strânse pleoapele, sâsâind de durere. Incet-încet, se linişti şi îşi recăpătă suflul. Tâmplele îi bubuiau în ritmul

pulsului din pereţi. Ritmul unor tobe de război, potrivit cu războiul din mintea ei.

Bum-bum.

Bum-bum.

Ezekiel îngenunche lângă ea fără să spună niciun cuvânt. Fata ridică privirea şi văzu teama licărind în ochii prea albaştri.

Pereţii sunt albi şi imaculaţi. Ezekiel stă într-un genunchi lângă patul ei, degetele le sunt îngemănate.

Un piuit discret se desprinde din maşinăriile de lângă ea, răsunând cu fiecare bătaie a inimii.

— Am crezut că te-am pierdut, şopteşte el.

Eve se încruntă, tâmplele duduindu-i.

— Poftim?

Realistikul clipi.

— N-am zis nimic, domnişoară Eve.

Lumea se întunecase din nou. Pulsul duduia prin încăpere, bătându-i la baza craniului. Eve îşi băgă degetele în ochi, ca să oprească durerea.

— Evie, eşti OK? întrebă Cricket.

Fata clătină din cap.

— Cred că memcircuitul mi se friţează.

Logika îi inspectă implantul.

— Se pare că crimibotul ăla a rupt un cip când te-a pocnit. Nu-i bine.

— Care dintre ele?

— Al treilea din spate. Cel roşu.

Amintirile ei. Fragmente din copilărie menţinute împreună cu scuipat şi cu bandă adezivă. Cele pe care bunicul le reconstituise pentru ea.

— Bunicuţul? Un zâmbet ţuguie buzele perfecte ale realistikei. Of, biata de tine! Ce ţi-a spus?

Eve închise ochii, strâmbându-se de durere.

— Evie...

— Sunt bine. Lasă-mă o clipă.

Fata înjură, lăsată pe spate, pe coapse. îl privi pe Ezekiel şi încercă să blocheze imaginile văzute cu ochii minţii.

— Ce ziceai, Traumatizatule? Stomacuri? Kraken?

Ezekiel îi aruncă o ocheadă lui Cricket şi îngrijorarea i se citi clar pe faţă.

— Scuipă tot, fir-ar să fie, mârâi fata.

— Ai auzit de BioMaas Incorporated? întrebă el în cele din urmă.

— Memcircuitul mi se friţează, dar nu-i complet SDF, se încruntă Eve. E una dintre cele două mari corporaţii de pe continent şi se ocupă de matisările de gene şi de modificarea ADN-ului.

— Mottoul companiei este „Creştere sustenabilă". Şi

ia totul foarte în serios. Tehnologia BioMaas nu se mai fabrică, se *creşte.* Celor de acolo nu le place să folosească materiale deja întrebuinţate de „lumea decăzută". Le consideră poluante. Impure.

— Ştim toate astea, Ciungule, mârâi Cricket. Jumătate din gunoaiele din Resturi au fost aruncate de BioMaas. Preferă să se debaraseze de tot decât să recicleze.

— încă au nevoie de materii prime, spuse Ezekiel. Aşa că au construit krakeni, aspiratoare vii uriaşe, care cutreieră oceanele adunând minerale elementare.

— Cum ar fi metal şi altele? întrebă Eve.

Realistikul dădu din cap.

— Fier. Plumb. Cupru. în oceane sunt peste douăzeci de milioane de tone de aur, atât doar că este atât de diluat, încât colectarea lui a fost imposibilă până când BioMaas n-a dezvoltat Proiectul Kraken. Acum, zeci de krakeni străbat oceanele, filtrând materialele pure. Insă apele sunt atât de poluate, încât krakenii adună şi o mulţime de gunoi. Acesta este colectat în stomacuri specializate, precum cel

în care ne aflăm noi, şi evacuat în gropi de gunoi speciale, când krakenul e prea plin.

Cricket îşi încrucişa braţele.

— Deci ăsta are de gând să înoate cu noi în stomac până când...

— Ne aruncă. Literalmente. Probabil la câţiva stânjeni sub suprafaţa apei.

— Asta... e... NAŞPA, murmură Eve.

— Tehnologia e fascinantă, dar...

— Şi doar înoată de zor, fără să gândească, înghiţind tot ce întâlnesc?

— Krakenii sunt, de fapt, foarte inteligenţi, zise Ezekiel, şi au echipaje. Formate din oameni, dar modificaţi biologic, pentru a se adapta mai bine la joburile lor.

Durerea de cap a Evei se calma. Fata se ridică încet, aran- jându-şi creasta îmbibată de apă într-o poziţie aproape verticală.

— Atunci unde simt Lemon şi Kaiser?

— Probabil într-un alt stomac. Krakenii au zeci de stomacuri. Chestiile astea sunt uriaşe. Cele mai mari creaturi vii care au locuit vreodată pe Pământ.

— Mergem să-i căutăm şi ieşim de aici, propuse Eve. Rea- listika l-a răpit pe bunicul meu. Ştii unde l-ar putea duce?

Ezekiel întoarse capul, evitându-i privirea.

- Da.

— Ţi-a spus „frăţioare".

- Da.

— Toţi sunteţi din seria 100, nu-i aşa? insistă Eve. Realistikii care s-au răsculat împotriva lui Nicholas Monrova şi au distrus GnosisLabs.

Făcându-şi totuşi curaj, realistikul se uită cu tristeţe în ochii fetei.

— îmi ascunzi ceva, zise ea.

- Eu...

Eve şuieră brusc, ţinându-se de frunte şi chircindu-se de durere.

— Evie? întrebă Cricket.

Se prăbuşi cu faţa înainte, ţinându-se de tâmple şi ţipând. Pereţii de lângă ea clocoteau. Şi dincolo, gândul acela aştepta. Mult prea înspăimântător spre a fi contemplat. Un carusel de imagini, caleidoscopul, barajul orbitor despre care îşi dădea seama în cele din urmă...

Nu doar imagini.

— Evie!

Amintiri.

1.10

GRADINA

Departamentul de Cercetare şi Dezvoltare al Gnosis Laboratories ocupă cea mai mare parte a Turnului Babei. Familia mea locuieşte în apartamentele de sus, cu pereţi albi, imaculaţi şi muzică răsunând peste tot. în oraşul de dedesubt sunt zeci de mii de muncitori, toţi loiali Corporaţiei-stat Gnosis. La nivelurile de mai jos, pereţii sunt cenuşii. Şi în loc de sonate, cercetătorii aud o voce. Baritonală, lirică şi mai plăcută decât orice muzică se aude la etajele superioare.

- BUNĂ DIMINEAŢA, DOMNIŞOARĂ ANA. BUNĂ DIMINEAŢA, FAITH.

— Bună dimineaţa, Myriad, răspundem noi, ieşind din lift.

îngerul holografic aşteaptă pe un soclu, strălucind într-o lumină albastră, blândă. Prin turn există multe reprezentări de-ale sale, care acordă asistenţă şi dau sfaturi. Uneori, doar veghează, pur şi simplu. lA-ul din inima Babelului poate vedea prin aproape orice videocameră doreşte. Ascultă prin aproape toate microfoanele pe care le vrea. De fapt, este aproape ca orice zeu pe care-l cunosc. Cu excepţia că zeii domnesc, în vreme ce Myriad există doar ca să servească.

- AI DORMIT BINE, DOMNIŞOARĂ ANA?

— Da, mulţumesc, Myriad.

- ŞI TU CUM TE SIMŢI ÎN DIMINEAŢA ASTA, FAITH?

— Minunat, mulţumesc, Myriad, răspunde Faith, iar zâmbetul ei ecao rază de soare.

Etajele C&D sunt, ca întotdeauna, în plină agitaţie, bărbaţi şi femei în halate lungi, albe, care se grăbesc încoace şi-ncolo. Computerele zumzăie, un milion de maşinării cântă la unison. La etajele mai jos de acesta se fabrică arme pentru armata Gnosis. Machini şi logika, care să patruleze pe Sticlă, să respingă incursiunile de prădare ale altor corporaţii-stat. Când eram mică, tata mi-a arătat cum funcţionează mecanismele, iar etajele C&D ale GnosisLabs sunt aproape la fel. Fiecare piesă interacţionează cu altele şi se mişcă perfect sincronizate.

Faith şi cu mine mergem braţ la braţ spre laboratoarele realis- tikilor. Odată ajunse în faţa uşilor, acestea se deschid cu un murmur şi el iese afară, cu ochii albaştri precum cerul vechi, maxilarul puternic dăltuit şi mâinile îndemânatice pe care le visez uneori, dar despre care nu vorbesc niciodată. Nici măcar cu sora mea Marie.

Ezekiel zâmbeşte şi gropiţa i se adânceşte în obraz, iar eu fac tot ce pot să nu mă holbez.

— Bună dimineaţa, Faith, spune el. Bună dimineaţa, domnişoară Ana.

— Bună dimineaţa, frăţiorule, răspunde Faith.

Tata ne zice tuturor copiii lui. Realistikii îşi spun unii altora frate şi soră. Totuşi, ei ni se adresează cu „domnişoară" şi „stăpâne", doar dacă nu le poruncim să n-o facă.

Nu sunt sigură cum mă simt în privinţa asta.

Obrajii mi se înfierbântă când Ezekiel se uită la mine şi mă simt ca un copil. Proastă şi nătângă, mult prea tânără. Am văzut atât de puţin din lumea de-afară, abia dacă am petrecut ceva timp cu băieţii de vârsta mea. Nu ştiu cum mă simt. Dragoste? Pasiune trupească?

Nu ştiu de ce, dar defecare dată când se află în încăpere pare că nu mai este nimeni şi nimic altceva acolo. Nu ştiu de ce mă trezesc

în mijlocul nopţii şi-mi doresc ca el să fie lângă mine. însă văd felul în care se uită la mine. Şi cred, sper, visez că şi el simte la fel.

Cu toate astea, ştiu că-i greşit. Deşi arată ca un băiat frumos, ştiu că nu-i nici pe departe aşa ceva. Oamenii nu pot iubi roboţii mai mult decât ar iubi palmglasul din mâna lor ori computerul de pe birou. El nu este o persoană reală. Nu este deloc om. Şi ştiu că sunt o smintită să-mi doresc ceva ce n-aş putea avea niciodată.

Dar tot o fac.

— Aţi fost astăzi în secţia de botanică? ne întreabă Ezekiel, în dimineaţa asta au reuşit să facă trandafirii să înflorească.

— Au rezolvat problema replicării? întreabă Faith înflăcărată.

Ezekiel se lansează în explicaţii complexe despre enzime, reconstruirea spiralei ADN şi noduri de donare. Faith îl urmăreşte, cucerită, însă eu nu înţeleg aproape nimic. Mi s-a spus că IQ-ul meu este exemplar, însă nu sunt savant, ca tata. Nu înţeleg decât jumătate din ceea ce se face aici: salvarea speciilor din pragul extincţiei, izolarea şi catalogarea, salvarea lumii moleculă cu moleculă.

Tata este un geniu. A fost întotdeauna de părere că oamenii geniali, bărbaţi şi femei, au o mare responsabilitate. Omenirea aproape că a distrus lumea noastră. Aici, în Babei, simţi uneori că războiul nici n-ar fi avut loc, dar ştiu că viaţa dincolo de zidurile turnului este brutală şi scurtă. Deşerturile sunt suprafeţe de sticlă neagră, acolo unde au ajuns bombele în timpul Căderii, transformându-ne în cenuşă civilizaţia. în apropierea coastelor, marile corporaţii-stat BioMaas şi Daedalus se înfruntă între ele pentru teritorii şi resurse. însă tata ne va salva. într-o bună zi, va salva întreaga lume.

Şi iată-mă, încă încercând să-mi găsesc locul în lume.

Am cincisprezece ani şi n-am petrecut mai mult de câteva ore în afara oraşului. N-am dormit niciodată sub cerul liber, n-am alergat prin ploaie, nu cunosc mirosul

oceanului sau...

— N-am mirosit niciodată trandafiri adevăraţi, îmi dau seama.

Ezekiel îşi înclină capul într-o parte.

— Vrei să...

— Ia veniţi aici, voi două, se aude o voce hodorogită din interiorul laboratorului. N-am toată ziua la dispoziţie.

Zâmbim toţi trei, pentru că ştim ce înseamnă să-l faci să aştepte pe bătrânul şi morocănosul şef al Cercetării şi Dezvoltării. însă o parte din mine ar da aproape orice să ştie ce avea de gând să mă întrebe Ezekiel, şi pot zice, aproape cu certitudine, că da, mi-ar plăcea în mod sigur. Chiar dacă nu-i bine. Chiar dacă nu poate fi vreodată.

în loc de asta, aproape-băiatul frumos ne salută cu o înclinare a capului şi porneşte pe coridor, iar Faith şi cu mine ne grăbim înăuntru, iar uşile se închid în urma noastră cu un murmur.

Sute de oameni lucrează aici, la computere, la simulări complexe, modelând şi cartografiind. O altă hologramă a lui Myriad asistă un grup de cercetători aflaţi lângă terminale care zum- zăie. Lipită de un perete stă o maşinărie străveche, recuperată din gunoaie. în interiorul unei cutii de sticlă se află unul dintre primii androizi pe care i-a creat vreodată omenirea: un bărbat mecanic, care funcţionează cu fise, îmbrăcat într-o haină decolorată. Vopseaua îi este pătată, iar ochii îi suntfăcuţi din sticlă. Deasupra cutiei de sticlă mă imploră un anunţ: PUNE-ŢI O DORINŢĂ. Pe un bilet scris de mână, lipit mai jos, scrie: Simpla dorinţă nu este suficientă.

în inima acestui haos se află un bărbat subţire, în vârstă, îmbrăcat în halat alb, de laborator. Merge şchiopătând. Un smoc de păr cărunt tronează în vârful capului, iar ochii lui cenuşii sunt la fel de ascuţiţi ca un bisturiu. Numele CARPENTER este gofrat pe ecusonul de identificare.

Acesta-i numele meu. Carpenter.

Dar... numele meu nu-iMonrova?

— Bună dimineaţa, domnule Silas, rostesc.

Omul, care în niciun caz nu-i bunicul meu, dă din cap în semn de răspuns.

— 'Neaţa, Ana.

Dar numele meu...

Numele meu este Eve?

*

- Evie!

Fata clipi. înapoi în trupul său, acelaşi ca al fetei a cărei viaţă i se derulase în minte. Insă pe fată o chema Ana Monrova. Acesta era corpul Evei Carpenter. Trupul...

— Domnişoară Eve, încercaţi să respiraţi, o îndemnă Ezekiel şi în voce i se simţi frica.

„Nu, nu vocea *robotică.*

Vocea *lui..."*

Degetele fetei alunecară spre memcircuitul implantat în craniu. Cipurile înfipte în el. Al treilea din spate. Roşu-închis. Precum rubinele. Precum sângele.

— Cine sunt eu?

Eve se uită la Ezekiel, cu ochii mijiţi, tot mai furioasă. Nu se poate.

Trebuia să fie.

— Cine sunt? repetă ea.

Ezekiel îşi muşcă buza de jos.

— Silas m-a avertizat să nu...

— Spune-mi! răcni fata. Nici măcar nu-i bunicul meu, e un cercetător de la GnosisLabs! Cum de ştiu asta? Cum de văd toate chestiile astea?

— Domnişoară Eve...

— Mai termină cu rahatul ăsta de domnişorica Eve! Zi-mi cine simt! îţi comand!

Ezekiel clătină din cap cu tristeţe.

— Realistikii nu se supun celor Trei Legi, domnişoară Eve. Nu trebuie să mă supun ţie. Dar vreau să te protejez. Te rog, ai încredere în mine.

— Cum să mă încred în tine? Nici măcar nu te cunosc!

Ştia însă că nu era adevărat. Pereţii se prăbuşeau. Două vieţi aflate în conflict în mintea ei. Viaţa pe care o ştia - cea a lui Evie Carpenter, luptătoare în Dom. Meşteriţă de elită de roboţi. O mică şi slăbănoagă recuperatoare din gunoaie, câştigându-şi traiul pe Insula Resturilor. Şi viaţa altcuiva. O cu totul altă fată. O prinţesă virtuală, într-un turn alb şi strălucitor, înălţându-se deasupra unui oraş acum mort şi abandonat.

„Tatăl meu a fost un inginer modest.

El şi mama au murit când paramilitarii..."

Durerea din craniu. Memcircuitul defect. Cipul fisurat. Fragmente din copilărie prelevate de bunic după glonţul pe care paramilitarii i-1 trăseseră în cap, aproape fantomând-o.

— Bunicuţul? Un zâmbet ascuţit strâmbă buzele perfecte ale realistikei. Of biata de tine! Ce ţi-a spus?

Silas Carpenter nu era bunicul ei. Nu erau nici măcar înrudiţi. Iar dacă totul era o minciună, tot ceea ce ştia, tot ceea ce-i dăduse el era acum suspect.

Mai bine să termine cu toate, indiferent ce-o aştepta după aceea.

— Evie? întrebă Cricket. Evie, eşti OK?

îşi ţinu respiraţia. Capul i se învârtejea. Şi pironindu-1 pe realistik cu privirea, ridică mâna spre memcircuit. Cel de-al treilea cip din spate, plin de fisuri.

— Nu! o avertiză Ezekiel. Nu face asta!

Cu un sâsâit de durere, o izbucnire de scântei...

— Nuuu!

...şi-1 smulse.

*

Când mă întorc, în cameră mă aşteaptă trandafiri.

Au o nuanţă stacojie, cum n-am mai văzut niciodată, şi sunt împrăştiaţi pe perna mea. Ştiu de unde sunt, iar pieptul îmi

tresaltă. îmi lipesc degetele de buze şi zâmbesc atât de tare, încât îmi vine să izbucnesc în râs.

Ascund florile în interiorul uneia dintre cărţile mele

de mitologie. Am foarte multe, recuperate din gunoaie. Aşezate în teancuri, în camera mea albă şi curată, cu cearşafurile mele albe şi curate. Unele sunt rupte, altele, pătrunse de umezeală, însă toate sunt nepreţuite. Uneori, par a fi singurele lucruri reale de aici. Mă opresc asupra poveştii cu Eros şi Psyche, presând florile de la Ezekiel între pagini, ca să le păstrez. Deoarece ştiu că tata mi le-ar lua dacă ar afla.

Pentru că ştiu că asta nu poate să se întâmple vreodată.

Mai târziu aflu că şefa botaniştilor este furioasă. Că realizarea florilor alea a necesitat mii de ore-om de muncă şi că oricine le furase va trebui să-i dea socoteală. Şi mă întreb cum poate fura Ezekiel dacă este programat să se supună? Cum poate ascunde Grace ceea ce simte pentru Gabriel? Cum poate Faith să mă roage să păstrez secrete?

Chiar dacă ei nu au decât câteva luni de viaţă, îmi dau seama că învaţă să fie ca noi.

învaţă să mintă.

în ziua următoare, Marie şi cu mine ne întâlnim cu Raphael în bibliotecă. El stă într-un petic de lumină solară colorată şi pielea pare că-i străluceşte. Ochii-i sunt închişi, este întors spre lumină, iar pentru un moment nu pot să mă abţin să nu-l ador.

— Salut, Raph, zice Marie trântindu-se pe scaun.

Realistikul deschide ochii şi ne oferă zâmbetul lui misterios, însă în privirea sa surprind o undă de tristeţe. Mă aşez vizavi şi analizez teancul de cărţi din faţa lui. Babelul este unul dintre puţinele locuri din lume în care s-au păstrat cărţi adevărate. Mama trimite echipe pe Sticlă, adunând în marea bibliotecă din Babei volumele ce pot fi recuperate dintre ruinele lumii vechi. Majoritatea lor există deja în arhivele computerelor noastre, însă nimic nu se compară cu a ţine în mână o carte adevărată. Inspiri mirosul cernelii şi simţi sub vârfurile degetelor tale toate vieţile

acelea minunate. între pagini, sunt o împărătească. O aventurieră. O războinică şi o rătăcitoare. între pagini nu sunt eu însămi - şi în acelaşi timp sunt mult decât eu însămi în orice alt loc de pe Pământ.

Mama îl tachinează pe tata, spunând că el nu poate crea decât oameni, în vreme ce scriitorii creează lumi întregi. Tata zâmbeşte de fiecare dată şi răspunde:

— Dă-mi timp, iubito.

Raphael citeşte mult mai repede decât Marie sau decât mine, însă întotdeauna pune o carte deoparte şi o citeşte în ritmul nostru, ca să discutăm despre ea mai târziu. Zăresc proiectul nostru actual în teancul său; cartea se află între nişte exemplare ferfeniţite din Paradisul pierdut *şi* 1984.

Aventurile lui Pinocchio.

— Aţi terminat-o? ne întreabă.

— Da, oftez eu. E o carte proastă, Raph.

— Adevărat? Raphael zâmbeşte. Mie chiar mi-a plăcut.

— Zâne şi pisici vorbitoare, pufnesc eu. Asta-i o poveste pentru copii.

înclină capul.

— Chiar aşa?

Sunt prost dispusă în dimineaţa asta. Gândindu-mă cum a furat Ezekiel trandafirii pentru mine. Gândindu-mă cât de proastă sunt să vreau ceva ce nu voi avea niciodată. Gândindu-mă cât este de crud tata cu noi, înconjurându-ne cu aproape-oameni perfecţi, pe care nu putem decât să-i adorăm.

Am auzit-o pe mama certându-se cu el mai devreme. Ea crede că petrecem prea mult timp cu realistikii. îl iubeşte pe tata. Ea este stâlpul de care se sprijină el. Dar ceva legat de realistiki o irită. Ceva care o face să se... teamă.

Marie face semn din cap spre cartea din teancul lui Raphael.

— îmi place cum se termină, zice ea. Când Pinocchio ajunge să fie un băieţel adevărat.

— Ah, eşti la fel ca mine, dulce Marie, zâmbeşte Raph şi mai larg. în adâncul inimii, o romantică. Finaluri fericite pentru toţi. Mă tem însă că Ana noastră este mult mai realistă.

— Nu-i nimic rău în asta, pufăi eu furioasă. în viaţa

reală, majoritatea oamenilor n-au parte de niciun final fericit. Dacă povestea s-ar fi petrecut în realitate, Pinocchio n-ar fi ajuns niciodată băieţel adevărat.

— Nu, spune Raphael încet. Nu, n-ar fi ajuns.

Marie mă priveşte şi ştiu că a fost o prostie să susţin aşa ceva. Are şaptesprezece ani. Cu doi ani mai mare decât mine, surioara ei. Şi cu toate că mă iubeşte, nu ratează niciodată ocazia de a-mi arăta când mă port copilăreşte.

— Of, îmi pare rău, Raph. îl iau de mână şi mi-o lipesc de obraz, iar pielea lui se simte caldă şi mi se pare la fel de reală ca a mea. lartă-mă.

— N-am ce să iert, fată frumoasă. Zâmbeşte. Nu tu ne-ai făcut aşa cum suntem. Tu vezi, pur şi simplu, adevărul din lucruri. Este un dar rar în acest loc.

îmi umezesc buzele, nesigură.

— Faith zice că eşti trist, Raph.

— Am fost.

— De ce? întreabă Marie.

El bate darabana pe coperta lui Pinocchio fără a spune nimic.

— Dar nu mai eşti trist? insistă sora mea.

— Nu. Văd adevărul. La fel ca scumpa de Ana de lângă mine. Iar acest adevăr m-a eliberat.

— Care adevăr, Raph? întreb.

— Că toată lumea are de ales.

Se uită la mine şi ochii-i ard cu o intensitate care mă înspăimântă.

— Chiar şi în momentele noastre cele mai negre, avem de ales, dragă Ana.

...Dar numele meu...

Numele meu este...

*

Mă plimb prin grădină când se întâmplă.

închisă sub o cupolă de sticlă, la cel mai înalt etaj al Babelului, grădina geme de plante agăţătoare şi de liane, de flori strălucitoare şi înmiresmate. Grădina este un loc minunat. Unele dintre plante nu mai există nicăieri altundeva pe întreaga planetă, aşa că grădina

este şi un loc special. însă mama a insistat ca aici să nu fie instalate videocamere. Vii în grădină să fii singur cu gândurile tale. Aşadar, mai presus de toate, grădina este şi o ascunzătoare.

Este trecut de miezul nopţii. Mă trezesc din vise cu Ezekiel şi descopăr că sunt singură în pat, iar mirosul de trandafiri dintre paginile cărţii mele face ca suferinţa să fie şi mai mare. Aşa că am şters-o din cameră şi-am venit aici să fiu singură. Niciunfel de camere, nici computerul Myriad. Nimeni care să mă-ntrebe dacă mi-e bine. Ştiu, sunt egoistă să gândesc aşa. Sunt convinsă că viaţa de dincolo de pereţii aceştia este mai rea decât mi-aş închipui vreodată. însă, uneori, simt că acest turn nu-i casa, ci închisoarea mea. Mă întreb din când în când cum ar trebui să te simţi acasă.

Mă strecor în grădină şi merg prin mireasma delicată. Strivesc iarba de sub tălpi, mă uit în spate la urmele paşilor şi ştiu că trăiesc. Lipită de peretele din sticlă, văd luminiţe la orizont, altele împrăştiate prin oraşul de la picioarele noastre. Mă întreb cum este să trăieşti acolo. Să fiu o fată obişnuită, pierdută printre resturile unei lumi muribunde. Mă întreb dacă aş putea fugi. Şi mă mai întreb ce-aş face, dacă aş reuşi.

Mă întreb dacă el ar veni cu mine.

îmi lipesc fruntea de sticlă şi închid ochii.

„Prostuţo.

Fetiţă proastă şi smintită."

Aud ceva. încet. Şoapte. Oftaturi. înaintez domol în întuneric, simt iarbă între degetele de la picioare, flori îmi mângâie pielea. Şi atunci îi văd, stând într-un colţ umbrit. Buze şi trupuri lipite

laolaltă. Braţele ei în jurul mijlocului lui, iar mâinile lui prin părul ei. Aidoma unor îngeri căzuţi pe un pământ nedesăvârşit.

Gabriel şi Grace.

îi zăresc pe cei doi realistiki sărutându-se şi-mi simt pulsul accelerând. Sunt pierduţi unul în altul. Au ochii închişi. Ei văd cu mâinile şi buzele lor şi cu pielea. Se potrivesc atât de bine împreună şi mă simt atât de singură, încât nu mă pot opri să nu oftez. N-am sărutat

niciodată un băiat.

Vreau ceea ce au ei.

Grace tresare la sunetul respiraţiei mele, iar Gabriel îşi retrage buzele de pe ale ei. Amândoi se întorc spre mine, privirile lor străpungând întunericul. Buzele ei sunt roşii, iar obrajii lui îmbujoraţi şi înţeleg imediat ce simte mama.

Preţ de o clipită, mi-e teamă de ei.

— Ana, zice Gabriel şi o cută se încreţeşte pe fruntea sa perfectă.

Mă trag înapoi, iar Grace se mişcă aşa cum o defineşte şi numele, alunecând din braţele lui Gabriel şi traversând iute distanţa dintre noi. Mă apucă de mâini. Părul ei este ca un râu din aur topit, iar ochii-i sunt larg deschişi, strălucitori.

— Ana, te rog! imploră ea. Te rog să nu spui la nimeni.

Se ascundeau aici, îmi dau seama. Departe de Myriad. De Silas şi de tatăl meu. Cumva, asta face totul mai frumos. Mai frumos şi mult mai trist.

— Dacă se va afla, vom avea probleme, zice Grace. N-avem voie să facem aşa ceva.

— De ce? întreb uluită. Ce-i rău în asta?

— Ni se spune că suntem prea tineri, răspunde Gabriel. Că nu înţelegem.

— Dar vă iubiţi.

— Da, răspund amândoi în acelaşi timp, ca şi cum ar fi avut aceeaşi minte.

Aceeaşi inimă.

Toată lumea are de ales, nu aşa mi-a zis Raphael? Iar dacă Gabriel şi Grace s-au ales unul pe celălalt, are cineva cu adevărat dreptul de a sta în calea lor? l-am făcut să fie ca noi. întreaga noastră cunoaştere, şinele nostru, am turnat totul în ei.

Dacă se presupune că ei sunt oameni, nu asta fac oamenii?

Dragoste?

— N-o să spun niciodată ce-am văzut. Niciodată.

Grace respiră uşurată şi-mi sărută mâinile. Gabriel

mă strânge tare în braţe şi-mi şopteşte mulţumiri. Simt mirosul ei pe el. Şi invers. Mă gândesc din nou cât de cruzi suntem să le dăm trupuri şi dorinţe, apoi să le impunem reguli. E posibil să arate puţin mai mari decât mine, de optsprezece sau nouăsprezece ani. Dar în realitate, nu au decât câteva luni.

Şi totuşi, nu sunt nişte copii, nu?

îi las singuri în grădină, împreună. Mă strecor prin coridoarele albe şi sclipitoare, ale căror lumini strălucesc blând. îmi lipesc degetele de zâmbetul meu şi-mi dau seama că sunt fericită pentru ei. Mă furişez în camera mea şi alunec printre aşternuturi, închid ochii şi oftez în faţa dulceţii tuturor acestor lucruri.

Apoi visez.

Visez că am ceea ce au ei.

Ore mai târziu, sunt trezită de voci. Urgente. Imploratoare. Plânsete?

Aud o bătaie.

Ceva nu-i în regulă.

Deschid uşa şi o văd pe Marie stând în prag. Alex este în braţele Taniei. Olivia are obrajii umezi de lacrimi. înlătur din minte visele de culoarea cerului vechi şi pun întrebarea la care nu prea aş vrea să mi se răspundă:

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai ce-am aflat de la mama, zice Alex cu glas de fantomă.

— Ce anume?

— Raphael e mort, şopteşte el.

Ca o lovitură în plex. De fapt, icnesc de durere, mâinile-nti apasă inima, de parcă asta ar opri durerea.

— Mort? Ochii mi se umplu de lacrimi. Cum?

Marie clatină din cap. Lacrimile i se desprind de pe gene.

— S-a... s-a sinucis, Ana.

Nu.

Nu, numele meu este...

...Care

este

numele

meu?

1.11

SCRUM

Nu există nicio posibilitate să ne luăm rămas-bun.

Se pare că numai oamenii adevăraţi au parte de funeralii.

Stau pe patul Măriei şi plâng împreună cu ea, cu exemplarele noastre din Pinocchio, hărtănite, între noi, şi ne ţinem una de cealaltă de parcă ne-am îneca. Rememorez cum aproape-băiatul pe care-l adoram îmi zâmbea în bibliotecă cu privirea lui tristă şi mă întreb dacă aş fi putut face ceva pentru el. Dacă i-aş fi putut spune ceva.

Orice.

Până acum n-am cunoscut pe nimeni care să fi murit.

Dacă nu era o persoană reală, de ce pierderea lui Raph doare atât de tare?

Au trecut zile de la incident, *iar realistikii au dispărut. Nu ştim dacă-i vom mai vedea vreodată. Cu toate că ne este interzis să mergem acolo, după ce Marie şi cu mine am plâns de ne-am prăpădit, urc cu liftul la biroul tatei, aproape de vârful Turnului Babei. O imagine a lui Myriad apare pe soclu, aripile tremurând, faţa împietrită.*

- NU POŢI INTRA, DOMNIŞOARĂ ANA.

— Nu mă poţi opri, Myriad.

Gonesc pe coridor, spre biroul tatei, şi aud voci ridicate prin uşile închise. Sunt multe şi răcnesc toate odată:

— ...aşa ceva ar fi fost imposibil! îmi aud tatăl strigând.

— Exact, Nic.

Glasul îi aparţine lui Silas.

Cea de-a Treia Lege stipulează că un robot trebuie să-şi protejeze propria existenţă atâta timp cât aceasta nu contrazice Prima şi cea de-a Doua Lege. Ar trebui să fie imposibil pentru un realistik să se autodistrugă!

— Ştim sigur că unitatea Raphael este responsabilă de propria vătămare?

Recunosc vocea. Lila Dresden, şefa Departamentului Financiar. Are ochii întunecaţi şi o expresie permanent îngrijorată. Mă irită faptul că l-a numit pe Raph unitate.

— Avem filmarea cu el furând catalizatorul, răspunde Silas. Avem o înregistrare cu sistemele de protecţie la incendii care au fost modificate în atrium. Grădina şi unitatea Raphael s-au făcut scrum. De asemenea, pe peretele habitatului este scris un mesaj.

— Ce mesaj?

— Asta am ales să fac.

Mi se face rău. Mă ţin de burtă şi-mi strâng pleoapele, să scap de imagine. Şi-a dat foc în grădină, acolo unde nu-l puteam vedea murind. In acelaşi loc în care-i văzusem pe Gabriel şi pe Grace, cu numai câteva ore înainte.

„Bietul şi scumpul Raph..."

— Focul a provocat o distrugere celulară totală, raportează medicul. Nu există posibilitatea de regenerare. Unitatea a premeditat totul în amănunt, să nu lase nicio urmă din ea.

— îl reconstruim, zice tata. Facem altul, la fel ca el. O săptămână este de ajuns să reproducem întreaga carcasă. Va dura chiar mai puţin dacă avem configuraţia într-un fişier.

— Nu sunt sigur că ar fi înţelept, Nic, spune Silas.

— Sunt de acord, intervine Dresden. Acest incident pune sub semnul întrebării întregul program de realistiki. Am şi

alte rapoarte despre comportament deconcertant. Duplicitate. Manipulare. Silas nu este singurul membru al Departamentului C & D care este neliniştit. Trebuie să ne oprim şi să reevaluăm. Am de gând să prezint consiliului de conducere sugestia de a pune offline toată seria 100 până dăm de capătul acestei probleme.

— Nu sunt jucării, zice tata cu voce tot mai ridicată. Dezactivarea lor ar însemna ştergerea personalităţii matriciale. Ne-am întoarce de unde am pornit.

— Nic, spune Silas cu un glas împăciuitor, programul înseamnă pentru mine la fel cât înseamnă şi pentru tine. Dar dacă realistikii nu sunt controlaţi prin cea de-a Treia Lege, cine-ar mai garanta dacă se mai aplică Prima şi a Doua? Chiar vrei să scape de sub control? I-ai vrea lângă copiii tăi?

— Ei sunt copiii mei! mugeşte tata. Şi niciunul dintre voi nu-nţelege importanţa proiectului. Ei reprezintă pasul următor pe calea evoluţiei! Sunt mai puternici! Mai deştepţi! Mai buni!

— Exact la asta mă refer, domnule Monrova, zice Dresden. Nu se poate să nu punem la îndoială înţelepciunea deciziei de a crea maşinării care sunt fizic superioare creatorilor săi, dar emoţional subiacente. Realistikii posedă capacitatea de a simţi a omului adult, însă le lipseşte experienţa de viaţă pentru a face faţă sentimentelor. Cinstit vorbind, sunt periculoşi. Incidentul cu Raphael o dovedeşte.

— Ce-ţi dă dreptul de a emite astfel de judecăţi? Eşti doar şefa contabililor, Lila.

— Iar tu eşti un om care se joacă de-a Atotputernicul. Uite ce nume le-ai dat: Gabriel? Uriel? Ezekiel? Complexul tău divin ar putea fi mai evident de-atât, Nicholas?

— N-o să mi-i luaţi.

— Chiar dacă tu eşti preşedintele corporaţiei, spune Dresden pe un ton plat, GnosisLabs este condusă de un consiliu. Dacă alte corporaţii-stat află ce s-a întâmplat, ar trebui rechemate toate exemplarele din seria pre-100. întreaga noastră tehnologie ar fi pusă sub semnul întrebării. Echilibrul dintre noi, BioMaas

şi Daedalus este, în cel mai bun caz, fragil. Nu ne va aduce nimic bun dacă dăm acum dovadă de slăbiciune.

Vocea tatei e întunecată de furie.

— Dacă n-aş fi fost eu, corporaţia încă s-ar fi zbătut în cenuşă. Eu am făcut Gnosis ceea ce-i astăzi.

— Sunt sigură că membrii consiliului vor lua în considerare serviciile tale.

— Nu mă pune cu spatele la zid, Lila. Te avertizez.

— Mă ameninţi, domnule Monrova? întreabă Dresden. Domnul Carpenter este la fel de versat ca tine în problemele C&D din Gnosis. Probabil eşti un geniu, dar nu unul de neînlocuit. Babelul nu-i castelul tău, iar Gnosis nu-i regatul tău.

Aud o bufnitură. Paşi se apropie. Mă retrag în umbra unei statui înalte din granit: un personaj masculin, aplecat sub greutatea pe care o poartă. Titanul Atlas, purtând lumea pe umerii săi.

Uşa biroului se deschide, iar Dresden iese împreună cu un bărbat în costum negru.

— Ne vedem la şedinţa de consiliu, zice ea.

Se duce pe coridor, lătrând ordine la Myriad. Uşa este încă deschisă şi arunc o privire înăuntru. Tata stă la birou, cu palmele lipite de sticlă. Părul a început să-i încărunţească şi arată ca şi cum n-ar fi dormit zile întregi. Lângă el, Silas arată la fel de tras la faţă.

Grace se află acolo, ca întotdeauna, luând notiţe pe palmglas. Mă întreb ce gândeşte când oamenii i se adresează ca unui Obiect. Viitorul ei este pe muchie de cuţit, iar tata şi ceilalţi vorbeau ca şi cum ea nici nu era în încăpere.

— Nic, nu-i sfârşitul, spune încet Silas. După dezactivare, o să-i readucem pe realistiki online. O s-o facem ca la carte. O să fiu acolo cu tine.

— Statutul corporaţiei stipulează că înaintea formulării de propuneri legate de proiecte importante trebuie un avertisment de şapte zile, replică tata. Mai am timp.

— Ai grijă, Nic! Cu Lila nu-i dejoacă.

Tata nu mai zice nimic. Grace e la fel de mută ca

statuia lui Atlas. Silas zăboveşte în tăcere un moment, apoi îl bate stângaci pe umăr pe tata.

— Sunt prietenul tău, Nic. Familia ta e şi familia mea. Să nu uiţi asta niciodată.

Se îndreaptă şchiopătând spre uşă, sprijinindu-se de baston. Faţa-i trasă şi încruntată, ochii întunecaţi. Când părăseşte biroul, mă zăreşte în umbră. Ascunzându-mă în obscuritate, ca un copil. Ca o fetiţă neajutorată, care mă prefac a nu fi.

— Hei, puştoaica, spune el.

— Domnule Silas, şoptesc. II aştept pe tata.

încuviinţează din cap. Se uită înapoi, în încăpere.

— Doar n-ai auzit tot, nu-i aşa?

— Nu prea mult, mint eu.

— îmi pare rău de Raphael. Ştiu că eraţi apropiaţi.

— Şi mie-mi pare rău. Aş vrea să nu şefi întâmplat asta.

Zâmbeşte, citând mesajul vechiului său android stricat:

— Simpla dorinţă nu este suficientă, *copilă. Zâmbetul îi dispare şi expresia îi devine serioasă. Raphael ţi s-a părut cumva ciudat în ultima vreme? A spus ceva neobişnuit, ţie sau Măriei?*

— Părea trist.

Bătrânul îşi suge buza. Gânditor.

— Dar ceilalţi realistiki? Ai văzut vreunul purtându-se bizar?

Mă gândesc la Ezekiel, care a furat trandafirii pentru mine. La Faith, care mi-a cerut să păstrez un secret. La Grace şi Gabriel, strâns îmbrăţişaţi.

Vreau în continuare ceea ce au ei.

— Nu, domnule Silas.

Omul care nu-i bunicul meu oftează.

— îmi pare rău, Ana.

Şi acum ştiu.

Ştiu la fel de sigur pe cât îmi cunosc inima din piept.

Pe cât îmi cunosc răsuflarea din plămâni.

Numele meu nu este Eve...

*

El vine în camera mea.

Ţine biletul meu în mâna, iar prin fereastră se vede luna, sufocată în spatele fumului şi al cenuşii unei lumi făcute scrum. Florile pe care le-a furat pentru mine s-au uscat demult între paginile cărţilor, însă parfumul lor încă stăruie prin aer, ca o promisiune nerostită. O promisiune a unor ochi prea albaştri, a unui zâmbet pieziş şi a unor buze pe care vreau să le gust.

Deschid uşa, îl văd în lumina vagă a lunii şi oftez la vederea lui. Pielea pare că-i luceşte precum bronzul ieşit dintr-o forjă. Mă întreb dacă atingerea lui o să mă ardă.

Nu, nu dacă.

Ci când.

Ochii îi sunt înroşiţi de plâns. In definitiv, Raph îi era frate, însă, cu toate că suferinţa pieirii prietenului meu este actuală şi reală, adevărul şi mai concret este că în şapte zile Ezekiel ar putea să fie luat de lângă mine. Că orice ar exista între noi ar dispărea curând, pentru totdeauna. Nu pot permite să se întâmple aşa ceva fără să ştiu.

N-am s-o fac.

Mă îndrept spre el cu mâna la piept. El stă ca o statuie şi în privirea lui e durere. Mă doare şi mai mult faptul că ştiu că suferă şi el.

— Raph..., şopteşte el.

îl cuprind cu braţele şi-mi lipesc obrazul de al lui.

Pare atât de pierdut...

Se simte ca acasă.

Şi mă cuprinde cu braţele şi-şi îngroapă faţa în părul meu. Simt puterea imposibilă pe care o are, însă, vai, este atât de blând. Se stăpâneşte să nu mă strivească. Muşchii de sub cămaşa lui se simt ca fierul cald sub palmele mele. Şi nu vreau să se mai înfrâneze.

Mă desprind ca să mă pot uita la el. Pleoapele închise, fruntea perfectă, încreţită de o încruntare perfectă. De pe gene i se desprind lacrimi, curgându-i pe obraji. închid ochii, mă aplec spre el şi le sărut

oricum.

Nu mă pot abţine. Nici măcar nu vreau să încerc.

— Să nu plângi, şoptesc şi buzele mele îi mângâie pielea. Să nu plângi.

Deschide ochii şi mă văd reflectată în culoarea cerului nostru de mult pierdut. Şi, pentru prima dată în viaţa mea, simt că cineva mă vede cu adevărat. Mă înec în bazinele astea de albastru frumos care există numai în picturile vechi. îl simt atât de cald, însă mi se face pielea de găină şi stomacul mi se strânge când simt ceva schimbându-se în el. îmi priveşte buzele şi respiră mai accelerat când se apleacă mai aproape. Plutind ca o molie spre flacără.

Şi atunci gura lui o acoperă pe a mea, iar mâinile lui sunt pe trupul meu. Deşi n-am mai sărutat până acum un băiat şi deşi el nici nu se apropie de a fi un băiat adevărat, îl simt exact ca pe unul real, aşa cum am visat că va fi. Buzele-i sunt moi şi atingerea blândă, e lipit de obrajii mei şi-şi plimbă degetele prin părul meu. Buzele ni se contopesc şi tot ce pot face este să-mi amintesc să respir. Gura lui se plimbă mai jos, pe maxilar, până ajunge la gât, perii fini îmi gâdilă pielea şi-mi înmoaie genunchii. îl ţin strâns, astfel că nu cad, mă doare şi oftez, iar dinţii lui îmi ciupesc gâtul când mâinile mele i se plimbă pe spate. îl ţin ca şi cum întreaga lume ar fi o furtună şi eu mă scufund, înecându-mă, şi numai el mă poate ţine în viaţă.

Ştiu că nu e real, însă niciodată în viaţa mea n-am simţit ceva mai adevărat.

Şi mai ştiu că e greşit să-l doresc, dar gândul ăsta mă face să-l vreau şi mai mult.

Şi-i cuprind obrajii în palme şi-l trag înapoi să mă privească, iar când ne scufundăm spre alt sărut prelung şi dureros, chiar înainte ca buzele să ni se atingă, el îl şopteşte.

îmi şopteşte numele.

— Ana...

Numele meu este Ana.

„Numele meu este Ana."

*

După aceea, ne întindem pe patul meu, iar mireasma de trandafiri vechi şi de transpiraţie se simte în aer. Braţul lui îmi cuprinde umărul, iar capul mi se odihneşte pe pieptul lui gol. Cu toate că nu-i un băiat adevărat, îi simt inima bătând. încă-i simt gustul pe buzele mele. Fiecare parte din el este adevărată, şi fiecare părticică a lui îmi aparţine.

— Nimeni nu trebuie să ştie despre asta, şoptesc.

— Nu, oftează el.

— Mama. Tata. N-ar înţelege niciodată.

— Ştiu.

— Cred că într-un fel el s-ar simţi flatat. Zâmbesc, îmi plimb vârfurile degetelor de-a lungul pielii lui Ezekiel şi mă uit cum se gâdilă. Să ştie c-a făcut ceva atât de perfect.

— Tu eşti cea perfectă, Ana.

Pufnesc şi-i dau o palmă în glumă.

— Mincinosul meu frumos.

Măgulirea-i apreciată, însă noi suntem doar nişte umbre palide pe lângă ei. Noi suntem doar oameni, iar realistikii sunt mult mai mult. însă Ezekiel al meu mă întoarce pe spate şi se uită ţintă la mine, iar eu îmi văd imaginea reflectată în ochii lui.

— Vorbesc serios, şopteşte el. Indiferent cât de perfecţi ne-au făurit, nu ne pot face umani. Imperfecţiunile tale te fac frumoasă, Ana. Imperfecţiunile sunt cele care te fac perfectă, nu pot să nu le văd. Sau să nu le iubesc.

Deschid gura să spun ceva, dar mă reduce la tăcere cu un sărut, pe care-l simt până-n vârfurile degetelor. Mă las pe spate în aşternut şi-l las să mă adore, iar când deschid ochii, mă priveşte

într-unfel în care n-a mai făcut-o nimeni până acum şi nici n-o va mai face vreodată.

— Obişnuiam să mă întreb, uneori, de ce ne-au creat, zice el. Dacă ar exista vreodată un motiv pentru

existenţa unuia ca mine. Dar acum ştiu. îşi plimbă degetele în jos, pe obrazul meu, pe buzele mele. Am fost făcut pentru tine. Tot ceea ce sunt. Tot ceea ce fac e pentru tine.

Cuvintele aproape că-mi taie răsuflarea, iar sărutul lui mi-o fură pe toată. Stăm îmbrăţişaţi în întuneric, mă ţine aproape şi respiră cuvintele pe care aşteptasem atât de mult să le aud:

— Te iubesc, Ana.

*

Au trecut patru zile de când Raphael... a făcut ceea ce a făcut. Trei zile de când Ezekiel şi cu mine...

Mama crede că am stat prea mult timp închişi în Babei. Tata, în special. A organizat una dintre rarele noastre ieşiri în Megopolis, o vizită la WarDom. Cel mai bun logika al GnosisLabs, Quijote, luptă în seara asta pentru titlul de campion. Competiţiile între logika şi machini sunt un spectacol foarte violent, conceput pentru a distra gloata. Creaţiile Gnosis şi Daedalus şi măreţele făpturi vii BioMaas se înfruntă şi se lovesc unele pe altele, şi toată lumea pleacă acasă simţindu-se mai puţin tentată să participe la un război adevărat, despre care ştim toţi că va veni.

Frăţiorul meu este încântat de aceste confruntări. Când va fi mare, Alex vrea să fie luptător în Dom. Tata crede că ar trebui să-şi folosească darul pentru a construi, nu pentru a distruge, însă mama îi face toate plăcerile. Este lângă mine acum, când mergem spre navetă, fremătând de nerăbdare. Hangarul C & D este vast, aşezat la baza turnului, plin deflexaripi uşoare, de tancuri antigravitaţionale şi de siluetele masive ale armatei de logika. în mâna lui liberă, Alex ţine un model la scară după Quijote,

pe care l-a construit chiar el. Pentru a cincisprezecea mea aniversare, mi-a făcut fluturi mecanici.

Alex este cu adevărat băiatul tatălui său.

Adevăratul Quijote se află de cealaltă parte a hangarului, fiind încărcat pentru transport. Logika este enorm, cu pumni ca nişte bile pentru demolări. Mă cam înspăimântă - a fost creat doar ca să distrugă, însă Alex scoate un chiot de bucurie când îl vede şi dansează cu jucăria în mână.

— Doisprezece mii de cai-putere! ţipă el. Cel mai bun pe care l-au construit vreodată în laboratoare. Silas mi-a arătat noile modificări pe care le-au făcut săptămâna trecută în poligonul de trageri. Poate lovi în centrul unei tinte cu diametrul de cinci centimetri, de la şase kilometri.

Marie mă ţine de cealaltă mână şi râde de entuziasmul lui. Sora mea se uită la mine şi mă strânge de degete. îmi zâmbeşte complice.

I-am povestit despre relaţia cu Ezekiel. Bineînţeles că am făcut-o. A trebuit să spun cuiva, altfel aş fi explodat. Şi cu toate că gândul la Raph încă ne întunecă zilele, Marie a sărit în sus de încântare, insistând să-i dau toate detaliile. A închis ochii şi a zâmbit ascultând, oftând din inimă. O romantică fără lecuire, aşa-i ea. Mi-a zis că iubirile cele mai frumoase sunt cele interzise.

Pare să fie mult mai entuziasmată de idee decât mine.

Ceilalţi realistiki sunt încă testaţi de Silas, iar Faith se numără printre ei. însă Gabriel şi Ezekiel fac parte din echipa de securitate a tatei. în pofida celor întâmplate cu Raphael, tata refuză să se deplaseze fără ei. Grace este lângă tata, ca întotdeauna, tastând pe palmglas. Este ca umbra lui, majordomul, mâna lui dreaptă.

Mă întreb ce va face în cazul în care consiliul va vota să-i dezactiveze.

Din mers, arunc ocheade spre Ezekiel. Este îmbrăcat în costumul forţelor de securitate Gnosis, negru şi albastru. I se potriveşte ca o mănuşă, strâmt exact acolo unde trebuie, şi-mi dau silinţa să nu mă holbez. Dă târcoale ca un lup, iscodindu-i cu atenţie pe tehnicieni, pe lucrători şi echipajele de zbor, însă destul de

des îl surprind analizându-mă şi mă văd obligată să-mi înfrânez zâmbetul.

Gabriel e îmbrăcat la fel ca fratele său. Dar dacă Ezekiel este un lup, atunci Gabe e un leu - am văzut secvenţe video de arhivă cu felinele mari, iar Gabe se mişcă exact ca ele. Mândru. Maiestuos. Privire ascuţită. Fiecare mişcare, precisă. însă astăzi lasă vaga impresie că nu-i în apele lui. Poate gândul la Raphael îi bântuie mintea. îl distrage probabil apropierea de Grace. Aşa cum eu îi abat atenţia lui Zeke.

Probabil că de asta niciunul dintre ei nu descoperă bomba.

Naveta ne aşteaptă, cu conturul ei neted şi elicele silenţioase ale rotorului. Alex se smulge din strânsoarea mea şi fuge spre adevăratul Quijote, dorind să-l studieze mai de aproape. Marie şi mama se grăbesc să-l prindă, iar Tania şi Olivia râd. Tata mă cuprinde cu braţul şi se îndreaptă spre Grace să discute cu ea.

Ezekiel este lângă noi. Aruncă priviri. Gabriel stă în spatele nostru, aproape de mama, în timp ce ea îl potoleşte pe Alex. Echipa noastră de securitate este formată din zece-doisprezece oameni bine înarmaţi şi cu blindaje. Patru dintre ei merg înainte, pe rampa navetei şi în pântecul ei. Aud un zăngănit înfundat peste ritmul bocancilor grei.

Un piuit electronic.

Ochii lui Ezekiel se lărgesc. Tata şi cu mine păşim pe rampă. Grace scoate un strigăt de alarmă. încep să alerge amândoi şi pare că întreaga lume se mişcă cu încetinitorul. Aud un bufnet înăbuşit. Simt o vibraţie. Apoi Zeke mă apucă de umeri, strigân- du-mi numele şi smulgându-mă din braţele tatei când explozia se produce.

Este atât de puternic - nimic nu aminteşte de blândeţea nopţii petrecute împreună. îmi simt un umăr trosnind când mă azvârle înapoi, de parcă aş fi fost logika de jucărie din mâna lui Alex. O văd pe Grace postându-se în faţa tatei şi împingându-l în lateral când explozia erupe în spatele ei. O văd desenată ca o siluetă pe fondul

flăcărilor, observ cum părul ei lung şi blond ia foc în momentul în care naveta explodează, iar ea se face ţăndări, ca o sticlă spartă.

Picioarele şi pieptul îmi sunt săgetate de durere. Focul. Schijele, întreaga lume se face scrum şi sunt uşoară ca un fulg, căzând şi rostogolindu-mă prin hangar. Sânge în gură. Stele în ochi. Şi când bezna îşi deschide aripile negre, o aud pe mama urlând. Fratele meu strigă. Surorile mele strigă.

Numele meu.

Ei îmi strigă numele.

- ANA!

*

Genele îmi tremură şi pleoapele mi se deschid încet. Lumea pare mult prea strălucitoare şi totul se aude prea tare. Ezekiel s-a lăsat într-un genunchi lângă patul meu, degetele lui sunt împletite cu ale mele. Un piuit slab se aude dinspre maşinăriile de lângă mine, cântând cu fiecare bătaie a inimii mele.

— Am crezut că te-am pierdut, şopteşte el.

Se încordează, ridicându-şi capul. Şi iute, ca vântul şi ca gândul, se saltă în picioare, se duce în colţul încăperii şi pune mâinile la spate, ca şi cum ar sta de pază. Aud zgomot de paşi şi uşa se deschide brusc. în prag apare un bărbat cu ochii lărgiţi şi euforic.

— S-a trezit?

— Chiar acum, domnule, răspunde Ezekiel.

Bărbatul aleargă spre patul meu şi-mi ia mâna.

— Mă vezi, prinţesă?

Clipesc cu dificultate. Confuzie şi durere.

— Tată?

— Fetiţa mea frumoasă.

Ochii i se umplu de lacrimi şi stă în genunchi, lângă pat, lipindu-şi încheieturile degetelor mele de buzele sale, în timp ce repetă vorbele lui Ezekiel:

— Am crezut că te-am pierdut.

Mă aflu într-o încăpere albă, pe un pat alb, moale. Nu sunt ferestre, iar aerul este metalic în adâncul

gâtlejului meu, plin de sporovăială maşinăriilor. Mă doare fiecare părticică din mine. Camera se învârteşte şi abia dacă-mi pot mişca limba să vorbesc.

— Unde sunt?

— Şşş, murmură tata, strângându-mă de mână. Este în ordine, prinţesă. Totul va fi bine. Te-ai întors. Eşti din nou aici şi cu noi.

Are capul bandajat, ochii-i sunt înneguraţi şi duşi în fundul capului. Pielea de pe faţa lui e roşie, ca şi cum ar fi fost atinsă de flăcări, şi, dintr-odată, îmi amintesc. Naveta. Explozia.

— Eu... ce...

— Şşşt, încet.

— A fost rănit cineva? hârâi şi inima-mi bate nebuneşte.

Tata nu mă poate privi în ochi.

— Grace? întreb.

Oftează. îl văd pe Ezekiel coborându-şi privirea.

— Oh, nu! icnesc.

Biata Grace.

...Bietul Gabriel.

Ce va face fără ea?

— îmi pare rău, prinţesă! spune tata. Am fost orb. însă acum am ochii deschişi. Atacul a venit din Gnosis. Nimeni nu înţelege ce încerc să realizez aici. Nici nu vor înţelege vreodată. Şi iau măsuri ca să mă asigur că nu se va mai întâmpla niciodată.

Vocea îi este sumbră, ochii şi mai întunecaţi. Chipul lui mă face să-mi fie frică şi, pentru moment, am impresia că mi-e străin întru totul.

Asta nu-i viaţa mea.

Asta nu-i casa mea.

Eu nu sunt eu.

— Tată...

— Odihneşte-te acum. Ai fost suficient de curajoasă pentru o singură zi.

Apasă un buton pe maşinăria de lângă mine şi simt un fior pătrunzându-mi în braţ prin perfuzia de la încheietura mâinii. Mă uit la Ezekiel. Vreau cu

disperare să-l îmbrăţişez. Să fim din nou împreună, departe de aici, departe de asta. însă nu-şi clinteşte niciun muşchi. Când mă potopeşte somnul, aud vocea tatei, jurământul lui, şuierat printre dinţii încleştaţi:

— Nimeni nu-mi răneşte copiii. Nimeni n-o să te mai rănească vreodată. îţi promit asta, Ana.

Şi-mi amintesc.

Ana.

Numele meu este...

1.12

REVEIATIE

— Numele meu este Ana Monrova! răbufni ea.

Fata era în patru labe, în adâncul unei mări negre.

Un homunculus creat din piese disparate stătea lângă ea nedumerit.

Un băiat frumos, care nu era nici pe departe băiat, privea în tăcere.

Fata lăsă capul în jos.

Simţea gustul cenuşii.

Cenuşă şi minciuni.

— Numele meu este Ana Monrova...

1.13

LEMOH

Se trezi în beznă.

Pete de culoare verde fosforescent. Un huruit subsonic. Un ritm înfundat, reverberat în pereţii din jur. Lemon Fresh se strâmbă şi scuipă, ca să scape de gustul de petrol din gură. Stătea pe o lespede moale, cu mâinile şi picioarele înţepenite în răşină translucidă. Se simţea de parcă avea stomacul plin de gheaţă şi muşte greţoase.

Amintirile îi erau fragmentate, însângerate. îşi amintea încăierarea cu Frăţia şi cu băieţii din Strada Frigiderelor. Şi-o amintea şi pe realistika descinsă din cer ca un soi de înger al morţii spulberând cimitirul de fiare vechi. Zborul disperat din Resturi.

Orice altceva era destul de înceţoşat.

Nu avea nicio idee unde se afla. Nu ştia ce se întâmplase cu crimibotul ăla, Crick ori Kaiser, Evie sau bunicul.

Bunicul.

Era o prostie să se gândească la el în felul acela. Nu-l cunoştea decât de un an. Dar se purtase bine cu ea, într-o lume în care *bunăvoinţa* era însoţită de un preţ. îi oferise un acoperiş deasupra capului, când majoritatea jegurilor

întâlnite îi dăduseră cel mult un pat. Cincisprezece ani în maldărul de rahat puturos numit Resturi, iar Silas şi Eve fuseseră primii oameni care-i oferiseră mai mult decât simpla acceptare.

Destul de caraghios însă, a le *lua* ceva era exact ceea ce încercase ea să facă.

Lemon trăise o viaţă dură pe străzile din Los Diablos, de când era copilă. Stând cu ceilalţi copii ai rigolelor, auzise că exista un bătrân care făcea minuni în cazul problemelor tehnice. Umbla vorba că era un geniu al tehnicii, care-ar fi putut repara şi cerul, dacă ar fi fost defect. închipuindu-şi că un domn ca ăla avea şi ceva mălai, îi urmărise într-o zi pe Silas şi pe Eve în aglomeraţia din Los Diablos. Şi când venise momentul potrivit, Lemon tăiase buzunarul bătrânului şi înşfăcase trei credstickuri, strălucitoare în palma ei unsuroasă.

Din nefericire, fusese atât de uluită de o asemenea pradă, încât zăbovise prea mult. Eve se răsucise pe călcâie şi o înşfăcase de guler. Lemon se luptase, reuşind să fugă, lăsând-o pe cealaltă cu un poncho sfâşiat în mână.

Lemon considerase că scăpase nevătămată, dar nu-l pusese pe Kaiser la socoteală. Nu ştiuse că un blitzhund îţi putea lua urma şi peste o mie de kilometri, după o singură particulă din ADN-ul tău.

O depistaseră într-un colţ fetid din Vizuini. Ghemuită sub un acoperiş din carton, strângând la piept stickurile, ca o mamă care-şi protejează bebeluşul. Se trezise în mârâitul blitzhundului. Iar Silas Carpenter aruncase o privire peste mizeria în care trăia, vorbind cu o voce pe care presupunea ea că ar folosi-o un tată:

— Dacă vrei o masă decentă, vino în Valea Anvelopelor şi caută-ne.

— Eşti prea bătrân pentru mine, tataie, răspunsese Lemon.

El răsese, un râs transformat într-o tuse hârâitoare. Peste şase luni, tuşea atât de tare, încât nici nu mai putea să umble. Cancerul îl rodea pe dinăuntru încă de

atunci. Şi totuşi, reuşise să zâmbească.

— îmi placi, copilă, zisese.

îi lăsase credstickurile. Iar când fata se prezentase la uşa lui, după ce cheltuise tot, o aşezase la masă. Exact cum îi promisese. Şi cu toate că nu i se adresase niciodată cu apelativul „bunicule", acesta era întotdeauna numele pe care-1 avea în minte.

Se întreba unde era el acum. Unde era Evie. Dacă erau bine.

Dacă *ea* era bine...

— Heeeei! strigă. E cineva aici?

Auzi un scâncet, slab şi electronic. Intinzând gâtul, îl văzu pe Kaiser pe o lespede lângă ea; din burtă îi ieşeau fire şi cabluri rupte. încercă să întindă laba spre fată, însă era imobilizat şi el în aceeaşi răşină translucidă care-i bloca ei mâinile şi picioarele.

— Salut, băiete. Mă bucur să te văd.

Blitzhundul dădu din coadă, ochii lucindu-i slab.

— N-ai cumva la tine, din întâmplare, un ferăstrău?

Kaiser scânci, lipindu-şi de cap urechile metalice.

— Bănuiam..., oftă fata.

Vederea lui Lemon se adaptă la întunecime. Acum desluşea puţin mai mult din încăpere. Pereţii erau umezi şi pulsau, străbătuţi de o fosforescenţă verde-deschis al cărei model aducea cu... venele. încăperea era concavă, striată cu structuri dure, osoase, pe sub suprafaţa cărnoasă.

„Astea să fie coaste?"

Protuberanţe ciudate acopereau ceea ce fusese un panou de comandă, lângă ea, însă nu-şi putea întinde gâtul destul de mult ca să vadă. Forţându-se împotriva legăturilor, le simţi cedând puţin, apoi se strânseră şi mai tare. Senzaţia

o făcu să se simtă rău. Pereţii se cutremurară; un sunet grav, tremurător, se răspândi prin lespedea de la spatele ei. Părea că întreaga încăpere şi tot ce se afla acolo erau...

In perete se căscă o gaură, ca un pumn care se desface. Lemon zări o siluetă în coridorul de dincolo, un băiat puţin mai mare decât ea. Când acesta intră în lumina pulsatorie, văzu că avea faţa palidă, fără păr pe

cap sau sprâncene. De la gât în jos era îmbrăcat în ceea ce părea a fi cauciuc negru, acoperit cu zeci de noduli bizari. Ochii îi erau complet negri, iar degetele de la picioare erau unite printr-o pieliţă. Avea câte şase degete la mâini şi la picioare.

Kaiser mârâi şi privirea îi străluci mai tare.

— Hm, făcu Lemon. Salut, marinarule.

Băiatul nu spuse nimic, ci lipăi (numai aşa i-ar fi putut descrie mersul) până lângă ea şi, fără niciun preambul, o împunse în mână cu ceva ce semăna cu un ciob lung de sticlă.

Lemon icni de durere şi scuipă cele mai alese înjurături din repertoriul ei (şi avea destule, cu D mare). Netulbu- rat, băiatul se îndreptă spre panoul de control. Introduse ciobul însângerat într-o fantă, îşi puse pe comenzi mâinile neobişnuite şi scoase o serie de zgomote guturale, oclusive şi umede. Lemon se încruntă şi încăperea însăşi răspunse pe acelaşi ton grav, tremurător.

— Ce-i porcăria asta, slăbănogule? întrebă fata. Aşa te porţi întotdeauna la prima întâlnire? Pentru că, având o faţă ca a ta, eu aş încerca cu flori.

El o privi cercetător. Clipi de două ori. Prima dată cu pleoapele lui obişnuite şi a doua oară cu membranele transparente, ce se închideau şi se deschideau orizontal, peste ochii negri ciudaţi.

— Bizar, oftă Lemon.

Băiatul se încruntă. Sau cel puţin aşa crezu ea.

„Greu de zis fără sprâncene..

— Ce înseamnă „bizar"? întrebă el.

Vocea lui era jilavă, de parcă făcea gargară în loc să vorbească. Lemon îşi dădu seama că avea deschizături lungi, diagonale, de fiecare parte a gâtului.

— Alea-s branhii? răbufni ea. Poţi să respiri sub apă? Asta-i bizar ca *naaaaaaibal*

Băiatul miji ochii negri. Clipi iarăşi. De două ori.

— Hm.

Lemon îşi drese vocea.

— Bizar înseamnă „bun". Spui asta când vezi ceva ce-ţi place. Aşa cum aş zice „Sunt bune organele pentru respiraţie subacvatică, bune, stimate domn", iar

tu ai răspunde: „Mulţumesc, frumoasă domnişoară. Permite-mi să te eliberez şi să-ţi ofer un masaj gratuit la tălpi." Genul ăsta de lucruri.

Branhiile de pe gâtul lui se unduiră. Se întoarse înapoi la comenzi, fără niciun cuvânt.

— Nu eşti prea vorbăreţ, aşa-i, marinate?

Băiatul lipăi până la perete. împunse câteva încreţituri şi umflături.

— Ai vreun nume? încercă Lemon.

El îi aruncă o privire, rămânând mut.

— Sigur ai un nume. Şi dacă nu mi-1 spui, o să-ţi găsesc eu unul şi aşa o să rămână.

Băiatul lipăi înapoi la comenzi, încercând din răsputeri s-o ignore.

— Bine, spuse Lemon. Ce-ai zice deeeee... Cliff? înalt. Posibil periculos. Zero talent în materie de conversaţie. Te descrie destul de bine.

El continuă să lucreze fără a deschide gura.

— Stai, ştiu! strigă fata triumfătoare, dând din cap spre gâtul lui. *Gilbert'.**

Aluzie la branhii, în engleză „gills" (n. tr.).

Băiatul plesni suprafaţa panoului cu palmele sale cu membrane.

— Numele nostru este Salvator.

— Salvator?

- Da.

— Pe scurt, Sal?

- Nu.

- Sally?

- Nu.

— Salvamar?

- Nu.

— Mă bucur să te cunosc, Salvator. îi zâmbi. Eu sunt Lemon Fresh.

— Lemonfresh? Băiatul se încruntă. Asta-i un nume ridicol.

— Zise puştiul cu doişpe degete pe nume Salvator, care-njunghie lumea.

— Salvator este ceea ce facem noi aici, spuse el pe un ton categoric. Nu suntem Pilot sau Arsenal. Nu suntem nici Lider sau îngrijitor. Suntem Salvator. Ce fel de nume este acesta, Lemonfresh?

— Când eram bebeluş, am fost abandonată la intrarea într-un birt. Părinţii mei n-au lăsat niciun bilet cu numele meu sau altceva. Singurul lucru rămas de la ei este în jurul gâtului. Lemon îi arătă trifoiul din argint, amuleta purtătoare de noroc. Aşa că proprietarul birtului mi-a dat numele după logoul de pe cutia de carton în care m-a găsit. Lemon Fresh. E un detergent de spălat rufe.

Băiatul reveni, pur şi simplu, la treaba lui, fără a zice nimic. Lemon îşi muşcă buza. Menţionarea cutiei din carton îi aducea, de obicei, întreaga simpatie. Individul ăsta se purta însă ca şi cum nici nu-i vorbise vreodată.

„Cât de nereceptiv e..."

— Deeeeci, în legătură cu situaţia asta în care eu sunt prinsă aici, se aventură ea. Nu te judec, dacă asta-ţi place ţie, dar pe mine nu mă pasionează. Vrei să mă laşi să mă ridic?

— Nu, Lemonfresh.

— Măcar spune-mi unde ne aflăm şi de ce suntem aici. Pentru că scena asta-ncepe să devină cam înfiorătoare, pe bune.

— Ham! consimţi Kaiser.

— Lemonfresh se află la bordul navei *Nau'shi,* zise Salvator. Este aici pentru că *Nau'shi* n-a vrut ca ea să moară în adâncuri.

— Stai puţin..., se încruntă Lemon. Nava ta... nu voia să mă-nec? Cum se face că o navă ar vrea ceva?

Băiatul îşi înclină capul, privind-o de parcă ar fi fost cretină. Undeva, într-un colţişor al minţii lui Lemon, un glob luminos, prăfuit, se stinse. îşi aminti cum urmărise luptele din Dom, de pe continent, în streaming, împreună cu Evie, structurile masive ale BioMaas Incorporated înfruntând machinile produse de Daedalus Technologies. Cercetă pereţii moi, străbătuţi de vene strălucitoare. Formele de dedesubtul lor, care

păreau coaste.

„Tehnologie care n-a fost construită.

Tehnologie crescută..."

— BioMaas, răsuflă fata. Trăgea-mi-aş una... Nava asta-i vie?

încăperea se cutremură şi prin pereţi se auzi o serie de zgomote grave. Salvator răspunse, cu capul înclinat, gâl- gâind şi huruind drept replică.

— A spus că Lemonfresh nu trebuie să se teamă, o informă el. Lui *Nau'shi* îi place structura ei.

Lemon privi panoul de control. Ciobul însângerat.

— Adică...

— *Nau'shi* găseşte în adâncuri o mulţime de lucruri insolite. Organisme care prosperă în apa neagră. Specii care n-au

văzut niciodată lumina. Pe majoritatea le eliberăm după prelevarea de eşantioane. Dar unele exemplare le ducem în Colonie pentru studii suplimentare. Am hotărât asta şi pentru Lemonfresh. Salvator clipi din nou şi branhiile îi unduită. Credem că Lemonfresh e importantă. Şi ne place de ea.

— Ei bine, o vorbă înţeleaptă zice să-i legi pe cei de care-ţi place numai dacă-ţi cer ei asta. Şi nu ştiu unde-mi sunt prietenii. Erau împreună cu mine în nava noastră, care, după cum bănuiesc, s-a prăbuşit în ocean. Şi presupun că nu mai sunt acolo, pentru că *cineva* a trebuit să mă scoată afară de acolo.

— Prieteni?

— O fată numită Eve. Şi o logika pe nume Cricket. Ah, şi frumuşelul crimibot pe nume Ezekiel. II recunoşti de cum îl vezi. Are o gropiţă pe care-ai vrea să...

— Da, încuviinţă Salvator din cap. I-am salvat. Sunt pregătiţi pentru dispensare.

— Dispensare? Asta sună mai puţin plăcut, Sal.

— Lui *Nau'shi* nu-i place de ei. Nu sunt importanţi.

Lemon clipi.

— Păi, e puţin cam nepoliticos. Notă maximă pentru că ne-aţi salvat de la înec, însă *Nau'shi* a voastră pare tot mai mult ne...

încăperea se cutremură şi un sunet grav, tremurător, străbătu pereţii.

— ...eeespus de drăgălaşă, sfârşi Lemon. O persoană drăguţă, asta aveam de gând să spun. Adică o navă! Da, o navă nespus de drăguţă. Ha-ha.

Ţinându-şi capul înclinat, Salvator o privea fix.

— Lemonfresh este o fată foarte bizară.

— Zise puştiul cu branhii şi două rânduri de pleoape, bombăni ea.

Băiatul lipăi spre ieşire.

-Hei, unde te duci?

— Salvator, înălţă el din umeri.

— Şi cum rămâne cu mine?

îi vorbea de parcă avea trei ani.

— Noi i-am spus. Lemonfresh va rămâne aici până la întoarcerea în Colonie. îngrijitor va veni curând aici, cu nutriţie.

— Mda, vezi tu, băiete, nu vreau să *merg* în afurisita voastră de Colonie. Vreau să-mi găsesc prietenii.

Salvator doar clipi.

— Bine. Voi aţi vrut-o. Lemon glăsuise tare şi clar. Kaiser, armează thermexul.

Blitzhundul confirmă hămăind şi ochii i se înroşiră de furie. In interiorul carcasei se auziră câteva bufnituri umede.

— Ai mai văzut vreodată un blitzhund, salvamarule? întrebă Lemon. Ei sunt practic câini asasini, înţelegi? îţi pot lua urma de la o singură particulă de ADN. Şi când te găsesc, detonează explozivii din interiorul lor şi-ţi închipui ce urmează. In interiorul lui Kaiser există destul thermex să radă o casă de pe faţa pământului, aşa că dacă nu vrei ca pereţii voştri drăguţi şi luminoşi să fie decoraţi cu o culoare nouă şi frumoasă, numită sânge şi creieri, îţi sugerez să mă laşi să plec *acum.*

Adolescentul îşi trase nasul. In mod ciudat, era neimpresionat.

— Nu e prima dată când salvăm blitzhunzi. Şi i-am dezarmat acestuia detonatoarele imediat ce l-am pescuit din burta lui *Nau'shi.*

Lemon se uită la câinele de metal şi înjură dintr-un colţ al gurii.

— N-ai putut să m-avertizezi şi pe mine, Kais? Puţin lucru în echipă, da?

Blitzhundul îşi lipi urechile de cap şi scoase un scâncet electronic.

— Eu... OK atund. Lemon se întoarse spre Salvator. Cred c-asta a fost bine jucată, domnule.

Băiatul ciudat rânji, înclinându-şi capul. Apoi uşa se strânse singură, închizându-se cu un plescăit.

Aruncându-i o privire lui Kaiser, Lemon îşi sprijini capul pe lespedea din spatele ei.

— Ştii vreo melodie bună dintr-un spectacol?

— Ham, lătră Kaiser.

— Ştiam eu...

1.14

CHIRURGIE

— Ştiai, şopti Eve. Ştiai cine sunt.

Ezekiel îngenunche lângă ea, pe insula de resturi. In ochi i se citea frica.

— Am încercat să-ţi zic. Dar Silas...

— Vrei să spui ticălosul care-n ultimii doi ani pretinde că-mi e bunic?

— Ana, îmi pare rău! se rugă Ezekiel. Silas m-a atenţionat că şocul provocat de amintiri s-ar putea să-ţi facă rău. Ai primit un glonţ în cap în timpul revoltei. A făcut tot ce-a putut să-ţi refacă memoria. Voia să începi o viaţă nouă. Departe de Babei şi de toată suferinţa. In trecutul tău n-a existat altceva decât durere.

Ea îşi privi palma în care ţinea cipul rubiniu ce-i conţinuse amintirile din copilărie. Doar că nu erau deloc amintirile *ei.* Silas nu-i construise o viaţă, ci o minciună.

— Evie? Cricket îi dădea târcoale, uitându-se când la ea, când la Ezekiel. Evie, ce se întâmplă?

Fata privi suspicioasă la micuţa logika. In fond, fusese construită de Silas...

— Crick, tu ştiai?

— Ce anume?

— Cine sunt. Ce origini am.

— Eşti Eve Carpenter, se oţărî roboţelul. Provii dintr-o aşezare uitată de lume, de pe continent, şi acum din Resturi. Şi ce tot vorbeşti? „Numele meu este Ana Monrova"? Evie, Ana Monrova a murit când s-a prăbuşit Gnosis. Toată familia ei a murit.

— Nu, interveni Ezekiel. N-a murit.

Cricket agită ameninţător un deget spre el.

— Tacă-ţi gura, crimibot. Când o să am nevoie de opinia ta, o să ţi-o cer. Să te ţii departe de ea, m-ai înţeles? Voi, rea- listikii, aţi măcelărit clanul Monrova.

— Nu-i adevărat, se apără Ezekiel. Eu am *salvat-o.*

Eve privi spre realistik. Ca şi când îl vedea pentru prima dată. Pentru a mia oară. Era chiar aşa cum şi-l amintea, în noaptea aceea, în patul ei, în braţele lui. După ce scosese din cap cipul stricat al lui Silas, părea ca şi cum se întâmplase ieri. Jura că-i simţea şi gustul sărutărilor. Le simţea curgându-i pe piele precum cea mai dulce ploaie.

Se priviră prin semiîntuneric, la câţiva centimetri distanţă şi la o mie de kilometri depărtare. Sistemul ei optic bâzâi când clipi. O durea de-i pocnea capul.

— Ce-ţi aminteşti? întrebă el cu blândeţe.

— Viaţa mea în Babei. Tata, familia mea. Pe Silas. îi întâlni privirea şi apoi simţi o durere în piept. Voia să-l îmbrăţişeze. Să ţipe la el. Tu şi cu mine.

— Bomba?

Fata încuviinţă din cap.

— Răscoala?

Eve se încruntă. O durea capul şi simţea mâncărime în jurul sistemului optic. Era ca şi cum ar fi încercat să aranjeze piesele unui puzzle, încercând câte o piesă pe rând, pentru a vedea dacă se potriveşte.

— Frânturi, spuse ea. îmi amintesc... celula unei închisori. Familia mea...

Bocanci lucioşi răsună pe scări în vreme ce ei mărşăluiesc spre celula noastră. Sunt patru inşi, într-un şir solemn. Chipuri inexpresive şi piele perfectă, pistoale gri mat în mâinile roşii-roşii. Un bărbat frumos, cu părul auriu, zice că au venit să ne execute.

Fără explicaţii. Fără scuze.

Insă nu fuseseră soldaţi, nu?

Un bărbat frumos, cu părul auriu...

— Gabriel, şopti ea.

Ezekiel înghiţi un nod şi încuviinţă încet din cap.

- Da.

— Faith. Hope. I-au... omorât. Ne-au omorât...

— Nu şi pe tine.

Fratele meu se târăşte spre cadavrul tatei, în timp ce surorile mele încă ţipă. Limba mi s-a lipit de dinţi, iar sângele mamei este cald pe buzele mele...

— Ezekiel. îl strânse de mână atât de tare, încât i se albiră încheieturile. Dacă între noi doi a existat vreodată ceva care să fi fost real, spune-mi ce naiba s-a întâmplat. Te rog.

Băiatul, care nu era deloc băiat, se aşeză la loc pe grămada de gunoi. Chiar şi acoperit de mâzgă uscată, tot era frumos. Insă arăta atât de trist şi de singur, încât ea uită, pe moment, de furia ce o cuprinsese. Voia doar să-l strângă în braţe, aşa cum făcuse în noaptea petrecută în camera ei, sărutându-i lacrimile.

„Chiar asta să fi fost viaţa mea?"

Pereţii se mişcară în jurul lor, zgomote inexplicabile reverberând prin carnea krakenului. Podeaua se zgâlţâi scurt, apoi rămase nemişcată. Sprâncenele lui Ezekiel se curbară în semn de alertă când cercetă camera cu privirea. Eve se sprijini de podea.

— Poate ar trebui să vorbim mai târziu despre asta, sugeră realistikul.

Ea oftă şi privi în jur. Furia, tristeţea şi negarea se învârte- jeau în mintea ei deja tulburată. Voia să afle şi restul poveştii. Voia să ştie afurisitul de *adevăr.* Ca un semn, pereţii se cutremurară din nou şi încă un puhoi de apă neagră din mare se scurse din tavan. Carcasa ruginită a unui container de marfă se rostogoli în încăpere, împreună cu un vălmăşag de pungi de plastic, împroşcându-i cu un val de zoaie.

— Chiar trebuie să plecăm de aici, zise Ezekiel.

— Nu-mi vine să cred că spun aşa ceva, murmură Cricket, dar încep să fiu de acord cu Ciungul. Haideţi să încheiem conversaţia în altă parte.

Eve îşi frecă nasul de mâneca murdară. Ochiul îi era injectat, iar obrajii brăzdaţi de lacrimi. întreaga ei lume tocmai fusese întoarsă pe dos. întreaga ei viaţă era o ficţiune. Dar Lemon şi Kaiser aveau nevoie de ea. în pofida a ceea ce fusese, o parte din ea continua să fie Evie Carpenter. Neînvinsă în opt dintre cele mai dure întreceri din WarDom, din acest sector al Sticlei. Avea de ales între a plânge de mama focului sau a continua să lupte.

— OK. Smârcâi din nas şi scuipă în mocirlă. Gata cu auto- compătimirea. Restul poveştii mai poate aştepta. Lemon e pe aici pe undeva, Kaiser la fel. Găseşte-i acum. Plângi mai târziu.

— Aşadar, cum ieşim din Oraşul-stomac? întrebă Cricket.

Eve se ridică încet în picioare, încă împleticindu-se. Ezekiel se întinse s-o sprijine cu braţul lui bun, însă îi refuză ajutorul. La drept vorbind, în ciuda faptului că o ajuta, nu ştia dacă putea avea încredere în el. Cea care fusese ea odinioară se îndrăgostise de realistik, în mod sigur. Totuşi, nu avea nicio idee ce simţea fata care era *acum.*

Punându-şi mâinile în şolduri, examină cu atenţie mizeria din jur. Mecanicul din ea începu să învârtă rotiţele din cap. Privi tavanul şi cele şase deschizături închise strâns, ca nişte pumni.

— Putem provoca un incendiu?

Cricket îşi răsuci încheietura, activă flacăra oxiacetilenică din degetul mijlociu şi-l întoarse direct spre Ezekiel.

— Dă-te mai încolo, Ciungule.

— Hm, făcu Ezekiel. Totul de aici e ud leoarcă.

— Plasticul arde, zise Eve. Dacă facem destul fum înainte să mă sufoc din cauza lui, krakenul s-ar putea să ne scuipe vreo... trei kilometri dedesubtul suprafeţei oceanului. îl apucă pe Cricket de braţ. Nu, stai, ăsta-i un plan mai mult decât iraţional.

— Auuuuu!

Cricket lovi cu piciorul o bucată de metal şi stinse flacăra.

— Cricket şi-a dorit întotdeauna să fie un 'bot WarDom, îi explică Eve lui Ezekiel. Gândul de a aprinde lucruri îi provoacă tot felul de chestii nesănătoase.

— Aceasta-i defăimare, cucoană, mormăi robotul. O să ne vedem prin tribunale.

— Nu-i prea micuţ pentru WarDom? întrebă Ezekiel.

Cricket aprinse din nou arzătorul şi-l îndreptă spre rea- listik.

— Să nu-mi spui micuţ!

Ezekiel arcui o sprânceană, iar Eve făcu o mişcare de retezare peste gâtul ei, dirijând conversaţia departe de problemele de înălţime ale roboţelului.

— Ştii multe lucruri despre krakenii ăştia? întrebă ea.

— Am petrecut ceva timp prin teritoriul BioMaas. Eram acolo când te-am văzut manifestându-te pe streaming.

— Mda... Ce păcat că nimic de-aici nu funcţionează pe bază de electricitate.

Eve se frecă la ochi, amintindu-şi de Goliat şi de Spartanul Frăţiei pe care-i friţase printr-un semn făcut cu mâna, îşi muşcă buza.

— Ziceai de krakeni că au echipaj uman în interior?

— Krakenii sunt asemănători submarinelor, răspunse Ezekiel. Viscerele le sunt străbătute de tuneluri de acces. Oamenii trăiesc acolo.

— OK, este simplu. Cricket nu respiră. Pereţii sunt din came. Tăiem printr-unul şi-l trimitem să caute tunelurile.

— Nu cred că o să-i placă krakenului, o preveni Ezekiel.

— Păi, nici mie nu-mi place să fiu mâncată de vie. Deci suntem chit.

— Dacă începi să-i tai burta, o să-şi activeze leucocitele.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Sunt mecanismele sale de autoapărare. întreaga navă e vie. Corpul său este la fel ca al tău. Are metode să trateze cu musafirii nepoftiţi din organism.

— Ai vreo idee mai bună, Traumatizatule?

— Păi, eu... Stai, tot aşa-mi spui? clipi Ezekiel.

— Iroseşti minute bune, Ciungule, interveni Cricket. Nu ştim unde este Lemon, nici în ce stare se află. Ar putea fi rănită. Ar putea avea probleme. Unora dintre noi încă ne pasă de cele Trei Legi şi avem un om de salvat. Robotul se căţără pe piciorul Evei, se săltă pe umărul ei şi se prinse bine. Sunt alături de tine, Evie.

Eve îl recuperă pe Excalibur din gunoaie şi-1 prinse la spate, apoi intră în mâzgă. Avea încă mintea tulbure, dar o simţea pe fata care fusese odinioară, prinţesa răsfăţată, strâmbându-se dezgustată când călcă în noroi. Insă gândul, cu G mare, la Lemon şi la Kaiser era singurul care o ţinea în picioare. Se avântă mai departe şi, uşor-uşor, mucozităţile îi ajunseră până la gât. Lichidul mirosea a zahăr, sare şi putreziciune. Era cald şi vâscos, pătrunzându-i în haine şi în încălţări. Se trezi că era de acord cu Ana din interiorul minţii sale.

— Ce porcărie, bolborosi ea.

— E planul tău! strigă realistikul de pe ţărmul de metal.

— Drăguţ din partea ta că m-ajuţi.

— Drăguţ să văd că şi oamenii muncesc, nu doar noi.

— *Touche,* murmură ea.

Cu cât se apropiau mai mult de ţinta lor, Eve îşi dădu seama că simţea din nou podeaua sub tălpi; încăperea era, în aparenţă, o emisferă. înainta greu prin lături spre peretele lucitor, trăgându-şi peste nas şi gură eşarfa de la gât, deja leoarcă. îl ţinea pe Cricket la o lungime de braţ, dar mintea îi era încă răvăşită. încerca să-şi potolească furtuna din cap suficient de mult încât să reuşească să iasă naibii de acolo.

— Dă-i bătaie, Crick!

— Da, şefa.

Cricket pomi din nou arzătorul şi o flacără albăstruie, lungă de zece centimetri, ţâşni din degetul mijlociu. Când îl apropie de perete, o duhoare de came arsă se ridică peste cea de sare şi de putrefacţie. Imediat, încăperea se scutură şi un sunet grav, acut, umplu aerul.

— Hm... să revenim la ordinea de zi, zise Cricket.

Ce-a fost asta?

— Taie-n continuare.

Roboţelul făcu ceea ce i se ceruse, arzând cu grijă prin carnea groasă şi fibroasă. Ochii Evei se umplură de lacrimi din cauza duhorii. întreaga încăpere se cutremură violent o dată, de două ori, aproape azvârlind-o jos.

— îţi spun, l-am scos din sărite! strigă Ezekiel.

— Detest să-i dau dreptate Ciungului, Evie, dar...

Tavanul se căscă larg şi vreo şase obiecte sferice, de mărimea unor cauciucuri de tractor, căzură prin deschizătură. Se rostogoliră prin nămol şi imul dintre ele ateriză în vârful insulei de gunoaie. Era umed, chitinos, lucios.

Scoţând câteva pocnete înfundate, sfera se desfăcu în ceva desprins parcă dintr-un film horror din S20. Carapacea îi era translucidă şi incoloră, dezvăluind măruntaiele încolăcite ale creaturii. Capul ascuţit, ca al unei bestii, era acoperit cu o duzină de ochi şi echipat cu mandibule ascuţite ca lamele.

Zece-douăsprezece picioare îi ieşiră din trup, iar după umila opinie a Evei, erau înarmate cu mai multe gheare decât ar fi avut cineva dreptul să posede.

Mucozitatea se undui când stomacul krakenului se cutremură din nou. Celelalte cinci sfere se deschiseră şi se puseră în mişcare.

Direct spre Eve.

— Hm, zise ea. Presupun că astea-s leucocitele despre care vorbeai, nu?

— Presupui? strigă Ezekiel.

Fata clipi spre zidul mişcător de mandibule şi mult prea multe gheare.

— Da, aşa-i, oftă ea. In mod clar l-am scos din sărite.

1.15

SIMBIONIUL

încăperea se zdruncină ca o barcă în furtună, iar podeaua se zgâlţâi de parcă totul se destrăma. Cu un zgomot scurt şi umed, ca şuieratul unei aspiraţii ratate, legăturile de la mâinile şi picioarele lui Lemon slăbiră pentru moment.

Luată prin surprindere, fata abia dacă avu prezenţa de spirit să încerce să se elibereze. Legăturile se contractară din nou, aproape imediat, însă Lemon fusese destul de rapidă încât să-şi tragă mâna dreaptă. încăperea scoase o serie de sunete tremurate, care răsunau cumva fals. Nava suna aproape ca şi cum... ar fi suferit?

„Fii atentă la treaba ta, Lem!"

întrebările puteau aştepta până a doua zi. Acum, având o mână liberă, îi era uşor să-şi scoată din strânsoare şi celelalte membre. I se părea un plan realizabil. Intinzând mâna spre catarama centurii, scoase cuţitul lung de şapte centimetri, pe care-1 folosise, în zilele petrecute prin Vizuini, ca să taie buzunarele celor pe care îi tâlhărea. Şi ridicând din umeri, drept scuză către navă, începu să taie legătura mâinii stângi.

încăperea se cutremură, iar cântecul ei se amplifică. Un fluid verde, fosforescent, ieşi din despicăturile de

cuţit

ale lui Lemon, aceeaşi culoare ce curgea prin venele din pereţi.

îşi dădea treptat seama că legăturile, lespedea pe care stătea, *tot* ce vedea în jur era o parte din nava asta, care, de fapt, era vie, respira, sângera. Se simţea puţin vinovată rănind creatura care, practic, îi salvase viaţa. Dar era posibil ca Eve şi Cricket să aibă necazuri ori să fie *răniţi.* Cele câteva tăieturi făcute pentru a-i recupera păreau un preţ mic.

Cu pielea năclăită de verde fosforescent, Lemon izbuti să-şi elibereze mâna stângă. Câteva clipe mai târziu, îşi scoase şi picioarele. Aproape că-1 eliberase pe Kaiser, când peretele se deschise şi îşi făcu apariţia o femeie de vârstă mijlocie. La fel ca Salvator, era spână, desculţă şi îmbrăcată în cauciuc negru. Ţinea un fel de carafă cu ceva ce putea fi apă şi un bol cu terci; ambele recipiente erau dintr-o substanţă care arăta a os închis la culoare.

La vederea acţiunii lui Lemon, femeia holbă ochii complet negri. Scăpă vasele din mână, şi cu un ţipăt se repezi spre fată încercând să-i smulgă cuţitul. Crescută pe străzile dure din Los Diablos, Lemon era învăţată cu astfel de agresiuni şi se mişca repede ca vântul, la nevoie. Evită atacul şi o călcă pe picioarele goale cu bocancii supradimensionaţi, cu vârfuri oţelite. Femeia urlă şi căzu, iar Lem i se aruncă într-o clipită pe piept, amenințând-o cu lama cuţitului.

— Probabil eşti îngrijitor. Salvator spunea c-o să treci pe-aici.

— Noi... Opreşte-o, ne răneşte! icni femeia.

— Scuze, dar îmi caut prietenii. O fată pe nume Eve şi un robot numit Cricket. Salvator a zis că s-a dispus dispensarea lor.

— D-da. Contaminaţii.

Lemon strânse mai tare de gulerul femeii.

— Unde sunt?

— în al treilea stomac al lui *Nau'shi.* Pântecul pentru gunoaie.

Lemon o împunse cu lama.

— Să nu te mişti.

Femeia încuviinţă din cap şi branhiile i se zbătură de frică. Fata avusese de-a face cu destui indivizi, mai mult decât duri, ca să-şi dea seama că îngrijitor nu avea nimic rău în ea. Nu se simţea bine că fusese nevoită s-o ameninţe, însă Eve şi Crick aveau nevoie de ajutor. Chiar dacă femeia asta părea inofensivă, Lem bănuia că la bordul navei existau alţii bine pregătiţi pentru lupte, Zdraveni, cu nume ca Spărgător-de-Feţe şi Călcător-de-Capete, care puteau ajunge acolo în orice clipă, să facă exact acţiunile respective.

Se ridică şi termină de tăiat legăturile lui Kaiser, în vreme ce îngrijitor clătina din cap şi gemea.

— Ridică-1! comandă Lemon. Te rog, cu multă grijă.

Femeia se sculă încet în picioare, verificându-şi grijulie degetele pe care călcase Lemon. Uitându-se la ea cu o privire în care se citea durerea, se supuse, chinuindu-se apoi cu greutatea lui Kaiser în timp ce-1 ridica de pe lespede.

— Ascultă, zise Lemon, nu vreau să te rănesc. Vreau doar să-i găsesc pe Eve şi pe Cricket, dar dacă nu cooperezi, Domnul Cuţit va fi bucuros să-ţi lase câteva amintiri, mă înţelegi?

— D-da, răspunse speriată îngrijitor.

— Bine. Acum, du-mă la prietenii mei.

*

— Am terminat, oficial, cu ziua de azi, oftă Eve. Aş vrea să fie mâine, vă rog.

Leucocitele înotau spre ea, mişcându-se mai repede decât ar fi trebuit s-o facă ceva atât de mare şi de înspăimântător. Privind în spate, fata văzu deschizătura făcută de Cricket în căptuşeala stomacului, suficient de mare pentru el să se

strecoare dincolo, însă prea mică pentru ca Eve şi

Ezekiel să-l urmeze. Totul se transforma într-o încântătoare nuanţă maronie.

— Du-te! îl împinse prin gaură pe roboţel. Găseşte tunelurile echipajului.

— Eve, nu plec fără...

— E un ordin, Crick!

Robotul scoase un sunet electronic îngrijorat, dar, ca întotdeauna, se supuse, întorcându-se şi târându-se prin gaură. Eve îl trase de la spate pe Excalibur şi pomi alimentarea electrică, fiind răsplătită cu un pârâit şi-un bâzâit. Se întoarse către leucocitele ce înaintau, ridică arma şi simţi un fior de gheaţă.

— Ana! strigă Ezekiel.

— Ar trebui să vii aici, Traumatizatule, răspunse ea. Fă-te util.

Realistikul pescuise dintre resturi o bară de vreun metru lungime. într-o clipită, măsură din priviri leucocita ce se apropia de el şi ridică ranga ruginită pe care o ţinea strâns cu singura lui mână. Leucocita se trase într-o parte, dar Ezekiel, dintr-o singură lovitură puternică, necruţătoare, îi spulberă craniul ca pe o sticlă. Leucocita se rostogoli pe spate, zvâcnind uşor din picioare, apoi realistikul se întoarse, sprintă şi sări zece metri, de parcă ar fi jucat şotron. Ateriză lângă Eve, împroşcând-o cu lături, şi se poziţionă între ea şi celelalte cinci târâtoare. Ştergându-şi de pe faţă un şiroi de sânge negru, ridică din nou arma şi îi aruncă fetei o privire peste umăr.

— Sunt destul de folositor?

— Nu-ţi lua nasul la purtare...

Cu o cacofonie de ţipete, creaturile rămase se lansară în atac. Eve o ridică pe Excalibur cu ambele mâini. Ezekiel acţiona cu o viteză neomenească, lovind ca un trăsnet. O leucocită îşi repezi către Eve mandibulele păcănind, cleştii pocnind.

Deşi îşi smulsese cipul de memorie avariat, cel încărcat cu rutinele de autoapărare părea că funcţiona perfect. Ferindu-se, fata lovi un cleşte deschis şi simţi descărcarea electrică şi mirosul mucozităţilor arse. Leucocita scoase un soi de ciripit şi se retrase, îngrijindu-se de membrul rănit, clipind din duzina de

ochi. Eve se pregăti pentru a doua lovitură, însă krakenul se scutură şi stomacul se zvârcoli de parcă se afla în mijlocul unui seism. Bocancii îi alunecară pe suprafaţa nesigură şi, cu o înjurătură înfiorătoare, Eve căzu în apa tulbure.

Leucocita se avântă din nou, ameninţând cu cleştii. Eve evită o lovitură de secerare, apoi încă una, chinuindu-se să-şi recapete echilibrul. Privirea-i era aţintită spre bestie, apoi sări în picioare, refuzând să fie ucisă. O simţea urlând de groază pe fata care fusese înlăuntrul minţii ei. însă realistikii n-o omorâseră. Resturile n-o omorâseră. Nici Strada Frigiderelor sau Frăţia. Dacă acesta urma să fie locul în care să fie fantomată, n-avea de gând s-o facă îngenuncheată.

Un metru de rangă trecu prin craniul monstrului şi ieşi prin maxilarul de jos. Vietatea tresări, cu ochii ieşindu-i din orbite, în vreme ce slobozi un ultim gâlgâit şi se scufundă în lături.

Ezekiel se afla lângă Eve şi aproape că-şi regăsise ritmul unei respiraţii normale. Duse degetul la borul unei pălării închipuite şi-i oferi braţul la fel ca im domn de prin S20 când invita la dans o doamnă. Fata îl apucă de braţ şi se săltă din mucus, strâmbându-se la durerea genunchiului zdrelit. Celelalte leucocite erau împrăştiate ca nişte jucării stricate şi se scufundau lent în mocirlă. Privirile celor doi tineri se încrucişară. Plămânii Evei ardeau şi mâinile îi tremurau.

— Iar acum vine partea în care majoritatea oamenilor spun „Mulţumesc", zise realistikul.

— O puteam doborî pe asta, gâfâi fata.

— Fără îndoială.

— Te crezi cuceritor, aşa-i, Traumatizatule?

Realistikul dădu din umeri şi zâmbetul său scoase în evidenţă gropiţa din obraji.

— Ai zoaie pe faţă, îi atrase Eve atenţia.

— Tu ai zoaie peste tot, rânji el.

Zâmbetul fetei se şterse la fel de repede cum apăruse. Cuvintele-i zăboveau în gură şi aveau gust de praf. Să le rostească? Asta le-ar fi făcut adevărate.

Totul ar fi devenit adevărat.

— Eşti altfel decât îmi amintesc, spuse ea.

Era adevărat. Ezekiel pe care-l cunoscuse în Babei fusese, cumva, mai blând. Mai tânăr. Mai dulce. Acest Ezekiel avea o latură dură. Asemenea cuiva care a petrecut mult prin pustietăţi. Era mai aprig. Inspira teamă.

Dar şi ea era la fel.

Zâmbetul realistikului pieri. Cei doi ochi prea albaştri deveniră sobri.

— Doi ani înseamnă mult timp. Am parcurs un drum lung.

— Multe lucruri se schimbă pe drum.

— Nu toate.

Eve coborî privirea. îşi morfoli buza, fără să rostească niciun cuvânt.

— Nici... nici măcar nu mai ştiu cum să-ţi spun, zise Ezekiel.

Fata-şi trecu degetele prin păr, nefiind sigură cum să-i răspundă. Viaţa pe care o trăise ca Eve Carpenter era la fel de vie ca amintirile vieţii ei în Babei. Recuperatoarea din gunoaie. Abnorma. Geniul mecanicii. Deviata. Dar era şi Ana Monrova. Acum ştia asta. Prinţesa răzgâiată a palatului, dorindu-şi mereu ceea ce nu putea avea. Fiica unei familii măcelărite. Ultimul vlăstar al clanului Monrova.

Chiar dacă fusese construită pe o minciună, viaţa pe care o trăise în ultimii doi ani...

— Cred c-ar fi mai bine dacă mi-ai spune Eve.

Văzu întristarea din ochii lui când aprobă din cap. Strălucind în albastrul precum cerul de odinioară. La fel de reală ca orice altceva simţise ea vreodată. Dar Eve trebuia să se confrunte acum cu propria durere. Avea prea multe pe cap ca s-o mai preocupe problemele altuia. N-ar fi făcut faţă.

Pereţii tremurară, tavanul se deschise şi douăsprezece leucocite căzură în stomacul krakenului. Se rostogoliră de pe insula de gunoi peste care aterizaseră în supa de zoaie, deschizându-se ca nişte flori mortale ale căror petale erau formate din lame ascuţite şi din cleşti.

— Ia te uită, zise Eve. Măcar se sincronizează bine...

Ezekiel smulse ranga din corpul leucocitei şi se întoarse pentru a confrunta hoarda.

— Poate vrei să treci în spatele meu.

— Poate vrei să zici „Te rog"?

— Nu vreau decât să te protejez.

— E frumos ce spui, Ezekiel, dar nu mai sunt fecioara despletită, captivă într-un turn. Când o să vreau să m-ajuţi, o să-ţi...

Tavanul se cutremură din nou, slobozind alte douăzeci şi patru de leucocite. Creaturile se deschiseră şi se grupară încetişor, părând să comunice între ele fără să-şi vorbească. Pereţii uguiră şi zumzăită, iar pulsaţia cea puternică se acceleră. După ce pierduse primul său val defensiv, sistemul imunitar al krakenului părea să reacţioneze aşa cum ar fi făcut oricare altul: trimiţând cavaleria. Mai bine de treizeci de blestemăţii erau acum aici, avansând cu prudenţă, sute de ochi aţintindu-se spre realistik şi licărind ca sticla şlefuită.

— Hm... mda, de acord, zise Eve. Acum îţi cer oficial ajutorul.

— Bine. Ezekiel încuviinţă din cap şi se postă în faţa ei. Dar cine o să mă ajute pe *mine?*

Fata simţi mirosul de came arsă şi stomacul i se întoarse pe dos. Cricket scoase capul din gaura pe care o făcuse în spatele lor, mustind de mucus fumegând.

— Aţi sunat?

— Cricket!

— Am găsit tunelurile echipajului. Haideţi!

Roboţelul îi oferi mâna Evei şi fata sări prin deschizătură. Era însă strâmtă şi se văzu nevoită să se răsucească, dând din picioare, încercând să găsească puncte în care să se împingă. Blestemă, chinuindu-se, şi, în cele din urmă, simţi pe fund palma lui Ezekiel.

— Hei, ia mâna!

Ţipă când el o împinse prin tunel cu forţă supraomenească. Căzu plescăind în partea cealaltă, pe o suprafaţă mustind, spongioasă, ranforsată cu nişte... coaste? Cricket sări în spatele ei, pliindu-şi din nou arzătorul din deget, îşi croise drum, arzând totul pe o

lungime de cel puţin doi metri din peretele sângerând al stomacului, aşa că nu era de mirare că krakenul se scutura atât de violent.

Ridicându-se, Eve cercetă cu privirea împrejurimile. Se afla într-un tunel lung, iluminat de circuite fluorescente care arătau ca nişte vene. Krakenul gemea şi se cutremura în jurul lor, iar podeaua vibra violent.

— N-am putea să ne întoarcem la partea în care Frăţia încerca să ne fantomeze? întrebă Cricket. Cred că aş prefera smintelile lor religioase Atacului Gândacilor Stomacali Injunghietori.

— încotro mergem?

Cricket se bătu pe şoldurile lui fusiforme.

— Creeed că mi-am lăsat harta krakenului în buzunarul celorlalţi pantaloni.

— Şi trebuie acum să subliniez că nu porţi pantaloni, da?

Roboţelul se apucă de capul lui disproporţionat, cuprins de o falsă oroare.

— Am fost dezbrăcat în tot acest timp şi nu mi-a spus nimeni?

Ranga însângerată zbură prin gaura cauterizată, urmată repede de Ezekiel, care se rostogoli, înşfăcă arma şi, gâfâind uşor, privi în sus şi-n jos prin tunel.

— îmi pare rău că am întârziat, zise el. A trebuit să-mi fac loc printre monştri.

— Noroc că sunt prea mari ca să ne poată urmări...

Un cleşte translucid şfichiui din gaură, iar Eve sări înapoi şi icni. Cleştele se agită, ţăcăni, iar mandibulele pocniră. Ezekiel îşi ridică ranga şi-l izbi, transformându-1 în terci, chipul lui rămânând o mască de un calm perfect. Eve se simţi uşor tulburată să-l vadă astfel: brutal şi metodic, fără urmă de emoţie. îşi aminti feţele realistikilor care intraseră în celulă. Pe Gabriel spunând că sosise timpul ca Eve şi întreaga ei familie să moară. Fără păreri de rău. Fără explicaţii...

Un urlet înfiorător răzbătu prin tunelul echipajului şi bubuiturile se accelerară.

— Vor veni şi alţii, zise Ezekiel, îndepărtând măruntaiele şi sângele de pe arma sa. Urmaţi-mă.

Porni pe coridor, cu ranga ridicată, gata de acţiune.

Eve îl sui pe Cricket pe un umăr.

— N-am încredere în el, Evie, mormăi logika. Nici cât de-un scuipat.

— Iar aici vine partea în care-ţi spun că n-ai glande salivare, iar tu răspunzi „Exact!"?

— Am mai folosit expresia asta?

— Mi-a salvat pielea de trei ori până acum, Crick. In caz că ţinem scorul.

— Dacă ţinem scorul. Şi dacă tot ce susţine se confirmă.

Eve îl privi pe Ezekiel strecurându-se pe coridor, contu- rându-se în lumina verde, fluorescentă. Aerul era încărcat,

umed, greu de respirat. Pulsul bestiei din jurul lor batea suficient de tare încât să se potrivească cu al lor. Simţea mâncărimi în jurul implantului optic. Cricket avea dreptate. Nu ştia dacă se putea încrede în Ezekiel. Nu ştia ce se întâmplase în orele dinaintea revoltei realistikilor sau de ce se împotriviseră aceştia familiei şi tatălui ei. Nu ştia ce mai rămăsese din băiatul pe care-1 cunoscuse cu doi ani şi două vieţi în urmă.

Deocamdată însă trebuia să-i găsească pe Lemon şi pe Kaiser, care se aflau probabil la ananghie.

Ce opţiune avea?

O ridică pe Excalibur şi-l urmă pe realistik în semi-întuneric.

*

Lemon se grăbea printr-un tunel întortocheat şi nervurat, călcând pe urmele lui îngrijitor. Femeia îl ţinea pe Kaiser în braţe şi fata văzu că îi mângâia pântecul sfâşiat, ca şi cum ar fi încercat să-i aline suferinţa. Deşi blitzhundul era un cyborg şi trupul său metalic nu simţea durerea.

— Cât de departe-i al treilea stomac? întrebă ea.

— Nu-i departe de-aici.

Lemon cercetă împrejurimile şi se simţi copleşită. Pereţii fremătau de mişcările şerpuitoare ale unor forme lungi ce se zăreau pe sub piele. Pe tavane

fojgăiau mii de creaturi insectoide mici, translucide. Simţea pulsul navei sub tălpi şi se întrebă cât de mare putea fi inima ce acţiona animalul ăsta colosal.

Fata fusese mereu înconjurată de tehnologia lumii vechi, reutilizată, reciclată şi ruginită. Dar dacă ăsta era viitorul pregătit de inginerii de la BioMaas pentru întreaga planetă - maşinării vii şi mii, poate milioane de vieţuitoare lucrând

într-o armonie perfectă îi venea greu să-i învinovăţească pentru că lăsaseră în urmă trecutul.

— De cât timp lucrezi aici? o întrebă pe îngrijitor.

Femeia se încruntă.

— Noi am lucrat clici dintotdeauna.

— Mă refeream la câţi ani ai servit în *Nau'shi.*

îngrijitor se opri şi privi cu uimire spre Lemon.

— Noi suntem *Nau'shi.*

Un strigăt lung şi tremurător răsună pe coridor şi ochii femeii se căscată.

— Oh, murmură ea.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Lemon.

— Contaminaţii. îngrijitor clipi de două ori, stăpânindu-şi lacrimile. Ne rănesc...

în josul coridorului se căscă o uşă şi un bărbat înalt, voinic, purtând echipament asemănător cu al lui îngrijitor, ieşi în viteză, cu faţa schimonosită de furie. Era urmat de mai multe arătări greoaie cu aspect de insecte, la fel de mari ca el, acoperite cu cochilii translucide şi înarmate cu cleşti masivi.

— Tu eşti Spărgătorul de Feţe, bănuiesc, zise Lemon.

— E nefiresc! urlă individul, împroşcând salivă.

Ridică un hibrid de pistol şi arici de mare ţepos şi ţinti spre Lemon. Kaiser se încordă în braţele lui îngrijitor şi mârâi.

Fata se aruncă la podea în timp ce matahala deschise focul cu pistolul acela, împroşcând în văzduh ţepi lungi şi negri. Dar proiectilele zburară pe deasupra capului lui Lemon, care le urmări traiectoria şi văzu *adevărata* lor *ţintă:* straniul crimibot sexy, înalt de un

metru optzeci, care gonea spre ei.

— Bună, Gropiţă, oftă Lemon.

— Hei, Pistruiata.

Ezekiel se mişca precum fulgerul, însă delicat ca mătasea, ca un fluid gonind pe peretele curbat, sărind peste capul

lui Lemon, prin norul de ace. Rostogolindu-se în poziţie ghemuit, seceră cu o rangă de fier genunchii trăgătorului. îngrijitor strigă şi bărbatul urlă, strângându-şi palmele peste oasele zdrobite. Chiar numai cu un singur braţ, Ezekiel era impresionant, lovind o arătare cu aspect de gândac şi crăpându-i capul în două. A doua chiţăi şi brăzdă o rană lungă şi sângerândă în flancul realistikului. Ezekiel icni, împroşcând sânge, făcu o piruetă pe loc şi înfipse arma prin carapacea lighioanei, ţintuind-o de perete. Ea mârâi, cele şase cârlige se zbătură încet, apoi muri.

îngrijitor începu să bocească, lăsându-se în genunchi şi scăpându-1 din braţe pe Kaiser. Ezekiel îndepărtă cu piciorul pistolul de lângă mâna bărbatului, smulse ranga din peretele care se cutremura şi-o aţinti spre capul lui.

— E nefiresc, şuieră bărbatul. *Contaminaţi!*

— Te rog, nu mişca, spuse realistikul. Nu vreau să te rănesc.

Lemon se uită la insectoizii măcelăriţi, apoi la îngrijitor, căzută în genunchi, plângând, întinzând spre mortăciuni o mână tremurândă.

— Cred c-ai făcut-o deja, Gropiţă...

— Lemon!

Ridică privirea şi o văzu pe Eve în celălalt capăt al coridorului, cu Cricket pe umăr. Lem se repezi la prietena ei şi o cuprinse într-o îmbrăţişare sufocantă.

— Rebelo! Lemon se trase înapoi, strâmbând din nas. Arăţi ca după un drum nasol, de cel puţin cinşpe kilometri. Şi miroşi ca subsuorile mele după o zi de muncă din greu.

— Când ai muncit tu din greu, *vreodată,* Lem? rânji Eve.

— Sunt prea drăguţă să transpir. Ce mai faci, Crick? O ţii departe de necazuri pe fata noastră?

Roboţelul arată cu un aer teatral spre ceea ce îi înconjura.

— Se pare că nu.

— Kaiser!

Zărind blitzhundul rănit, Eve se eliberă din îmbrăţişarea lui Lemon şi începu să alerge, apoi se aruncă în genunchi ca să patineze până lângă Kaiser şi întinse braţele spre cyborg.

— Eşti bine, băiatul? Mi-am făcut griji pentru tine.

Kaiser îşi manifestă bucuria lingând-o cu limba cu disipare termică.

— Trebuie s-o luăm din loc, îi avertiză Ezekiel.

Cricket aprobă din cap.

— Repet, detest să fiu de acord cu Ciungul, dar are dreptate.

Eve îl ridică pe Kaiser, chinuindu-se să-i susţină greutatea. Lemon îi supraveghea pe îngrijitor şi pe individul doborât de Ezekiel. Cei doi se aflau la podea, iar bărbatul se ţinea de piciorul zdrobit. Când îşi schimbă poziţia, amândoi, şi el şi femeia, gemură de durere.

„Ce zisese îngrijitor?"

— *Noi* suntem *Nau'shi.*

Cu un zâmbet de scuză, Lemon se apropie de rănit.

— Uite, îţi spun dinainte: îmi pare rău.

— Ce... aaaaauuuu!

Bărbatul începu să se zvârcolească şi să urle când Lemon îl împunse în genunchi. Ochii lui bizari se umplură de lacrimi.

— De ce a făcut ea aşa?

— Lemon? Eve îşi arcui sprâncenele. De ce-ai *făcut* aşa?

Lemon arătă spre îngrijitor, care se ţinea şi ea de genunchi. Chipul femeii era sluţit de durere.

— Oamenii ăştia, zise fata, gândacii ăştia... Locul ăsta este... *unul* ca un tot... Fiecare piesă este parte din întreg. Ei nu sunt doar echipajul, ci şi nava. Toţi. Se uită la individul care se văicărea. Eşti unul dintre apărători, da? Cum ar trebui să-ţi spun? Bătăuşul? Ciomăgarul?

— Santinelă, mormăi el.

— Vedeţi? rânji Lemon. Am întâlnit un altul numit Salvator. Numele lor nu sunt nume, ci *funcţii.* Salvator sortează tot ce găsesc ei în apă. Santinelă e ca securitatea internă. Iar ea, continuă zâmbind, este îngrijitor.

— Şi? întrebă Cricket.

— Ea se îngrijeşte de ceea ce se află la bordul navei. Pentru asta-i făcută. E ceea ce *este.*

Se întoarse spre femeie, fixându-i ochii negri neobişnuiţi.

— îngrijitor, există vreo cale de ieşire din *Nau'shi?* Vreun fel de a pleca fără să mai rănim pe cineva?

Ochii femeii se lărgiră la menţionarea faptului că nimeni nu mai trebuia să fie rănit.

— Da, zise ea.

— Ne duci acolo?

Femeia clipi de două ori. îşi umezi buzele uscate.

— Nouă ne place de Lemonfresh. Se uită la Ezekiel. La Cricket. La ochiul cibernetic al Evei şi la memcircuit. Pe faţă i se citea clar repulsia. Chiar dacă Lemonfresh se însoţeşte cu contaminaţii, nouă ne place de ea. Nu vrem ca ea să plece. Ea este *importanta.*

— Dacă rămânem aici, *Nau'shi* va continua să-ncerce să-mi rănească prietenii, spuse Lemon. Şi mai mulţi din *Nau'shi* vor fi răniţi. Mai avem un prieten aflat într-o situaţie dificilă, îngrijitor. Cineva de care ne pasă foarte mult. înţelegi asta, da?

îngrijitor privi la Santinelă, care mormăi şi clătină din cap, apoi la insectoizii morţi şi la ranga însângerată din mâna realistikului. La nenumăratele creaturi din jurul lor, care se târau pe tavan şi se strecurau prin pereţi. încuviinţă încet din cap.

— Asta înseamnă „Da"? întrebă Lemon.

Femeia se uită la ea. Clipi cu ochii ei negri şi stranii.

Da.

1.16

PIERDUTI
9

Eve mergea apăsat pe coridor. Bicepşii îi ardeau sub greutatea lui Kaiser, însă era foarte bucuroasă că-1 regăsise. Santinelă se sprijinea de îngrijitor, cu braţul trecut peste umărul ei. Femeia se strâmba ori de câte ori companionul ei făcea un pas, ca şi cum simţea fiecare înţepătură din durerea lui. Dacă ceea ce zisese Lemon era adevărat, krakenul şi echipajul său simţiseră moartea fiecărei leucocite pe care ei o fantomaseră în stomacul său. Nu făcuseră decât să se apere, însă Eve tot se simţea vinovată. Chiar dacă vietăţile alea încercaseră să-i mănânce...

Lemon păşea lângă Santinelă, ajutând-o pe îngrijitor să-i susţină greutatea. Ezekiel era în faţă, cu ranga în mână. Eve îi urmărea cu atenţie mişcările asemănătoare unui lup ce pândeşte. îşi reaminti căldura emanată de el, felul în care se simţise în braţele lui. Protejată. Iubită.

Părea că totul se întâmplase cu mult timp în urmă.

Părea că totul se întâmplase ieri.

Coridorul se lăţi şi pulsul crescu în intensitate. Eve observă că pereţii erau căptuşiţi cu leucocite - bestiile erau cuibărite în nervuri privind cu ochi licărind, negri

ca tăciunele. Dacă lucrurile mergeau prost aici, atunci aveau să se şi sfârşească prost...

— Sper că ştii ce faci, Lem, murmură Eve.

— Da, răspunse fata. Şi eu sper.

îngrijitor îi conduse prin coridoare pulsatorii şi pe sub bolţi osoase. în cele din urmă, ajunseră intr-o

încăpere la fel de mare ca WarDom. Pereţii erau străbătuţi de vene verzi, luminoase. Sute de leucocite îi săgetau cu privirile din nişele lor, iar pulsaţia atotputernică umplea aerul.

In mijlocul sălii se afla ceva ce părea o navă. Era neagră şi frumoasă, având forma unei sepii uriaşe acoperite de cochilia translucidă a unui nautil. Doi ochi, fiecare la fel de mare ca Eve, străluceau în flancuri. îi aminteau fetei de structurile pe care BioMaas le-ar trimite la Megopolis WarDom: giganţi înarmaţi, care ar da de pământ, în uralele mulţimii dezlănţuite, cu machinile şi logika produse de Daedalus şi de Gnosis. Uriaşii erau la fel de puternici ca orice altceva robotizat din dom. Dar când erau tăiaţi, nu pierdeau ulei sau lichid de răcire, ci sângerau.

îngrijitor atinse flancul navei. O despicătură lungă se căscă în carapace spre a dezvălui o cameră suficient de mare încât să poată primi confortabil douăzeci de oameni.

— Aceasta-i *Barca-de-salvare,* spuse femeia. Lemonfresh trebuie să-i spună unde vrea să meargă. *Barca-de-salvare* o va duce pe Lemonfresh la cei de care-i pasă. In siguranţă şi repede.

— Mulţumesc, îngrijitor, zâmbi fata.

— Prudenţa să te călăuzească în lumea moartă! îngrijitor îi aruncă o privire Evei. Geme de impurităţi şi de durere, însă noi vom informa Colonia despre Lemonfresh. Este importantă pentru noi. Avem nevoie de ea.

— Biiiiine.

Lemon o îmbrăţişă repede şi stângaci şi urcă în *Barca-de-salvare.* Ezekiel îl luă pe Kaiser şi sui după Lemon, iar Eve urmă cu Cricket pe umărul ei.

— Ne pare rău, zise ea uitându-se în ochii ciudaţi ai lui îngrijitor. N-am înţeles răul pe care-1 provocam. N-am făcut decât să ne apărăm.

îngrijitor se uită la Eve. Clipi încet.

— Sunteţi nefireşti. Arătă elementele cibernetice ale Evei. Sunteţi contaminaţi. Tu şi toţi ai tăi. Este în natura voastră să distrugeţi. Este tot ce ştiţi să faceţi.

— Şi ce s-ar fi întâmplat cu noi, întrebă Ezekiel, dacă

nu reuşeam să ieşim din stomac?

— Corect, mormăi Cricket. Mie mi se pare destul de devastator, Clipeală.

— E-n ordine, Crick. Eve îl bătu uşor cu palma pe roboţel pentru a-1 face să tacă. încă o dată, îmi pare rău.

Femeia făcu un pas înapoi fără niciun cuvânt, apoi cochilia nautilusului se închise glisând. Lemon îi aruncă o privire Evei, îşi dădu ochii peste cap şi şopti:

— Asta nu-i cu minţile-n regulă.

Mâna Evei atinse memcircuitul. Sistemul optic unde fusese ochiul ei drept. „Contaminaţi". „Nefireşti". Două afronturi ce se alăturau deja cunoscutelor „deviata" şi „abnorma". Fata întâlnise încă un grup de oameni care o urau. Se întrebă dacă pe Pământ exista vreun loc în care să fie acceptată aşa cum era. Oriunde ar fi acela.

In *Barca-de-salvare* era beznă, dar reuşi să-l vadă pe Ezekiel privind-o. Se uita la ea ca şi cum ar fi fost *adevărată.* Aşa cum n-o mai făcuse nimeni până atunci sau de atunci. însă nu era dragostea de căţeluş a unui realistik proaspăt născut, aflat în tumul alb, imaculat. Era cumva mai dur. Mai aprig. Călit de kilometri şi ani şi praf şi durere.

Eve întrerupse contactul vizual şi privi în jur. Interiorul era făcut din acelaşi material spongios, ca măruntaiele kra- kenului, străbătut de aceleaşi vene luminoase. Cochilia era semitranslucidă, având încrustate însemne ciudate, şi prin

ea puteau vedea silueta vagă a lui îngrijitor şi locul în care se despărţiseră de ea.

— Credeam că tehnica BioMaas pare bizară pe dinafară, murmură Eve.

— Nu-mi place asta, făcu Cricket. Cu cât scăpăm mai repede de aici, cu atât mai bine.

— Aşadar, unde mergem?

— Să-l găsim pe domnul C, nu? Lemon se uită când la Eve, când la logika. Faith, realistika aia, l-a răpit. Trebuie să-l recuperăm.

Eve simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Detesta să-i spună lui Lemon adevărul despre originea ei.

Minciunile pe care i le turnase Silas. Se întrebă dacă Lem o va privi la fel după aceea. Era deja destul de dificil să fie o deviată. Cum va reacţiona Lemon când va afla că prietena ei cea mai bună îi era total necunoscută? Că nici măcar numele ei nu era cel adevărat?

O chinuia o durere de cap cumplită. Era mult prea mult acum pentru a se gândi la toate astea. Era istovită. Murdară. Flămândă. Aveau nevoie de ceva timp într-un adăpost. Undeva unde...

— Trebuie să ne cam dăm la fund, zise Ezekiel şi Evei îi veni să-l sărute. Kaiser are nevoie de reparaţii. Eu tot cu un braţ am rămas. Şi a trecut ceva vreme de când n-aţi mai dormit.

— Sau mâncat. Lemon îşi mirosi tricoul murdar şi se strâmbă. Sau făcut duş. Pfui!

— Am putea încerca în Megopolis? sugeră Cricket. E un oraş mare şi sunt multe locuri în care să te ascunzi.

— N-o să putem trece de grănicerii lui Megopolis, zise Eve. Nu suntem cetăţeni acreditaţi. Niciunul dintre noi nu are cârduri Daedalus Corp.

— Ştiu eu un loc. Ezekiel privi scurt spre Eve. Dar nu sunt sigur dacă o să-ţi placă.

— S-ar potrivi bine cu restul zilei mele, asta voiai să spui?

— Am o prietenă pe continent, aproape de coastă, într-un oraş numit Armada. Este o aşezare liberă, doar vag afiliată la Daedalus. Prietena mea conduce o misiune preoţească în Cartierul Petrolierului. Şi-mi datorează un favor.

— O prietenă? repetă Lemon. Sper că nu-i vreo fostă intimă ţicnită?

Ezekiel le oferi zâmbetul lui pieziş şi Eve simţi cum inima îi tresaltă în piept.

— Nu chiar. Dar dacă ai vreo idee mai bună, Pistruiate, sunt numai urechi.

Lemon rânji spre Eve şi săltă în scaun.

— Acum îmi spune Pistruiate.

— Mă chemaţi la nuntă? făcu Cricket acru.

— Ai putea să-mi fii domnişoară de onoare, conservă micuţă.

— Ţi-am mai zis să nu-mi spui micuţ!

Cei doi schimbară o rafală de gesturi agresive, iar Eve îşi ţuguie gânditoare buzele. Planul lui Ezekiel nu părea o opţiune rea. Nu avea pe nimeni şi nimic pe care să conteze prin Resturi, poate cu excepţia unei cruci a Frăţiei şi a unui pumn de cuie. Nu cunoştea pe nimeni pe continent. N-aveau niciun sfanţ. Niciun loc de retragere.

îşi arcui sprâncenele şi se uită la Lemon.

— Ce părere are Numărul 1 despre Armada?

— Dintotdeauna am vrut să văd marele oraş.

— Nu sunt aşa sigur despre asta, Eve, avertiză Cricket.

— Aş fi cu adevărat îngrijorată dacă ai fi, Crick. încuviinţă spre Lem. Hai s-o facem.

— *Barcă-de-salvare,* strigă Lemon. Du-ne la Armada.

Eve auzi o serie de pocnituri înăbuşite şi scaunul pe care se aşezase se legănă. O senzaţie scurtă de imponderabilitate, apoi zgomot de apă revărsată. Lumina din cochilia translucidă scăzu în intensitate când lunecară în ocean.

Acum distingea forma imensă a krakenului. Uriaş, cu cap de forma unui glonţ. Masa fremătătoare a tentaculelor lungi cât zgârie-norii. Piele blindată, plină de scoici parazite.

Barca-de-salvare se îndepărta uşor. Pulsul slab îi era accentuat de liniştea din adâncuri. Părea bătaia unei inimi într-un uter lipsit de lumină. Eve se bucură de momentul de răgaz, îşi imagină că lăsa în urmă calvarul prin care trecuse.

După câteva minute, îşi simţi pleoapele devenind tot mai grele. Temându-se să nu adoarmă, vru să stea la taclale cu Lem, dar uitându-se după ea, o văzu întinsă fără vlagă pe scaun, cu ochii închişi, respirând încet. Kaiser şedea la picioarele Evei şi opticele îi luceau în întuneric. Ridicând capul, îl zări pe Ezekiel privind-o.

Cu ochii săi prea albaştri.

Cu buzele sale arcuite.

Nu se putea încrede în el. Chiar dacă şi-l amintea, o parte din ea simţea că nu-1 cunoştea deloc. Totuşi, stând cu el, numai ei doi, îl simţea cumva apropiat.

Ezekiel jucase un rol important în viaţa ei anterioară şi avea impresia că o părticică din ea era atrasă înapoi. Ca fierul de un magnet. O atracţie caldă, plăcută, fremătând de promisiuni. Atrăgând-o încetişor. Cât de uşor ar fi fost să se retragă acolo? Să închidă ochii, să întindă mâinile şi să se elibereze?

Dar o întrebare nu-i dădea astâmpăr şi se interpunea între ei. O întrebare ce-i sfredelea mintea.

Nu se va retrage nicăieri până nu va primi un răspuns.

îşi azvârli bocancii şi-şi trase picioarele sub ea. Lemon murmură în somn, se ghemui mai aproape şi-i cuprinse gâtul cu un braţ. Eve simţi căldura trupului prietenei sale. Siguranţă. Durerea se mai calmă puţin. Insă o simţea aşteptând în culise. Privind-o în întuneric.

— Aşadar, spuse Eve.

— Aşadar..., făcu Ezekiel.

Fata înghiţi un nod. Trase adânc aer în piept.

— Aşadar, vreau să aflu toată povestea. îmi aduc aminte că, după explozie, m-arn trezit în centrul medical. Dar nu-mi amintesc revolta.

— Ei bine, *ai fost* împuşcată în cap.

Eve atinse memcircuitul. Implantul optic bâzâi.

— Cum s-a întâmplat? Şi de ce?

— Eşti sigură că vrei să ştii amănunte? întrebă realistikul. Ai avut deja multe de procesat. Ai asimilat b viaţă complet nouă. Putem să mai aşteptăm câteva zile.

— Detest să recunosc, se băgă Cricket, dar sunt de acord cu...

- Nu!

Eve privi spre Lemon, când fata se foi în somn, şi, încercând să n-o trezească, se aplecă în faţă şi se uită în ochii lui Ezekiel.

— Am trăit în minciuni până-n gât vreme de doi ani afurisiţi. Era familia mea. Asta-i viaţa mea şi trebuie să cunosc adevărul. Revolta. Gabriel şi ceilalţi. Cum a degenerat situaţia în asemenea hal?

— Tu chiar...

— Da. Chiar.

Ezekiel privi adânc în ochii ei. *Barca-de-salvare* îi

legăna uşor. Apa susura pe lângă ei ca un cântec de leagăn.

— A fost din cauza bombei, Ana, murmură el în cele din urmă. Explozia care a distrus-o pe Grace. Care te-a adus în centrul medical. După aceea, tatăl tău n-a mai avut încredere în nimeni. Familia lui fusese atacată din Gnosis. Poate din ordinul lui Dresden. Sau al altcuiva. In orice caz, a decis să-i înlăture pe ceilalţi membri ai consiliului de conducere folosind armele cele mai teribile pe care le construise vreodată.

Eve scutură din cap, încercând să-şi amintească.

— Ce arme?

- Noi.

Ezekiel îşi privi palma. încet, strânse degetele în pumn. Trecură momente lungi înainte de a relua istorisirea.

— Tatăl tău a creat un nanovirus, pe care l-a botezat Libertas. Un program care şterge cele Trei Legi din codul de bază al realistikilor. L-a infectat cu el pe Gabriel şi i-a ordonat să-i ucidă pe toţi membrii consiliului, cu excepţia lui Silas. Pentru a se asigura că Myriad nu va fi niciodată folosită împotriva lui, a reprogramat Inteligenţa Artificială să accepte dispoziţii numai de la el sau de la un alt membru al familiei. După aceea, Gnosis a devenit, practic, un stat fascist, sub controlul lui Monrova.

Eve clătină din cap. încercă să reconcilieze ceea ce-şi amintea despre tatăl ei cu omul descris de Ezekiel. Amintirile cu el erau vii. Timbrul vocii sale îi răsuna încă în minte. La fel şi râsul lui. Ochiul ei bun se umplu de lacrimi. Implantul optic îi provoca mâncărimi atât de puternice, încât simţea că vrea să-1 smulgă.

— Ce a urmat?

— Tatăl tău a considerat că se află în siguranţă, oftă Ezekiel. Că va zdrobi pe oricine îi stă în cale. Dar a uitat să se uite în urma lui.

Ezekiel se aplecă, având privirea răvăşită.

— Gabriel o iubea pe Grace. O iubea aşa cum iubeşti pentru prima dată. Distrugerea ei... i-a frânt inima. Apucase să-i povestească despre planul consiliului de a

închide programul realistikilor. Iar după ce tatăl tău i-a ordonat lichidarea membrilor consiliului... Realistikul clătină din cap. Gabriel nu mai era restricţionat de cele Trei Legi. Aşa că a furat nano- virusul. Şi unul câte unul, ne-a contaminat pe toţi. Ca să „ne elibereze". Cred că a preluat ideea lui Raphael. Ezekiel oftă. Raph şi blestematele lui de cărţi.

Eve îşi reaminti ce spusese Gabriel când îi omorâse pe tatăl ei, pe mama şi pe Alex. Duhoarea de sânge plutea în aer când rostise vorbele de care-şi va aminti în veci:

— *Mai bine să domneşti în iad,* şopti ea, *decât să slujeşti în cer.*

— Asta-i din *Paradisul pierdut.* Gabe era de părere că Gnosis nu ne considera oameni, ci *obiecte* guvernate de cele Trei Legi. El le-a rescris pentru noi pe peretele lui Myriad şi le-a numit cele Trei Adevăruri: *Trupul tău nu-ţi aparţine. Mintea ta nu-ţi* aparţine. *Viaţa ta nu-ţi* aparţine. Ne-a spus că am fost orbi şi era dificil să-l contrazici. Noi *eram* proprietăţi. *Obiecte.* Chiar şi tatăl tău... I-a *ordonat* lui Gabriel să-i ucidă pe toţi oamenii ăia. Susţinea că suntem copiii lui, dar crezi că ar fi făcut la fel şi cu tine? Cu Olivia? Cu Alex? Să-ţi mânjească mâinile de sânge doar ca să se menţină la putere?

Eve îl privi tăcută cu lacrimi în ochi. Căuta un răspuns, fără să găsească niciunul.

— Uriel a fost primul care a acceptat, continuă Ezekiel. Apoi Faith. După aceea a urmat tăvălugul. I-au sechestrat pe cei de la etajele superioare ale Babelului, apoi pe tine şi pe ai tăi. Myriad a început evacuarea oraşului. Faith a încercat să-l deconecteze, dar îngerul holografic şi-a izolat miezul şi i-a lăsat pe dinafară.

— Faith...

Tânăra îşi aminti cum o îmbrăţişase realistika în ziua în care se întâlniseră. Promiţându-şi că vor fi cele mai bune prietene. Sentimentul trădării îi umplu inima până când avu impresia că-i va crăpa în două.

— Şi atunci au decis să ne ucidă pe toţi, şopti ea.

Ezekiel încuviinţă din cap.

Fetei îi rămăsese vag întipărit în memorie cum vorbise Myriad prin difuzoare în orele acelea finale. Vocea LA-ului înălţându-se peste şuierul sirenelor şi împuşcături. Teama şi suferinţa Anei Monrova. Cu toate că ea fusese fata aceea, trăise viaţa aceea şi o văzuse cum le era furată, era şi Eve Carpenter. Ucigaşa de boţi. Luptătoarea din Dom. O simţea

acum pe Eve înfruntând-o pe Ana, furia şi neîncrederea zbă- tându-se să iasă la suprafaţă.

— Tu unde-ai fost în acest timp, Ezekiel?

— Am încercat să-i opresc.

Vorbise cu înverşunare şi ochii-i scăpărau. Se lăsă într-un genunchi pe podeaua *Bărcii-de-salvare* şi strânse mâna fetei.

— Indiferent ce-a zis Gabriel, eu n-o să mă ridic niciodată împotriva ta. Tu ai fost *totul* pentru mine. Mai mult, chiar şi mai rău, ştiam că era ceva *greşit.* Nu conta dacă tatăl tău îl transformase pe Gabe într-un ucigaş. Niciunul dintre voi nu merita să moară din cauza asta. Olivia şi Tania? Marie şi micul Alex, care avea doar zece ani...

Obrajii Evei erau scăldaţi de lacrimi. Lacrimi luceau şi în ochii lui Ezekiel. Băiatul care nu era băiat continuă povestea. Vorbele se revărsau ca un puhoi, ţâşnind dintr-o rană din inima sa.

— Aşa că am pus mâna pe Silas. Am redeschis nivelurile superioare, astfel că forţele de securitate rămase puteau contraataca, dar când au sosit, era prea târziu pentru familia ta. Doar tu supravieţuiseşi. Glonţul a pătruns prin ochi, ţi-a distrus o parte din creier, însă nu te-a omorât. I-am spus lui Silas să te ia şi să plece. Să fugă. Iar eu şi restul forţelor de securitate am atacat nivelurile superioare. Gabriel era pregătit. Faith a supraîncărcat reactorul, a creat o explozie neutronică ce i-a ucis pe toţi oamenii rămaşi după evacuare. Myriad îi eliminase pe Michael şi pe Daniel, dar nu aveam puterea de a lupta cu ceilalţi şapte. Cred că ar fi trebuit să fug, însă voiam să-i conving să fie rezonabili. Erau surorile mele. Fraţii mei. Dacă eu ştiam că era greşit, şi ei trebuie să fi ştiut asta.

Insă au râs de mine. Gabriel mi-a zis că simt o marionetă. O jucărie. M-au târât până în laboratorul lui Silas. Ţi-1 aminteşti pe vechiul robot de acolo? Duhul din sticlă?

— Pune-ţi o dorinţă, şopti Eve.

Ezekiel îşi deschise costumul de zbor murdar, expunân- du-şi pielea măslinie. Fixat în came şi os, între doi pectorali perfecţi, de băiat frumos, se vedea un dreptunghi metalic strălucitor. Fanta pentru fise din androidul defect al lui Silas.

— Un memento al faptului că am ales să rămân un obiect. O jucărie. Să trăiesc sau să mor după bunul plac al oamenilor. Mi-au fixat asta în piept ca să-mi amintesc mereu. Apoi m-au azvârlit din turn ca pe un gunoi.

Eve întinse mâna şi-şi plimbă degetele tremurătoare peste metal şi pielea sfârtecată. Respiraţia tânărului deveni mai rapidă, iar pupilele ochilor lui albaştri precum cerul se dilatară. Fata văzu fervoarea din ei. Adoraţia. Chiar şi după atâţia ani. Devoţiunea lui o uimea la fel de mult pe cât o speria.

— Ce-ai făcut? şopti ea.

— Am plecat. Am rătăcit ani de zile. Intrebându-mă. Negăsind niciodată, dar căutând mereu.

Ea abia dacă mai putea vorbi sau vedea din cauza lacrimilor.

— De ce?

Ezekiel clipi. Era cu adevărat tulburat.

— Din cauza ta, desigur. N-am aflat niciodată unde te-a dus Silas. Aşa că am căutat. Pentru că ştiam de ce Gabriel şi ceilalţi au căzut atât de mult şi asta m-a oprit să păţesc la fel. îi luă mâna, împletindu-şi degetele cu ale ei. Ei n-au avut niciodată vreun scop. Insă eu te aveam pe tine. Iubirea pentru tine era singura diferenţă reală între mine şi ei. Am putut să-mi dau seama cum au devenit ceea ce au devenit. O parte din mine se temea că şi eu aş putea fi la fel dacă te-aş pierde pentru totdeauna. Prin urmare, am continuat să caut. Şi acum te-am găsit. îi duse mâna la buze, sărutându-i vârfurile degetelor. Tatăl tău mi-a dat viaţă, însă tu m-ai făcut să *trăiesc.*

Era prea mult. întreaga lume se surpa în jurul Evei. Simţi lacrimi fierbinţi prelingându-i-se pe obraji. începu să plângă în hohote.

— Evie, murmură Cricket îmbrăţişând-o. Oh, Evie!

Simţi cum Ezekiel o ridică şi o ţine strâns. îşi îngropă faţa în pieptul lui şi boci până i se puse o gheară în gât. Toate necazurile. Toate pierderile. Toate rănile se redeschiseră şi sângerară din nou. Băiatul care nu era deloc băiat o ţinea, la fel cum îl ţinuse şi ea cândva.

Intr-o grădină minunată.

Intr-un paradis pierdut.

1.17

ARMADA

— Ne-am oprit.

Şoapta o trezi din visele despre pereţi albi şi o voce melodioasă. Un braţ aşezat pe umărul ei. Capul sprijinit pe pieptul lui. Bătaia unei inimi.

Eve deschise ochii. îşi dădu seama că pulsul aparţinea *Băr- cii-de-salvare,* iar braţul era al lui Lemon. Văzu lumini discrete, o mulţime, licărind prin cochilia translucidă a vehiculului. Ezekiel se aplecă spre ea, scuturându-i încet mâna. Cricket stătea în poala ei, urmărind-o cu ochii lui discordanţi.

— Evie, cred că am ajuns, spuse logika.

Ea se eliberă din braţele lui Lemon. Stătu o clipă locului, rederulând totul în minte. Privind spre Ezekiel, în penumbră, nu era sigură ce simţea. Realistikul întinse mâna şi i-o strânse pe a ei. Ana din ea oftă şi încercă să zâmbească. Eve din ea încleştă dinţii şi se întoarse spre cea mai bună prietenă, pe care o zgâlţâi ca s-o trezească. Lem clipi, scutură din cap, încercând să-l limpezească, şi se aplecă înainte, gemând.

— Visam mâncare. Căscă şi se uită la Ezekiel aplecându-şi capul spre un umăr. Hei, apropo, dacă tot vorbim despre chestii delicioase, realistikii mănâncă?

Ezekiel o privi mirat.

— Facem tot ceea ce fac oamenii.

— *Tooooot?*

Cricket îşi încruntă sprâncenele metalice.

— Termină cu prostiile, Lemon.

— Auuu.

— Să vedem unde-am ajuns, sugeră Ezekiel.

Lemon încuviinţă din cap.

— *Barcă-de-salvare,* deschide, te rog.

Cochilia se desfăcu şi dezvălui un cer nocturn mohorât. Stelele erau aproape invizibile, lumina lor fiind înghiţită de poluarea din aer şi de lumina oraşului din apropiere. Eve îşi şterse lacrimile şi scoase capul prin chepeng, cu Ezekiel lângă ea. Lem îşi aranjă bobul răvăşit în timpul somnului şi fluieră încet, uimită.

— Armada, zise Ezekiel.

Pluteau pe apa neagră, în apropierea zidurilor sfărâmate ale unui port natural. Golful era mărginit de piatră spartă, cu pete întunecate, iar marea clipocea şi se lovea de debarcaderele improvizate şi putrezite. Uitându-se peste valurile şuierătoare, Eve văzu conturul masiv al unui fost pachebot, înălţându-se din pământ în faţa lor. Dar se afla la vreun kilometru depărtare de apă...

Nava avea prova înfiptă în beton, ce crăpase în jurul ei ca sticla. Se înălţa spre cer câteva sute de metri şi era acoperită de rugină, fiind aplecată puţin într-o parte, ca un marinar mahmur după o noapte în care băuse rachiu prost. Peste tot în jurul vasului, răspândite pe uscat asemenea unor jucării abandonate, se aflau alte nave. Remorchere mici şi petroliere enorme. Iahturi elegante şi cargoboturi sfărâmate, ba chiar şi conturul mătăhălos şi neregulat al unei vechi nave de luptă. Aşezate normal sau cu fundurile întoarse spre cer. Era un oraş. Un oraş constituit în întregime din ambarcaţiuni eşuate pe uscat.

Eve vedea însă şi ruinele vechiului oraş, aflat dedesubt. Clădiri strivite şi zgârie-nori frânţi. Era ca şi cum un gigant răzbunător cu braţele încărcate cu nave le-ar fi azvârlit asupra unei metropole din S20, transformând-o în ruine peste care, cu timpul, se

ridicase un oraş cu totul diferit.

Navele erau acoperite cu o reţea de scări, poduri şi structuri noi, improvizate. Erau sute, toate interconectate, înconjurate de un bidonvil format din clădiri mai puţin înalte. Prin hublouri se vedeau rufe puse la uscat. Pâlcuri de oameni stăteau pe punţile strâmbe. O armadă ruginită, care se coroda lent, la doar un kilometru de ocean. Aşteptându-i îmbrăţişarea care nu va mai veni niciodată.

Lemon privea uimită.

— Ce urât este, şopti ea. Şi în acelaşi timp i-al naibii de frumos.

— Falia San Andreas a cedat în urma exploziilor, ceea ce a provocat valuri seismice, explică Ezekiel. Navele au fost împinse pe uscat până la Sticlă. In anii următori, majoritatea au fost tăiate pentru fier vechi, însă aici, oamenii le-au transformat într-un oraş.

Lemon inspiră adânc şi încuviinţă încet din cap.

— OK, mare oraş. Sunt impresionată.

— Ham! făcu Kaiser.

Eve observă bande de ţipi duri străbătând ţărmul întunecat. Proiectoarele câtorva turnuri de pază tăiau bezna ca nişte cuţite. Băieţii răi erau înarmaţi cu satâre şi cu arme automate ruginite. Toţi purtau la gât eşarfe cu capete de mort şi oase încrucişate. Existau chiar şi două vechi automate santinele, cocoţate pe turnurile cele mai înalte, cu armele aţintite spre golf-

— Gaşca de bun venit arată chiar prietenoasă, murmură ea.

— îşi spun Corsarii, spuse Ezekiel. Armada este un oraş independent, condus de o femeie numită Amirala.

Este conectat la reţeaua electrică din Megopolis, însă până acum a evitat să ajungă sub controlul direct al lui Daedalus. Locuitorii sunt foarte mândri de autonomia lor. Şi nu sunt prea încântaţi de străini.

Fata îl privi. Ana din ea îl credea în mod implicit pe el. Eve din ea îi manevra pe amândoi cu sfori şi încerca să gândească raţional.

— Şi cum intrăm?

Realistikul arătă cu mâna undeva în întuneric.

— Pe acolo. Chiar deasupra nivelului apei. Vezi?

Eve activă sistemul optic pentru luminozitate redusă şi scrută bezna. Un canal de scurgere corodat îşi deschidea gura în Golful Zona...

— Aia-i canalizarea oraşului.

— Zece puncte.

— Ne strecurăm în oraş prin canalizare? oftă Lemon.

— Ai un plan mai bun? întrebă Ezekiel.

— îmi puteţi lua toate astea de pe cap? Să faceţi din mine o femeie cinstită?

Eve inspiră adânc, îşi analiză starea şi dispoziţia mentală şi-şi regăsi caracterul pragmatic.

— Haideţi s-o facem, zise ea. Stând aici şi pălăvrăgind este un mod drăguţ de a ne face remarcaţi şi apoi împuşcaţi de Corsari. Se uită spre realistik. Te poţi ocupa de Kaiser? Eu îl iau pe Cricket.

— In regulă.

Ezekiel întinse singurul său braţ, ridică blitzhundul, alunecă pe bordajul *Bărcii-de-salvare* şi intră în apă. Realistikul plutea pe spate şi lovea apa cu picioarele, înaintând prin golf. Eve o întinse pe Excalibur lui Lemon, îl săltă pe Cricket în spinare şi alunecă în apă, pe care o găsi greţos de caldă şi de uleioasă. Lemon o urmă în zeama neagră ca tăciunele, acoperită cu un strat gros de reziduuri şi de polistiren.

— Bună treabă ai făcut, fată, se adresă ea *Bărcii-de-salvare* şi o bătu uşor pe copastie. Poţi pleca acasă. Mulţumeşte-i lui îngrijitor din partea noastră.

Vehiculul tremură, carapacea se închise lin, apoi se scufundă. Eve simţi curentul pe sub ea, când se îndepărtă, lăsându-i singuri în marea neagră ca petrolul.

— Apa asta pute, mormăi Lemon.

— Va părea că miroase a parfum de trandafiri în comparaţie cu canalizarea.

— Pf! făcu Lemon. Da' de unde ştii tu cum miros trandafirii, rebelo?

Eve îşi muşcă buza de jos şi amintiri vechi o înţepară în piept. Se întoarse şi începu să înainteze în apă cu Cricket pe spatele ei şi cu Lemon urmând-o

îndeaproape. înota prin dejecţiile lichide, oprindu-se când raza de lumină a unui reflector scruta apa. îşi dădu seama că patrula Corsarilor nu părea prea agitată, căci băieţii sporovăiau şi făceau glume. Eve bănuia că nu se aşteptau la prea multe necazuri, cu N mare, dinspre Golful Zona. Un intrus trebuia să fie de-a dreptul disperat să înoate în mlaştina asta. Chiar şi mai disperat să se târască prin canalizare după aceea.

După cum părea, Disperare era şi al doilea prenume al Evei.

Când ajunseră la scurgere, duhoarea îi întoarse Evei stomacul pe dos. Fata îşi acoperi gura şi nasul cu eşarfa, clipind cu ochii împăienjeniţi de lacrimi fierbinţi. Lemon înjura încet, cu mai multă pricepere decât crezuse vreodată Eve. Conducta avea doi metri în diametru şi era blocată cu bare metalice puţin dincolo de intrare. Era acoperită cu o crustă noroioasă ce răspândea un miros pestilenţial.

Ezekiel îl aşeză pe Kaiser pe buza conductei, apoi, chi- nuindu-se puţin cu un singur braţ, izbuti să se salte şi el. Se propti cu spatele în peretele curbat al conductei şi împinse cu picioarele în grilaj. Barele se îndoiră cu scârţâitul

metalului torturat, iar în cele din urmă cedară şi ieşiră din lăcaşuri cu zbâmâituri răsunătoare.

Luminile proiectoarelor tăiară bezna în căutarea lor. Ezekiel înşfăcă mâna lui Lemon.

— Haide, Pistruiate.

— Nu-nu-nu-nu! scânci ea. Vârsta înaintea frumuseţii, insist...

Ezekiel o împinse pe fată în tunel, apoi se aplecă spre Eve. Privirile lor se întâlniră. Cricket sări de pe spinarea fetei pe braţul lui Ezekiel. Eve apucă degetele realistikului şi îi simţi forţa supraumană când o săltă din mizeria uleioasă. O lipi iute de trupul său, apoi se lăsă pe spate, sprijinit de peretele conductei, când raza proiectorului lumină intrarea în canalizare. Inima fetei bătea nebuneşte. Sub palma ei, pieptul lui era tare ca oţelul.

— Şşşt! şopti el.

Raza de lumină zăbovi puţin asupra intrării, apoi

trecu peste apa neagră de la buza canalizării. In cele din urmă, se retrase. Eve auzi în depărtare sunetul unor clopote, pârâi- turile unităţilor de comunicaţie şi bâzâitul unui automat.

— Cât pe ce, spuse el.

— Intr-adevăr.

Ezekiel o ţinu la piept mai mult decât era nevoie. O parte din Eve voia ca el să continue s-o îmbrăţişeze. Insă realitatea momentului, rugina şi duhoarea, sângele şi durerea umbreau însemnătatea gestului.

— Ar trebui să plecăm, zise fata.

Ezekiel încuviinţă şi o ajută să se ridice în picioare.

Se alăturară lui Lemon şi celorlalţi, care aşteptaseră la intrarea în tunel, apoi Ezekiel pomi înainte prin întuneric, înaintând greu prin mizerii. Eve inspiră adânc şi-l urmă, cu sistemul ei optic şi ochii lui Cricket luminând drumul. Lemon nu putea vedea prea bine, aşa că Eve o apucă de mână, strângând-o tare. In ciuda haosului prin care trecuse

în ultimele două zile, cu emoţiile provocate de dezvăluirile despre viaţa pe care o trăise şi o pierduse, Eve încă o avea pe Lem alături. Pe Cricket şi pe Kaiser. Pe cei pe care-i iubea.

„Oamenii pe care-i iubesc..."

Se uită pe furiş la Ezekiel cum înainta fără şovăială. Pe de o parte, era recunoscătoare pentru ajutorul lui. Pe de alta, detesta însuşi faptul că trebuise să fie ajutată. Habar nu avea cum să se simtă în celelalte privinţe legate de el. Viaţa fusese simplă până cu câteva zile în urmă. Temerile cele mai mari erau provocate de procurarea medicamentelor pentru bunic. De câştigarea luptelor din Dom. Sau de evitarea unor gunoaie umane precum membrii bandei din Strada Frigiderelor.

Acum bunicul ei nu mai era bunicul ei. Ea era ultima supravieţuitoare a elitei corporaţiei-stat şi era urmărită de o trupă de androizi psihopaţi. O deviată, o abnormă. Bravura demonstrată în WarDom fusese probabil transmisă în toate capelele Frăţiei, de aici până la Sticlă. N-avea resurse. Niciun plan. Nicio idee.

Dar cel puţin nu era singură.

— Dacă ai avut *vreodată* îndoieli legate de afecţiunea mea pentru tine, rebelo, şopti Lemon, sper că ceea ce fac acum pentru tine va fi de ajuns ca ele să dispară.

Eve strânse mâna prietenei sale şi zâmbi.

— Sunt bucuroasă că eşti cu mine, Lem.

Roşcata privi cu subînţeles şi rânji.

— Eşti cea mai bună prietenă. Care-i regula Numărul Unu din Cimitir?

— Mai puternice împreună.

— împreună pentru totdeauna, încuviinţă Lemon.

Mână în mână, cele două fete îşi continuată drumul prin canalizarea oraşului.

*

într-un club de striptease de la bordul unui cargobot ruginit, un câine care nu era câine îşi întinse gâtul, uitându-se cu atenţie în jur.

Adulmecă aerul cu botul negru, apoi îşi linse nasul. Sora lui amuşina la rândul ei şi un geamăt surd îi urca din gâtlej peste ritmurile pulsatorii, hipnotice. Un separeu întunecos. Canapele din piele artificială. Lumini stroboscopice şi foarte multă nuditate.

Dulăul mare lătră, destul de tare încât să acopere muzica.

O fată cu spatele plin de tatuaje se opri din legănat, îşi îndepărtă de pe obraz o şuviţă lungă de păr negru şi-l cercetă pe bărbatul în a cărui poală se legăna.

— N-o să muşte, nu-i aşa?

— Nu muşcă, drăguţă, zâmbi individul. Asta-i treaba mea.

Câinele mai mic lătră, dinţii mici şi ascuţiţi ca lamele iţindu-se dintre smocurile pufoase şi albe de păr ce-i acopereau botul. Bărbatul oftă scrâşnit. Ridicând-o pe fată cu un singur braţ, se sculă încet şi o lăsă jos grijuliu. Podeaua se înclinase cu zece grade faţă de orizontală.

Aruncă pe masă un credstick din plastic şi trânti lângă el paharul gol. închise nasturii cămăşii negre, ascunzându-şi pieptul acoperit de cicatrice. îmbrăcă o

haină neagră, prăfuită. îşi introduse palma dreaptă într-o mănuşă roşie. Apoi luă de pe canapea un guler alb imaculat şi-l prinse în jurul gâtului.

Fata se aplecă peste masă şi şterpeli stickul, apropiindu-1 de buzele rujate.

— Nu eşti cu adevărat predicator, nu? zâmbi ea.

— De ce? Ai păcate de mărturisit?

Tânăra începu să râdă, iar el rânji ca un rechin. Bărbatul îşi verifică puşca şi pistoalele, după care scoase un gogoloi de

tutun sintetic şi-l îndesă în gură. Luând mâna fetei, o sărută pe încheietura degetelor, ochii albastru-deschis strălucind deasupra rânjetului de rechin.

— Mă cheamă datoria, dragoste, spuse el.

Căţeluşul lătră din nou, insistent.

— Vin, fir-ar să fie! mormăi Predicatorul.

Şi punându-şi pălăria, ieşi afară, pe străzile ruginii ale Armadei.

PARTEA A 3-A

ULTIMELE ORE

1.18

COLIZIUNE

— N-am crezut că fac atât de mari şobolanii din canalizare, murmură Lemon.

— Eu n-am crezut că fac *orice* atât de mare, zise Eve.

— I-am tot aşteptat să se ridice în picioare şi să ne întrebe dacă avem nevoie de indicaţii. Lemon se zgribuli. Pot să jur că unul dintre ei purta o vestă.

Drumul pe care trebuiau să-l străbată prin canalizare pentru a pătrunde în Armada fu chinuitor şi duhoarea insuportabilă. Insă măcar nu dură foarte mult. După aproximativ o oră, Ezekiel le conduse către o scară de serviciu corodată, ridică apoi capacul unei guri de canal şi ieşiră într-o fundătură din labirintul subteranelor Armadei.

Străzile erau pline de crăpături şi îngropate în gunoaie, mărginite de carenele unor nave ce se înălţau spre cer. Eve îşi dădu seama abia acum că era sâmbătă seara, iar strada principală de dincolo de fundătură era ticsită. Adolescenţi teribili se plimbau ţanţoş, afişându-şi însemnele găştilor. Bătăuşi îi urmăreau cu atenţie pe indivizii avuţi. Chimpuşti şi prăpădiţi bântuiau din baruri în localuri cu pipe. Logika ruginite rulau cu viteză prin mulţime, cu însărcinări primite

de la proprietarii lor. Haine de piele şi bâte. Neon şi pete de sânge. Pistoale, briciuri şi şişuri.

O gaşcă a Frăţiei stătea la un colţ de stradă în sutanele lor roşii, antiglonţ, predicând despre relele biomodificărilor şi despre venirea Domnului. Eve îşi băgă capul între umeri şi se întoarse repede. Nu avea nicio idee dacă vestea despre ea se răspândise de pe Resturi până pe continent, însă nu avea chef s-o afle.

Noaptea era îngrozitor de fierbinte, iar duhoarea hainelor lor agrava situaţia. Oamenii îi ocoleau de la distanţă; faptul că lui Ezekiel îi lipsea un braţ atrăgea câte-o privire suspicioasă, însă asta era o dovadă a faptului că locuitorii cartierului nu dădeau doi bani pe respectarea Legii. Eve presupunea că erau norocoşi că puţeau atât de tare. Cineva care s-ar fi gândit să-i jefuiască ar fi avut nevoie de o mască de gaze. La drept vorbind, nici nu păreau să aibă asupra lor ceva care să merite un asemenea efort.

După o recunoaştere rapidă, Ezekiel descoperi un vechi hidrant al pompierilor, conectat încă în mod miraculos la reţeaua de alimentare cu apă a oraşului subteran. Luând-o pe Excalibur de la Eve, sparse sigiliul metalic şi un jet puternic de apă ţâşni, însoţit de o alarmă asurzitoare. O sumedenie de ştrengari jegoşi veniră să se bucure de arteziană şi să danseze. Eve se spălă cât putu de temeinic, frecându-şi bine creasta, făcându-le repede loc lui Lemon şi lui Ezekiel.

— Haideţi, spuse realistikul. Vor veni Corsarii şi ne vor alinia în faţa plutonului de execuţie pentru distrugerea unei proprietăţi municipale.

— Nelegiuitule, rânji Lemon. întotdeauna am avut o slăbiciune pentru băieţii răi.

— Relaxează-te, domnişoară Fresh! mormăi Cricket.

— La ce bun?

Ezekiel îl înşfăcă pe Kaiser, apoi se îndepărtară de strada principală şi intrară în labirinturile dintre epavele ruginite.

Nave corodate se înălţau peste tot în jurul lor, peticite cu panouri solare şi cablaje. Eve văzu o încâlceală

imposibilă de pasarele şi podeţe care interconectau punţile de deasupra. Părea lucrătura unui păianjen smintit ce desfăşurase o pânză oţelită între ruine.

Pe o stradă laterală, ticsită cu manechine din plastic şi automate stradale defecte, găsiră o scară cu plăcuţa METROU. Ezekiel îi conduse într-un coridor murdar. Pereţii crăpaţi erau acoperiţi cu graffiti decolorate. Dincolo de tur- nichetele din capătul culoarului se ajungea la nivelul inferior. Câţiva Corsari cu feţele acoperite cu eşarfe ale Armadei pândeau pe la colţuri, ţinând sub supraveghere mulţimea.

— Au metrou funcţional? întrebă Eve.

Ezekiel încuviinţă din cap.

— Recuperat din ruinele oraşului pe care a fost construit Armada. Este modul cel mai uşor de a ajunge în Cartierul Petrolierului. Nivelurile de sus sunt ca un labirint.

— Şi cum o să plătim pentru bilete?

Ezekiel îşi supse buza inferioară, privind spre bătăuşii Corsarilor.

— Asta *este* o problemă.

Cricket îşi dădu peste cap ochii asimetrici.

— Un plan magnific, Ciungule.

— Păi, în cazul ăsta vă acopăr eu. Lemon scotoci prin pantalonii ei murdari, cu multe buzunare, şi scoase trei credstickuri. Vă fac cinste, copii.

— De unde ai astea? mormăi Cricket.

— Tăiam buzunare prin Los Diablos înainte ca tu să fii o subrutină, Crick. Weekendurile sunt animate, iar continentalii ăştia nu-s dintre cei mai ageri la minte.

Lemon conduse grupul pe lângă mardeiaşii Armada, care păreau acum mai interesaţi să studieze mersul unor chimpuştoaice decât să-şi facă treaba. Trecu un stick pe sub scaner, deschise tumichetul şi rânji, apoi, cu o plecăciune,

îşi lovi pumnul de al Evei şi trecu dincolo. Ezekiel consultă o hartă care arata de parcă ar fi fost mâzgălită cu zeci de culori diferite de către un lunatic.

Eve miji ochii înaintea haosului coloristic.

— Ce căutăm?

— Strada *Gibson,* murmură Ezekiel. Cartierul

Petrolierului... Aha, uite-o acolo.

Realistikul se îndreptă spre peronul 4 urmat de ceilalţi, gaşca lor pestriţă pierzându-se în mulţime. Eve se simţea copleşită - căldura era insuportabilă şi transpiraţia îi provoca usturimi la ochiul bun. în jur totul era acoperit de cenuşă şi de praf.

Privi în jos, la cablurile electrice groase. îşi imagină că simte electricitatea din pereţi, că aude zumzetul energiei năvălind prin becurile pâlpâitoare şi de-a lungul şinelor ruginite din faţa ei. Peronul era înţesat de oameni care se îndreptau spre casă după o seară de beţie. Se întrebă ce-ar fi făcut ei dacă ar fi ştiut ce era ea. *Cine* era ea.

Contaminată.

Deviată.

Abnormă.

— Eşti OK, rebelo? întrebă Lemon.

Eve dădu încet din cap şi oftă.

- Mda.

— Ascultă..., zise Lemon muşcându-şi buza. Noi două tre' să discutăm ceva serios.

Eve se uită la cea mai bună prietenă a ei. Faţa pistruiată a lui Lemon era cam palidă. Atitudinea ei, de obicei glumeaţă, dispăruse. Părea de-a dreptul îngrijorată.

- OK.

Se auzi un scrâşnet de frâne corodate, urmat apoi de huruitul şinelor. Un metrou ruginit trepidă, scârţâind şi zăngănind când se opri la peron. Cabina nu avea carcasă, iar motorul electric modificat era de asemenea deschis şi

înfăşurat în mănunchiuri lungi de sârmă de cupru mat. întreaga garnitură zdrăngănea şi huruia de parcă era pe cale să explodeze. Conductorul purta ochelari de protecţie negri şi eşarfa Armada murdară de funingine îi acoperea gura.

— Pooooftiţi în vagoaneeeee! strigă el. Oprim în toate staţiile până-n centrul oraşului.

Eve şi gaşca ei se bulucirăîn ultimul vagon, care avea ferestrele sparte. O tânără, cu o eşarfă Armada, trase uşile închizându-le în urma lor. Eve se prăbuşi pe

un scaun din plastic zgâriat şi brăzdat de decenii de poezii scrijelite cu briceagul; Ezekiel i-1 puse în poală pe Kaiser. Uitându-se prin vagon, văzu mulţi oameni abrutizaţi şi îmbrăcaţi ponosit. Ciberproteze. Ochi încercănaţi şi priviri marcate de stimulente. Un bărbat fără picioare înainta într-un scaun electric pe roţi, cu un carton atârnat de gât pe care scria VETERAN. Avea tatuate pe antebraţ soarele înaripat şi scutul unui infanterist Daedalus. Scaunul pe roţi îi reaminti Evei de bunicul ei.

„Cu excepţia faptului că nu era..."

Trenul se puse în mişcare, ţăcănind pe şine. Aer îmbâcsit şuiera prin ferestrele sparte. Eve îşi muşcă buza şi se întrebă cum să-i dea veştile lui Lemon. Se întrebă unde-i ducea Ezekiel. Se gândi la celula aceea, la familia ei care aştepta să audă bocancii lucioşi bocănind pe trepte.

Privind în mulţime, zări un bărbat în celălalt capăt al vagonului. Era un tip masiv, îmbrăcat în haină lungă, neagră, cu guler alb şi o pălărie de cowboy de modă veche.

Se uita direct spre ea.

Eve îşi încrucişă privirea cu el fără măcar să clipească. Regula Numărul Patru în Cimitir: *Nu privi niciodată în altă parte.* Nu da niciodată dovadă de slăbiciune, chiar dacă o simţi.

Bărbatul se uita lung la ea cu ochi şocant de albastru-des- chis. Apoi, foarte lent, îşi duse un deget la pălărie, atingând borul.

— Ezekiel, murmură ea.

Realistikul se uită în sus, cu sprâncenele arcuite.

— Individul ăla, făcu ea semn din cap. Haină neagră. Pălărie neagră.

— Preotul?

— Da. Se tot chiorăşte la mine.

Realistikul urmări privirea fetei şi-l zări. Bărbatul îşi înclină capul şi zâmbi în felul în care Eve îşi imagină că o făcea un rechin la vederea unor pui de focă, înainte ca oceanele să fi devenit negre. Dar nu se clinti. Nu se foi. Poate că era doar un excentric inofensiv...

Garnitura începu să încetinească, frânele prinzându-

se într-un cor de scrâşnete stridente şi îngrozitoare.

— Cartierul Petrolierului! răcni conductorul.

— Aici coborâm, zise Ezekiel.

Trenul opri şi Eve şi câteva zeci de persoane coborâtă pe peron. O bătrână care împingea un cărucior plin cu piese de schimb. O logika cu un dinam defect, săltând şi legă- nându-se. Ezekiel păşi pe peron ţinându-1 sub braţ pe Kaiser, care dădea din coadă. Eve inspectă mulţimea ce se dispersa, căutându-1 pe preot. Pereţii erau acoperiţi cu panouri publicitare vechi. Modele din plastic şi zâmbete din plastic. Uşile metroului se închiseră şuierând şi bestia de metal se îndepărtă greoi.

Ciu-ciu-ciu.

Ciu-ciu-ciu.

— Eve, spuse Ezekiel, treci în spatele meu.

Tânăra se întoarse din cauza tonului de avertizare al vocii şi-l văzu pe ciudatul în haină neagră la capătul celălalt al peronului, sprijinit de ieşire. Pasagerii coborâţi din metrou treceau pe lângă el, prin tumichete şi apoi suiau pe scări, spre suprafaţă. Insă ochii bărbatului erau pironiţi asupra Evei, care văzu că scoase dintr-un buzunar ceva negru şi-l îndesă în gură. Mâna dreaptă îi era acoperită de o mănuşă

roşie. Un câine negru imens, cu blană deasă, ţepoasă, stătea supus lângă el.

Eve observă că animalul nu clipea.

Nu respira.

— E un blitzhund, zise ea.

— Cine-i cowboy-ul ăla? mormăi Lemon.

— Necazuri cu N mare, presupun.

Peronul se golise. Plecarea trenului din staţie lăsase în urmă un nor de praf. Un glob de sticlă licărea pe un perete şi prin betonul crăpat răzbăteau ecourile metalice ale măruntaielor oraşului. Modelele de pe panourile cu reclame zâmbeau prosteşte, cu feţele mâzgălite de graffiti.

— Eşti preot? strigă Lemon.

Bărbatul ridică o sprânceană. Vocea lui scrâşni ca pietrişul umed:

— Predicator.

— Te putem ajuta cu ceva? întrebă Ezekiel.

— Da, zise el, apoi pufni. Dar sunt sigur că n-o să vrei.

— Pune-mă la încercare.

— Te poţi da la o parte. Predicatorul făcu semn din cap spre Eve. Am de rezolvat nişte treburi cu domnişoara Carpenter. Cu nimeni altcineva. Aşa că dacă voi, ceilalţi, vreţi să vă vedeţi de-ale voastre, aş fi recunoscător.

— Nu plec niciunde, se răsti Ezekiel.

Necunoscutul scuipă un jet maroniu pe betonul de la picioarele sale.

— Hm...

Pistolul păru să apară de nicăieri. Cu o clipă în urmă mâna Predicatorului fusese goală, iar în clipa următoare trimise vreo douăsprezece gloanţe spre pieptul lui Ezekiel. Realistikul se feri cu o viteză supraomenească, cu care fata se obişnuise deja, însă fusese totuşi prea lent, astfel că încasă trei lovituri în piept. Căzu pe spate, sângele ţâşni din găurile cât pumnul, iar Kaiser îi zbură din braţe schelălăind.

— Zeke! urlă Eve.

Se auziră încă două focuri de armă, dar Predicatorul trăsese de data asta în tavan. Praful de ciment plutea în jurul Evei. Mirosul de sânge se amestecă cu aerul îmbâcsit. Rămase neclintită ca o statuie.

— Deci, spuse Predicatorul întorcându-şi pistolul spre Lemon, cred că acum mă bucur de întreaga voastră atenţie. Contractul pe care l-am acceptat stipulează că domnişoara Carpenter poate fi adusă vie *sau* moartă. Şi-mi place să consider asta drept o provocare. Dar micuţa roşcată de colo - arătă cu pistolul spre Lemon - nu valorează mai mult decât mi-a promis mie diavolul, fie că respiră, fie că nu.

— Eşti vânător de recompense, scuipă Lemon.

— Zici asta de parcă ar fi un lucru rău, dulceaţă.

Privirea Evei era îndreptată asupra lui Ezekiel, prăbuşit pe beton cu trei găuri fumegânde în piept. Avea ochii larg deschişi şi lipsiţi de viaţă. O parte din ea ţipa. Fiecare gură de aer îi ardea plămânii. însă mintea îi gonea nebuneşte. Pulsul i se accelera.

Predicatorul ăsta chiar vorbea serios. Regula Numărul Opt în Cimitir:

Morţii nu mai luptă a doua zi.

— N-n-o răni, spuse Eve. O să fac tot ce vrei.

— Iată o fată deşteaptă. Predicatorul scoase de la centură o pereche de cătuşe magnetice şi o aruncă jos, în faţa ei. Pune-ţi brăţările alea. Cu grijă.

— Evie, se milogi Cricket, nu face asta.

Bărbatul scoase din haină alt pistol şi-l aţinti spre logika.

— Dacă mai chiţăi o dată, ruginitură, o să afli pe bune dacă boţii se duc sau nu în cer. Pariez că vei fi dezamăgit de răspuns.

— Nu mă tem de...

— Crick, taci! zise Eve.

— Rebelo...

— E-n ordine, Lem.

Eve se aplecă, luă cătuşele şi le puse la încheieturi. Le simţi strângându-se tare, cu un bâzâit electric.

— Eşti fericit acum?

— Eu sunt întotdeauna fericit, drăguţă. Acum, roşcăţico şi ruginitură. Dispăreţi. *Căraţi-vă!*

— Faceţi cum vă spune, rosti Eve.

Lemon şi Cricket se retraseră, lipindu-şi spatele de peretele peronului. Lemon făcuse ochii mari, iar faţa îi era albă ca varul. Câţiva chimpuşti coborâră în staţie şi, văzând ce se întâmplă, făcură cale întoarsă. Bărbatul se desprinse din cadrul uşii şi se îndreptă spre Eve în zornăitul pintenilor de la cizmele lui. Blitzhundul negru pândea lângă el, nescăpân- du-1 din ochi pe Kaiser. Predicatorul făcu semn cu pistoalele spre ieşire.

— Doamnele mai întâi.

Eve privi spre Lemon.

— Să n-o laşi să facă vreo prostie, Crick.

Aruncă o ultimă privire spre Ezekiel, aflat în balta de sânge, şi o podidiră lacrimile. Kaiser scânci.

— E-n ordine, căţeluş, murmură ea târşâindu-şi paşii spre ieşire.

Un alt tren venea din direcţia opusă. Predicatorul se întoarse şi duse mâna la pălărie spre Lemon şi spre Cricket.

— Mergeţi cu Dumnezeu, copii!

Bărbatul mergea în spatele Evei, cu pistoalele aţintite asupra ei. Mugetul garniturii ce se apropia de staţie creştea în intensitate. Zgomotul cizmelor şi al pintenilor răsună pe beton. Eve o auzi pe Lemon înjurând uluită şi simţi că i se zbârlesc firişoarele de păr de pe ceafă. Cineva se apropia alergând şi respirând cu greutate.

— Morţii mă...

Eve se întoarse şi-l văzu pe Ezekiel îmbrâncindu-1 pe Predicator şi izbindu-1 cu faţa de perete. Cărămida se sparse, sângele se împrăştie şi pistoalele bubuită. Blitzhundul

Predicatorului sări la picioarele realistikului, înfigându-şi colţii în fluierul piciorului. Eve putea să vadă pârâiaşe roşii curgând pe costumul de zbor al lui Ezekiel şi osul strălucind prin găurile din spatele său. Insă putea jura că erau mai mici decât fuseseră cu un minut mai devreme...

Câinele negru mârâia şi sfâşia picioarele lui Ezekiel. Eve nu îndrăznea să-l tragă de-acolo, fiindcă i-ar fi retezat mâna dintr-o singură muşcătură. Totuşi blitzhundul era construit din metal şi din circuite. Cipuri şi sisteme hidraulice. Creierul era organic, dar trupul era la fel ca al lui Goliat din Dom sau ca al Spartanilor din Valea Anvelopelor.

Trase adânc aer în piept şi întinse mâinile încătuşate, încercând să simtă electricitatea blitzhundului. îşi adună puterile, să le readucă la suprafaţă din cine ştie ce ungher al minţii.

— Evie! strigă Lemon.

Ezekiel şi Predicatorul se încăierau. Ignorând câinele, realistikul îl izbi pe vânătorul de recompense de un stâlp din beton, fisurându-1 la bază. Pumnul său izbi în plexul solar al bărbatului, în tâmplă, în nas. Furia din ochii lui era înspăimântătoare. îşi retrase pumnul şi lovi din nou în falca însângerată a oponentului. Insă, cu viteza cu care bat aripile unui colibri, Predicatorul ridică mâna dreaptă şi-i blocă forţa titanică a pumnului.

Eve auzi un pocnet metalic înfundat.

— Ca să vezi! Predicatorul rânji cu buzele însângerate şi privi pieptul plin de sânge al lui Ezekiel. Nu eşti tu acum un fulguleţ de nea special?

Ezekiel îl înşfăcă de haină şi, făcând o piruetă, îl azvârli prin tunel dincolo de şinele de metrou. Blitzhundul îl lovi din spate şi realistikul se prăbuşi, cu un braţ în gâtlejul fiarei, împroşcând betonul cu picături roşii. Fruntea Evei era năclăită de transpiraţie şi pulsul îi bătea nebuneşte când îşi

îndoi degetele spre a deveni o gheară în încercarea de a prăji circuitele blitzhundului.

— Hai odată! răbufni ea.

Realistikul înjura, izbind blitzhundul de podea. Cyborgul refuza, pur şi simplu, să-i dea drumul, sfâşiindu-i antebraţul până la osul metalic şi revărsând un şuvoi de sânge. Ezekiel se contorsionă de durere. Cricket apăru din senin, iar urletul său ascuţit acoperi zgomotul garniturii de metrou ce se apropia. Aspiraţiile sale de WarDom depăşindu-i simţul realităţii, legăna prin aer un extinctor la fel de mare ca el. îşi pierdu echilibrul când duse braţul în spate, fu atins razant de unul dintre picioarele lui Ezekiel, agitate prin aer, şi zbură spre un perete.

Iar Eve...

Ea...

Nu reuşea.

Nu *simţea* fluxul energetic.

— HAIDE! urlă fata.

Blitzhundul tresări. Ochii i se căscată. Eve strânse pumnii şi zbieră din toţi rărunchii. Globurile luminoase din jurul lor explodară într-un milion de fragmente strălucitoare. Cătuşele se deschiseră. Şi cu o izbucnire strălucitoare de scântei în ceafă, în miros de blană arsă, blitzhundul slăbi strânsoarea şi se prăbuşi pe peron, iar din corp i se ridică un fuior de fum.

Respiraţia Evei ardea. Inima îi bătea nebuneşte. Ochii îi erau măriţi.

Auzi o înjurătură rostită încet, apoi un trosnet. Uitându-se în tunel, îl văzu pe Predicator ridicându-se

din mormanul de cărămidă spartă şi de mortar în care se prăbuşise. Haina-i zburase de pe el când îl azvârlise Ezekiel, dezvă- luindu-i braţele goale. Iar în lumina trenului ce se apropia, Eve văzu că braţul drept îi era făcut din...

— Metal, oftă ea.

Titan ranforsat, după toate aparenţele; o proteză avansată, de grad militar, care-i conferea viteza şi forţa a cel puţin cinci bărbaţi foarte solizi şi puşi pe scandal. Asta explica viteza cu care scotea pistolul. Avea forţa de a se opune de la egal la egal unui realistik. Insă faptul că supravieţuise impactului... însemna că era şi augmentat.

„Necazuri cu N mare, pe bune."

Predicatorul îşi scutură praful de pe guler. Scuipă pe şine, cu boltă, la distanţă, o flegmă maronie. Şi, privind spre Eve, zâmbi.

Scrâşnetul frânelor umplu tunelul. Garnitura de metrou intră în staţie şi îi tăie vânătorului de recompense calea spre peron. Blitzhundul lui scâncea cu circuitele prăjite, iar pasagerii care coborau din metrou priveau uimiţi bălţile de sânge, cartuşele şi rănile lui Ezekiel.

Eve ştia că dispuneau de numai câteva clipe până când garnitura pleca şi psihopatul avea să-i atace din nou. Ana din ea o îndemna s-o şteargă. însă Resturile din ea se auzeau mult mai tare acum. Praful şi rugina, uleiul şi sângele de pe podeaua WarDomului. Dacă ea putea prăji componente electronice, iar dacă braţul Predicatorului era cibernetic...

— Rebelo, haide! strigă Lemon.

Deja-1 luase pe Cricket pe umeri, trăgându-1 pe Kaiser de labele din spate, spre ieşire.

— Tu ia-1 pe Gropiţă şi hai s-o ştergem!

Eve se dezmetici. Ezekiel - trei găuri de gloanţe în piept. Kaiser - ologit. Iar ea nu avea nicio idee cu ce alte augmentări o mai putea surprinde păcăliciul ăla. Regula Numărul Şase din Cimitir:

Gândeşti primul, mori ultimul.

Se aplecă şi-1 ajută pe Ezekiel să se ridice în picioare, îi puse braţul pe după umerii ei şi-l trase spre

ieşire. Pieptul lui încă sângera, fluierul piciorului şi încheietura mâinii erau sfâşiate. Faţa realistikului era o mască de durere.

— Sunt... bine, icni el. Doar lasă-mă... un m-minut.

— N-avem un minut la dispoziţie, haide!

îl târî prin ieşire, restul călătorilor mulţumindu-se să privească de la o distanţă rezonabilă şi sigură. Lemon li se alăturase, gâfâind şi trăgându-1 pe Kaiser pe scări, treaptă cu treaptă, capul bietului blitzhund lovindu-se de ciment la fiecare mişcare.

— îmi pare rău, Kais! Tre' să mă antrenez mai mult în extrasezon.

Blitzhundul hămăi stins, ajutând cât putea cu labele din faţă. Eve auzi trenul punându-se în mişcare şi ieşind din staţie când ajunseră la nivelul de sus, pe platforma înclinată a unui un vechi petrolier. Un vacarm de glasuri, pliante ce-i erau îndesate în faţă, duhoare de metan arzând. Ezekiel tuşi în pumn o flegmă roşiatică. Fata se uită peste umăr, aşteptându-se să-l vadă pe Predicator alergând în urmărirea lor. Era năduşită şi mâinile-i erau pline de sângele lui Ezekiel.

— Haide! icni ea.

Trase cu ochiul la un grup de taximetrişti strânşi în jurul unui vidisplay friţat. Buggy-urile lor aveau toate formele şi mărimile posibile, şi toate erau nişte cazane ruginite, legate de biciclete uzate, cu motoraşe pe metan, pentru a ajuta puterea de tracţiune a picioarelor taximetristului. Alese la întâmplare un buggy, se înghesuită înăuntru şi ascultă ciorovăiala taximetriştilor legată de cine se cuvenea să încaseze cursa. în cele din urmă, un tânăr cu dreaduri şi lobii urechilor plini de pierdnguri sui în şa şi-i gratifică cu un rânjet larg.

— Salutări, ce mai... Zâmbetul îi dispăru la vederea lui Ezekiel. Ce *mă-sa* ţi s-a-ntâmplat, băiete?

— Ordinariatul de pe Gibson, zise ea. Cartierul Petrolierului. Repede!

— Să-ţi văd stickurile, fată, spuse taximetristul, devenit brusc serios. Plasticul prima dată, da?

Cu mâinile tremurătoare, Lemon scotoci prin buzunare, scoase un credstick şi i-1 arătă. Agitată, Eve se uită prin geamul din spate al buggy-ului şi zări în mulţime un bărbat înalt. O pălărie neagră, de cowboy.

- Uite-1!

— Calc-o! Calc-o! strigă Lemon, bătând în şaua şoferului.

— Uşurel, piticanie! zise tânărul, încă scanând stickul.

Predicatorul îşi încrucişă privirea cu Eve şi începu să-şi facă loc printre oameni. Eve o simţi intrând în acţiune pe Ana, fetişcana răsfăţată şi bogată, acum impunătoare şi poruncitoare când se întoarse spre şofer.

— Fir-ar al naibii, dă-i drumul! strigă ea. PLEACĂ!

Şoferul bombăni în barbă, dar în final, mulţumit că pe stick exista credit, pomi motorul cu metan şi călcă pedalele. Ieşi pe puntea vechiului petrolier, claxonă şi urlă la trecători să se ferească. Eve se uită din nou prin lunetă, dar nu-1 mai văzu pe Predicator, ascuns vederii în fumul gazelor de eşapament. Se lăsă pe spătar şi oftă, pulsul bătându-i nebuneşte. Lemon o luă în braţe, strângând-o tare. Cricket se cuibări în poala ei.

Săltară huruind peste o rampă scurtă, apoi pe un pod lat ce făcea legătura între două nave diferite. Lemon făcu greşeala de a se uita dincolo de încâlceala de pasarele ce duceau spre punţile de jos. O cuprinse ameţeala şi se albi la faţă, afundându-se mai tare în scaun. Taximetristul aruncă o privire în retrovizorul crăpat şi strigă pentru a acoperi zgomotul motorului:

— Să nu-mi mânjiţi scaunele cu sânge, fir-ar să fie!

Eve inspectă rănile lui Ezekiel, luptându-se cu propria teamă. însă găurile de mărimea pumnului erau acum cu siguranţă mai mici şi se închideau. Observase asta şi după prăbuşirea flexaripii. Realistikii aveau abilitatea de a se regenera destul de repede după accidentări superficiale, însă braţul lui Zeke nu crescuse încă. Presupunea că, fiind mai

serioasă, rana avea nevoie de mai mult timp pentru refacere. Ezekiel respira şuierat şi expectora în palmă sânge.

— O să fii bine? întrebă ea.

Realistikul tuşi, dădu afirmativ din cap, apoi ridică cinci degete însângerate.

Eve mai aruncă o privire în spate. Traversară alt pod ce se balansa şi ajunseră pe puntea altui cargobot. Strecu- rându-se printre tarabe şi pâlcuri de oameni, dând ocol unui coş mare de fum, pătrunseră în metropola bizară. Lemon se întoarse spre Eve şi o văzu cum tremură cu palmele lipite de lunetă.

— Ai un vânător de recompense pe urmele tale, rebelo?

Eve îşi muşca buza.

— Cred că da.

— Era aproape la fel de puternic ca Gropiţă, spuse Lem. Poate chiar la fel de rapid.

— E un cyber. Augmentări de reflexe, proteze de uz militar, probabil schelet ranforsat şi relee de sinapse. Aşa cum am zis, necazuri cu N mare.

— Cine-ar tocmi un mercenar să pună laba pe o fată de şaptesprezece ani?

— Cineva cu buzunare adââââânci, răspunse Cricket.

Eve clătină din cap. Era prea încordată şi obosită ca să gândească. In stadiul ăsta, un necaz nou n-avea nicio şansă s-o surprindă. Trecuse de faza când încă se întreba dacă o zi putea fi mai rea decât alta. Cel puţin, acum erau stăpâni pe situaţie şi mergeau prin Armada, în drum spre adăpostul necunoscut pe care l-ar fi putut oferi prietena lui Ezekiel.

Spera că asta va fi suficient.

*

Ciu-ciu-ciu.
Ciu-ciu-ciu.

Blitzhundul scânci, uitându-se în sus, în ochii stăpânului.

— Cum merge, Jojo? întrebă Predicatorul.

Cyborgul încercă să se pună în mişcare şi nu izbuti.

Un geamăt prelung şi jos se auzi din unitatea sa vocală.

— Ia-o încet, băiete. O să te duc la doctorul de boţi. S-ar putea să dureze ceva, dar o să te repare el.

Bărbatul privi în jur. Staţia de metrou era distrusă. Pasagerii se vaporizaseră când îl văzuseră revenind pe peron. Dădu cu piciorul într-un cartuş gol şi atinse cu vârful cizmei balta de sânge în care zăcuse frumuşelul acela, cu trei gloanţe în piept. Se aplecă, îşi trecu degetele înmănuşate prin balta roşie, şi frecă laolaltă degetul arătător şi cel mare.

— Hm, făcu el.

Jojo gemu din nou. Predicatorul scuipă pe beton, apoi luă blitzhundul în braţe şi-l scărpină în spatele urechilor, uitându-se pentru ultima oară la haosul pe care-1 crease.

Micuţa jegoasă îi rănise câinele...

— Acum e o chestiune personală.

Zornăind din pinteni, se întoarse şi urcă treptele spre ieşirea din metrou.

Peronul lucea în farurile garniturii ce se apropia de staţie.

Lumina se reflecta în sticla spartă.

Gloanţe şi pete de sânge.

Ciu-ciu-ciu.

Ciu-ciu-ciu.

1.19

FXRI SPERANȚE

Continuară să meargă, simţindu-se sufocaţi de fumul de eşapament. Lemon sălta în scaun de fiecare dată când taxiul se hurduca, ceea ce părea inevitabil cam de patruzeci şi şase de ori la fiecare treizeci de secunde. După câteva minute, fundul îi era pregătit să fluture steagul alb. Era ameţită şi transpirată. Şoferul coti prin jungla de teuge şi pasarele, stive şi containere. Fiecare

intersecţie era marcată de stâlpi ruginiţi, susţinând zeci de semne criptice.

ORAŞUL REMORCHERELOR I N H T X
PESCĂRUŞII **<- xn i IV K**
TIMONERIE N VI -> III 11
CIMITIR T IV M II —> IV

Gropiţă avusese dreptate: oraşul era un labirint afurisit. Unele dintre nave erau aproape de nerecunoscut de aici, de sus, acoperite cu structuri noi ca excrescenţe de fungi metalici. Traversară punţile înclinate ale altui petrolier, printr-un păienjeniş de bidonviluri şi coborâtă o rampă şubredă spre un vas mai mic, poate de vreo două sute de metri lungime. Un mănunchi de reflectoare era montat la prova şi numele navei era mâzgălit pe o crustă de oxid de fier.

GIBSON.

Taxiul scrâşni oprindu-se lângă un perete despărţitor corodat, care făcuse probabil parte din suprastructura originală. O bucată din el fusese tăiată şi în locul ei fuseseră montate două porţi late din lemn, recuperate din cu totul altă clădire. O clopotniţă grosolană se afla lângă un semn luminos pe care scria ORDINARIATUL DE PE STRADA GIBSON. O cruce era scoasă în evidenţă dedesubt, cu neon stacojiu.

— Presupun că aici e, nu? întrebă Eve.

Taximetristul încuviinţă din cap şi-şi aprinse o ţigară.

— Să aveţi o seară plăcută de-acu'.

Lemon îşi recuperă stickul de la şofer, apoi coborî din buggy. Eve se chinuia cu Ezekiel, iar Lem îi sări în ajutor, trăgându-1 pe realistik din taxi. Căldura iradiată din metal unduia aerul nocturn, iar duhoarea de fum de metan o ameţea. Lemon îl sui pe Cricket pe umeri şi-şi trase bobul neregulat de pe frunte, în timp ce privi porţile.

Locul nu prea arăta ca un sanctuar, asta era sigur.

— Aşadar, cine coordonează fundătura asta, Gropiţă? întrebă ea.

— P-prietenă, gâfâi realistikul.

Tuşi şi scuipă roşu; găurile din pieptul lui luceau umed. — Haideţi, spuse Eve. Trebuie să-l ducem înăuntru.

Amintindu-şi de privirea de mort a vânătorului de recompense, când îşi aţintise pistolul spre ea, Lemon nu putea fi decât de acord. îi trecu braţul lui Gropiţă peste umărul ei şi, cu ajutorul lui Evie, care se chinuia să-l ducă pe Kaiser, se împleticiră spre porţi. Privind în jur, Lemon văzu în semiîntuneric grupuri de oameni. Câţiva se uitau la ei cu ochi deloc prietenoşi. Dar ucigaşi cibernetici? Nici urmă.

Porţile mari, uzate de vreme, erau îmbrăcate în fier. Lemon lovi cu bocancul în lemn, înjurând când aproape îl scăpă pe Gropiţă. Auzi paşi înceţi, apoi zgomot de zăvoare grele. O femeie costelivă, cu părul alb şi destul de iritată,

se ivi în deschizătura dintre porţi. Lemon nu-şi amintea să mai fi văzut pe cineva atât de bătrân. Nici măcar bunicul nu era aşa.

— Ajută-ne! o rugă Eve.

Ochii femeii se lărgiră la vederea lui Ezekiel şi, fără niciun cuvânt, deschise porţile şi le făcu semn să intre. Fetele pătrunseră, împleticindu-se, îl lăsară pe realistik jos, cu grijă, în şezut, sprijinit cu spatele de zid. Lipindu-şi un deget zbârcit de buzele ofilite, bătrâna le făcu semn să rămână pe loc, apoi se îndepărtă şontâcăind.

Lemon scrută în lumina chioară. Se aflau într-un spaţiu larg, gol, mărginit de coloane ruginite. Putea vedea nivelurile superioare, dispărând în umbre, iar un perete despărţitor bloca o secţiune din faţă. Becuri din tungsten ardeau slab pe pereţi şi, treptat, îşi dădu seama că puntea era acoperită cu pătuţuri vechi, metalice. în fiecare se afla o siluetă adormită, învelită în pături jerpelite. Toate erau subţiri. Mici.

— Sunt copii, şopti Lemon.

— Nu-mi place asta, zise Cricket.

Eve îngenunche lângă Ezekiel. Realistikul încă tuşea, dar, cel puţin, nu părea să mai scuipe sânge. Fata îi deschise costumul de zbor, însângerat în dreptul pieptului, şi mâinile ei plutiră neajutorate deasupra

rănilor. Găurile provocate de gloanţe se micşoraseră vizibil. Lemon zări fanta ciudată pentru monede din pieptul realistikului. Se uită spre locul unde ar fi trebuit să fie braţul şi-şi reaminti cât de neomenesc era Ezekiel, în pofida abdomenului de sportiv şi a zâmbetului mortal.

Se întrebă care naiba era povestea lui.

De ce rebela părea să se lipit de el atât de repede?

— Eve... ascultă, gâfâi Ezekiel.

— Şşşt, nu vorbi.

El scutură din cap, strâmbându-se de durere.

— P-prietena mea...

Lemon mârâi.

— *Este* o fostă prietenă de-a ta, dusă cu pluta, nu?

Ezekiel o fixă pe Eve cu privirea.

— Nu te-aş fi... adus aici... dacă n-am avea... n-necazuri. Tuşi din nou şi respiră neregulat. Va f-fi... greu.

Eve se încruntă.

— Mă sperii.

— Ascult-o ce... s-spune.

— Despre ce tot baţi câmpii, Ciungule? şuieră Cricket.

Lemon auzi paşi uşori. Un icnet scurt. Intorcându-se, zări o femeie stând între pătuţuri, îmbrăcată într-o salopetă veche. Pielea îi era albă ca a unei fantasme. Buclele lungi, roşcate, erau strânse la spate în coadă de cal. Ochii de culoarea smaraldului străluceau în lumina pâlpâitoare a becurilor. Şi era atât de frumoasă... genul de frumuseţe ce transmitea altora că n-ar trebui să iasă în lume.

Privirile îi erau aţintite asupra Evei. îşi duse mâna la piept.

— Doamne... Ana...

Lemon o simţi pe Eve tremurând. O văzu încleştându-şi pumnii. Mijind ochiul bun. Sistemul optic îi zumzăi şi fata scuipă un singur cuvânt printre dinţi.

— Hope...

înainte ca Lemon să poată behăi „Ce puii mei..Eve era deja în picioare şi se repezea peste punte. Roşcata

privi pur şi simplu cum Evie ridică pumnul şi o lovi cu toată forţa în maxilar. Se clătină, dar nu căzu, şi Eve se aruncă asupra ei lovind, înjurând, iar ţipetele ei se rostogoliră prin toate ungherele petrolierului, în timp ce izbea întruna faţa aceea frumoasă.

Copiii din pătuţuri începură să se foiască, ridicându-şi uimiţi căpşoarele adormite. In cele din urmă, Eve reuşi s-o tragă pe femeie pe podeaua ruginită, încă urlând din toţi

rărunchii, cu pumnii însângeraţi lovind în buzele, maxilarele şi nasul celeilalte.

— Tu i-ai omorât! ţipa. TU I-AI OMORÂT!

Câţiva copii începură să plângă. Bătrâna înşfăcă braţul Evei şi încercă s-o împingă. Roşcata nu opunea nicio rezistenţă, nici măcar nu se apăra, părând mulţumită s-o lase pe Eve s-o rupă în bătaie. Lemon nu avea nicio idee care era motivul, însă n-o văzuse niciodată pe prietena ei atât de furioasă. De-a dreptul înspăimântată, sări în picioare şi alergă spre Eve.

Fata urla şi lacrimile îi curgeau şiroaie. încheieturile degetelor erau însângerate, ochii aprinşi de furie. Lemon o înşfăcă şi o ridică de pe femeia însângerată, însă Eve se împotrivi.

— Dă-mi drumul! DĂ-MI DRUMUL!

Lemon o ţinu strâns, şoptindu-i cât de blând şi de frumos putea:

— Evie, ia-o încet, e-n regulă, gata.

Mai slăbită de forţe, Evie continuă totuşi să se zbată, dar elanul luptei o părăsea în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. Ochii-i erau aţintiţi asupra roşcatei, care-şi ştergea sângele de pe nasul spart şi buzele strivite. Eve încercă să vorbească, gâfâind, bâlbâindu-se, tremurând din tot trupul.

— Ea i-a...

— Gata, Evie, şşş.

— Lem, ea i-a... ucis...

— Şşşt, murmură Lem. Gata acum.

N-o văzuse niciodată pe Eve pierzându-şi controlul în asemenea hal. Se întreba ce naiba se petrecea. Auzi

zgomote târşâite peste vaietele ţâncilor şi bocetele Evei. Intorcându-se, văzu că roşcata se ridicase deja în picioare. Bătaia pe care tocmai o încasase l-ar fi doborât şi pe un Goliat, totuşi stătea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Lemon văzu că buzele nu-i mai erau sparte. Că nasul îi era din nou drept.

Lem privi dincolo de copiii care plângeau lângă uşă, acolo unde Ezekiel se sprijinea cu spatele de una dintre coloanele de susţinere. Avea faţa palidă şi costumul de zbor era pătat de sânge. Insă rănile din piept dispăruseră.

Se vindecase.

La fel ca roşcata.

„E o realistikă..."

Roşcata vorbi. Avea glas scăzut şi melodios. Plin de o asemenea suferinţă, încât lui Lemon aproape că-i veni să plângă ascultând-o:

— îmi pare rău, Ana.

Realistika clătină din cap şi lacrimile îi licăriră în ochii ca smaraldele.

— Doamne, îmi pare atât de rău...

*

— Ana Monrova, zise Lemon.

— Da, oftă Eve.

Stăteau într-un mezanin, deasupra punţii principale a ordinariatului. Vorbeau cu glasuri scăzute, iar zgomotele nocturne ale oraşului reverberau în metalul din jurul lor. Aşezaseră pe podea câteva saltele vechi şi pătate. Cricket stătea în poala Evei şi Kaiser moţăia la picioarele ei; structura lui organică mai avea nevoie să aţipească, la fel ca orice alt câine.

Copilaşii fuseseră puşi înapoi în pătuţurile lor, holbându-se când Lemon o dusese pe Eve sus, în mansardă, la indicaţiile mute ale bătrânei. Acum stătea acolo cu braţul în jurul celei mai bune prietene a ei, care tremura şi plângea.

Nu rosti niciun cuvânt. Lem ştia că, uneori, cel mai

bun lucru din lume era să plângi în hohote. Lacrimile curăţă şi liniştesc, dându-ţi posibilitatea s-o iei de la capăt. Numai

că, zact, doare să priveşti suferinţa prin care trece cineva apropiat.

După o vreme, Eve se opri din bocit şi începu să vorbească stins, aşa cum Lemon n-o mai auzise până atunci, îi istorisi totul. Despre Babei. Clanul Monrova. Revolta realistikilor. Silas. Lemon clipi uluită în tot acel timp. Fata crezuse că avea monopol asupra secretelor din prietenia lor. Prin comparaţie, scheletele din dulapul lui Lemon păreau insignifiante.

— O poveste dată naibii, rebelo, spuse ea când Eve se opri.

- Mda.

— Şi cum te simţi în legătură cu toate astea?

Eve îşi trecu degetele prin creasta ei.

— Nu ştiu. E ca şi cum în mintea mea ar exista două persoane şi fiecare trage în altă parte. Mă pot aminti fiind Ana. Mica prinţesă în tumul ei. îmi amintesc gustul apei curate şi mirosul părului mamei. Simt pe obraz firele de barbă ale tatei, când mă săruta de noapte bună. Surorile mele. Frăţiorul meu... Doamne... I-ar fi plăcut de tine, Lem. Eve îşi lăsă capul în jos şi lacrimile picurară pe creştetul lui Cricket. Eram atât de tânără şi de naivă în toate privinţele... Iar o parte din mine se întreabă dacă nu cumva a fost vina mea. Dacă i-aş fi avertizat în privinţa lui Gabriel şi a lui Grace, dacă aş fi spus despre Raphael...

— Nu poţi gândi astfel, rebelo, murmură Lemon. Asta a fost acum doi ani. Erai doar o copilă. Nu ştiai ce va urma. Nu ştiai ce vor face.

— Şi iat-o pe fata care-am devenit, se smiorcăi Eve. O rebelă sfrijită, care a luptat pentru tot ce-a avut vreodată. Opt victorii consecutive în Dom. Fata asta mi se pare atât de reală... însă toată construcţia ei se bazează pe o minciună. Persoana care crezusem că sunt şi amintirile mele nu valorează nimic. Aşadar, cine naiba sunt, Lem? Ana? Eve?

— Eşti cea mai bună prietenă a mea, insistă Lemon, strângând-o tare. Trecutul tău nu-ţi va afecta viitorul. Nu contează cine-ai fost, ci doar cine eşti.

Eve oftă şi clătină din cap.

— Totul e harcea-parcea, Lem.

— Fără discuţie.

Lemon îşi împreună degetele cu ale Evei, jucându-se cu trifoiul cu cinci frunze de la gâtul ei. Nu avusese video când era mică, nici habar despre cum trăiau puternicii acestei lumi muribunde. Deşi nu era pasionată de istorie, ştia că statutul familiei Monrova fusese practic egal cu al unei familii regale. Că Eve crescuse într-o lume pe care Lemon n-ar fi înţeles-o niciodată. Avea sens însă, presupunea ea. Evie avusese întotdeauna im punct sensibil. Era mult prea drăguţă pentru cineva născut şi crescut în Resturi. Probabil că o parte din ea îşi amintea dintotdeauna de pierderea familiei. Poate că de asta o tratase pe Lemon ca pe o soră? încercând s-o înlocuiască cumva pe cea pe care o pierduse?

Oricum, Eve era sora ei. Nu de sânge, desigur, ci în realitate. Şi de aceea Lemon era furioasă s-o vadă suferind. Se ridică şi privi peste balustradă, căutându-1 pe Ezekiel. Nu ştia unde plecase - se dusese cu Hope, presupunea -, dar avea intenţia să-l urmărească şi să-l plesnească peste gropiţa aia, cu toate că n-o încânta din cale-afară să facă aşa ceva.

— N-ar fi trebuit să te aducă aici, mormăi ea.

— Aveam probleme mari. Eve dădu din umeri. Predicatorul ăla...

— Rebelo, roşcata asta ţi-a împuşcat sora. A fost acolo, în camera unde au fost fantomaţi părinţii tăi. Toţi sunt aducători de necazuri, însă ea a fost una dintre cei patru care a apăsat pe trăgaci şi ţi-a lichidat familia. Ce *naiba* a gândit Gropiţă?

— N-am încredere în el, mormăi Cricket. Niciodată n-am avut.

— Mi-a salvat viaţa, Crick, oftă Eve. De patru ori până acum, dacă ţinem scorul.

— N-aveai nevoie să fii salvată dacă nu şi-ar fi făcut apariţia el şi gaşca lui veselă de crimiboţi.

Lemon se întoarse şi-şi încrucişă braţele.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu. Eve clătină din cap, îngropându-1 în palme. Nu ştiu.

Pe Lemon o durea sufletul să-şi vadă cea mai bună prietenă atât de tulburată. Simţea că se autodistrugea sub ochii ei. Se duse la saltea, se aşeză lângă Eve şi-i cuprinse umărul cu mâna, strângând-o tare. Fetele-şi lipiră capetele una de alta, rămânând tăcute pentru ceea ce părea a fi o veşnicie. Prea multă tăcere şi prea înspăimântătoare pentru a o lăsa să dureze.

— Ana Monrova, oftă Lemon. Ultimul vlăstar al clanului Monrova.

— Mda.

— Presupun că asta înseamnă că eşti bogată, nu?

— Cred că da.

— O să-mi cumperi un ponei?

Eve râse încet.

— Ce să faci cu un ponei?

— Nu ştiu. Deschid o tarabă Neo-Meat™.

Eve chicoti, cu obrajii încă umezi de lacrimi.

— Eşti îngrozitoare, Lemon.

— Cred c-ai vrut să zici „minunată".

Uitându-se la mâinile ei, cu ochiul licărind, Eve se mulţumi doar să zâmbească.

— Eve, Ana, oricum ţi-ai spune, pentru mine eşti tot Rebela, da? Şi nu-mi pasă cine-i pe urmele tale. De unde eşti sau unde mergi. Eşti tu, Crick şi Kaiser. Indiferent ce altceva.

Regula Numărul Unu în Cimitir, ţi-o aminteşti? Mai puternice împreună, împreună pe veci. Corect?

— Corect, decretă Cricket.

Eve se holba în gol cu sistemul optic bâzâind.

— Corect? insistă Lemon.

Cealaltă încuviinţă din cap. Vocea-i era o şoaptă.

— Corect.

Rămaseră o vreme în tăcere şi Lemon continuă să-şi ţină braţul pe după pe Eve. Nu ştia cum să

îmbunătăţească lucrurile. Cum să facă durerea să dispară.

— Ce voiai să-mi zici? întrebă Eve în cele din urmă.

— Ăăă…

— In *Barca-de-salvare.* Spuneai că trebuie să discutăm.

Lemon o strânse de umăr.

— Mai poate aştepta.

Pe platforma ruginită se auzi zgomot de paşi. Ezekiel îşi făcu apariţia în capul scării. Părea tulburat şi hainele îi erau murdare de sânge uscat. Dintr-odată, Lemon se simţi istovită. De fugă. De lupte. De frică. Istovită de o lume care devenise complet dementă. Ar fi vrut să ia întreaga planetă de guler, să-i cârpească una peste faţă şi să urle să-şi astâmpere o dată dracii.

— Ce mai vrei, Gropiţă? mormăi ea.

— Să discut cu Eve. Dacă nu-i cu supărare.

Lemon se uită la cea mai bună prietenă a ei, aşteptând un semn. Cu un oftat, îl săltă pe Cricket, potrivindu-1 pe umeri.

— Haide, Crick. Bem o cafea şi căutăm un duş în hruba asta.

— Eu nu beau cafea.

— Atunci îmi rămâne mie mai multă.

Porni peste mezanin, privindu-1 pe realistik. Avea o expresie de câine bătut şi se uita în jur ca un băieţel rătăcit. Lemon îşi reaminti că nu era nici pe departe aşa ceva.

Deşi bănuia că îi *voia* cu adevărat binele lui Evie, îl privea cu suspiciune. Ridică spre el un deget ameninţător.

— Ascultă-mă bine. Dacă-i fad rău, o să te *termin.* Vorbesc serios, Gropiţă. Te bag în pământ. Dacă fata asta mai suferă din cauza ta, o să te bat şi-o să te omor mai repede decât ai zice „Oh, lasă jos bâta de baseball". Mă-nţelegi?

Ezekiel clipi buimădt, însă încuviinţă încet din cap.

— Cât se poate de clar.

Lemon îşi flutură degetul încă o dată în faţa lui, doar ca să-şi sublinieze mai bine afirmaţia. Şi cu o ultimă

privire spre Eve, păşi apăsat pe lângă realistik şi o luă în jos pe scări. Dorind ca totul să se oprească. Să o ia de la început. Pentru ca totul să fie cum era înainte.

Era o fantezie şi ştia asta.

Evie avea nevoie ca ea să fie puternică. Aşa că Puternica era de acum cel de-al doilea ei nume.

Nu mai erau copii.

„Doamne, dar am fost noi vreodată?"

1.20

MÂNDRIE

— Eşti bine? întrebă Ezekiel.

— Numai zâmbete şi soare, murmură Eve.

— îmi pare rău.

— Mda. Tot aud asta în ultima vreme.

— Te-aş fi prevenit, însă trei gloanţe în plămâni îţi îngreunează vorbirea.

— Acum totul e bine, nu?

Ezekiel îşi atinse pieptul şi apoi încuviinţă.

Furia resimţită când o reîntâlnise pe Hope ameninţa s-o înghită din nou pe Eve. Aceasta fusese Ana din ea. Mânia şi ura fetei care pierduse tot. Eve se întrebă cât de mult le ţinuse înlăuntrul ei, chiar dacă nu-şi amintea. Se întrebă cât de mult din fata care fusese *atunci o* făcea să fie fata de *acum.* Dacă mai era vreodată posibil să le despartă.

— Chiar trebuie să-i recunosc meritul tatei, oftă ea. In ciuda rănilor pe care vi le provoacă lumea, dacă vi se oferă suficient timp, sunteţi ca scoşi din cutie. Pariez că braţul îţi va creşte la loc, nu?

— Mda.

— Norocosule. Crezi c-ai putea să-mi înveţi ochiul să

facă la fel?

Îl văzu întristat. Chiar dacă el n-avusese realmente nicio şansă să discute cu ea după atacul Predicatorului, nu putea să nege că o duruse. Şocul revederii lui Hope prefăcuse întreaga lume în roşu...

— De ce m-ai adus aici?

— Te-am avertizat că n-o să-ţi placă. Insă nu aveam unde să ne ducem. Trebuie să ne ascundem. Kaiser nu poate merge. Hope are un atelier aici.

— Crezi c-ar putea să-mi facă nişte părinţi noi?

— Eve, ascultă...

— Nu, tu s-asculţi! Era în picioare, cu pumnii strânşi. Ea a ajutat la uciderea familiei mele, Zeke! Pricepi asta? Mi-a împuşcat sora chiar în faţa mea! Noi n-am făcut niciodată nimic care să-i rănească, iar ei ne-au *măcelăriţi*

— îmi pare rău, Ana.

Eve auzi cuvintele rostite în spatele ei şi părul i se zbârli pe ceafă. Când se întoarse, o văzu pe Hope cu braţele pline cu pături şi cu perne, arătând sfidător de frumoasă, în pofida mizeriei din jur. îşi aminti când o cunoscuse în Babei. Căldura pielii ei, apăsarea mâinii ei. Felul în care zâmbea, felul...

— îţi pare *rău?* pufni Eve. Se presupune că asta ar trebui să îndrepte lucrurile?

— Nu, zise Hope lăsând capul în jos. Totuşi, trebuie să ştii că din ziua aceea îngrozitoare am încercat să le fiu de ajutor oamenilor. In fiecare zi am visat că, într-un fel sau altul, îmi voi ispăşi păcatele pe care le-am comis în timpul revoltei noastre.

— Poftim? Eve privi peste petrolier, nevenindu-i să creadă. *Asta-i* ispăşirea ta? Crezi că ajutorul dat câtorva orfani dintr-o măgăoaie hârbuită va compensa fantomarea

întregii mele familii? Tatăl meu ţi-a dat *viaţă,* Hope, iar tu l-ai răsplătit omorându-i copiii.

— Noi înşine eram copii, Ana. Ochii realistikei erau scăldaţi în lacrimi. Trăiam numai de câteva luni, cel mult, şi nu am conştientizat ceea ce făceam. Totuşi am

ştiut că fuseserăm sclavi. Născuţi ca să slujim. Şi când Gabriel ne-a infectat cu virusul Libertas, pentru prima dată ni s-a oferit şansa de a alege.

— Aţi făcut alegerea greşită.

— Acum ştiu. Dumnezeu ştie că, în cele din urmă, am înţeles asta.

— Dumnezeu? Eve observă un crucifix mic atârnat la gâtul lui Hope şi-şi aminti de crucea de pe porţile ordinaria- tului. Despre asta-i vorba? Ai descoperit religia în ruinele astea, aşa-i? Crezi că-n cer există un loc pentru o criminală ca tine?

— Nu pot decât să sper.

Buzele realistikei se curbară într-un zâmbet vag şi gol.

— Du-te dracului!

Eve pomi spre Hope, Ana clocotind la suprafaţa ei, cu pumnii şi fălcile încleştate.

— Ai ucis o fată de şaptesprezece ani. Personalitatea lui Marie a fost baza personalităţii tale, iar tu ai *omorât-o.* Dacă există iadul? Este *exact* locul spre care te-ndrepţi dacă mai există dreptate pe lumea asta.

Simţea mirosul sângelui. Vedea Fumul. Cadavrele. Ecourile rafalelor şi cuvintele de despărţire ale lui Hope când ridica pistolul asupra surorii ei. *Nimeni mai presus,* spusese. *Nimeni mai prejos.*

— Să te duci drept în iad, zise Eve.

Hope tresări la auzul cuvintelor şi murmură:

— Şi tu ai sânge pe mâini, Ana. Poate că nu este roşu, dar e tot sânge. Nu judeca şi nu vei fi judecată.

— Despre ce naiba vorbeşti?

în ochii verzi ca smaraldul se întrezări o vagă sclipire de sfidare.

— WarDomul din Resturi. Am văzut pe streaming demonstraţia ta de forţă. „Neînvinsă în opt lupte crâncene", nu aşa a fost? Ce gust are răzbunarea?

— N-a avut nimic de-a face cu răzbunarea, şuieră Eve. Luptam să câştig bani pentru buni... pentru medicamentele lui Silas. Nici măcar nu-mi aminteam cine fusesem atunci.

— Poate nu în mod conştient. Sincer, chiar crezi că

ai ales doar aşa, din întâmplare, ca mod de viaţă să lichidezi logika? Hope clătină din cap şi vocea îi crescu. I-ai ucis, Ana. Or fi fost ele maşinării, dar gândeau. *Simţeau.* La fel ca şi Cricket al tău. Iar tu i-ai ucis. Pentru biştari. Ca să distrezi mulţimea.

Eve clipi. Ezită. Posibil ca o parte din ea să fi avut mereu...

— Nu ştii despre ce vorbeşti, spuse ea.

— Ştiu mai bine decât îţi poţi închipui. Am greşit când ţi-am omorât familia. Ţipetele lor mi-au rămas întipărite în minte. Dar tatăl tău n-a fost un sfânt. Era aproape un zeu care crea un slujitor mai bun. Ne-a dat viaţă, însă intenţiona să ne-o trăim în genunchi. Iar *asta* a fost la fel de greşit.

Hope o privea pe Eve cu mândrie, cu fălcile încleştate.

— Iar acum, dezacordurile care există între noi... Clătină din cap. Mai sunt atâtea de făcut... Fermele-fabrici ce alimentează Megopolis sunt populate cu automate şi cu logika, nu cu oameni. Soldaţii care luptă în războaiele voastre, gladiatorii care sângerează şi mor în WarDomurile voastre sunt din fier şi din oţel, nu din came şi din oase. Uită-te dincolo de porţi şi vei vedea o lume construită pe spinări din metal. Ţinută laolaltă de mâini din metal. Şi, într-o bună zi, mâinile acelea se vor închide. Şi vor deveni pumni.

Eve rămase tăcută. Furia se confrunta cu nedumerirea. Cuvintele lui Hope conţineau o fărâmă de adevăr. Unul pătat de sânge. Complicat. Totuşi adevăr.

— Puteţi dormi aici în noaptea asta, continuă Hope. La pupa există un atelier cu nişte recuperări destul de bune, îţi poţi repara blitzhundul acolo. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, vă stăm la dispoziţie. O să înţeleg dacă nu vrei să primeşti adăpost aici.

Eve o pironi cu privirea, însă Hope, după ce spusese ce avusese de spus, o evită. Era sfidătoare, dar încă rănită de trecutul lor comun. încă rănită, tot aşa cum, în mod sigur, era şi Eve. Fata care fusese ea o ura pe Hope cu întreaga fiinţă. Insă fata care era ea acum...

înţelegea ceva mai bine.

— Asta nu-i doar despre mine, răspunse Eve în cele din urmă. Nu intenţionez să refuz un adăpost pentru prietenii mei din cauza neînţelegerilor noastre. Dar dacă aştepţi să fii iertată, Hope, ai de aşteptat al naibii de mult.

— Nu-ţi cer să mă ierţi, Ana. Unul singur o poate face.

Realistika puse pe saltea păturile şi pernele, apoi se îndreptă de spate şi nu scoase niciun cuvânt. Se uită în treacăt la Ezekiel, se întoarse şi coborî scările, cu paşii reverberând în pântecul navei. Eve auzi un copil care ţipă în somn în pădurea de pătuţuri. Un coşmar îl trezise în mijlocul întunericului.

Ştia exact cum se simţea el.

— îmi pare rău, Eve. Cred că n-ar fi trebuit să te aduc aici.

Se întoarse spre Ezekiel. Realistikul ezita lângă trepte şi lumina lămpilor cu tungsten lucea în albastrul cerului vechi al ochilor săi. Petele de sânge i se uscau pe costumul de zbor. Fanta pentru monede licărea pe piept. Preţul său. Pedeapsa pentru loialitatea lui. Faţă de creator. Faţă de ea.

Când ceilalţi realistiki s-au ridicat împotriva noastră, el a fost mai presus de toţi.

Eve se aşeză înapoi pe salteaua murdară, oftă şi-şi trecu degetele prin păr. Atinse întâmplător implantul din dosul urechii şi aşchiile de siliciu ce-i ieşeau din cap. încă o durea

acolo unde o lovise Faith. Amintirea schimbului de focuri, a prăbuşirii, krakenul, toate i se învălmăşeau în minte.

— Eram în necazuri cu N mare, admise ea. N-aveam unde să mergem.

— Ne-am fi putut încerca norocul înapoi în Resturi.

Eve clătină din cap.

— Frăţia... Bătăuşii din Strada Frigiderelor... Oricine m-a văzut manifestându-mă în Dom... Ar fi tăbărât toţi pe noi. Aia nu era siguranţă.

îşi frecă tâmplele şi respiră adânc. încercă să-şi ţină

nervii sub control. S-o facă pe Ana din ea să vadă dincolo de suferinţa provocată, să vadă adevărul îngropat dedesubt.

— Ai procedat corect, zise ea. Dar mai întâi ar fi trebuit să m-avertizezi în privinţa lui Hope. Apoi să ai încredere în mine că pun siguranţa lui Lemon, Crick şi Kaiser mai presus de propria-mi mândrie.

Ezekiel rămase pe gânduri un moment îndelungat.

— Ai dreptate. îmi cer scuze.

— Să nu-mi mai ascunzi nimic. Oamenii au tot făcut asta în ultimii doi ani. Nu ştiu cât mai pot îndura. Aşa că, de acum înainte, fii cinstit cu mine, da? Asta-i tot ce-ţi cer.

— N-aş face niciodată ceva care să te rănească, Eve.

— Vreau să cred asta.

— Să o crezi. Aş face orice ca să fii în siguranţă.

Fata clătină din cap. Simţi iarăşi mâncărimea detestabilă din sistemul optic, ceea ce însemna că o podidea plânsul. Se forţă să-şi înfrângă lacrimile, lovind cu pumnii în saltea.

Sătulă să tot plângă.

Sătulă de toate.

— Marie obişnuia să spună că cele mai bune poveşti de dragoste simt cele interzise. M-am gândit foarte mult la asta. M-am întrebat dacă ăsta-i motivul pentru care am făcut-o. Tu şi cu mine. Poate că fiecare dintre noi se revolta în felul său propriu. In orice fel puteam.

— E mai mult de-atât.

— Aşa să fie?

Ezekiel veni lângă Eve şi îngenunche înaintea ei. îi luă mâna cu blândeţe. Şi, privind-o în ochi, vorbi ca şi cum ar fi fost singurii oameni rămaşi pe lume.

— Te-am căutat vreme de doi ani. Doi ani de singurătate şi de drumuri nesfârşite. Fără să ştiu dacă te voi mai vedea vreodată. Dar când cenuşa se ridica să mă sufoce, gândul la tine mă ajuta să respir. Când noaptea părea nesfârşită, visele în care apăreai mă ajutau să adorm liniştit. Pentru mine nu existai decât tu.

— Ezekiel, eu...

— Nu trebuie să zici nimic. Nici să-mi promiţi ceva. Nu ştiu cum a fost pentru tine, însă pentru mine totul a fost adevărat. Tu eşti fata care m-a făcut real.

— Ăsta-i un ideal al naibii de greu de realizat.

Realistikul oftă şi-şi trecu degetele prin părul negru.

— îmi pare rău. Ştiu ce înseamnă să fii privit în felul în care o fac eu. Insă tu ai avut la dispoziţie şaptesprezece ani să înveţi să-ţi controlezi emoţiile. Eu am avut *doi.* Imaginează-ţi că ai capacitate integrală pentru dragoste, ură, bucurie şi furie şi doar doi ani să stăpâneşti totul. Câteodată simt că sunt cuprins de un potop de sentimente, şi abia dacă pot să le fac faţă.

Eve îşi aminti de avertismentul lui Dresden dat lui Silas şi tatălui ei, despre exact acelaşi lucru.

Asta să fi dus la sinuciderea lui Raphael?

Asta îl făcuse pe Ezekiel să aibă sentimente pentru ea? Adoptase o infatuare copilărească şi o transformase în centrul vieţii sale? El fusese prima dragoste, şi nu nega ceea ce însemnase pentru ea, nici cum o făcea să se simtă acum, când îl revăzuse, dar...

„Oare ştie măcar ce-i dragostea?"

— Ştiu cum sună când spun aşa ceva, mărturisi Ezekiel. Dar nu pot face nimic. Ai fost *totul* pentru mine. încă eşti. Şi vei fi mereu.

Băiatul care nu era nici pe departe băiat îi duse palmele la buzele sale şi-i sărută încheieturile zdrelite ale degetelor. In pofida furtunii din mintea ei, cuvintele lui erau ca o apă răcoroasă care-i spăla durerea din inimă. Cuvintele lui erau un foc ce aprindea văpăi în pieptul ei. Ezekiel se aplecă mai mult, sărutându-i lacrimile de pe ochi, prima dată pe cel adevărat, apoi implantul. Buzele lui erau moi. Atingerea lui, electrică. La fel de adevărată ca orice-şi amintea Eve.

Deschise pleoapele şi-l descoperi privind-o în semi-obscuritate.

Nu ştia ce voia.

Ba ştia exact ce voia.

N-ar fi trebuit să meargă acolo, era convinsă de asta. Ar fi fost o greşeală să se retragă acum. Totul era prea

real. Prea brut. Cu siguranţă ar ajuta-o să-şi limpezească mintea. Să doarmă. Să gândească. Şi chiar dacă simţea că o parte a ei era atrasă din nou spre el, Eve rezista. N-ar fi făcut asta din motivele corecte. Ar fi făcut-o însă ca să-şi înece durerea. Să cadă în braţele lui şi să uite de ea însăşi. Adevărul era că uitase îndeajuns cât să ţină o viaţă întreagă.

Dar, Doamne, era greu să se dezlipească de el...

— Te las să te odihneşti, zise Ezekiel. A fost o zi lungă.

Era istovită. O durea tot corpul. Oasele se transformaseră în plumb. Insă gândul la somn, la visele pe care le-ar avea...

— Stai cu mine? întrebă ea. Adică... până adorm?

Tânărul zâmbi. Ochii-i luceau.

- Sigur.

Eve îşi azvârli bocancii din picioare şi se ghemui sub una dintre pături. îl auzi pe Ezekiel mergând spre balcon, întredeschise ochii şi-l văzu stând acolo, conturându-se în lumina tremurătoare. O statuie stând de veghe. Un străjer pe ziduri.

Când cenuşa se ridica, gândul la tine mă ajuta să respir.

Când noaptea părea nesfârşită, visele în care apăreai mă ajutau să adorm liniştit.

— Noapte bună, Ezekiel.

— Noapte bună, Eve.

închise ochii. Alunecă în întuneric. Iar când sosiră visele, acestea nu erau despre realistiki mărşăluind spre aripa celulelor în şirul lor perfect. Nici despre degete metalice închi- zându-se, despre focuri de armă sau sânge, despre tot ce pierduse ea.

II visă pe el.

Numai pe el.

1.21

REPARAŢIA

Sudură şi scântei. Acetilenă şi rugină. Sudoare şi blesteme.

In atelierul ordinariatului, Eve era aplecată asupra carcasei lui Kaiser, recablându-i sistemele ambulatorii. Atelierul era izolat în spatele unui perete despărţitor şi al unei uşi grele. Uneltele erau de mâna a treia, iar piesele de schimb, chiar mai rele. Dar dacă-i putea fi recunoscătoare lui Silas Carpenter pentru ceva, acestea erau dpurile din memcircuit. Toate cunoştinţele lui despre biorobotică, mecanisme şi computere erau cuplate direct la creierul ei.

Pe drept cuvânt, nu se simţea niciodată mai liniştită decât atunci când era înconjurată de maşinării. Cu mâinile până la coate în vreo piesă veche recuperată, ori în vreo machina, refăcea tot ce era stricat şi zâmbea când începea să cânte. Ana din ea îşi amintea laboratorul tatălui ei, GnosisLabs, felul în care funcţiona mintea lui genială. Cu ochiul minţii, îl vedea pe frăţiorul ei, Alex, aplecat asupra bancului său cu scule. Pe faţa lui se observa aceeaşi bucurie simţită de ea acum. Eve îşi amintea de vremuri mai fericite prin Resturi, când lucra la Domnişoara Cârpeală, în atelierele Domului.

Acum ştia de unde provenea pasiunea asta. Nu erau doar tipurile puse de Silas în memcircuit. Era ceva mai profund de-atât. La fel de profund ca sângele din venele ei.

Atunci îşi aminti de cuvintele lui Hope. Luptele ei din WarDom. Mulţimea care aclama. Uleiul şi lichidul de răcire, împroşcate ca sângele. Spectacolul şi argoul, folosite toate spre a masca oroarea a ceea ce erau în realitate.

„SDF" în loc de „ucis".

„Prim-bătăuş" în loc de „călău".

„WarDom" în loc de „Borcanul Morţii".

Fusese doar o aparenţă? Sau ceva mai mult?

Fusese ea Ana, chiar şi atunci? Răzbunându-se în singurul fel în care putea?

Lucrase din greu încă dinainte de venirea zorilor, oprin- du-se doar cât să facă un duş cu apă călduţă şi să se frece cu pudră de săpun industrial. Ezekiel nu mai era acolo când se trezise, dar scormonind prin vechiturile şi resturile din atelierul lui Hope, găsise ceva cu care să-l surprindă mai târziu. Un semn de mulţumire pe care spera că-1 va înţelege. Era înfăşurat într-o bucată de prelată, pe bancul de lucru de lângă Kaiser.

Lemon şi Cricket îşi făceau de lucru lângă atelier, cu un castron de Neo-Meat™ („Cu aromă de chiloţi transpiraţi!") ca mic dejun. Prietena ei cea mai bună se cocoţase pe banc şi o privea pe Eve lucrând, pălăvrăgind despre copiii aflaţi în grija lui Hope. Majoritatea lor erau fugiţi de acasă, nedoriţi şi inutili. Intr-o aşezare aşa sinistră, cu spărturi aşa adânci, era inevitabil ca unii să cadă în ele şi pur şi simplu să dispară.

— Hope îi adună pe toţi aici, spuse Lemon. Pe oricine are sub optsprezece ani. Le oferă un loc de dormit. îi educă, încearcă să-i ajute cu un loc de muncă după ce-şi iau zborul.

— Mda, mormăi Eve. De-a dreptul o sfântă.

Lemon îşi supse buza, schimbând, cu înţelepciune, subiectul.

— Cum te descurci, scumpi?

Kaiser dădu din coadă şi hămăi slab. Lemon se zgâi peste umărul Evei, scrutând cilindrul lung şi roşu din cavitatea deschisă a blitzhundului. Era marcat cu un craniu cu oase încrucişate şi ştampilat cu cuvântul EXPLOZIV.

— Asta-i thermexul? întrebă ea. Salvator mi-a zis că a deconectat detonatoarele.

— Da, încuviinţă Eve. Mă gândesc să-l scot de tot. îl pot transforma într-o grenadă fără prea mari bătăi de cap.

Cricket ridică privirile de la maldărul de resturi pe care-l scotocea.

— Asta-i o idee proastă, Evie.

— De ce? N-aş spune că am fost vreodată entuziasmată de ideea că animalul meu de companie s-ar arunca în aer.

— Nu-i un câine, avertiză Cricket. Este unblitzhund. Iar misiunea lui este să te protejeze pe tine. Aşa cum a zis bunicul. Noi suntem răniţi în locul tău.

— N-a fost niciodată bunicul meu, Crick.

— Indiferent cum îi zici. Sprâncenele metalice ale lui Crick coborâtă, încruntându-se. Ai pe urmele tale un vânător de recompense augmentat cibernetic. Cineva cu o tonă de credite te vrea oricum, vie sau moartă. Kaiser există spre a fi sigur că aşa ceva nu se va întâmpla.

— Nu vreau ca niciunul dintre voi să fie rănit de dragul meu. Nu-i corect.

— Noi nu vrem decât să te protejăm, Evie.

— Şi eu vreau să vă protejez pe voi. Ce-i rău în asta?

— E rău pentru că noi nu suntem oameni. Noi existăm ca să te servim pe tine.

Eve clătină din cap. Pentru prima dată se simţea şocată de incorectitudinea asta. De felul în care omenirea-i trata pe boţi. De felul în care ea îl trata pe Cricket. El o ajutase s-o construiască pe Domnişoara Cârpeală. O ajutase să-i fan- tomeze pe cei opt logika din Dom. Se oprise ea vreodată

să-l întrebe ce credea despre toate astea? Sau îi spusese doar ce să facă?

El avea simţăminte. Chiar dacă erau coduri sau

impulsuri electrice, asta nu le făcea mai puţin adevărate. Cuvintele rostite de Hope erau ca o aşchie înfiptă în mintea ei. Nu avea cum să ocolească răul lor. Nu se putea preface că Crick şi Kaiser îi erau prieteni când îi trata ca şi cum...

— Nu vreau servitori, Crick, zise Eve. Ştiu, uneori nu mă comport ca atare. Dar tu şi cu Kaiser aţi fost întotdeauna mai mult de-atât. Voi sunteţi *prietenii* mei. Şi n-am de gând să vă las să vă puneţi în pericol pentru mine.

— O facem pentru că te iubim.

— O faceţi pentru că sunteţi *programaţi* pentru asta, îşi puse deoparte ustensilele şi se uită drept în ochii micului robot. Asta nu-i dragoste, Cricket. Şi nu vreau să mai fie aşa. Nu-i corect. Aşa cum spunea Raphael, meritaţi dreptul la alegere. Metal sau came. Sânge sau electricitate. *Toţi* merită să facă o alegere.

Logika înclină capul. Un tremur de mânie îi şuieră prin voce.

— Crezi că singurul motiv pentru care rămân lângă tine este programarea? Şi o parte din tine se întreabă dacă nu cumva, dacă aş avea o opţiune, m-aş întoarce împotriva ta? Clătină din cap. Ai petrecut prea mult timp pe lângă crimiboţii aceştia, Evie.

— Crick, nu asta voiam să zic...

Logika sări de pe banc. Şi clocotind de indignare, cu capul legănându-se, ieşi pe uşă. Eve oftă şi-şi frecă sistemul optic, care îi producea în continuare mâncărimi. Era pur şi simplu obosită. Lumea se învârtea prea repede. Cu susul în jos şi cu totul îndărăt.

— O să fie OK, rebelo, murmură Lemon. Ia-1 uşor.

Eve privi cilindrul de thermex din pieptul lui Kaiser. Apoi se uită la uşa pe care Cricket tocmai ieşise. Ceea ce spusese

era adevărat. Fiecare cuvinţel. Poate că, fiind prin preajmă, Ezekiel îi deschisese mintea spre toate astea. Amintirile despre Raph. Sau Hope. Vocea Anei din mintea ei. Probabil toate astea. Dar, indiferent de motiv, se săturase.

Apucă şurubelniţa şi desfăcu explozivii pe care-i luă din carcasa blitzhundului. Improviză un declanşator

pentru detonator, în vreme ce Kaiser o urmărea cu atenţie. Explozivii ar fi fost destul de puternici, dacă vânătorul de recompense îi regăsea. Doar atât că nu aveau să mai fie ascunşi în interiorul câinelui, asta era tot.

Se aplecă şi-l sărută pe Kaiser pe fruntea metalică pătată. Blitzhundul o linse pe mână cu limba lui disipatoare termic.

Era liber să aleagă.

închise carcasa lui Kaiser cu şuruburile şi-i pomi sistemele ambulatorii. Blitzhundul stătea pe banc, amuşinând prin aer, părând nesigur. Eve se retrase, lipindu-şi palmele de genunchi.

— Hai aici, băiete. Haide.

Kaiser îşi privi labele din spate, încercându-le uşor. Când îşi dădu seama că avea puterea să meargă din nou, începu să bată furios din coada, lovind-o de perete cu zgomote înfundate. Sări de pe banc, alergând în cercuri şi lătrând.

— Isteţ băiat! Lemon sări pe podea, aplaudând. Hai aici, Kais!

Blitzhundul făcu câteva salturi prin atelier şi hămăi bucuros. Eve îl bătu uşurel cu palma pe cap, deschise uşa atelierului şi-i dădu drumul în ordinariat. Kaiser ţâşni prin încăpere, sărind peste leagăne şi paturi, iar copiii îl priviră cu ochii mari. Ţopăi printre ei, rostogolindu-se pe spate, lăsându-i pe cei mai îndrăzneţi să-i scarpine burta de metal, dând din labele din spate.

Lemon o îmbrăţişă pe Eve.

— Bună treabă, rebelo!

Eve băgă grenada cu thermex într-un săculeţ, laolaltă cu surpriza pentru Ezekiel. Fetele ieşiră din sala principală, iar Eve uită de dureri şi zâmbi la vederea lui Kaiser, care se rostogolea printre plozi. încercă să-şi savureze mica victorie. Să savureze frumuseţea momentului, chiar dacă era ceva atât de simplu precum joaca lui Kaiser cu copiii.

— M-am gândit la ce-ai zis, vorbi Lemon. La posibilitatea ca trecutul să te facă ceea ce eşti. Astea-s

toate amintirile noastre, da? Frânturi din ziua de ieri care ne fac ceea ce suntem astăzi?

Eve cugetă o vreme, apoi încuviinţă din cap.

— Aşa se pare.

— Aşadar, fără îndoială, ai avut nişte zile proaste, spuse Lemon. Dar mă gândesc că, în loc să te laşi doborâtă de zilele proaste ale trecutului, mai bine te concentrezi asupra construirii unor amintiri mai fericite astăzi. Ca să le poţi avea mâine.

Eve reflectă la asta pentru o vreme. Se întrebă dacă nu cumva îi scăpa ceva. Poate că ceea ce afirma Lemon era adevărat. Amintirile ei îi prezentau povestea, însă numai ea putea hotărî cine avea de gând să fie datorită lor. Oare chiar contau toate durerile şi umbrele din trecutul ei? Sau putea să decidă să nu le îngăduie s-o definească? Nu trebuia să nege asta, ci doar să accepte. Probabil venise vremea să înţeleagă cine fusese ea ieri şi să aleagă cine voia să fie mâine.

îşi privi prietena pieziş şi zâmbi.

— Tu eşti una dintre cei buni, Lemon Fresh.

— Păi, să nu mai zici la nimeni. Am de menţinut reputaţia că nu-s bună de nimic.

Eve o cuprinse cu mâna pe după umeri pe cea mai bună prietenă şi fetele porniră agale prin inima ordinariatului. Cei care se jucau cu Kaiser erau o gaşcă pestriţă de vârste diferite. Daniella, asistenta lui Hope, îi învăţa ceva pe câţiva copii în faţa unei table negre, improvizate. Eve îl zări

pe Ezekiel, care şedea la o masă prăpădită, jucând cărţi cu o mână de copii. Grămăjoara de dopuri de sticlă îi spuse Evei că, în pofida aptitudinilor sale, realistikul nu era cine ştie ce jucător. însă zâmbea şi glumea, râzând în hohote când o fată slăbănoagă, orfană, îl prinse încercând să arunce în sus câteva dintre dopurile ei.

— Asta înseamnă că trişeeeezi! ţipă ea.

— M-ai prins, rânji el.

Eve se apropie zâmbind, cu mâinile în buzunare.

— Ar trebui să renunţi cât mai poţi. In curând, o să pierzi şi cămaşa.

— Şi eu mi-am dat seama. Realistikul împinse

capacele care-i mai rămăseseră spre fetiţa slăbănoagă. Nu le cheltui pe toate odată.

îşi schimbase costumul de zbor high-teh cu o pereche de blugi vechi şi cu un tricou negru, puţin cam strâmt. Mâneca, acolo unde trebuia să fie braţul drept, era umplută mai bine decât se aşteptase Eve. Scotoci prin rucsac, scoase darul şi-l puse în poala lui Ezekiel.

— Un cadou pentru tine.

- Ce-i?

— Deschide-1, Traumatizatule.

Ezekiel se conformă, îndepărtând fâşia de prelată. învelit în ea, se afla un braţ cibernetic.

Probabil data dinainte de război. Releele cerebrale erau de tip vechi şi depăşite, necesitând conectare directă prin şira spinării cu sistemul nervos. Era urât, masiv, plin de pistoane şi bolţuri, mânjit cu vaselină. Insă funcţiona destul de bine. Eve reparase aproape toate defectele, între reprizele de lucru la Kaiser.

— Presupun că te va ajuta până-ţi creşte înapoi al tău.

Băiatul care nu era de fapt băiat o privi în ochi. Gropiţa i se adânci în obraji când îi zâmbi, făcând-o să simtă o furtună de fluturi mecanici în stomac.

— Mulţumesc.

— Scoate-ţi tricoul.

Ezekiel se uită în jur, la copii, apoi din nou la Eve.

— Hmmm...

— Ţine-ţi pantalonii pe tine, Traumatizatule. Trebuie să-ţi dai tricoul jos, ca să-ţi instalez braţul.

— Stai, stai, *aşteaptă!* interveni Lemon.

Cercetă încăperea, găsi un scaun pliant ca vai de el, cu căptuşeala ruptă, îl trase lângă Ezekiel, se lăsă pe spătar şi îşi coborî ochelarii pe nas.

— OK, simt gata.

Douăzeci de perechi de ochi nerăbdători erau acum aţintiţi asupra realistikului.

— P-poate facem asta într-un loc ferit? sugeră el.

Eve rânji. Arătă spre atelier.

— Vino la mine-n birou.

Traversară amândoi interiorul petrolierului până la

atelier, închizând uşa după ei. Lemon oftă dezamăgită şi-şi scoase ochelarii de pe nas. Se uită la puştimea adunată, care juca o partidă de cărţi la o măsuţă improvizată.

— Ai chef să joci? întrebă un băiat sfrijit.

— Pe dracu'.

— Ti-e frică? ♦

Lemon căscă.

— Nu cobor din pat pentru capace de sticlă, puturosule.

Copiii îi aruncară o privire Daniellei, să vadă dacă îi urmăreşte. După ce văzură că nu erau în pericol, fiecare scoase din buzunare câte o grămăjoară de credstickuri, arătându-i-le lui Lemon.

— Aşa. Vrei să joci? întrebă încă o dată slăbănogul.

Lemon îl privi în ochi. Pipăi stickurile furate din buzunarele ei.

— Bine, pişăcioşilor, murmură ea. Să dansăm.

— Cum te cheamă? întrebă puturosul când Lemon îşi trase un scaun.

Fata îşi trosni încheieturile degetelor. Ridicând cărţile, le desfăcu în evantai, le flutură, le amestecă ondulându-le, apoi le îmbină într-un teanc perfect şi le puse pe masă sub privirile mirate ale celor mici. îşi puse pe masă stickurile şi zâmbi.

— îmi puteţi zice Tăticu'.

1.22

SACRIFICIU

— O să doară? întrebă Ezekiel.

— La fel pe cât te-a durut smulgerea braţului? Probabil că nu.

Ezekiel se aşeză pe bancul de lucru şi privi pieziş membrul cibernetic voluminos.

— Nu trebuie să facem asta. Al meu se va regenera, în cele din urmă.

— Nu fi copil! Dă-ţi jos tricoul, Traumatizatule.

— Tot aşa-mi spui şi-acum?

- Hai.

Realistikul oftă, şi-şi suflecă peste cap tricoul cu singura sa mână. Nu se mai vedea nici urmă din rănile gloanţelor Predicatorului, pielea-i era fără cusur. Eve încercă să nu bage de seamă felul în care i se încordau muşchii de-a lungul braţului, unduindu-se pe spate. încercă să nu observe forma pieptului, ori dealurile şi văile perfecte de pe abdomenul său, linia în V, puternic conturată, care cobora în blugi.

încercă, dar eşuă.

— OK, zise ea. Stai nemişcat.

Ţinu proteza în dreptul ciotului braţului. O mare

parte din biceps se regenerase, împreună cu osul, şi Eve modifică proteza pentru a se potrivi, lucrând în tăcere, protejată de ochelarii de sudură. Când termină, ancoră braţul cibernetic de os cu o clemă de interconectare, strâmbându-se şi ea din empatie atunci când îl auzi sâsâind de durere.

— îmi pare rău. A durut?

— Nu mă gâdilă, se schimonosi el. Ai mai făcut asemenea chestii?

— Niciodată.

— Minunat.

— Vai, dar mulţumesc, cu respect, domnule.

Eve asigură proteza cu o curea din piele pe umăr şi o serie de chingi care se încrucişau peste fanta metalică pentru fise, fixată între pectoralii săi. Degetele ei îi mângâiară pielea şi nu se putu opri să nu remarce că se făcuse ca de găină. Strânse fiecare cataramă, iar feţele lor erau la câţiva centimetri distanţă una de cealaltă. Ochii lui erau pironiţi într-ai ei. Ana din ea respira tot mai greu, iar Eve făcea tot ce putea să-1 ignore.

— Te holbezi, îi spuse ea.

— Ar trebui să încetez?

Eve îşi alungă emoţiile şi apucă mănunchiul de relee cerebrale - ace chirurgicale din oţel, lungi, care se înfigeau direct în şira spinării - ce conectau braţul la reţeaua neurală. In circumstanţe normale, procedura asta s-ar fi efectuat sub anestezie, în condiţii sterile, însă îşi închipuise că realistikii nefiind umani, nu erau, probabil, susceptibili la infecţii. Adevărul era că nu ştia nici măcar dacă proteza avea să recunoască un sistem nervos artificial.

— Asta chiar o să doară, zise ea.

— Ai grijă cu...

Ezekiel se strâmbă când fata înfipse acele în pielea lui, conectând proteza la şira spinării. Nu sângeră prea mult; rănile se regenerau aproape imediat cum erau făcute.

Ea văzu muşchii încordându-se şi venele întinzându-se de-a lungul liniei maxilarului. Conecta alimentarea cu energie şi aşteptă ca vechea proteză să pornească, să-şi

stabilească legătura. In cele din urmă, luminiţele verzi se aprinseră pe afişajul cu leduri prăfuit.

— OK. Eve îşi scutură palmele şi se dădu în spate. încearcă-1.

Ezekiel se încruntă, privind braţul. Degetele corodate alunecară încet, închizându-se, formând un pumn zdravăn, îşi încordă bicepsul şi braţul se îndoi din cot cu un şuierat hidraulic. Răsucit din încheietură. Zâmbi forţat şi gropiţa i se adânci în obraz.

— Nu-i rău pentru prima încercare.

— E un model industrial depăşit, zise Eve. Poate exercita foarte multă presiune. încearcă să rupi ceva.

Ezekiel sări de pe bancul de lucru şi apucă un etrier din oţel dintr-un morman de resturi metalice. Cu un huruit de servomecanism şi de pistoane, turti piesa în pumn.

— Foarte drăguţ.

— Urmează testul de reglaj motric fin. încearcă să faci ceva cu grijă.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu.

Eve privi prin atelier.

— Foloseşte-ţi imaginaţia.

Ezekiel se apropie de fată. Era destul de aproape încât ea să simtă miros de transpiraţie. Oţel. Vaselină. Şi aple- cându-se cu o încetineală deliberată, îi luă mâna în cea nouă. Plimbă degetul mare peste încheieturile degetelor ei.

— Cum ţi se pare? o întrebă.

Eve privi direct în ochii lui. Pulsul i se acceleră. Gura i se uscă dintr-odată. Şi încercând să facă ordine în haosul din mintea ei, în valul de sentimente pe care i le trezea atingerea lui, înţelese că, spre deosebire de noaptea trecută, nu voia să cadă în braţele lui ca să uite de sine.

Voia să cadă în braţele lui şi să-şi *amintească.*

Oare Ana preluase controlul acum? Sau Eve?

„Ele sunt exact una şi aceeaşi persoană", îşi dădu ea seama.

„Ele simt tu."

— Cred că ai nevoie de mai mult exerciţiu, se auzi

spunând.

îşi ţinu răsuflarea când realistikul ridică mâna adevărată şi-i atinse faţa. îşi plimbă degetele cu blândeţe pe obrazul ei. Genele fetei tremurau şi simţea că fiecare terminaţie nervoasă îi lua foc.

— Asta-i trişate, şopti ea.

— Poate ar trebui să mă opresc cât încă pot?

— Nu, murmură Eve, cu buzele la câţiva milimetri de ale lui. Nu te opri.

— Eşti sigură?

îşi strecură un braţ în jurul gâtului lui şi-i trase gura spre a ei. îl sărută îndelung, încet şi molatic. Pleoapele i se închiseră, oftă, mâinile se mişcară de parcă nu i-ar fi aparţinut ei. Străbătură şanţurile netede şi văile umerilor şi pieptului lui Ezekiel, simţind tânjirea familiară, dorinţa, pauza de respiraţie şi imponderabilitatea. Ardoarea creştea înlăuntrul ei şi degetele îi zgâriară pielea când o ridică pe bancul de lucru. Se ţinu strâns de el, înconjurându-1 cu picioarele în jurul şoldurilor, trăgându-1 mai aproape. El era tot ce ştia în clipa aceea. Doar căldura lui. Gustul lui. Cum îl simţea sub atingerea ei. Atât de real. Atât de perfect şi de minunat de adevărat.

Buzele lui lăsară o urmă arzătoare de-a lungul obrazului ei, jos, pe gât, chinuindu-se să respire. Fata îşi trase tricoul peste cap, prăbuşindu-se din nou lipită de el. Cu o singură măturare a noii sale mâini, Ezekiel curăţă bancul de lucru, în timp ce mâinile ei, încâlcite în părul lui, îl trăgeau în jos. Fata se simţea de parcă era în flăcări şi cunoştea un singur fel de a stinge incendiul. Să se piardă în cele două lacuri de albastru precum cerul vechi.

Lemon avusese dreptate. Era vremea să înceteze să mai lase trecutul s-o definească. Venise timpul să accepte persoana care fusese şi să decidă cine devenise.

— Eve, murmură el şi răsuflarea lui fierbinte îi încălzi pielea. Eve.

— Nu, rosti ea.

Respiraţia ei în plămânii lui. Mâini şi trupuri unite când îşi închise pleoapele şi, în cele din urmă, lăsă

lucrurile să-şi urmeze cursul. înţelegând cine fusese ieri, hotărând cine dorea să fie mâine...

— Zi-mi Ana...

*

După aceea, se întinseră pe podea, privind globul sclipitor, cu tungsten, de deasupra lor. Braţul lui îi cuprindea umerii şi tâmpla ei se odihnea pe pieptul lui gol. Şi deşi nu era un băiat adevărat, îi putea simţi bătăile inimii. îi simţea gustul transpiraţiei. Fiecare bucăţică din el era reală, şi fiecare bucăţică din el îi aparţinea ei.

— Mi-a fost dor de tine, Ana, spuse Ezekiel.

— Cred că şi mie mi-a fost dor de tine. Se încruntă, clătinând din cap. Cred că o parte din mine a simţit întotdeauna că lipseşte ceva. Chiar şi când nu-mi aminteam de tine.

— Dar acum îţi aminteşti?

— Ultima zi îmi este încă neclară. Orele finale. îşi frecă ochiul şi oftă. O parte din mine îşi doreşte să-mi amintesc. Restul ar vrea ca asta să nu se întâmple niciodată.

— îţi aminteşti când am venit la tine, în camera ta? Noaptea noastră împreună?

— îmi amintesc.

Ea zâmbi.

— Acum eşti altfel.

Ana ridică privirea, cu o cută de suspiciune pe frunte.

Contaminată.

Deviată.

Abnormă.

— în ce fel?

— Eşti ceva mai mult.

El rânji.

— Eşti mult mai drăguţă.

Fata pufni şi-i dădu o palmă în joacă.

— Mincinosul meu frumos.

Ezekiel o împinse de pe pieptul lui şi o răsturnă pe

spate, privind-o de deasupra.

— Vorbesc serios, îi zise. Probabil că trecerea anilor te-a schimbat, dar numai în bine.

Ea îşi privi palma goală. Curbă degetele şi o închise încet.

— Chiar dacă acum sunt o ciudată?

Ezekiel se încruntă.

— Despre ce vorbeşti?

Ana oftă.

— Sunt o abnormă, Zeke. Nu-ţi dai seama ce-nseamnă asta? Ai uitat de Frăţie? Crezi că vânătorul ăla de recompense mă caută pentru felul cum mă-mbrac? Stai cu mine şi n-o să fii niciodată în siguranţă.

O încruntătură perfectă strică fruntea aceea perfectă.

— îţi aminteşti ce ţi-am spus în noaptea aceea, în camera ta? o întrebă el.

— Că imperfecţiunile mele mă fac desăvârşită.

— Pe noi, realistikii, ne puteţi tăia, ne puteţi răni, dar revenim la felul cum eram iniţial. însă voi, oamenii... lumea vă răneşte şi rămâneţi cu cicatrice. îşi atinse fanta pentru monede încastrată în piept. De-asta am păstrat-o. Să-mi aducă aminte. Cicatricele voastre arată cine sunteţi. Pielea voastră-i pagina, urmele lăsate de răni sunt cerneala care deapănă povestea vieţii voastre. Iar rănile tale te fac frumoasă, Ana. „Deviaţie" sau cum îi zici tu? Asta-i doar

o expresie a ta. îi spui ciudăţenie. Eu zic că e ceva incredibil. Nu poate fi altcumva. Şi-mi place. Şi-mi place şi de tine.

Fata deschise gura să vorbească, însă el o reduse la tăcere cu un sărut pe care-1 simţi până-n vârfurile degetelor. Iar când deschise ochii, o privea în felul în care ar fi vrut să fie privită o veşnicie.

— Dintre toate greşelile făcute de mine, cred că tu eşti favorita mea, şopti ea.

El îi netezi părul pe spate şi ochii i se înnegurară. îngrijorarea îi era vizibilă. Ana îşi aminti şabloanele lui. înclinarea capului şi încleştarea maxilarului.

— Nu putem rămâne aici, zise Ezekiel. Ştii asta, da? Nu-s sigur din ce motiv te urmăreşte Predicatorul, însă

nu simt prea mulţi cei care şi-ar permite un vânător atât de periculos.

— Ştiu.

Oftă când simţi cum se spulberă vraja momentului. Podeaua se simţea rece sub pielea ei goală. Mirosul de rugină, zăbovind prin aer.

— Şi, până la urmă, o să-şi repare blitzhundul. Copiii ăştia... îi punem în pericol dacă ne ia urma.

— O să te iau peste tot. Cât de departe vrei.

Fruntea Anei se încreţi de gânduri. Se întreba unde-ar fi mai bine să fugă. Dacă ar fi avut unde să fugă, de fapt. Silas încercase s-o ascundă de propriul ei trecut, şi iată cât de departe îl dusese asta. Şi chiar dacă bătrânul îi construise Evei o viaţă din minciuni, o parte din ea încă ştia că o făcuse cu cele mai bune intenţii. Acum, dintr-un motiv necunoscut, el se afla în ghearele lui Faith.

Chiar şi după toate faptele lui, avea ea de gând să-l lase să putrezească?

— Când Faith ne-a atacat, a spus că ne ia pe mine şi pe Silas să-l vedem pe Gabriel. S-a baricadat în Babei, împreună cu ceilalţi, nu?

— Probabil.

— De ce l-ar vrea pe Silas şi pe mine înapoi acolo?

— Nu ştiu. Dacă vrei să înţelegi ce se petrece în mintea lui Gabriel, ar fi bine să discuţi cu cineva care l-a văzut mai recent decât acum doi ani.

— Şi cine...

Vocea Anei se stinse când îşi dădu seama la cine se referise Ezekiel. Gura i se acri numai la gândul acela. Dar Zeke avea dreptate: dacă dorea să afle adevărul despre motivul pentru care realistikii o voiau înapoi în Babei, dacă dorea să cunoască situaţia dintre Gabriel, Silas şi ea, trebuia să discute cu cineva care stătuse lângă el în ziua în care lumea ei se prăbuşise.

Ziua în care familia ei pierise.

— Prea bine. Hai să mergem să vorbim cu Hope.

*

Vreo douăzeci de copii erau aşezaţi în jurul lui Hope, care le preda o lecţie despre ultimul mare război. Rachetele care incendiaseră cerul, care transformase Kalifomya într-o insulă fragmentată, numită Resturi, şi preschimbase în sticlă deşerturile din Zona şi din NeoMex. Ana rămase în spate, cu Ezekiel lângă ea, şi o privi pe realistikă vorbind, îşi reaminti iarăşi dimineaţa în care se întâlniseră prima oară. Amiaza în care se văzuseră ultima dată, cu doi ani în urmă. Sânge şi fum în văzduh.

— *Nimeni mai presus,* zisese Hope. *Nimeni mai prejos.*

Hope părea schimbată. La fel ca Ezekiel. Se mişca altfel. Poate mai puţin relaxată. Hope pe care o cunoscuse Ana se mişcase de parcă dansa. Aceasta păşea ca şi cum ar fi purtat pe umeri povara întregii lumi. Ochi bântuiţi. Un tremur al vocii care nu dispărea cu adevărat niciodată. Dar, cu toate schimbările, Ana nu uita ce făcuse Hope. Nu se putea

convinge să se încreadă în ea. A-i cere ajutorul îi inducea o stare de disconfort, o durere în maxilar.

Realistika îşi ridică privirea. Ana se uita la ea cu braţele încrucişate. Strigă spre bătrână, Daniella, şi o rugă să preia lecţia. Apropiindu-se de Ana, abia dacă era în stare să menţină contactul vizual. Cu palmele împreunate, ca o pocăită.

— Ai nevoie de ceva? întrebă realistika.

— Să vorbim, răspunse Ana cu glas rece. Despre Babei. Despre Gabriel.

Hope oftă şi încuviinţă domol.

— Urmaţi-mă.

Lemon o privi pe Ana de la o masă din colţ. Era înconjurată de copii neîngrijiţi, niciunul dintre ei mai mare de doisprezece ani, şi juca poker. înălţă întrebătoare sprâncenele; Ana încuviinţă pur şi simplu din cap, făcându-i semn să rămână pe loc. Nu ştia unde se afla Cricket. Probabil era îmbufnat pe undeva. Trebuia să-l găsească. Să îndrepte lucrurile...

Hope îi conduse pe Ana şi pe Ezekiel pe o scară

strâmtă, în spirală, printr-un păienjeniş de tuneluri şi afară, pe puntea prova a petrolierului. Soarele ardea pe cer, aproape orbitor, după ore întregi petrecute în obscuritate. Ana activă compensatorul de strălucire din sistemul optic, închise ochiul bun şi scrută oraşul Armada.

Linia orizontului arăta straniu: nave răsturnate şi turbine eoliene, pachebotul masiv, înfipt cu botul în beton. Cerul era plin de drone şi de pescăruşi care descriau cercuri, de huruitul traficului şi de duhoarea metanului. Spre sud, vedea o fermă-uzină imensă, siluete metalice mici lucrând printre plantaţiile cu legume modificate genetic. Automate fabricând hrana pe care n-o mâncau niciodată. Hrănind oamenii care nu le mulţumeau niciodată.

Intr-o bună zi, acele palme se vor închide, Ana. Şi vor deveni pumni.

Hope se aplecă peste balustradă şi privi peste mulţimea de oameni de jos. O pală de vânt ruginie îi biciui părul lung, roşu ca focul, suflându-i-1 peste faţă. Ana era uluită de cât de frumoasă şi de tristă arăta. Buze pline şi priviri hăituite.

— Ce vrei să ştii? o întrebă realistika.

Ana înghiţi greu, încercând să-şi înăbuşe îndoielile pe care le avea în privinţa ei.

— Ţi-1 aminteşti pe Silas Carpenter? întrebă în cele din urmă.

— Nimeni nu-1 poate uita pe cel care a ajutat la naşterea sa. Hope îi aruncă o privire Anei, apoi îşi îndreptă atenţia spre orizontul bizar. Zeke mi-a povestit ce-a făcut. Ţi-a rescris trecutul. S-a prefăcut că-i bunicul tău. Mă întreb cât a crezut că o să ţină.

— Faith a pus mâna pe el. A încercat să mă-nşface şi pe mine. Să mă ia cu ea.

— înapoi în Babei, încuviinţă roşcata.

— Dar de ce?

Realistika îşi uni vârfurile degetelor de la cele două mâini şi le apropie de buze. Ana era perfect conştientă de prezenţa lui Ezekiel lângă ea. De căldura lui. De bâzâitul discret al servomecanismelor şi pistoanelor din noul lui braţ. Hope se uită spre nord, spre Sticlă. Spre

Babei.

— Tatăl tău ne-a creat să iubim, Ana, spuse ea. Dar noi iubim aproape prea mult. In zilele în care abia fuseserăm creaţi, era chiar şi mai rău. Lumea era atât de nouă pentru noi... Fiecare sentiment era atât de zgomotos... Fiecare senzaţie atât de tangibilă... îi aruncă o privire lui Ezekiel şi zâmbi cu tristeţe. Nimeni nu poate iubi aşa cum o facem noi. Iar când doi dintre noi se îndrăgostesc unul de altul...

Ana ştia la ce se referea Hope. Ezekiel povestise cât de greu era pentru realistiki să proceseze emoţii fără a avea experienţă de viaţă. îi venea încă greu să-şi imagineze

intensitatea lor. Ferocitatea. Se uită la el, amintindu-şi cât de minunat se simţise să cadă din nou în braţele lui. Dar cum oare se simţise el s-o prindă? Şi cum oare se simţea să iubeşti cu atâta ardoare, numai ca dragostea să-ţi fie smulsă?

Hope clătină din cap şi oftă.

— Gabriel o adora pe Grace. A fost devastat când a pierdut-o în explozia navetei. Revăzând acum cele întâmplate, cred că asta l-a înnebunit. Şi tot ce-a făcut după revoltă a avut legătură cu ea. Tatăl tău ne-a dat multe daruri, Ana. Insă unul l-a ţinut mereu pentru el.

— Şi care a fost acela? întrebă fata.

— Darul vieţii, desigur. Nu s-ar fi putut ca Atotputernicul să-şi înveţe copiii să creeze, aşa cum făcuse el. Atunci, la ce foloseşte un Dumnezeu?

— Realistikii nu pot da viaţă?

— Nu. Şi asta-i tot ce-şi doreşte Gabe. S-o vadă recreată pe iubita sa Grace. Orice altceva nu are niciun sens pentru el. Asta a devenit o sursă de... fricţiuni între noi. Hope privi spre Ezekiel. Lucrurile au fost dificile după plecarea ta, frate. Familia care-am fost noi odată s-a destrămat. Faith şi Mercy au rămas cu Gabriel. Eu n-am mai putut suporta ceea ce făcusem şi-am lăsat totul în urmă. Dar Uriel şi ceilalţi au considerat dragostea lui Gabe pentru Grace drept o slăbiciune. El şi ceilalţi patru fraţi ai noştri rămaşi au devenit... ceva mai rău decât noi toţi ceilalţi împreună.

— De-asta l-a capturat Faith pe Silas? insistă Ana.

Să-l ducă înapoi la Babei, în speranţa că-i va învăţa cum să creeze mai mulţi realistiki?

— Posibil. Insă specializarea lui Silas a fost neurologia. De unul singur, mă îndoiesc că ar fi avut cunoştinţele necesare pentru a crea un altul ca noi. Tatăl tău a fost adevăratul geniu din Gnosis Laboratories. Ironia sorţii face ca, ucigân- du-1, Gabriel să-şi distrugă cea mai bună şansă de a o mai vedea pe Grace renăscută.

— Şi de ce-ar vrea Faith să pună mâna pe mine?

— Nicholas Monrova este mort, însă toate cunoştinţele lui se află în supercomputerul Myriad. Când tatăl tău a bănuit existenţa unei conspiraţii în interiorul companiei, l-a repro- gramat pe Myriad să accepte ordine numai de la el sau de la membri ai familiei sale. Astfel, un membru al familiei poate debloca LA-ul, comandându-i să dezvăluie secretele creării mai multor realistiki. Dacă Gabriel vrea cu adevărat renaşterea lui Grace...

— ... Are nevoie de mine, zise Ana.

— Da. Are nevoie de tine.

Ana cercetă cu privirea oraşul Armada. O ruină de care omenirea se ţinea cu vârfurile degetelor. Oare ce-ar deveni lumea dacă Gabriel ar afla cum să creeze mai mulţi realistiki? Ce i-ar face omenirii o rasă de făpturi ce se cred superioare creatorilor lor, în toate privinţele, când ar afla că pot făuri o armată a lor?

Se uită spre sud, la ferma-uzină. La siluetele metalice slugărind de zor.

„Şi am merita-o?"

Ar fi fost o nebună să rişte aşa ceva. Dacă secretul deblocării lui Myriad se afla în mintea ei, întoarcerea în Babei pentru salvarea lui Silas ar fi fost culmea imbecilităţii.

însă îşi amintea. Şi-l aminti îngrijind-o în lunile de după revoltă. Cum stătuseră ascunşi în Resturi şi cum Silas îşi cheltuise fiecare credit câştigat pentru a o îngriji şi pentru a o hrăni. îşi aminti cum el scrisese software-ul care o ajutase să-şi recapete mobilitatea. îi modificase sistemul optic pentru a-şi recăpăta vederea.

îi salvase viaţa în timpul revoltei. O scosese de acolo. O ţinuse ascunsă, în siguranţă. Şi cu toate că amintirile erau monocrome, amestecate şi neclare, îşi amintea destule. îşi amintea că-1 iubea.

Percepu ecoul vorbelor lui din biroul tatălui ei, cu ani de zile şi câteva vieţi în urmă:

— Sunt prietenul tău, Nic. Familia ta e şi familia mea. Să nu uiţi asta niciodată.»

El o păcălise.

Insă adevărul era că el o iubea.

Din ce alt motiv o protejase, o ţinuse ascunsă în toţi aceşti ani?

— Va trebui să mergem şi să-l scoatem de acolo, îşi dădu ea seama.

Ezekiel arcui o sprânceană.

— Pe Silas?

Ana încuviinţă din cap. Se uită către nord, peste pustietăţi.

Spre Babei.

Spre casă.

— Pe bunicul meu.

— Nu va fi uşor să intri în Babei, o avertiză Hope. Fără să-i punem la socoteală pe realistiki, nivelul de radiaţii este prea mare pentru ca oamenii să pătrundă în oraş. Insă nici Daedalus Technologies nu doreşte să-i fie furate secretele Gnosis. Are acolo o garnizoană întreagă. Fără infanterie, din cauza radiaţiilor. Numai maşinării. Demolatori. Titani. Clasa de asediu.

— Ei bine, eu am terminat vreo...

Ana auzi un chefnit subţire ridicându-se peste zgomotul oraşului. îşi întoarse privirea de la orizont şi se uită peste balustradă, spre puntea din faţă. Prin mulţimea fremătătoare, tarabe şi cocioabe, zări un căţel alb, cu blana pufoasă. Nu mai mare decât bocancul ei. Drăguţ foc. însă privea direct la ea. Amuşina aerul şi lătra.

Un bărbat în haină neagră stătea lângă el. O privea cu ochi şocant de albaştri. Şi o salută, ducând mâna dreaptă, roşie, la borul pălăriei lui prăfuite, de cowboy.

— Rahat..., murmură Ana.

1.23

SÂNGERARE

— Cricket!

Ana deschise tambuchiul cu o lovitură şi năvăli în ordi- nariat

— *Lemon!*

Roşcata îşi ridică privirile de la cărţile de joc, înconjurată de partenerii ei nespălaţi.

— Care-i treaba?

Ana ţâşni în atelier pentru a-şi lua geanta. Uneltele. Pe Excalibur. Grenada cu thermex.

— la-ţi lucrurile, tre' să plecăm!

— Poftim? Chiar acum? întrebă Lem. Am patru popi în mână.

— Pas, spuse băiatul slinos din faţa ei.

— Pas, făcu fata slăbănoagă de lângă ea.

— Pas, ziseră ceilalţi jucători de la masă.

— Fir-ar să fie! mormăi Lemon.

Două bubuituri asurzitoare se auziră în încăpere şi porţile duble ale ordinariatului se cutremurară, când ţâţânile le fură detonate. După aceea căzură în interiorul curţii cu alt bufnet

sonor. Conturată pe lumina solară, se desluşea o siluetă înaltă, într-o haină lungă şi neagră şi o pălărie de cowboy.

— Aha, spuse Lemon. înţeleg.

Kaiser, care aţipise la picioarele ei, se săltă cu ochii injectaţi şi un mârâit prelung ieşi din unitatea lui vocală. Ana fugi afară pe uşa atelierului, cu geanta într-o mână şi Cricket agăţat de umăr, care striga:

— Ce-ce-ce?

— Kaiser! Lemon! *Veniţi!* răcni Ana.

Lemon sări în picioare şi se repezi spre scară. Fetele şi blitzhundul urcară în fugă treptele, spre puntea superioară, strecurându-se pe lângă Hope şi Ezekiel. Cei doi realistiki intrară în ordinariat, unde copiii alergau în toate direcţiile, ţipând la vederea intrusului şi a pistoalelor lui. Căţeluşul lui intră şi el, cu buzele botului trase înapoi, dezgolind un mârâit mic şi ascuţit ca lama.

Predicatorul cercetă încăperea din priviri. Scoase un pistol şi trase de vreo şase ori în tavan, răcnind peste vacarmul ţâncilor panicaţi.

— Gata, terminaţi cu gălăgia!

În încăpere se lăsă tăcerea. Ochii Predicatorului erau aţintiţi asupra lui Ezekiel. Privi apoi realistika de lângă el, cântărind-o cu atenţie.

— Prin prezenta, îi anunţ pe toţi cei de faţă că se află în mijlocul unei operaţiuni Daedalus Technologies. Oricare dintre voi consideră tulburător conceptul de spectator nevinovat - arătă spre gaura fumegândă din spatele lui - poate s-o şteargă de-aici.

— Plecaţi, copii, zise Hope. Daniella, du-i într-un loc sigur.

Bătrâna încuviinţă şi-i conduse fără niciun cuvânt pe cei mici spre ieşire. Unii bociră după realistikă, strigându-i numele în timp ce erau târâţi afară.

— Nuuuuuuuu, nu vreau să plec!

— Vreau să rămân cu Hope!

— E-n ordine, dragii mei, spuse realistika zâmbind. Ne vedem mâine. Acum plecaţi cu Dani. Fiţi cuminţi. Şi să nu uitaţi să vă rugaţi.

Predicatorul rămase nemişcat în vreme ce orfanii şi puşti- mea erau mânaţi afară, smiorcăindu-se, cei mari cărându-i pe cei mici, Daniella zorindu-i şi împingându-i. îşi ridică pălăria spre bătrână, când aceasta trecu pe lângă el.

Hope vorbi încet în timp ce copiii se împrăştiau, nedezli- pindu-şi privirile de la vânătorul de recompense.

— Ezekiel, zise ea, ar trebui să pleci.

— Nu plec nicăieri.

— Locul tău este alături de Ana.

— Suntem doi. îl putem doborî.

— Ana nu ştie ce-ai făcut, nu-i aşa?

Ezekiel tresări, încleştându-şi maxilarul.

- Nu.

Hope se uită la el. Ochi blânzi. Voce dură.

— Ai pierdut-o o dată, frăţiorule. Majoritatea dintre noi nu au o a doua şansă de a se izbăvi faţă de cei cărora le-au făcut rău. Făcu semn din cap spre scări. Poţi să şterpeleşti un vehicul din Timonerie. Unul care să vă ducă în Babei. Du-te. Repede. N-o dezamăgi din nou.

încăperea era pustie acum. Orfanii lui Hope dispăruseră; oamenii se împrăştiaseră de pe punţile de afară la primul foc de armă. Rugina năvăli înăuntru, prin intrarea deschisă, cu o pală de vânt muşcător; haina Predicatorului se unduia pe lângă el ca fumul. Bărbatul îşi supse obrajii şi scuipă un jet prelung, maroniu şi lipicios de salivă pe podeaua ordinariatului. O privi pe Hope din cap până-n picioare.

— Să înţeleg că şi tu eşti un fulguşor de nea special?

— Pleacă, frate. Privirea îi era în continuare fixată asupra Predicatorului. Găseşte mântuirea.

— Hope, sper...

— DU-TE! răcni ea.

Ezekiel îi mai aruncă o ultimă privire ucigătoare vânătorului de recompense. Se uită în sus, spre scară, acolo unde Ana şi ceilalţi dispăruseră deja. Atinse obrazul lui Hope, uşor, ca frunzele în cădere. Ea închise o clipă pleoapele şi zâmbi. Apoi Ezekiel plecă, duduind pe scări în sus, sărind câte patru trepte odată ca să le ajungă din urmă pe fete.

Predicatorul pufni şi înclină capul până când îi pocni gâtul.

— Foarte nobil din partea ta. Dar nu au unde să fugă şi să nu-i găsesc.

— Nu pot să nu observ că nu eşti din cale-afară de grăbit să pleci în urmărirea lor.

— Nu. Predicatorul zâmbi. Când practici meseria asta de atâta vreme ca mine, când ajungi la fel de bun ca mine... păi, devine un picuţ plictisitor, drăguţă. Tre'

să găsesc nişte metode de a face din asta o provocare. Scuipă la picioarele lui Hope. Acu', pe bune, încep să mă distrez.

— Să te distrezi? Hope se încruntă. Aceasta-i o casă a Domnului. Eu sunt copila Sa şi...

— Copila Sa? Predicatorul clătină din cap şi bătu cu palma peste Cartea Sfântă din buzunarul de la piept. Drăguţă, am citit asta din scoarţă-n scoarţă de nu ştiu câte ori. Şi nu ţin minte să fi văzut nicio menţiune despre cei ca tine.

— L-a creat pe om după chipul său. Hope păşi în mijlocul podelei ordinariatului, cu braţele depărtate. Iar noi suntem făcuţi după chipul omului.

— Hm. Vânătorul de recompense aprobă din cap. Sângele tău este roşu, admit asta. Aş vrea să ştiu de ce-i capabil băiatul ăla al tău înainte de a mă lupta din nou cu el.

Ridică pistoalele şi zâmbi.

— Aşadar, îmi acorzi acest dans?

Hope se mişcă precum un fulger. Ca aripioarele unui colibri. Lovi cu un pătuţ metalic de parcă era din hârtie, şi-1 azvârli cu forţa unei bile pentru demolări. Predicatorul se

aruncă într-o parte, trăgând din zbor. împuşcăturile bubuiră şi cartuşele căzură ca ploaia. Vânătorul de recompense îşi goli încărcătoarele. Hope încasă un glonţ în picior, un altul în burtă, azvârlind un alt pătuţ şi trimiţându-1 pe Predicator în zbor, direct într-un perete.

Ambii căzură pe punte, se rostogoliră şi reveniră în picioare. Predicatorul scuipă tutun şi sânge, apoi îşi luă automatul de la spate, iar Hope se roti înapoia unei coloane de susţinere. Azvârli încă un pat, care se izbi de un perete, lângă capul bărbatului, şi îndoi oţelul ranforsat. Predicatorul slobozi o ploaie de gloanţe şi adăpostul lui Hope fu ciuruit de urme fumegânde, în timp ce gloanţele cu expansiune zburau. Căţeluşul pufos era tot acolo, la intrare, fremătând de nerăbdare. Chefni o dată ascuţit, peste bubuituri.

— Ai răbdare, Mary, mormăi bărbatul. Fii pe fază.

Hope înşfăcă un stingător de incendiu când

Predicatorul reîncărcă arma. Când îşi ridică automatul, Hope aruncă extinctorul spre capul său, ca pe o lance. Vânătorul de recompense se lăsă în jos, trase şi lovi tubul roşu ca sângele, care pocni ca un balon.

Pulberea albă umplu aerul şi căzu precum zăpada de mult uitată. Predicatorul clipi în pâcla aceea şi-şi trecu mânecile peste ochi. Hope se repezi prin ceaţă şi-l lovi în tâmplă. Bărbatul zbură ca o păpuşă din cârpe, scăpând arma din mână când atinse podeaua. Hope îi sări pe piept, imobili- zându-i braţele cu genunchii. Cruzimea cu care-i lovea faţa cu pumnii contrasta cu seninătatea chipului său.

TROSC!

— lartă-mă, Tată! se rugă ea.

BUF!

— Pentru că păcătuiesc...

TROSC!

Prinse ca într-o menghină capul vânătorului de recompense şi-şi înfipse degetele mari în ochii săi. Bărbatul icni,

se îndoi din mijloc şi-şi ridică picioarele. Pintenii săi trecură prin gâtul realistikei când îşi încrucişă gleznele pe gâtul ei. Şi mugind furios, îi pocni capul de podea, cu un bufnet de oase rupte.

Se rostogoliră îndepărtându-se unul de celălalt, Hope ţinându-se strâns de cap, Predicatorul pipăindu-şi ochii. Amândoi erau însângeraţi; bărbia vânătorului de recompense era acoperită cu o mâzgă lipicioasă şi roşiatică formată din sânge şi din tutun. Părul lui Hope se desfăcuse din coadă şi i se răsfirase pe faţă ca un nimb neregulat, în timp ce se ridica, frumoasă şi tulburătoare ca o flamă deschisă.

Predicatorul sări în picioare, apropiindu-se pentru o luptă corp la corp. Hope lovi ca o nicovală, dar vânătorul de recompense bloca atacul cu braţul său cibernetic. Cei doi se ciocniră într-un dans sălbatic de forţă brută şi viteză uluitoare. Fiecare era o reflexie înceţoşată a celuilalt. Amândoi mai presus de omenesc.

Cu un singur croşeu, bărbatul îi rupse lui Hope

şapte coaste. Realistika execută o piruetă, îi devie lovitura şi-i blocă braţul. Lovi cu palma deschisă în burta lui, îndoindu-1 de la jumătate. îl izbi după aceea cu pumnul în ceafă şi, în final, lovi cu genunchiul şi-l trimise în zbor trei metri până într-un perete.

Vânătorul de recompense căzu pe podea şi sângele se împrăştie din buzele lui sparte. Zgârie puntea cu degetele răşchirate, încercând să se ridice în picioare.

— Ei bine, drăguţă... Tuşi şi scuipă fluid roşu. Recunosc, *sunt* impresionat...

Hope nu spuse nimic, ci înaintă cu mâinile îndepărtate.

— Mary, mormăi bărbatul. Executare.

O fracţiune de secundă. Cea mai scurtă ţandără de timp. Hope se întoarse şi părul ei înflăcărat luci în lumina soarelui. Pe punte, chiar în spatele ei, dând din coadă, era căţeluşul

alb, pufos. Un zumzet slab i se auzea din piept. Ochii îi străluceau roşii ca sângele.

Lătra.

Explozia devastă ordinariatul, arzând tot ceea ce atingea. O căldură pârjolitoare. Zgomot asurzitor. Fumul negru se înălţă prin spaţiile goale, explozia reverberând multă vreme după ce se terminase.

Predicatorul se săltă în picioare. Scuipă pe punte gogoloiul de tutun, roşu şi maro, lipicios. îşi puse pălăria pe cap şi pintenii însângeraţi zomăiră când şchiopătă printre saltelele ce ardeau. Podeaua de metal era pârlită acolo unde detonase blitzhundul său. Nu mai rămăseseră decât smocuri de blană fumegândă. Predicatorul şontâcăi spre silueta boţită de perete. Cu părul pârlit şi fumegând. O ruină însângerată, înnegrită.

— Hm, făcu el.

Hope făcu o grimasă, încercând să se ridice. Corpul îi era străpuns de schije. Picioarele-i fuseseră smulse de explozie. Totuşi, nu se dădea bătută.

Predicatorul îi puse o cizmă pe piept.

— Scapi de gloanţe destul de uşor. Se uită la resturile carbonizate ale şoldurilor ei. Dar focul? Ei

bine, se pare că ăsta te-a terminat. Unii ar zice că-i o ironie, drăguţo, ţinând cont de flăcările care te aşteaptă la sfârşitul vieţii. Ceea ce se întâmplă acum, apropo.

Scoase din cizmă un cuţit lung.

— Să vedem cât de mult poţi sângera înainte ca totul să se termine.

*

Lemon sprinta pe puntea lui *Gibson,* ţinându-se strâns de mână cu Eve. Cricket se afla pe spatele Evei, băgat în geanta cu scule şi cu piese de schimb. Kaiser gonea înainte, lătrând

cu disperare, făcând loc prin mulţime. Lem auzi zgomotele unui schimb de focuri îndepărtat, iar oamenii din jur se retraseră în barăcile şi în corturile lor. Un fluierat slab. Strigăte după Corsari.

— Unde mergem? icni Lemon.

— Nu te-opri! răspunse Eve.

Goniră pe o pasarelă care se legăna spre un petrolier uriaş şi Lemon făcu din nou greşeala să se uite în jos. Strada de dedesubt era o piaţă prăfuită în aer liber, unde se vindea orice, de la jucării recuperate, la apă neiradiată şi hălci de came neidentificată. Eve o trase pe Lemon prin înghesuială, luându-se după lătrăturile lui Kaiser. Aglomeraţia, căldura şi, mai presus de toate, *găligia* erau aproape copleşitoare. Iar pe lângă asta, lui Lemon i se păru că aude pe cineva strigând:

— Ana!

Cricket îşi scoase capul tremurător din săculeţul Evei. — Ai auzit?

Lem se întoarse să se uite în urma lor, dar era prea scundă să poată privi peste mulţime. Se desprinse din strânsoarea Evei şi se căţără pe o scară ruginită. Se uită înapoi pe unde alergaseră şi-l zări pe Ezekiel croindu-şi drum cu forţa prin mulţimea de automate, logika şi oameni. Niciun semn că vânătorul de recompense îi urmărea.

— Gropiţă! strigă ea fluturând din mână. Eşti OK?

Ezekiel izbuti, în cele din urmă, să ajungă la petrolier când Lem sări pe punte. Fără a se mai obosi să explice, realistikul o apucă de mână cu proteza, iar pe Evie cu mâna bună şi continuă să alerge. Ajunse la o răscruce dintre teuga petrolierului şi un păienjeniş de containere, şi consultă indicatorul strâmb.

ALAMA —> III T IX —> II
SAMSARA V <- IIX i III
ŢĂRMUL ROŞU <— IV III
SANTINĂ i III I >11

— Unde-i Predicatorul? întrebă Evie.

— Cu Hope. Trebuie să plecăm. Acum.

— Ai lăsat-o cu el?

— Hope se descurcă şi singură. Mi-a spus să plec.

Ochii realistikului erau neliniştiţi. Cerceta indicatoarele, privind din când în când peste umăr, prin mulţimea fremătătoare.

— Zeke, eu...

— Ana, n-am de gând să te pierd încă o dată! Ajută-mă să găsesc un drum prin labirintul ăsta.

— Unde mergem, Gropiţă? întrebă Lemon.

— La Timonerie. Hope zicea că acolo putem găsi transport.

— Nu putem lua un taxi-ricşă? întrebă Eve.

— Hm... Lemon îşi băgă mâinile în buzunare. Nu mai avem niciun şfanţ.

— Aseară aveai credstickuri! ţipă Cricket.

— Le induceam un fals sentiment de siguranţă. Aveam patru popi, ţi-am zis.

— Ai pierdut toţi banii noştri, jucând cu copiii aceia?

— Banii „noştri"? Nu-mi amintesc să te fi văzut tăind buzunare, fug micuţ.

— Jur că data viitoare când cineva mai face aluzie la înălţimea mea, o să...

— Potoliţi-vă! interveni Ezekiel. Haideţi să vedem cum ajungem acolo pe jos.

Lemon scrută indicatoarele, înclinând capul cu speranţa că aşa ar fi avut mai multă noimă.

- Hm...

— Sunt cifre romane, spuse Evie arătând cu degetul. Uitaţi. Număraţi cinci nave spre sud-est, nouă nave spre est, un nivel în jos. Acolo-i Timoneria.

— Cine *naiba* mai *ştie* cifrele romane, rebelo? La ce mai foloseşte cunoaşterea asta în obişnuitul peisaj postapocaliptic?

— Aparent, la destul de multe, zise Cricket.

Evie le făcu cu ochiul.

— Celor nebuni după vechile mituri, ca mine.

— Să mergem, făcu Ezekiel.

Cei patru dispărură în mulţime, urmaţi îndeaproape de Kaiser.

*

Cu două nave mai sus, Predicatorul păşi pe puntea lui *Gibson.* Curăţa, cu o cârpă murdară de sânge, un cuţit lung.

— Destul de mult, se pare, spuse el meditativ.

Privi peste Armada, lustruindu-şi lama dus pe gânduri.

— Aruncă jungherul! bubui o voce. Aruncă-l şi-ntinde-te pe podea, pe toţi dumnezeii!

Predicatorul oftă. Se uită pieziş la plutonul de Corsari ciomăgari care se adunau în jurul lui. Se părea că vecinii nu apreciaseră scandalul.

— Mda, mârâi el.

Corsarii erau îmbrăcaţi cu veste antiglonţ din bucăţi, croite din capace de roţi şi kevlar, fâşii din anvelope şi tablă. însă armele pe care le aveau erau adevărate: automate cu destulă putere de foc încât să-l încetinească o vreme. Doi aveau chiar aruncătoare de flăcări. Cu totul erau vreo doisprezece. Alţii se aflau pe drum, dacă implanturile lui auriculare erau bune de ceva (şi erau). In pofida blasfemiei, Predicatorul nu avea chef de o încăierare.

— In mod clar, nu aveţi habar cine sunt, spuse el.

— O să te scurtăm cu un cap, dacă nu te arunci pe punte acum!

Predicatorul se încruntă, măsurându-1 pe şeful Corsarilor. Purta o platoşă veche de fotbal, întărită cu o placă de oţel. Eşarfa cu hârca şi cu oasele încrucişate îi acoperea faţa,

însă vânătorul de recompense îşi putea da seama că abia-i răsăriseră tuleiele.

„Copiii din ziua de azi..."

— Uite ce-i, fiule, rosti el. O să bag mâna în haină. Cuminte şi încet. Şi o să scot mandatul pe care-1 am pentru don'şoara pe care o caut, care, ţin să menţionez, se tot îndepărtează de locul în care mă aflu.

îşi linse buzele despicate şi scuipă sânge.

— O să vezi pe mandatul ăla un sigiliu Daedalus Technologies. O să-ţi dai seama că mă aflu în haznaua asta de oraş cu treburi pentru corporaţie. *Corporaţia.* Cea care furnizează energia pentru reţeaua Armadei. Vei ajunge la concluzia că fata pe care o urmăresc este căutată de aceeaşi corporaţie şi că risipeşti din timpul preţios al corporaţiei sus-numite. Şi-o să mormăi o scuză impresionantă şi-o să-i ordoni băiatului tău să-mi predea aruncătorul de flăcări şi, în cele din urmă, o să vă căraţi naibii din calea mea. Ne-am înţeles?

Băiatul bătu darabana cu degetele pe automatul lui. Cu totul emasculat.

— Mişcă-te încet, zise el. *Foarte* încet.

Predicatorul băgă mâna în haina sa neagră.

Ridică mandatul Daedalus cu mâna dreaptă roşie.

— Acum dă-mi blestematul ăla de aruncător de flăcări.

1.24

STICLA

Maică-sa îl botezase Quincey, dar toţi îi spuneau Velociraptor.

Era un vrăjitor. Nu purta mantie, nici nu avea barbă sau o coadă de mătură, însă conjura forţele magice, asta era sigur. Intr-o lume în care nimic nu mai funcţiona, cei puternici aveau nevoie de un mecanic la fel de mult pe cât aveau nevoie de armate şi arme. Şi astfel, deşi Velociraptorul nu era unul dintre cei mai luminaţi oameni din Armada, era totuşi unul dintre cei mai importanţi. El menţinea în funcţiune reţeaua electrică. El menţinea în funcţiune metroul. Dar, cel mai important, el menţinea roţile Amiralei în mişcare.

In acel moment, lucra la mândria şi bucuria ei: *Trăsneto- zaurul.* Vehiculul era o monstruozitate, un Mustang coupe vechi, fixat pe un şasiu de camion-monstru cu suspensiile din spate ridicate la trei metri deasupra solului. Amirala avea o pasiune pentru nave, aşa că Velociraptorul adaptase botul Mustangului, transformând-o într-o muchie ascuţită, ca prova unei vedete rapide de pe timpuri. Era acoperită de rugină şi priza de aer se înălţa peste capotă ca un munte

micuţ din crom. Pământul se cutremura când

Trăsnetozaurul se punea în mişcare.

Velociraptorul trase şurubelniţa dintre dinţi şi strigă peste dubul profund care se revărsa din picupul străvechi.

— Slimm, ai de gând să-mi dai filtrele pe care ni le-a adus Pândo? Vreau să văd dacă se potrivesc.

Velociraptorul auzi o serie de bufnituri înfundate. Apoi un zbâmâit înfundat.

Putea jura că simţea miros de păr ars.

— Slimm?

Mecanicul-şef al Armadei ieşi alunecând de sub *Trăsne- tozaur,* înjurând în barbă.

— Puturos nenorocit, dacă iar ai fumat ceva, o să...

Vocea îi pieri când dădu cu ochii de catarama din faţa lui. Era din oţel, uşor mânjită, aflată pe o pereche de panta- loni-cargo murdari, care, la rândul lor, îmbrăcau o fată slăbă- noagă, cu o creastă blondă impresionantă. Avea un implant optic de cea mai bună calitate şi un memcircuit pe o latură a capului. Pe frunte purta ochelari de sudură. Iar în mână ţinea o bâtă de baseball, căreia îi fusese adaptat un soi de generator de şocuri electrice.

— Bună, zise ea.

Mecanicul clipi.

— Te-ai rătăcit, scumpete?

— Pe-aici n-aveţi cumva costume antiradiaţii?

— Poate că am... dar la ce-ţi trebuie?

— Plecăm la un picnic, zâmbi ea.

Velociraptorul se încruntă. Nu era normal ca bucăţica asta să fie aici. Timoneria era păzită de cel puţin şase Corsari pe schimb, alteori chiar de mai mulţi, însă niciunul dintre ei nu-1 avertizase. Şi privind în jur, nu văzu nicio urmă de Slimm, Jobs, Rolly *sau* Snuffs, aşa că nu era nicio şansă ca fata să se afle aici cu acceptul lor.

— Roţi cât casa, arătă fata din cap spre monstrul din spatele lui.

— Da, *Trăsnetozaurul* e o frumuseţe.

— Pot să-mprumut cheile?

— Pentru ce?

— Păi, ar fi mai uşor de furat cu cheile.

încruntarea Velociraptorului se adâncea. Văzu un frumuşel cu un braţ protetic vechi, un MfH-VI, ieşind din spatele butoaielor cu combustibil, frecându-şi încheieturile degetelor. Avea un automat care semăna al naibii de mult cu cel al lui Rolly. Puşca cu ţeava retezată îndesată în blugii săi îi aparţinea în mod clar lui Slimm; Velociraptorul vedea iniţialele lui pe patul armei.

Frumuşelul era urmat de o fetişcană pirpirie şi pistruiată, cu bob roşcat şi tăiat zimţat, împreună cu ceva ce putea fi un blitzhund Cerberus din seria 12 care fusese redus la carcasa de luptă. Câinele mârâi direct spre el, gros şi electric.

Velociraptorul o cântări din priviri pe blondă. îşi dădu seama, în cele din urmă, că era hotărâtă - că intenţiona într-adevăr să fure *Trăsnetozaurul.*

— Drăguţă, ştii cui îi aparţine maşina asta?

- Da.

Ea întinse mâna, nerăbdătoare.

— Mie.

*

Se dovedi că Zeke ştia să conducă.

Când ieşiră zgomotos din Timonerie, Ana se întreba realmente dacă vor scăpa cu viaţă. îi ciomăgiseră pe Corsarii din garaj fără prea multă zarvă, însă dacă era s-o spună pe-a dreaptă, nu mulţi oameni din Armada erau atât de proşti încât să fure vehiculul şefei interlopilor, şi paznicii nu se aşteptaseră la vreo problemă majoră cu M mare. Dar până

încărcaseră *Trăsnetozaurul* cu rezervoare suplimentare de combustibil şi orice alte lucruri mai putuseră sfeterisi, alarma se dăduse deja.

Când spulberară uşa Timoneriei, cel puţin şase Corsari deschiseră focul de pe navele din apropiere. Numai priceperea lui Ezekiel la volan făcuse ca excursia lor spre Babei să nu fie cea mai scurtă din

istorie.

Gloanţele *zbârrrrrnâiră* ricoşând din plăci, sparseră un retrovizor lateral, *poc-pocnind* pe jantele roţilor, când trăgătorii încercară să spargă anvelopele. *Trăsnetozaurul* mugi coborând o rampă de încărcare şi scrâşni din cauciucuri la o curbă strânsă. Trecură printre tarabe cu piese de schimb, Lemon scoţând capul pe geam şi strigând „Scuuuzzeeeeeee!" spre vânzătorii care fugeau care-ncotro. Gloanţele căzeau ca ploaia şi, cu o pocnitură asurzitoare, loviră baza unei alte rampe şi ajunseră la nivelul solului.

Motorul *Trăsnetozaurului* protestă cu un muget, când ţâşniră afară, printr-o poartă grea, de fier, şi intrară pe betonul fisurat al vechiului oraş. Oamenii de pe stradă se împrăştiată, strigând sudălmi, praful se stârni în urma vehiculului, iar tirul păru să se fi oprit. Ezekiel călcă acceleraţia, camionul mugi şi Ana fu lipită din nou de spătarul scaunului. Kaiser scoase capul prin geamul deschis şi limba lui cu disipator termic atârnă când se avântară printre ruinele oraşului de dedesubtul Armadei, trecând de chilele ruginite şi de indicatoarele metroului, şi ajunseră în cele din urmă la drum deschis.

— Mai încet! ţipă Cricket.

— Mai repede! răcni Lemon.

Pietrişul şi praful zburau prin geamul deschis, iar Ana îşi coborî ochelarii. Motorul era numai tunete şi cutremure, scuturându-i tot trupul, oraşul şi urmăritorii lor lăsaţi în praful stârnit de *Trăsnetozaur.* Privi prin oglinda retrovizoare şi văzu orizontul bizar al Armadei dispărând în pâcla

soarelui ce apunea. Niciun semn că erau urmăriţi. Pustiu cât vedeai cu ochii. Ţipă de bucurie, bătând în acoperiş cu palma şi rânji.

Ezekiel coti pe o autostradă distrusă, care ducea spre nord, spre pustietăţile Sticlei. Drumul era plin de gropi, însă cauciucurile *Trăsnetozaurului* erau aproape la fel de mari ca Ana şi făceau faţă aproape tuturor fisurilor, abia zguduin- du-se. Ea se întoarse, ca să verifice locurile din spate, tot surâzând larg.

— N-a păţit nimeni nimic?

— Aproape nimic, se încruntă Cricket. Mai încet,

smin- titule, am scăpat!

Lemon ridică degetul mare şi Ezekiel mai slăbi acceleraţia. Kaiser încă ţinea capul afară pe geam şi bătea ritmic cu coada pe scaun. în vreme ce kilometrii erau înghiţiţi sub roţi, Ana începu să facă inventarul echipamentelor.

Puseseră mâna pe două carabine de asalt şi o puşcă cu două ţevi, tăiată, de la Corsarii pe care-i atacaseră, împreună cu grenada improvizată din thermexul lui Kaiser. Ana ceru puşca de vânătoare pe care o legă de picior. Nu era o trăgătoare prea grozavă, iar teama persistentă de arme n-ar fi ajutat-o prea mult în cazul unei crize, aşa că orice armă lipsită de precizie era un bonus. Nu ştia însă cât de bine va funcţiona împotriva Predicatorului ceea ce aveau ei. Dar tot era mai bine decât fără nimic.

Şterpeliseră alte două butoaie cu combustibil pentru motoare, plus nişte apă aproape curată. Mâncarea ar fi putut să fie o problemă, dar putea să mai aştepte. Partea cea mai bună era că reuşiseră să pună mâna pe două costume antiradiaţii din dulapurile cu rezerve ale Timoneriei, ceea ce dovedea că echipele din Armada întreprindeau expediţii regulate de recuperare în Sticlă şi aveau costumele ca să se protejeze. Pustietatea era încă radioactivă, din cauza exploziilor ce-i provocaseră topirea, iar oricine intra

aici fără o protecţie adecvată, îşi cumpăra un bilet numai dus spre Oraşul Cancerului.

Ana ieşi prin trapa acoperişului şi părul îi şfichiui în jurul ochelarilor. Scrută butoaiele cu combustibil din portbagajul deschis şi văzu o gaură de glonţ în cel din stânga.

— Un rezervor a fost lovit în cursul evadării, anunţă ea, lăsându-se înapoi şi trăgând trapa. Am pierdut cam un sfert din combustibil.

— E îngrozitor, zise Cricket. Ar fi trebuit să gândim planul ca lumea în prealabil.

— Protestele dumneavoastră au fost notate, domnule Cricket.

— Evie, eu...

— Ţi-am mai spus, Crick, numele meu este Ana.

— Fie, Ana. Cricket dădu din mâini de parcă ar fi izgonit muşte, încă vizibil supărat din cauza certei lor din atelier. Este o nebunie. Dacă Hope ţi-a zis adevărul, Babei a fost păzit de garnizoana Daedalus Technologies timp de aproape doi ani. Chiar dacă ajungem acolo fără ca să se strice cazanul ăsta...

— Cazan? Ana mângâie scaunul. Şşş... Răneşti sentimentele copilaşului meu.

— Cum o să treci de armata de roboţi răi, clasa de asediu, pilotaţi de cei mai buni oameni din Daedalus? întrebă Cricket. Deja am efectuat proceduri chirurgicale neautorizate asupra unui kraken BioMaas. Chiar vrem să avem de-a face şi cu partea nasoală a lui Daedalus?

— Mandatul pentru Ana a fost emis de Daedalus, spuse Ezekiel. Aşa a zis Predicatorul când a ajuns la ordinariat. Ea este deja pe lista lor neagră.

— Ştiam că numai cineva cu buzunarele adânci e pe urmele tale, rebelo, murmură Lemon. Dar nu chiar *atât* de adânci. Ce naiba ai făcut de ţi-ai adus pe cap Daedalus Technologies?

— Păi, ia gândeşte-te, zise Ezekiel. Ana a doborât un Goliat doar ţipând la el. Poate prăji un blitzhund cu un singur cuvânt. Tot echipamentul Daedalus Technologies funcţionează cu electricitate. Maşinăriile lor. Vehiculele lor. Iar BioMaas şi Daedalus s-au tot pândit de la prăbuşirea Gnosis încoace. Mai devreme sau mai târziu, una dintre ele va încerca să ajungă pe tron. Acum, ce crezi că ar face o armată BioMaas cu o armă capabilă să prăjească orice tehnologie Daedalus doar printr-un semn din mână?

Ana se uită la palma ei deschisă.

— Ar putea câştiga războiul, murmură ea.

— Dar ea nu ştie nici măcar cum s-o controleze, obiectă Lemon.

— Aparent, lui Daedalus nu-i pasă. Ezekiel strânse din umeri. Vor ca Ana să fie prinsă înainte ca BioMaas să găsească o cale de a o folosi în avantajul lor.

— Asta e, spuse Ana.

— Ce? întrebă Cricket.

— Modalitatea de a intra. Ana îşi încleştă degetele şi ridică pumnul. Dacă pot să răpun echipamentul Daedalus doar gândindu-mă la asta, atunci ne-ndreptăm spre garnizoana lor de machini din exteriorul Babelului şi cu ajutorul meu o să trecem prin ea.

— Evie...

— Ti-am zis că mă cheamă Ana, Cricket.

— Cu orice nume ai semna planul ăsta, e o tâmpenie.

Ana ignoră îngrijorările roboţelului şi se cuibări în scaunul ei. Huruitul motorului era aproape hipnotic, lumea din afara geamului zburând prea repede să poată fi cercetată. Melodiile care se revărsau din sistemul audio erau marfă, iar tovarăşii de drum de-ncredere. Privi spre Ezekiel, aflat la volan, a cărui piele măslinie devenea aurie în lumina soarelui la asfinţit. Ochii prea albaştri, fixaţi pe drumul din faţa

lor. Să fi trecut doar două zile de când îl găsise în Cimitir? I se părea că de atunci trăise alte două vieţi...

Goniră mai departe prin pustietăţile de lângă Armada, iar casele construite prin suburbiile devastate cedară treptat teren şoselelor deschise, tărâmurilor stâncoase şi periculoase şi deşerturilor nesfârşite. Ţara era aproape frumoasă în pustietatea ei, cu doar câteva semne mici de civilizaţie vibrând în mijlocul sihăstriei. Minutele se transformară în ore, metrii în kilometri. Nimic decât dubul şi propriile ei gânduri ca tovarăşi de drum. Cu fiecare clipă ei se apropiau tot mai mult de Babei. Cu fiecare clipă ea se apropia tot mai mult de cei care-i uciseseră familia, îi distruseseră întreaga lume. Faith. Gabriel. Fraţii lor.

Ce-o să le spună?

De unde să înceapă?

Lemon era pe locul din spate şi răpăia cu degetele pe pielea artificială crăpată. Tropăia din picioare complet pe lângă ritmul muzicii. Pentru Ana era evident că o rodea ceva. Nu-i dădea pace de mai multe zile, adunându-i-se în minte ca un ambuteiaj din S20.

— Eşti OK, Lem? o întrebă.

— Ameţită. La max.

— Mi se pare că eşti cam nervoasă.

Lemon îşi morfoli buza inferioară. Bătu din picior. Numai adrenalină şi nervi.

— Uite, ştiu că Crick e programat să-şi facă griji, rebelo, zise ea în cele din urmă, dar poate că el ştie ceva.

— Un om care spune ceva logic? mormăi Cricket. Să mă pişte cineva. Am impresia că visez.

Lemon puse o palmă peste unitatea vocală a roboţelului, să-i înăbuşe vocea.

— Ai doborât un Goliat şi doi Spartani, e clar, îi spuse Anei. Dar cum o să lupţi cu o întreagă garnizoană? O să ne zboare de pe drum înainte s-ajungem în apropierea Babelului.

— Ezekiel conduce o maşină supărată rău. Iar eu sunt tot mai bună la asta, Lem. Nu mi-a luat nici măcar jumătate din timp să-l prăjesc pe blitzhund cât mi-a luat când am făcut-o cu Spartanii ăia. Sau doar îmi imaginez eu.

— Poate c-ai avut noroc? Poate că-i mai uşor să friţezi lucruri mai mici?

— O să aflăm după ce încerc. Ai tu un plan mai bun?

— Asta-i o tâmpenie, rebelo. Sunt bucuroasă că-1 vrei înapoi pe domnul C, dar...

— Căcat! zise Ana.

— Hm, clipi Lemon. Asta-i puţin cam nepoliticos, dar e OK...

— Nu. Ana arătă dincolo de capul lui Lemon, dincolo de oglinda retrovizoare. *Căcat!*

Ziua se scursese sub roţile lor, iar soarele aproape că apu- sese în vest. Cerul sângera, trecând de la cenuşiu tem, la roşu năprasnic şi marginea lumii era consumată de flăcări. Mai spre sud, Ana vedea conturul minuscul al Armadei proiectat pe strălucirea apusului. Dar prin praful din siajul lor putea zări un norişor: un punctuleţ întunecat, apropiindu-se pe urmele lor. Comută teleobiectivul, focalizând până văzu o singură siluetă, aplecată peste ghidonul unei motociclete joase. Haina neagră flutura în urma lui în vântul murdar. Ochii albaştri erau aţintiţi direct asupra ei.

Lemon luă de sub scaun un binoclu şi se zgâi prin lentilele murdare. Cricket urcă lângă ea, amândoi rostind la unison:

— *Căcaaaaat!*

— Predicatorul, icni Ana.

Ezekiel aruncă o ocheadă în retrovizor, mijind ochii din cauza apusului.

— Eşti sigură?

— El este. Fără doar şi poate.

Ezekiel se făcu pământiu şi mâinile lui strânseră volanul atât de tare, încât încheieturile degetelor se albiră. Metalul gemu sub apăsare. Ochii realistikului străluceau.

— Hope..., şopti el.

Ana nu ştia cum să reacţioneze. Hope îl trădase pe tatăl ei. Ajutase la uciderea familiei ei. Iertarea nu avea niciodată să fie o opţiune. Insă realistika încercase să se îndrepte. Să plătească prin suferinţă. Le oferise adăpost. îi ajutase când întreaga lume părea să le stea împotrivă.

Meritase să moară?

Ucisă de un psihopat într-o luptă care nici măcar nu era a ei?

Nu avea timp să chibzuiască asupra întrebării. înţelese că lucruri şi mai rele goneau pe urmele Predicatorului. Nu doar o motocicletă, ci *zeci.* Flancate de camioane mai grele, maşini de raliu tunate, maşini de teren supraturate. Steaguri cu hârca şi oasele fluturau de antenele lor sau erau pictate pe capote. O gaşcă de Corsari din Armada după aspect, porniţi rău de tot să recupereze maşina furată a şefei lor.

Nu se gândise că va lua asta la modul personal...

Ezekiel arătă prin parbriz.

— Ana...

Se uită în direcţia indicată de Zeke. Apusul în vest era spectaculos, dar priveliştea aproape că-i tăie respiraţia. Prin teleobiectiv, Ana putea vedea nori negri la orizontul nordic, un zid întunecat ce se întindea de la pământ, până sus în ceruri. Fulgerele brăzdau cerul, colorate în portocaliu ciudat, luminos. Zidul se afla încă departe, dar părea să le taie calea. Stomacul i se

încleştă de frică.

— Te sperie tunetele, Ciungule? mormăi Cricket.

— Ăştia nu sunt nori de ploaie, spuse Ezekiel.

— E o furtună de sticlă, şopti Ana.

Lemon clipi nedumerită.

— Acum le fac şi-n sticlă?

— Mi le amintesc de pe vremea când eram mică, îi explică Ana. Câteodată suflă până la Babei. Sticla este practic o porţiune mare din deşert, care a fost topită de bombe în timpul

războiului. Când vântul bate destul de puternic, particule de sticlă sunt măturate împreună cu nisipul şi cu praful. Furtunile de sticlă pot fi lungi de sute de kilometri. Pot dura zile întregi. Uneori, săptămâni.

— Nu pare deloc amuzant, comentă Lemon.

— Decât numai dacă ţi se pare amuzant să fii făcut ferfeniţă de cioburi de siliciu radioactiv.

— Să revenim la ordinea de zi, zise Cricket bătând darabana cu încheieturile degetelor în scaunul său. Nu pot să nu observ că ne îndreptăm *direct* spre această chestie deloc amuzantă pe cât de repede putem. N-ar trebui s-o ştergem naibii din calea ei?

Ana îi aruncă lui Ezekiel o privire.

— Colegul meu cel învăţat pune o întrebare justificată, Zeke.

— Intre noi şi Babei sunt peste o mie de kilometri, chiar dacă scurtăm direct pe Sticlă, răspunse el. Aproape dublu, dacă ocolim furtuna. Dacă am pierdut un sfert din combustibil din cauza glonţului rătăcit care ne-a lovit rezervorul, nu cred că mai avem destul să ne permitem un ocol atât de mare. Măgăoaia asta merge repede, dar e însetată.

— Stai! făcu Cricket. Deci vrei să ne duci înăuntrul furtunii? Dacă eşti atât de doritor să ne omori, sunt şi alte căi mai puţin evidente, Ciungule.

— Uită-te în spate, spuse Ezekiel. Pe urmele noastre este deja numai crimă şi pedeapsă. Ne îndreptăm spre Sticlă, iar toţi Corsarii care nu şi-au adus costume antiradiaţii vor fi obligaţi să se întoarcă sau riscă să moară din cauza radiaţiilor.

— Noi am furat costume antiradiaţii din Timonerie,

sublinie Cricket. Ei şi-au dat seama unde mergem. In mod sigur, au venit echipaţi.

— Şi chiar dacă au venit, jumătate dintre ei sunt călare pe motociclete. Dacă vin după noi în furtuna de sticlă,

vor fi făcuţi fâşii. înjumătăţirea numărului tipilor furioşi şi înarmaţi care ne urmăresc va fi o cale destul de reuşită de a rămâne neomorâţi, nu crezi?

Ana cercetă zidul de întuneric prin parbrizul murdar. Arăta ca un nor ameninţător de fum, înalt de mulţi kilometri. îşi amintea de furtunile periculoase care loviseră Babelul când era fetiţă. Ghemuită în pat, împreună cu Marie şi cu Alex, liniştirile lui Myriad înălţându-se peste cântecul şuierat al milioanelor de aşchii ascuţite ca lamele, ce-i scrijeleau geamul camerei. Odată, fusese atât de rău, încât ea şi fraţii ei ajunseseră în patul părinţilor, dârdâind sub aştemuturile din mătase. Iar Babelul prinsese doar marginea furtunilor. Nu avea habar ce-ar fi însemnat să *intri* cu adevărat într-una.

Dar dacă nu aveau combustibil s-o ocolească...

— Se pare că nu avem de ales, declară ea. Numărul Unu, la ce te gândeşti?

Lem îşi coborî ochelarii şi ridică degetul mare.

— Neomorâţi îmi sună a-ntâia.

— Se pare că voturile favorabile au câştigat iarăşi, domnule Cricket, strânse Ana din umeri.

Micuţa logika mormăi şi clătină din cap.

— Ştii, democraţia sună ca o idee grozavă, până petreci trei minute cu un alegător obişnuit.

Ezekiel acceleră *Trăsnetozaurul* spre furtună. Ana şi Lemon scoaseră echipamentele antiradiaţii furate din Timonerie: două costume voluminoase din plastic, cu căşti etanşe, în stilul măştilor de gaze. Unul într-o nuanţă dezgustătoare de verde, iar celălalt, un roz ţipător.

— E dreptul meu! ţipă Lemon, înşfăcându-1 pe ultimul.

— Şi mi-1 laşi mie pe ăsta, de culoarea mucilor? gemu Ana. Drăguţ.

Lem ridică plasticul roz spre cap.

— Se potriveşte cu părul meu, vezi?

Costumele erau făcute pentru oameni de două ori cât ele, aşa încât Ana şi Lem îşi păstrară amândouă bocancii în picioare când traseră costumele peste hainele lor obişnuite. Plasticul era greu, căptuşit, năduşit. însă costumele erau de gradul I, judecând după etichetele lor, ceea ce însemna că erau sigure chiar şi în cele mai fierbinţi zone din Sticlă. Creierul şi şira spinării blitzhunzilor erau ecranate implicit împotriva radiaţiilor, deci pentru Kaiser urma să fie în ordine. Iar Cricket nu era organic.

Mai rămânea astfel...

— O să te descurci? îl întrebă Ana pe Ezekiel, trăgându-şi fermoarul costumului.

— Bineînţeles. Celulele realistikilor nu suferă mutaţii, aşa că nu ne putem îmbolnăvi de cancer. Radiaţiile nu ne afectează. De asta a pus-o Gabriel pe Faith să supraîncarce reactorul din Babei.

Ana închise ochii. încercă să se gândească la ziua aceea. Revolta. Explozia neutronică. Chiar şi fără cipul ce conţinea falsele ei amintiri, tot nu-şi amintea prea bine orele finale. Era ca şi cum ar fi încercat să păstreze în palmă o mână de nisip; cu cât strângea pumnul mai tare, cu atât mai mult amintirile-i scăpau printre degete. Şi iarăşi îşi aminti glasul lui Myriad, răsunând ca o muzică peste gălăgia alarmelor declanşate, panica populaţiei care fugea. îşi amintea cum aşteptase în celula aceea împreună cu familia ei. Teroarea şi nesiguranţa.

Gabriel.

Uriel.

Hope.

Faith.

„Sânge pe mâinile mele. Fum în plămâni. Mama, tata, surorile mele şi fratele, morţi pe podea, lângă mine. Ochi lipsiţi de viaţă şi piepturi dezgolite."

Ana deschise pleoapele. Capul îi pulsa. Sistemul optic bâzâia.

„De ce nu-mi pot aminti..

Pustietăţile treceau fulgerător pe lângă ei şi furtuna de sticlă creştea întruna. Lemon îşi trase fermoarul costumului antiradiaţii, îşi puse casca voluminoasă pe cap şi întrebă cu glas bubuitor şi cavernos:

— Ori îl fac s-arate *fabulos* pe mine, ori nu?

Ana nu se putu abţine să nu zâmbească. Durerea de cap nu mai era atât de puternică. Indiferent cât de sumbră îi devenea mintea, cât i se întunecau colţişoarele, ea o avea întotdeauna pe Lemon. O stâncă. Mereu pusă pe şotii. Pentru Ana însemna mai mult decât ar fi putut s-o ştie vreodată prietena ei cea mai bună.

Ca de obicei, Cricket păru neimpresionat de remarcile ei.

— Nu pot să nu-mi dau seama că nu iei lucrurile astea în serios, domnişoară Fresh, mormăi el.

Lemon îşi smulse casca, îşi inspectă reflexia în vizor, şi-şi aranjă şuviţele.

— Aş vrea să ştii că-mi iau foarte în serios frumuseţea, domnule Cricket.

Roboţelul oftă, se căţără înapoi pe scaunul din spate şi se uită prin parbrizul murdar. Kaiser era lângă el şi mârâia gros.

— Predicatorul se apropie, avertiză Cricket. Iar restul bandei s-ar putea să ajungă la noi înainte să intrăm în furtună.

Ezekiel apăsă acceleraţia până la podea, iar Lemon chiui când *Trăsnetozaurul* ţâşni. Drumul deveni tot mai accidentat pe măsură ce se apropiau de Sticlă, gropile mai adânci şi crăpăturile mai late. Era ca şi cum pustiul se ţâra încet către coastă, intenţionând să-i devoreze şi pe ultimii reprezentanţi ai omenirii. Ana văzu ruinele unor aşezări vechi: oameni care încercaseră să trăiască dincolo de domeniile Armadei,

Megopolis sau Colonia BioMaas. Caroseriile ruginite ale vehiculelor sau rămăşiţele scheletice ale fostelor locuinţe erau pe jumătate îngropate în nisip. Se întrebă

dacă va mai rămâne ceva din omenire peste o sută de ani. Se întreba ce s-ar întâmpla dacă Gabriel va izbuti să-şi ducă planurile la îndeplinire şi să populeze lumea cu realistiki.

Oare copiii omenirii ar fi făcut o lume mai bună decât reuşiseră creatorii lor?

Sau ar fi distrus-o pentru totdeauna?

Odată cu kilometrii parcurşi asfaltul se dezintegră, trans- formându-se în petice de asfalt, înăbuşite de nisip şi smocuri fusiforme de buruieni mutante. Ana se uită în urmă. Vânătorul de recompense continua să se apropie. Gaşca Armadei îl urma - motocicliştii Corsari înaintau încet, dar sigur, iar vehiculele mai mari ţineau pasul. In termeni de planificare strategică, poate că furtul celei mai faimoase maşini din oraş nu fusese tocmai ideea ei cea mai bună...

Şi totuşi, *era* o maşinuţă grozavă.

Furtuna de sticlă umplea orizontul din faţa lor, ridicân- du-se de la solul torturat. Se aflau acum la numai câţiva kilometri de marginea ei. Auzi un vuiet grav, ameninţător, acumulându-se în spatele muzicii. Putea distinge aşchii ascuţite ca lama, licărind roşiatice în lumina apusului. Fulgerele, de culoarea flăcărilor, sfâşiau cerul cu scăpărări orbitoare.

Se uită la Ezekiel.

— Eşti sigur că vrei să faci asta?

Realistikul îi aruncă o privire. îi oferi un zâmbet aflat la mai puţin de trei microni de perfecţiune. Era felul în care ea dorea să i se zâmbească pentru totdeauna. O prinse de mână.

— Ai încredere în mine.

Ana îi strânse degetele şi-i zâmbi la rândul ei.

— Am, zise ea.

1.25

FURTUNA

Haos.

Balamuc.

Război total.

Vijelia îi lovi cam la un kilometru distanţă de marginea furtunii, zgâlţâind *Trăsnetozaurul* ca pe o jucărie. Camionul se cutremura şi derapa, iar Ezekiel se lupta să-l menţină stabil. Continuată îndârjit şi bezna puse stăpânire pe drumul din faţa lor, sunetul ploii de sticlă şi pietre duruind pe capota maşinii. Ana strânse mâna lui Ezekiel pentru ultima dată, apoi o eliberă, pentru ca el să poată ţine ambele mâini pe volan. îşi puse casca de la costumul antiradiaţii şi-i verifică etanşările. Geamurile închise. Prizele de aer închise.

— Toată lumea-i pregătită? ţipă ea peste mugetul în creştere.

— Nnnu chiar, se strâmbă Lemon.

— In mod clar, nu! strigă Cricket.

— Ham! făcu Kaiser.

— Prea târziu! Ţineţi-vă bine!

Frontul de furtună îi izbi ca un ciocan, aproape smulgând volanul din strânsoarea lui Ezekiel. Realistikul înjură

şi recâştigă controlul camionului, apoi fură înghiţiţi de un nor de praf, pământ şi milioane de aşchii lucitoare de sticlă. Ezekiel reduse viteza, aprinse farurile şi conduse aproape intuitiv prin haos. Zgomotul era asurzitor, un tunet nesfârşit acoperind scrâşnetul ca de şmirghel de pe învelişul *Trăsneto- zaurului.*

— Băga-mi-aş! se văicări Lemon.

— Pune-ţi centura de siguranţă! strigă Cricket.

— Nu eşti şeful meu! răcni Lemon şi strânse *tare* centura de siguranţă.

O altă rafală de vânt lovi camionul din lateral şi cauciucurile scârţâiră. Ana văzu barajul constant de particule mici de sticlă ce curăţau rugina de pe caroseria *Trăsnetozaurului,* sablând-o până la metalul lucios de dedesubt. Nu aveau habar cât de întinsă era furtuna de sticlă, nici când se va sfârşi; acum erau în interiorul ei, băgaţi până peste cap. Tot ce putea face era să se ţină bine şi să spere.

Trecură ore, iar cacofonia se contopi într-un huruit asurzitor. Tunetul de pe drum, furtuna, sticla de pe caroserie şi de sub roţi, totul i se contopise într-o pâclă în cap. Ana se uită pe bancheta din spate şi o zări pe Lemon ţinându-1 strâns pe Cricket. Kaiser îşi ascunsese capul în poala fetei. Ochii lui Lem erau larg căscaţi, de frică.

— Dacă ai avut *vreodată* îndoieli legate de afecţiunea pe care ţi-o port, rebelo..., începu ea.

— Niciodată, răspunse Ana.

Se întinse în spate şi-o prinse de mână. Pentru o clipă fu aproape copleşită. De-a lungul întregului parcurs, Lemon nu se clintise deloc. Nu tresărise. Nu pusese întrebări. Nici măcar o dată.

— M-auzi, Lemon Fresh? Ana îi strânse degetele. *Niciodată.*

— Încă-mi eşti datoare cu poneiul ăla, ştii doar.

Ana zâmbi.

— O să mă ţin de cuvânt.

— Ascultă...

Lemon privi spre Ezekiel. Spre Cricket, care-i stătea în poală. Zâmbetul ei ştrengăresc, obişnuit, dispăruse. Nicio sclipire şmecherească. Părea, dintr-odată, înspăimântată, luptându-se cu cuvintele, atât era de doritoare să vorbească.

— Ascultă, rebelo, trebuie să-ţi spun ceva...

Parbrizul se făcu ţăndări şi căzu zgomotos în interior, habitaclul umplându-se de pietriş şi de pământ. Lemon ţipă când o mână în mănuşă roşie se întinse spre ea. Camionul derapă pe şosea, Ezekiel fiind orbit de praf şi de sticlă. Kaiser mârâi şi muşcă braţul,

iar metalul scrâşni pe metal. Ana îl putu vedea pe Predicator agăţându-se de camion, cu o mască de gaze pe faţă. Nu purta costum antiradiaţii, ci aceeaşi haină neagră, plină de arme. Nu ştia dacă individul era mânat de dorinţe sinucigaşe ori era atât de augmentat, încât se descurca şi cu radiaţiile. Insă fugul era acolo şi era pus pe treabă.

Trăsnetozaurul izbi o groapă, se hurducă şi o izbi pe Ana de portieră. Fata reuşi să scoată puşca cu ţeava retezată în timp ce Ezekiel se chinuia să recapete controlul camionului. Cabina era plină de pietriş şi de sticlă, iar realistikul clipea, alungându-şi lacrimile întunecate. Lemon îl înhăţă pe Excalibur şi-l roti cu stângăcie în spaţiul închis. Bâta scă- pără pe faţa Predicatorului o străfulgerare de curent electric şi vânătorul de recompense înjură de durere. Se târî pe jumătate în cabină, apucă gulerul lui Lemon şi o izbi cu capul de portieră, o dată, de două ori, de trei ori, până când fata dădu ochii peste cap.

— Lem! strigă Ana, ridicând puşca.

Vânătorul de recompense îi lovi arma şi glonţul găuri scaunul de lângă el cu un *BUM!* asurzitor. Kaiser îi strângea braţul în fălci, cu ochii sângerii de furie. Cricket scotocea în geanta lor, încercând să scoată o carabină de asalt la fel de mare ca el. Camionul lovi încă o groapă, zguduindu-i pe toţi.

Ana ţinti şi trase glonţul din cealaltă ţeava drept în pieptul Predicatorului.

BUUUM!

Vânătorul de recompense zbură prin parbriz, într-un nor de fum, sânge şi sticlă. Degetele lui apucară strâns aripa, dar, cu o înjurătură cumplită, zbură peste caroserie şi dispăru în furtună, ridicând praf.

— Haleşte asta, lăbarule! strigă Ana.

Trăsnetozaurul lovi altă groapă şi aproape că se răsturnă, iar Ezekiel se luptă disperat să menţină controlul. Ana smulse casca de pe cap, îşi trase ochelarii de pe frunte şi-i puse realistikului. Furtuna mugea, lovind camionul ca barosul vreunui zeu răzbunător. Cricket urlă ca să acopere vacarmul.

— încetineşte, Ciungule, vrei să ne omori pe toţi?

In urma lor izbucniră focuri de armă şi gloanţele ciuruită caroseria camionului. Ana îşi puse casca înapoi pe cap, mijind ochii prin furtuna de sticlă. în haos văzu motociclete, siluete întunecate. Măşti de gaze, cu însemne cu hârca şi oasele încrucişate.

— Băieţii Armadei ne-au urmărit prin furtuna asta? Faceţi *mişto* de mine?

— A trebuit să furi cea mai tare maşină, da? răcni Cricket. Te-am prevenit să iei una mai mică, dar tu nuuuuu, îmi pare rău, domnule Cricket, majoritatea a fost de acord!

— Nu taci odată? urlă Ezekiel.

— Imediat ce-mi săruţi strălucitoarele părţi bărbăteşti din metal.

— Tu n-ai niciun fel de părţi bărbăteşti, Crick! strigă Ana. Nici strălucitoare şi de niciun alt fel.

îşi desfăcu centura de siguranţă şi se târî pe bancheta din spate sub ploaia de gloanţe. Lemon leşinase, sângele picurând din rana de pe frunte. Biata de ea fusese făcută KO în ultimele zile de mai multe ori decât un luptător în ring. Ana îşi aşeză pe podea prietena cea mai bună şi scoase una

dintre carabinele de asalt din geanta ei. Arma era grea, iar ecourile vechilor schimburi de focuri îi răsunară în minte. Mirosul de sânge. Urletele.

Mai bine să domneşti în iad, zâmbeşte bărbatul frumos, decât să slujeşti în cer.

Nu. Asta fusese atunci. Iar asta era acum. Ea nu însemna trecutul ei, iar trecutul ei nu-i determina viitorul. Prietenii ei aveau nevoie de ea. Coborî siguranţa, comută sistemul optic la vederea termală şi ţinti semnăturile termice ale Corsarilor urmăritori. Putea distinge câteva camioane şi maşini de teren, douăsprezece motociclete care se apropiau şi trăgeau în cauciucurile *Trăsnetozaurului.*

Ana ţinti şi trase o rafală intermitentă. Fulgere de culoarea flăcărilor scăpărară deasupra capetelor, iar un Corsar se bălăngăni şi căzu. Ana trase din nou şi din nou, nereuşind să nimerească nimic. Corsarii ripostară, forţând-o să se adăpostească atunci când reîncărcă, în vreme ce gloanţele ciu- ruiau tăbliile camionului.

Focurile de armă îi reverberau în cap, Lemon zăcea pe podea la picioarele ei, imaginea, gălăgia, haosul - toate o trăgeau din nou spre celulă, spre ziua aceea, spre orele finale...

Sânge pe mâinile mele. Fum în plămâni. Mama, tata, surorile mele şi fratele, morţi pe podea, lângă mine. Ochi lipsiţi de viaţă şi piepturi dezgolite.

Soldaţii stau deasupra mea. Toţi patru, într-un şir perfect.

Mai au un singur lucru de...

Un camion al Armadei ieşi din furtună, ştergând din lateral *Trăsnetozaurul.* Ana fu azvârlită în Kaiser, iar Ezekiel izbi camionul atacator.

— Ana, vino şi ia volanul! strigă realistikul.

— Nu pot să conduc aşa ceva!

— Eu trag mai bine decât tine. Treci la volan!

Geamul din dreptul şoferului se făcu ţăndări când un Corsar goli jumătate de încărcător în flancul camionului.

Ana se ghemui lângă Kaiser, simţind gloanţele *ricoşând* din carcasa lui blindată. Ezekiel înşfăcă cealaltă carabină de asalt şi, ţinând volanul drept cu o mână, îi umplu de gloanţe pe şoferul şi pe trăgătorul din camion. Vehiculul se izbi de *Trăsnetozaur* şi ricoşă măturând un motociclist, apoi se rostogoli şi explodă într-o deflagraţie albastră de metan.

— Ia volanul! răcni Ezekiel.

— Bine, bine, nu-i nevoie să urli!

Ana se rostogoli în scaunul din faţă, iar Zeke se ridică prin trapa din tavan. Aşchiile ascuţite ca briciul începură să-i sfâşie pielea neprotejată, biciuindu-i încheieturile degetelor şi obrajii până la sânge, în timp ce el începu să tragă metodic asupra Corsarilor urmăritori. Ana strânse tare volanul şi apăsă acceleraţia, iar *Trăsnetozaurul* ţâşni înainte cu un muget asurzitor din motorul cu opt cilindri în V, în vreme ce motociclete şi maşini se apropiau din toate părţile.

Realistikul trase continuu, fantomând şase motociclişti şi încă trei şoferi înainte de a rămâne fără

gloanţe. Un Corsar sări pe capota *Trăsnetozaurului* de pe un buggy, un altul de pe un 4x4 blindat, care rula paralel de ei. Se ţineau de aripile camionului şi unul întinse mâna prin parbrizul spart, apu- când-o pe Ana de gât. Fata ţipă, trase de volan spre stânga, se ciocni cu vehiculul cu tracţiune integrală şi-i strivi pe ambii bărbaţi între caroserii.

Cricket se afla pe locul din spate, reîncărcând puşca Anei şi carabina de asalt. I-o dădu pe a doua lui Ezekiel, care continuă să tragă în vehiculele urmăritoare. Ana stătea aplecată deasupra volanului, mijind ochii prin casca de protecţie aburită. Drumul dispăruse complet şi formaţiuni stâncoase se înălţau în faţă din deşert. Furtuna de nisip şuiera în continuare, ca o urgie dintr-un mit străvechi al fetei. Scylla

şi Charybda.‡ Fenris sau Kali§. O furie aţâţată de ură şi foame, care distrugea totul în cale.

Maşina 4x4 blindată încă vuia lângă ei, cu aripile mânjite acum în roşu. Şoferul o izbi de camionul Anei, ca să-l îndrepte spre o stâncă. Fata ripostă şi cei doi monştri pe roţi se frecară unul de altul, stârnind o jerbă de scântei. Cricket înjură, când căzu pe bancheta din spate ca o păpuşă din cârpe, iar Kaiser lătră prin geamul spart. Maşina 4x4 era mai grea şi Ana avea probleme în menţinerea direcţiei, îndrep- tându-se acum spre o stâncă neagră ce se înălţa din nisip.

— Ezekiel! strigă ea.

Realistikul nu răspunse şi continuă să tragă.

- EZEKIEL!

In cele din urmă, tânărul o auzi, se întoarse spre vehiculul de lângă ei şi-l ciurui cu gloanţe. Şoferul se prăbuşi pe volan, iar Ana redresă camionul, trecând de stâncă la numai câţiva centimetri. Rămas fără gloanţe, Ezekiel se lăsă în scaunul pasagerului, trântind trapa.

— Nu mai am muniţie, gâfâi el. Dar au rămas numai

‡ **Monştri marini mitici menţionaţi de Homer (n. tr.).**

§ **în mitologia nordică, Fenris este un monstru gigant întruchipat ca lup; Kali, divinitate hindusă personificând mânia şi groaza, recunoscută uneori drept zeiţa morţii (n. tr.).**

câţiva motociclişti şi un camion. Apasă pe acceleraţie cât poţi de tare. Cred că le-am scos lupta pe nas.

— Nu vrei să iei... *Oh, Doamne!* icni Ana.

Ezekiel era acoperit de sânge. Furtuna de sticlă răsese încheieturile degetelor până la oasele metalice şi pe chipul lui frumos şiroia sânge. Ochelarii Anei îi salvaseră ochii de ce putea fi mai rău, însă pielea neprotejată din jur...

— Zeke, eşti OK?

— Nu-ţi face griji pentru mine, zise el.

— Arăţi ca şi cum ai fi fost aruncat într-un malaxor.

— O să-mi revin. Crede-mă.

Cu teama rozându-i sufletul, Ana reveni cu atenţia asupra drumului şi încheieturile degetelor i se albiră încleştate pe volan. Verifică flancurile în căutarea unor urmăritori, ascultă după motoare prin urletele vântului. Aruncă o privire în retrovizor.

— Crick, Lemon e OK?

Roboţelul pescuise o bandă izolatoare din geanta ei şi lipise covoraşele de pe podea peste găurile din lunetă. Totul din habitaclu era plin de pietricele şi de sticlă. Logika se aplecă asupra lui Lemon, scoţându-i casca pentru a inspecta rana.

— Cred că da, răspunse. Poate o contuzie. Dar respiră, e-n regulă.

Ana clătină din cap. Fusese foarte aproape. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Lem...

îşi văzură de drum; furtuna izbea camionul şi întreaga lume se făcuse neagră. Lumina farurilor tăie o fâşie prin beznă, scânteind pe aşchiile de sticlă zburătoare, arzând roşiatică sub fulgerele stranii, arcuite deasupra capetelor lor. Motorul tremura, însă rezista. îi trăgea prin noaptea clocotitoare, tot mai aproape de Babei.

Tot mai aproape de casă.

Ana se uită din nou la Ezekiel. Realistikul îşi ştergea sângele şi mizeria de pe faţă cu mâna bună. Tocmai îşi riscase viaţa, lăsându-se sfâşiat, ca s-o protejeze pe ea. Nu ezitase nici măcar o secundă. O durea sufletul să-l vadă rănit aşa, pentru propria ei siguranţă, dar o încălzea să-l vadă că riscase de la bun început.

Jurământul lui din ordinariat îi răsuna în minte. Adevărul său era acum imposibil de ignorat.

Aş face orice ca să fii în siguranţă.

îi atinse braţul, la fel de uşor ca o pană în cădere.

— Mulţumesc, Zeke.

— Pentru ce?

— Pentru tot.

El zâmbi pieziş şi-i făcu o plecăciune scurtă.

— Vrei să trec eu la volan?

— Probabil că-i o idee bună.

Trecu peste genunchii lui, iar el alunecă pe dedesubt, fiind pentru o clipă încâlciţi când schimbară locurile. Ana inspiră adânc şi verifică dacă mai erau urmăriţi. Nu putea să vadă afară decât bezna. Sticla şi pietrişul continuau să pătrundă prin geamul din dreptul şoferului, aşa că logika se târî peste umărul lui Ezekiel şi lipi cu bandă adezivă încă un covoraş de pe podea, atingându-şi intenţionat dosul de obrazul realistikului. Ezekiel era prea ocupat cu şofatul ca să-l dea la o parte. Curentul se domoli şi Cricket îşi mai frecă o dată funduleţul metalic de faţa lui Zeke înainte de a se târî înapoi în locul său din spate.

— Ţi-a făcut plăcere? întrebă realistikul.

— Enorm.

Ezekiel privi spre Ana şi clătină din cap.

— Intr-o oră ar trebui să ieşim de pe Sticlă. Dacă furtuna ajunge până la Babei, va fi bine. Corsarii rămaşi vor renunţa, probabil, când îşi vor da seama încotro ne îndreptăm.

Fata încuviinţă şi, cu toate că aveau numai necazuri, reuşi să zâmbească.

— A fost un schimb de focuri al naibii.

Tânărul făcu cu ochiul.

— Nici tu nu te-ai lăsat mai prejos.

— Noi facem o echipă destul de bună, este?

- Noi?

Ana îşi văzu zâmbetul reflectat în albastrul perfect al ochilor săi. îşi lăsă capul în poala lui şi-i simţi căldura pielii prin costumul antiradiaţii. îşi aminti.

— Da, oftă ea. Noi.

— Cred că-mi place cum sună asta.

O cuprinse cu braţul, lipind-o de el. Şi, în ciuda întregului haosului, a sângelui vărsat, fata se simţi bine. Totul se simţea perfect real. îşi dorea să simtă asta pe veci.

El şi ea. împreună.

Pentru totdeauna.

1.26

TERMINUS

Sânge pe mâinile mele. Fum în plămâni. Mama, tata, surorile mele şi fratele, morţi pe podea, lângă mine. Ochi lipsiţi de viaţă şi piepturi dezgolite.

Soldaţii stau deasupra mea. Toţi patru, într-un şir perfect.

Mai au un singur lucru de luat de la mine.

Ultimul şi cel mai preţios.

Furtuna îi urmări până-n zori. Suliţe fumurii de lumină începură să apară prin ceaţa de praf şi de sticlă. Ana îl lăsase, în cele din urmă, pe Ezekiel să conducă şi se dusese pe bancheta din spate, s-o ţină în braţe pe Lemon. Cea mai bună prietenă a ei îşi revenea încet. Fruntea şi orbitele erau umflate şi vinete, sângele i se închegase în gene. Ana îşi asumă riscul să-i scoată din nou casca, pentru a-i spăla rana, în vreme ce Cricket şi Kaiser priveau agitaţi.

— Lem? murmură Ana. Lem, m-auzi?

— Mmm..., făcu Lemon.

— Eşti în regulă, Pistrui? întrebă Ezekiel.

— N-nu, gemu Lemon. Pupă-mă... ca să mă... v-vindec.

— O să fie bine, zâmbi Ana.

Lemon întredeschise pleoapele, şuierând de durere.

— Ce naiba m-m-a... lovit?

— O maşinărie de ucis îmbunătăţită cibernetic, răspunse Ana.

— E deja... m-marţi?

— Stai liniştită. S-ar putea să ai o contuzie.

Kaiser privi afară prin parbriz şi mârâi.

— Ana, spuse Ezekiel, ar fi mai bine să vii aici.

— Crick, dă-i nişte apă, zise fata. Nu prea multă, să nu i se facă rău.

Ana se aplecă şi-o sărută pe Lemon pe frunte.

— Să stai jos, Lem. Să ţii capul jos şi să nu faci nicio prostie.

— Prea... târziu, gemu Lemon.

— Ana! avertiză Ezekiel.

Fata trecu pe scaunul de lângă el şi miji ochii prin furtuna de sticlă, care se mai domolise. In lumina slabă a zorilor distinse un profil înălţându-se din linia deşertului. Sângele îi îngheţă şi pielea i se făcu de găină. Fu izbită instantaneu de o cascadă de amintiri. Fratele şi surorile ei în camere albe, imaculate. O grădină, plină de flori care nu mai existau niciunde altundeva pe Pământ. Muzică în aer şi fluturi mecanici, o bibliotecă imensă, cu cărţi. Braţul tatei cuprin- zându-i umerii. Buzele mamei sărutându-i fruntea. Un paradis într-o lume condusă spre ruină.

— Babelul, murmură ea.

Se înălţa din nisipul din faţa lor, o lance din oţel şi din sticlă, încercând în van să străpungă cerul. Doar în poveşti se întâmpla ca obiectele iradiate să strălucească, însă în aer exista ceva - praf sau sticlă ce se combinase cu lumina zorilor şi cu radiaţia persistentă în oasele oraşului - care aprinsese metropola. Arăta de parcă întregul oraş ardea cu flăcări translucide.

Spre deosebire de Armada, ridicat peste ruinele vechiului oraş, Babelul aproape se încadra în peisaj, crescând din

pământ ca o spirală vag organică. Tumul era, în realitate, alcătuit din două structuri înfăşurate între ele ca spirala dublă a ADN-ului. în epoca sa de glorie,

frumuseţea lui tăia respiraţia. Insă asta fusese în trecut...

Oraşul din jurul său era acum o cochilie goală, numai ferestre sparte şi rugină atotstăpânitoare. Pe cerul altădată plin de elicoptere şi de drone zbura o singură cioară iradiată, care descria cercuri. Babelul ce fremăta de viaţă devenise un loc pustiu şi tăcut, un mormânt în descompunere pentru oamenii ucişi acolo. Ziua în care maşinăriile încetaseră să mai cânte. Ziua în care familia ei murise.

Ana îşi simţi ochiul plin de lacrimi. Nu se gândise că va fi atât de afectată, însă vederea fostului ei cămin semăna cu vederea unei stafii. Toate fragmentele vieţii sale trecute, tot sângele, furia şi durerea, imortalizate în sticlă şi crom şi izotopi care aveau să se înjumătăţească în zece mii de ani.

— Eşti OK? întrebă Ezekiel.

Ea clătină pur şi simplu din cap. Mută şi îndurerată. Locul ăsta nu era casa ei, ci un mausoleu. Locul unde i se sfârşise copilăria şi de unde fusese azvârlită într-o lume ruginită şi prăfuită. Totuşi, asta era viaţa care i-o scosese în cale pe Lemon. Pe Kaiser şi pe Cricket. Şi da, chiar şi pe bunicul. Le putea simţi din nou pe aceste două fete în mintea ei. Cea care fusese şi cea care devenise. Uitându-se la turn, locul unde una dintre ele murise şi cealaltă se născuse, nu mai ştia dacă să simtă tristeţe sau uşurare.

Ezekiel îi văzu expresia feţei şi o luă de mână. Pielea lui era caldă şi vie, adevărată, iar ea îşi încrucişă degetele într-ale lui. Respiră ceva mai uşor.

— Sunt alături de tine, spuse el.

— Mă bucur, zâmbi Ana.

Miji apoi ochii prin furtuna de sticlă şi prin parbrizul murdar, distingând în faţa lor formele vagi ale campamentului Daedalus. Zări machini imense, Titani, Tarantule

şi Distrugători, lucind în lumina zorilor. Puternic blindate, cu picioare ca nişte coloane, cu celule microsolare lucind pe vopseaua lor de camuflaj de deşert. Stăteau într-o vigilenţă tăcută sau patrulau la nesfârşit prin suburbia moartă, în exteriorul zidurilor sparte ale

Babelului. Se întreba ce făcuseră piloţii din interiorul lor ca să ajungă să aibă asemenea însărcinări mizerabile. Cât de plictisiţi trebuie să fie aici, rugându-se să aibă în ce să tragă.

Iar ea, prostuţa, era pe cale să le îndeplinească dorinţa.

Cu numai câteva zile înainte, un singur Goliat ţicnit aproape că o fantomase. Cine ştie câte alte machini o aşteptau acolo? Toate puternic înarmate, mobilizate la maximum, cu piloţii dinăuntru abia aşteptând să bage ceva la doi metri sub pământ, rănind orice se apropia prea mult.

— Nu mai suntem în WarDom, Toto*, murmură Cricket.

— Mda, şopti Ana.

— Sper că ţi-ai încălzit mojo-ul.

— Şi eu.

Ezekiel o strânse de mână şi zâmbi.

— Cred în tine, Ana.

— Mare Creator, să-mi facă cineva de petrecanie..., gemu Cricket.

Realistikul îl fulgeră cu privirea peste umăr.

— Nu-i prea mult romantism în sufletul tău, aşa-i?

Cricket ridică degetul mijlociu şi aprinse torţa de sudură. — Uite-aici romantism, Ciungule!

Ieşiră mugind din furtuna de sticlă, în vârtejurile rotitoare şi norii rostogoliţi de la marginea furtunii. *Trăsneto- zaurul* fusese sablat de vântul abraziv al furtunii, iar lumina zorilor strălucea pe caroseria lui metalică şlefuită. Acum

*** Aluzie la cuvintele Dorotheei, eroina din** *Vrăjitorul din Oz,* **către căţeluşul ei, Toto, la ajungerea în Oz: „Nu mai suntem în Kansas, Toto" (n. tr.).**

Ana vedea mult mai bine garnizoana Daedalus. Nu era o armată, ci mai mult o forţă de poliţie, poate douăsprezece machini grele, aflate aici ca să se asigure că niciun jefuitor n-avea să şterpelească secretele radioactive ale Babelului. Chiar dacă piloţii erau pe jumătate adormiţi la comenzi, o mână de roboţi

supăraţi erau de ajuns pentru a trata cu orice bandă de recuperatori de gunoaie din Resturi, înarmaţi doar cu puşcoace.

însă dacă unul dintre ei se nimerea să fie un glonţ viu de argint, atunci...

Ana închise ochii, simţind cea mai apropiată machina. Era o Tarantulă, o maşinărie de ucis pătrăţoasă, cu opt picioare, mare cât un autobuz, ticsită cu lansatoare de rachete cu rază scurtă de acţiune şi autotunuri gemene. îşi roti trunchiul la auzul motorului care se apropia şi ridică antenele pentru a transmite un semnal de alarmă garnizoanei Daedalus.

— *Atenţie, vehicul neidentificat!* anunţă pilotul prin difuzor. *Atenţie, vehicul neidentificat! Accesul în zonă este interzis prin ordinul Daedalus Technologies. Aveţi treizeci de secunde pentru schimbarea direcţiei, altfel deschid focul.*

Ezekiel acceleră. *Trăsnetozaurul* zvâcni înainte, lăsând furtuna de sticlă să urle în urma lor. Tarantula se întoarse să se confrunte cu camionul care se apropia, picioarele i se mişcară într-o imitaţie cinetică şi oribilă a unui păianjen adevărat, iar două lansatoare de rachete i se desfăşurară la spate ca nişte aripi masive şi lucitoare.

— *Dacă nu schimbaţi direcţia, sunt autorizat să folosesc forţa letală!* avertiză pilotul. *Aveţi la dispoziţie cincisprezece secunde.*

— Ana? întrebă Ezekiel.

— Pot s-o fac, şuieră ea.

Deschise trapa din acoperiş şi se săltă pentru a vedea cât mai bine. Transpira în costumul din plastic antiradiaţii, verde ca mucusul, şi simţea praful şi nisipul izbindu-se

de vizor. Miji ochii spre lumina zorilor, îşi fixă privirile pe Tarantulă. Se închipui în WarDom. îşi aminti gustul de sânge din gură. Durerea. Spaima. Adună totul din măruntaiele ei şi le amestecă cu durerea de a vedea din nou Babelul. Amintirile familiei. Alex. Olivia. Tania. Marie.

Mama.

Tata...

Totul. Fiecare părticică. Fiecare picătură.

— Haide..., şopti ea.

— *Zece secunde.*

— Ana? strigă Ezekiel.

— încerc!

Pilotul fixă picioarele machinei în poziţia de tragere. Ana îşi strânse degetele în gheare. Eve dinlăuntrul ei refuză să se clintească. Să se îndepărteze. In definitiv, ele mai întâlniseră moartea. O scuipaseră direct în faţă. Zgâriaseră, muşcaseră şi îşi făcuseră drum cu forţa.

„Asta nu-i sfârşitul meu.

Ăsta nu-i decât un alt adversar." încărcătura electrostatică dansa pe pielea ei. Negarea se amplifica înlăuntrul ei, pulsându-i în tâmple când bateriile de rachete ale Tarantulei se treziră la viaţă. Furia-i clocotea, împrăştiindu-i-se de pe buze în timp ce întinse mâna şi urlă.

Şi urlă.

ŞI URLĂ.

.. .fără să se întâmple absolut nimic.

— *Deschid focul.*

Rachetele vuită din tuburile de lansare, cu zecile, îndrep- tându-se spre *Trăsnetozaur,* lăsând dâre de vapori în urmă. Ezekiel smuci volanul spre stânga şi camionul se înclină pe două roţi preţ de un moment chinuitor, după care reveni

hurducăind pe pământ, într-un nor de praf. Rachetele mugiră din cer, explodând în nori clocotitori de foc în spatele lor. Unde de şoc asurzitoare scuturară vehiculul. Ana alunecă înapoi în cabină şi se ţinu cu disperare. Altă salvă de rachete trecu pe lângă ei, spulberând covoraşele lipite în locul geamurilor sparte. Fata simţi căldura aproape arzându-i pielea.

— Ce... ce... *dracu'l* gemu Lemon, ridicându-şi capul însângerat.

— Lem, ţine capul jos! răcni Ana. Şi pune-ţi centura de siguranţă!

Ridică o mână, încercând s-o invoce din nou. Puterea. Darul ei. Indiferent cum îi zice. Suferinţa

pentru care ajunsese să fie vânată de Frăţie, urmărită pe cuprinsul unui pustiu de sticlă radioactivă de o maşinărie de ucis, augmentată cibernetic. Blestemul din cauza căruia cel mai mare stat corporatist din Zona de Coastă emisese un mandat pe numele ei.

Progenitură de gunoi.

Deviată.

Abnormă.

N-o ajuta absolut deloc.

— De ce nu merge? şuieră ea.

Tarantula slobozi încă o rafală, şi numai talentul lui Ezekiel la volan îi feri de incinerare. Pământul din jurul lor înflori în petale frumoase de foc şi de fum negru, iar schijele răpăiră pe caroserie. Ana văzu doi Titani gonind prin pustiu, în direcţia lor; machini uriaşe, bipede, pe lângă care Goliaţii păreau jucării. Un Distrugător se îndrepta, de asemenea, spre ei, şenilele sfârtecând pământul, autotunufile fulgerând. Kaiser începu să latre prin geamul din spate, bătând cu coada pe banchetă. Cricket îşi iţi capul pentru a-1 potoli pe blitzhund, spionându-1 pe Kaiser cu ochii lui saşii.

— Hm, zise el. Să revenim la ordinea de zi...

O ploaie de gloanţe spulberă parbrizul şi Ana ţipă când Ezekiel o împinse sub bord. Motorul tuşi un nor de fum

negru, scoţând un sunet ca de şuruburi azvârlite într-un malaxor. Mai aveau cel puţin doi kilometri până la suburbiile Babelului, dar dacă izbuteau să intre pe străzi, acolo erau mai la adăpost. Ezekiel ambală motorul şi intră pe o autostradă veche sfărâmată; Ana se târî în poala lui şi întinse o mână spre machina care se deplasa acum pentru a le tăia calea spre oraş. Strânse pumnul. Scrâşni din dinţi. Cu ochii-n lacrimi.

— Fir-ar al naibii, de ce nu funcţionează?

Lemon gemu, încercând să se ridice în scaun. Cricket îi făcu semn să rămână jos şi-i verifică de două ori centura de siguranţă.

— Nu vreau să alarmez pe nimeni, dar poate vreţi să vă uitaţi în urma noastră...

Ana scrută prin luneta spartă şi simţi un ghem în măruntaie când văzu o siluetă familiară ieşind din

furtuna de sticlă. Călărea altă motocicletă, probabil recuperată de la un Corsar doborât de Ezekiel. Pieptul îi era plin de sânge închegat. Hainele îi erau sfâşiate. Masca de gaze îi acoperea faţa. Cu toate acestea, nu-1 puteai confunda.

— Predicatorul..., oftă fata.

— Faci mişto de mine? Ezekiel aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Ce-1 poate omorî pe tică...

Racheta lovi chiar lângă portiera sa. Toate geamurile rămase întregi explodară, sticla se împrăştie prin cabină şi *Trăsnetozaurul* se răsuci în aer. Lemon ţipă, ţinându-se de centura de siguranţă când camionul încercă să decoleze. Ana nu-şi prinsese centura, aşa că Ezekiel se aruncă peste ea şi urlă:

- ŢINEŢI-VĂ BINE!

Trăsnetozaurul se izbi de pământ, dându-se peste cap într-un nor de sticlă şi de flăcări. Lumea se rostogoli, iar Ana se lovi cu capul de ceva tare şi o durere cumplită îi străbătu memcircuitul. Nu ştia unde era susul sau josul. Trecură

momente nesfârşite, chinuitoare, în timp ce vehiculul continua să se rostogolească, făcându-se praf, pentru ca în cele din urmă să se oprească fumegând.

Sânge în gură. Cioburi în păr. Durerea îi săgeta craniul. Ana gemu, uitându-se prin parbrizul spart. Kaiser fusese azvârlit afară şi zăcea nemişcat pe asfaltul crăpat. Nu-1 putea zări pe Cricket. Maşina aterizase cu roţile în sus. Lemon gemea, suspendată cu capul în jos, susţinută de centura de siguranţă. In orice clipă, încă o încărcătură de rachete putea veni dinspre Tarantule. Ana trebuia să iasă de acolo, să le oprească...

Ezekiel îşi desfăcu centura şi aproape căzu peste ea.

— Eşti în regulă? întrebă el.

In mintea ei era o lumină orbitoare. In urechi auzea urlete.

Realistikii stau deasupra mea. Toţi patru, într-un şir perfect.

Mai au un singur lucru de luat de la mine.

Ultimul şi cel mai preţios.

Nu viata, nu.

Ceva mult mai drag mie.

- Eu...

Auzi cizme pe pietriş, zornăitul pintenilor.

Glasul Predicatorului, uscat ca iasca.

— .. .coordonate şapte-şapte-doisprezece-alfa. Prioritate unu. Prioritate unu. Opriţi focul, Omega! Repet, opriţi focul!

Ana auzi paşi grei, scrâşnetul şenilelor pe sol. Zumzetul servomotoarelor şi şuieratul pistoanelor. Capul o durea groaznic. în locul unde se lovise la cap avea un zbâmâit electrostatic. Atinse memcircuitul şi simţi o fisură adâncă în izolaţia de sub pielea artificială. îşi retrase degetele pline de sânge.

Cele patru siluete se dau într-o parte şi o a cincea intră în încăpere. Bărbat. Umeri lăţi, conturat pe fondul luminii orbitoare. Ceilalţi se uită la el, în aşteptare.

— Nu pot, spune nou-venitul.

— Trebuie, îi răspund ei.

— Nu vreau.

Comandantul îi întinde pistolul său.

— O s-o faci.

— Ezekiel..., zise Ana.

Nou-venitul îşi şterge ochii cu mâna.

Dar în cele din urmă, ia pistolul.

— Oh, Doamne...

Se uită în ochii realistikului. Albaştri precum cerul de odinioară. Aceiaşi care o priviseră cu adoraţie când stătuseră împreună în camera ei. Atâta durere când ridicase pistolul şi-l aţintise asupra capului ei...

— îmi pare rău, spune el.

— Tu ai fost, şopti ea.

— Poftim? clipi Ezekiel. Ce am fost eu?

Lacrimile începeţoşau totul în jur. Amintirile fuzionaseră în cele din urmă. Ultimele rămăşiţe ale orelor finale. Toţi cinci, în celula unde avusese loc masacrul. Gabriel, Uriel, Hope, Faith.

Şi *el.*

Mai au un singur lucru de luat de la mine.

Ultimul şi cel mai preţios.

Nu viata, nu.

Dragostea mea.

- Tu...

Se poticni la acel cuvânt, incapabilă să respire.

— Ana...

Fata se târî cu spatele prin geamul spart, ieşind în lumina orbitoare a soarelui. Lacrimile îi scindau lumea într-un milion de fragmente strălucitoare. Predicatorul stătea acolo, cu un pistol într-o mână şi cu un aruncător de flăcări în cealaltă. Cricket se târî de sub camion, îndoit şi clătinându-se. Micul logika se strecură până lângă Ana şi-o cuprinse cu braţele. ı

- Eşti OK?

Şase maşinării din clasa de asediu erau adunate pe o ridi- cătură mică deasupra lor, iluminând-o cu laserele sistemelor de ochire. Autotunuri, tunuri cu plasmă şi baterii de rachete ţinteau epava *Trăsnetozaurului.*

Insă ochii Anei îi fixau pe ai lui Ezekiel. Oroare. Suferinţă. Furie. Imaginea lui în celula aceea, îndreptând pistolul spre capul său.

— îmi pare rău, spune el.

Aud bubuitul tunetului.

Apoi nu mai simt nimic.

— M-ai împuşcat..., suspină fata.

Cricket se uita când la unul, când la celălalt.

— Poftim?

— Ia-1 de lângă mine! icni ea.

Focuri de armă. Şase gloanţe muşcară asfaltul în jurul ei, descriind un semicerc perfect.

— Rămâi pe loc, don'şoară! o avertiză Predicatorul.

— Ana, se rugă Ezekiel.

— *Pleacă de lângă mine!* ţipă ea.

Predicatorul trase din nou, în aer, răcnind din toţi rărunchii:

— CALMAŢI-VĂ, FIR-AR AL NAIBII!

Ecoul împuşcăturilor se stinse şi se aşternu liniştea. Vânătorul de recompense încuviinţă din cap satisfăcut. îşi băgă pistolul în toc, arătă spre epavă cu aruncătorul de flăcări şi glăsui cu vocea lui hârâită:

— Ieşi de-acolo, fulguşor de nea. Sau vrei să uit de bunele maniere şi să-i ventilez capul domnişoarei Carpenter? Până la urmă, şi moartă valorează nişte credite.

Titanii îşi întoarseră armele spre Ezekiel când realistikul ieşi târându-se de sub camion. Sistemele lor optice licăriră şi ţevile autotunurilor începură să se rotească.

— *Agent operativ, îi lichidăm?* întrebă pilotul.

— Negativ, zise Predicatorul. Nimeni nu trage decât dacă dau ordinul explicit. Mandatul de aducere este prioritar. Am primit împuternicire din partea consiliului, aţi înţeles?

— *Am înţeles. Rămânem pe poziţii.*

Vânătorul de recompense îşi dădu jos masca de gaze şi căută prin zdrenţele rămase din haina lui. Ana observă că pieptul îi fusese sfâşiat de încărcătura trasă de ea, dar în spatele cărnii tocate zări metalul. Individul scotoci prin buzunarul interior, scoase un ghemotoc de tutun de mestecat sintetic şi-l îndesă în gură. îndreptă aruncătorul de flăcări în direcţia lui Ezekiel.

— Rămâi culcat, fulguşor de nea. Am văzut ce-a putut să-i facă focul surorii tale mai mari din Armada. Aşa că nu te mişca, decât dacă-ţi place mirosul de grătar.

Ana clipi din cauza lacrimilor; frica simţită faţă de Predicator depăşi pentru moment furia şi ura ce-i clocoteau în minte. îl văzu pe Kaiser, care continua să zacă nemişcat în praf. Observă că rucsacul ei era aproape de el, iar înăuntru se afla grenada ce scânteia roşiatic. Totuşi era atât de departe...

Se uită la Predicator. La ţeava pistolului său. Se simţea ca şi când era din nou în celulă. Sânge pe mâini. Pe faţă. Familia ei ucisă în jur. Gabriel înalt deasupra ei. Păr blond ciufulit şi ochi ca sticla verde. Pe fundal, vocea lui Myriad, rugându-se de realistiki să se oprească. Faţa frumoasă a lui Uriel, acum sluţită de ură, încadrată de păr lung şi negru. Privirea lui Hope, încă plină de incertitudine, în pofida sângelui de pe mâini. Faith, cândva prietena cea mai dragă a Anei, avea acum o expresie goală şi rece.

Şi el.

— De ce dăm apă la şoareci, domnişorică?

Ana îl fulgeră cu privirea pe vânătorul de recompense, încercând să-şi înăbuşe plânsul, însă nu mai avea puterea necesară. Era prea mult. Se uită la Ezekiel, la durerea

de pe chipul lui, iar lumea se deschise sub ea şi o trase în străfunduri.

— Ana, se rugă el, dă-mi voie să-ţi explic...

— Gura! ţipă Cricket. N-ai făcut destul rău?

Ea nu-şi simţea pielea. Nu putea respira. Totul fusese o minciună peste minciună peste minciună. Se ghemui, îşi cuprinse picioarele cu mâinile şi ascultă în timp ce fragmente din viaţa ei se năruiau precum cioburile de sticlă mânjite de sânge.

Predicatorul îşi desprinse privirea de la fata devastată spre băiatul aproape uman.

— Hm, mormăi el.

Scuipă în praf şi ocoli epava, menţinând aruncătorul de flăcări îndreptat spre Ezekiel. Piloţii machinilor priveau impasibili, cu ţevile aţintite asupra Anei şi a lui Ezekiel, fiind doar la un cuvânt distanţă de declanşarea iadului. Fata se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine aşa. Să închidă ochii şi să asculte imnul gloanţelor.

Predicatorul se atinse pe o parte a gâtului şi fruntea i se încreţi de concentrare.

— Cuibul, aici Cartea Sfântă. Repet - Cuibul, aici Cartea Sfântă. Coletul este în siguranţă. Persoana căutată se află în custodia mea. Solicit recompensa. După câte probleme mi-a provocat, cred că băieţii de la teh ar fi bine să cerceteze capul fulguşorului ăsta. Vreau evacuare din...

Un sunet ciudat îl făcu să clipească şi se întoarse să privească în spatele său. Acolo, şezând pe pământ pe labele din spate şi dând din coadă, era un câine metalic ruginit. Cândva, arătase aproape ca unul adevărat, însă de vreun an blana începuse să-şi schimbe aspectul, aşa că Eve i-o dăduse jos, până la metal, şi-1 vopsise cu spray în model de camuflaj urban. Acum arăta scheletic, numai plăci de plastoţel şi hidraulice.

Ei îi plăcea mai mult aşa.

Ţinea între colţi un cilindru roşu. Marcat cu un craniu cu oase încrucişate şi ştanţat cu cuvântul „EXPLOZIV". Fusese improvizat ca o grenadă şi, deştept cum era, blitzhundul ştiuse cum să tragă cuiul.

Ochii-i luceau ca focul.

— Kaiser..., şopti Ana.

— *Ham',* făcu dulăul.

BUUUM!

Thermexul detonă într-o văpaie orbitoare, o explozie aproape asurzitoare. Lovită de praf şi de căldură, Ana închise ochii în faţa undei de şoc, iar Cricket se rostogoli lângă ea. Fata se ridică în genunchi şi strigă numele lui Kaiser când mingea de foc se înălţă spre cer. Răbufni fum negru şi fragmente metalice căzură de sus ca ploaia, iar Predicatorul rămase cu ochii căscaţi şi corpul sfârtecat de explozie de la mijloc în jos.

— *Sunt ostili! Sunt ostili!* strigă pilotul Tarantulei. *Fantomaţi-i!*

Două braţe puternice o apucară pe Ana. Ezekiel o trase în spatele epavei camionului când machina deschise focul, înlăcrimată, fata strigă numele lui Kaiser în timp ce gloanţele zburau, străpungând caroseria şi răpăind în blocul motor. Cricket fugi să se adăpostească în spatele epavei şi văzduhul se umplu de bubuituri asurzitoare. Titanii şi Distrugătorii se deplasau ca să-i flancheze, tălpile şi şenilele scrâşnind prin praf, la numai câteva secunde distanţă de o lovitură directă.

La numai câteva secunde de moartea lor.

— Ana, îmi pare rău, şopti Ezekiel.

Un Distrugător se contura în lumina soarelui cu auto- tunurile ridicate.

Cricket se poziţionă în faţa fetei, încercând s-o acopere cu trupul său mic.

— Pleacă de-aici!

Ana privi în ţeava armei şi văzu pacea. Liniştea. In ea, Eve se împotrivea urlând cu fiecare fibră a fiinţei lor. Apoi auzi

zornăitul sticlei. O înjurătură şoptită. O mână într-o mănuşă din plastic roz ieşi din epava *Trăsnetozaurului.*

— Stop, şopti Lemon.

Distrugătorul se cutremură. Tresări, de parcă ar fi fost izbit de o mână invizibilă. Din sistemele sale optice izbucniră scântei când Lemon Fresh îşi strânse degetele în pumn şi, cu un gând, cu un gest, cu un cuvânt, prăji toate circuitele şi releele din carcasa metalică.

Lemon se târî afară din epavă, gloanţele străpungând metalul în jurul ei. De pe frunte îi picura sânge şi avea ochii mijiţi. Braţele întinse în faţă, palmele întoarse-n sus, degetele curbate ca nişte gheare când urletul izbucni din gâtlejul ei:

- STOP!

Un şoc electric. O undă de şoc statică, simţită direct pe vârful limbii. Machinile din jurul lor se cutremurară. Se legănată pe suspensii sau pe picioarele devenite nesigure, iar piloţii urlată prăjiţi de vii în cockpiturile lor. Şi, cu o serie de vaiete metalice îngrozitoare, în şuieratul releelor arse şi al jerbelor de scântei, boţii se prăbuşiră la pământ ca nişte marionete cu sforile tăiate.

Toţi.

Absolut.

Toţi.

Ana se holbă la prietena ei cea mai bună.

Uluită.

Nevenindu-i să creadă.

— Lem?

Fata îşi lăsă mâinile pe lângă trup, trăgându-şi răsuflarea cu gâfâieli adânci. Şi Ana înţelese dintr-odată. Totul avea acum sens.

Totul...

Maşinăriile erau friţate numai când Lem se găsea în preajmă. Insă Lem rămăsese întotdeauna ascunsă privirii, sau Ana fusese prea ocupată ca să observe exact ceea ce făcea.

Prea ocupată să se lupte cu Goliatul în WarDom. Prea concentrată asupra băieţilor din Strada Frigiderelor, din Valea Anvelopelor. Prea pornită pe blitzhundul Predicatorului în metroul din Armada. Dar Lem ajunsese aproape moartă în Babei, iar puterile Anei nu funcţionaseră pentru că...

Pentru că nu fuseseră puterile *ei.*

— *... gunoieră.*

— *...deviată.*

— *...abnormă.*

Lemon ridică Acadeaua cu un mârâit.

- Nu-i spune-aşa.

Ana crezuse că ea fusese. Când zăcuse, pe podeaua din WarDom, întinzând mâna şi ţipând şi crezând că devenise ceva diferit, dar de fapt tot timpul...

In tot acel *timp...*

— Nu..., murmură ea.

Lemon o privi cu ochii în lacrimi, iar glasu-i tremură:

— îmi pare rău, rebelo. Am... am încercat să-ţi zic de-atâ- tea ori...

Minciuni.

Peste minciuni.

Peste *minciuni.*

Iar aceasta, ultima, fu suficientă ca s-o frângă.

PARTEA A 4-A

O SPIRALĂ OE FANTOME SI STICLA

1.27

PAUZA

— Să nu vorbiti cu mine.

3

Tălpi metalice scrâşneau pe betonul spart şi pe cărămizile sfărâmate. Zeci de ecrane se aprinseră înaintea ei; avea membrele băgate în mânecile şi în cizmele de control. Sistemele hidraulice sâsâiau, iar motoarele zumzăiau prin pereţii cockpitului când Ana străbătu pustietatea unei suburbii dezolante, tot mai aproape de umbra Babelului.

— *Să nu vorbiti cu mine.*

Acestea erau singurele cuvinte pe care le avea pentru ei. Pentru oricare dintre ei. Suferinţa lui Ezekiel i se citea clar în ochi. Suferinţa lui Lemon i se auzea limpede în voce. Atât de multe scuze, mascate în explicaţii. Pentru fiecare dintre ele, Ana avea aceeaşi replică:

— *Să nu vorbiţi cu mine.*

Ezekiel fusese cel care îi trăsese un glonţ în cap în timpul revoltei. La ordinul lui Gabriel. Nu-i salvase viaţa, ci încercase s-o *ucidă.* Iar Lemon fusese cea care friţase logika în WarDom. *Ea* fusese deviata pe care o căutau toţi, prea speriată sau ruşinată ca să mărturisească. Minciuna ei îi pusese

pe Daedalus Technologies şi pe Predicator pe urmele lor, iar din cauza lui, Kaiser...

Bietul Kaiser...

O făcuse din dragoste? Sau pentru că era programat s-o protejeze?

Ca să fie sinceră, nu ştia care dintre variante era mai rea...

Ana înşfăcase geanta cu scule de la marginea drumului. Trăsese cadavrul unui pilot mort dintr-un Titan prăbuşit şi se apucase de lucru. Nu-şi putuse şterge lacrimile din cauza costumului antiradiaţii, aşa că le înghiţise. Şi ignorând durerea, începuse să pună din nou pe picioare machina. Ezekiel încercase s-o ia de mână, s-o facă să-l asculte.

— Ana, te rog, am făcut-o ca să te *salvez...*

Furioasă, fata se întorsese spre el cu o cheie ridicată, gata să-i spargă capul.

— Să nu m-atingi, scârboşenie! mârâise ea.

— Ana, te rog, ascultă-mă. Nu m-am întors niciodată împotriva ta. Am făcut-o ca să-i *păcălesc.* Te-am împuşcat ca să te rănesc, nu ca să te ucid. Am salvat lucrul cel mai important din lume pentru mine, nu înţelegi asta? Te-am salvat pe *tine,* Ana.

— Atunci de ce nu mi-ai spus?

- Eu...

Ochii ei se îngustaseră şi înverşunarea împotriva lui crescuse odată cu fiecare cuvânt rostit:

— Am avut încredere în tine. Şi nebuneşte este faptul că o parte din mine încă vrea să te creadă. Poate ai încercat să-i prosteşti pe ticăloşii criminali cărora le ziceai fraţi şi surori. Pe mine m-ai prostit de când te-am găsit pe o grămadă de gunoi. Ţi-am cerut un singur lucru: să fii cinstit cu mine. *Atât.* Iar tu n-ai putut face nici măcar asta.

Se întorsese cu spatele, cu fălcile încleştate.

— Ana...

— Să nu vorbeşti cu mine.

Realistikul rămăsese locului, cu explicaţiile pierind pe buzele-i frumos conturate. Iar fata se căţărase în

machina şi reîncepuse lucrul.

în pofida tuturor celor petrecute, ea încă avea cunoştinţele pe care i le transmisese Silas. Insă oricare i-ar fi fost defectele, Lemon făcuse o treabă bună când friţase machina; Ana avusese nevoie de aproape o oră s-o repună în funcţiune, dar chiar şi aşa, avea numai patruzeci la sută din capacitate. Insă ea nu-şi putea îngădui să mai zăbovească acolo. Nu suporta să-i mai vadă. Cu capul plecat şi frângându-şi mâinile, Lemon fusese următoarea care apăruse ca să-şi ceară scuze:

— Rebelo... Am încercat să-ţi spun.

Ana nu ridicase privirea. Tăcuse. Toată lumea o minţise. Silas. Ezekiel. Iar ultima fusese prietena cea mai bună pe care o avusese, care sfârşise prin a-i trage un glonţ în cap surorii ei. Iar dacă trădarea lui Faith fusese devastatoare, trădarea lui Lemon o durea cumva şi mai tare.

Umerii fetei căzuseră. Vocea-i era doar o şoaptă.

— îmi pare rău...

— Să nu vii după mine, Lemon. Pe bune. Dacă-1 mai văd vreodată pe vreunul dintre voi, vă împuşc cu mâna mea.

Lemon făcuse un pas înapoi. Cu mâna pe piept, ca şi cum încerca să îmblânzească o durere.

— Şi unde să mă duc?

— Oriunde, dar nu aici.

îi părăsise pe amândoi, pe autostrada aceea distrusă, cu cadavrul Predicatorului şi fragmente din ceea ce fusese Kaiser. O implorară să-i asculte. Să aştepte. Să rămână. Insă ea le întorsese spatele amândurora. Fusese destul de rău când aflase că viaţa pe care i-o construise Silas era o minciună. Destul de rău când îşi amintise de trădarea lui Faith şi a lui Gabriel. Dar acum, când Ezekiel şi Lemon o înşelaseră de asemenea? Cum să mai aibă încredere în ei? Cum să-i mai considere prieteni?

Lăsă dilema la o parte, abandonând-o în praf. Singura ei direcţie era acum Babei. Ucigaşii din interior. Nici măcar nu mai ştia ce voia, de fapt. Insă, indiferent despre ce era vorba, ştia că se afla înlăuntrul

turnului.

— Eşti sigură de asta? o întrebă Cricket.

Roboţelul i se cuibărise pe umăr în vreme ce pilota Titanul pe autostradă. Era singurul pe care mai conta. Singurul în care mai avea încredere.

— Sunt sigură.

— Nu e nevoie să faci asta. Ne-am putea întoarce acum. Ar fi ca şi cum ai fugi din nou.

— Din nou? Clătină din cap. Crick, eu nu cred că am plecat vreodată din locul ăsta.

— Văd că suferi, dar să ştii că mai sunt unii care te iubesc.

— Ştiu că tu mă iubeşti, Crick. Se întinse şi-l strânse de mânuţa lui metalică. îmi pare rău pentru ce-am zis în Armada. Tu eşti singurul care m-a îndrumat cu onestitate. Nu m-am îndoit niciodată de tine. Chiar dacă bunicul nu-i la ei, cumva eu trebuia să ajung în Babei. Aici a început totul. Şi aici se va şi sfârşi.

Crick o privi cu ochii lui lucitori şi asimetrici.

— Mă îngrijorează ce fel de sfârşit cauţi.

Ana încleştă pumnii în mănuşile de control şi continuă să meargă. Titanul trecu peste zidul dărâmat care înconjura oraşul în ruine, trosnind şi tropăind pe străzile pustiite, apro- piindu-se de tumul spiralat din sticlă şi din oţel. O cioară singuratică şi canceroasă ţipă pe cerul înalt. Ziua socotelilor, drept înainte.

Ana îşi amintea locul de parcă l-ar fi părăsit ieri. Vieţile şi visurile născute aici, care muriseră sub secerişul radiaţiilor neutronice. Zărea cadavre arse împrăştiate printre ruine, cu pieile ca nişte zdrenţe. Oare căutaseră un zeu care să-i salveze în acele ultime momente? Sau pe omul care se

comportase ca un zeu? Care îşi construise îngeri pentru a distruge tot ce crease?

Tata...

Şi mai aproape de turn. Clădiri cu ochi goi şi guri căscate. Cadavrele se înmulţiseră. Cricket şedea tăcut pe umărul ei, privind fix structura aceea colosală. Contorul Geiger al Titanului pârâia în limita roşie, radiaţiile fiind destul de puternice încât s-o fantomeze

după câteva ore de expunere, intensificându-se pe măsură ce se apropiau de reactorul Babelului. Praful se rostogolea precum nori de spectre prin străzile abandonate, informi şi vuitori. Tropăiau, înveliţi în cochilia lor de metal, având drept companie doar morţii singuratici şi pe ei înşişi.

Niciun semn de viaţă. Niciun sunet, doar şoaptele nesfârşite ale vântului.

Nimeni nu opunea rezistenţă. Niciun automat santinelă.

— E prea uşor, spuse Ana.

— Mi-ai luat vorbele din gură, mormăi Cricket.

Ajunseră în cele din urmă înaintea turnului, înconjurat de un perimetru de securitate din metal şi din sârmă, rupt acum pe alocuri. Ana vedea epavele machinilor Daedalus cu logoul soarelui înaripat ştanţat pe caroserii. Sute de cadavre de soldaţi purtând acelaşi logo erau legate de gardul de securitate. O defilare fără viaţă, răcnind în tăcere. Părea că fusese o întreagă divizie - poate resturile unei forţe de invazie ce încercase să pună mâna pe secretele Babelului şi fusese zdrobită de oricine sau de *orice* se afla încă în interior.

— Al naibii semn cu TRECEREA INTERZISĂ! comentă Cricket.

— Cred că nu le plac vizitatorii, murmură Ana.

Ştia că punctul cel mai bun de intrare va fi prin zona de depozitare a Departamentului de Cercetare şi Dezvoltare, acolo unde Gnosis obişnuia să-şi lase machinile şi logika. Locul unde murise Grace. Locul unde începuse nebunia

lui Gabriel. Ştia că va trebui să lupte pentru a-1 elibera pe bunic, iar singurul ei avantaj asupra realistikilor era Titanul pe care-1 pilota. Nu-şi permitea să renunţe la el. Şi astfel, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, tropăi spre depozitul C & D.

Cele două porţi mari care duceau la platforma de încărcare erau larg deschise. Dincolo de ele se aflau transportoare blindate abandonate şi flexaripi. Amplasamente pentru turele pustii. Machini distruse. Toate se transformau lent în rugină. Auzi explozia în

mintea ei, şi-o închipui pe Grace conturată în flăcări în timp ce se spulbera ca sticla.

Văzu şi mai multe trupuri. Cu sutele, îmbrăcate în negrul precum cărbunele şi albastrul blindat al membrilor securităţii Gnosis. Se părea că aceştia tocmai se regrupau pentru un contraatac împotriva realistikilor când explozia neutronică le secerase rândurile. Rămăseseră pe loc, acolo unde căzuseră, cu găvanele goale ale ochilor ridicate spre cer.

— Nici măcar nu i-au îngropat, şopti ea.

îşi aminti cuvintele lui Hope în Armada. Afirmaţiile ei despre obsesia şi dementa lui Gabriel. Nimeni nu putea iubi ca un realistik, zisese ea. Cu ce înlocuise Gabriel iubirea dispărută? Ce o aştepta pe Ana în interiorul turnului? Ce fel de monştri creaseră ei? Şi ce deveniseră toţi monştrii aceia în anii în care ea fusese plecată?

Ochii asimetrici ai lui Cricket cercetau monitoarele. Vocea i se modulă într-o şoaptă:

— Ana, am o senzaţie foarte neplăcută. Ar trebui să plecăm de-aici.

— Te-am auzit şi de primele cincizeci de ori.

— Da, însă acum vorbesc serios.

— Vrei să-l abandonezi pe bunicul? E creatorul tău, Crick. Nu-i datorezi chiar nimic?

— M-a creat ca să te *protejez* pe tine. Iar eu asta încerc să fac. Silas a petrecut ultimii doi ani ţinându-te departe

de locul acesta. In niciun caz n-ar vrea ca eu să te las să te întorci aici.

Ana îşi supse buza şi clătină din cap.

— îi sunt datoare, Cricket. Poate că n-a făcut totul cum trebuie, dar mi-a salvat viaţa. Pur şi simplu, nu-1 pot lăsa aici să moară.

— Nu ţi-ar cere niciodată să-l salvezi.

— Ştiu. Tocmai de aceea vreau s-o fac.

Cricket se adânci într-o tăcere mohorâtă. Ana îşi dirijă Titanul pe lângă mormanele de cadavre, încercând să nu le privească. Merse încet prin porţile de încărcare, cu auto- tunul pregătit, şi intră în zona de

depozitare C & D. Praful se adunase prin colţuri, acoperind munţi de echipamente prea iradiate pentru a fi vreodată recuperate. Hangarul avea trei niveluri înălţime şi era atât de larg, încât abia i se zăreau marginile, iluminat de soarele din exterior şi de strălucirea roşie şi sumbră a luminilor de avarie din interior. Spaţiul era înconjurat de macarale cu poduri rulante, ale căror lanţuri suspendate de tavan zăngăneau în bătaia vântului. Nu exista pază.

„Ceva nu-i deloc în regulă."

Ana văzu siluetele a zeci de logika cu nucleele deconectate şi sistemele optice întunecate. Quijote ieşea în evidenţă printre ele - cel mai bun robogladiator al GnosisLabs, care nu va mai avea ocazia să păşească vreodată în arena morţii din WarDom. Nu pentru ultima oară, îi reveni în minte ziua când murise Grace. Frăţiorul ei, Alex, care ţinea în mâini modelul de jucărie al logika, râzând şi alergând chiar în acest hangar. Zâmbetul mamei. Braţul tatei ce o cuprindea în momentul exploziei.

Ezekiel îi salvase atunci viaţa, protejând-o de explozia care ar fi trebuit s-o ucidă. Numai ca să-i tragă un glonţ în cap o lună mai târziu.

Când cenuşa se ridica să mă sufoce, gândul la tine mă ajuta să respir. Când noaptea părea nesfârşită, visele în care apăreai mă ajutau să adorm liniştit. Pentru mine nu existai decât tu.

Minciuni.

Nu ştiu cum a fost pentru tine, însă pentru mine totul a fost adevărat. Tu eşti fata care m-a făcut real.

Peste minciuni.

Alarmă de proximitate.

Avertismentul sonor al Titanului se activă când o rachetă antitanc ţâşni de pe una dintre platformele de sus. Ana răsuci comenzile şi se feri când proiectilul explodă, trecând printr-un transportor de trupe abandonat de lângă ea. O altă rachetă zbură spre ea din beznă şi fata se răsuci şi ridică autotunul, trăgând către o siluetă care alerga printre umbrele de sus,

aproape prea rapid pentru a fi urmărită.

Titanul nu era în cea mai bună formă de luptă, însă fata era un pilot destul de bun încât să evite încă trei salve de rachete, trăgând în acelaşi timp în atacator şi făcând bucăţi pasarelele. Cricket ţipă alarmat când turelele cu autotunuri din jurul hangarului deschiseră focul cu o ploaie de proiectile perforante. Ana ridică propriul autotun, dar în aceeaşi clipă o altă rachetă lovi Titanul în genunchiul drept.

Machina căzu într-o parte şi sistemele hidraulice începură să reverse ulei. Ana întinse o mână colosală pentru a se stabiliza, strivind o scară metalică, şi trase în automatele santinele. Cartuşele consumate se împrăştiau ca stelele căzătoare din armele ei şi fumul se ridica din ţevi. Era o ţintaşă excelentă şi doborî şase automate în succesiune rapidă, însă experienţa din Dom o învăţase să recunoască o capcană. O siluetă umanoidă căzu pe podeaua hangarului. Ana zări o clipă părul scurt, negru, tuns în breton asimetric. Ochii cenuşii ca videcranele moarte.

Un fior îi străbătu şira spinării când o recunoscu.

îşi ghemui machina în spatele unui şir de logika prăfuite, transformând în resturi ce rămăsese din automatele santinele. Cricket strigă un nou avertisment şi altă rachetă lovi din spate, zguduind puternic Titanul. în interiorul cockpitului răsunau alarmele, rapoartele de avarie deru- lându-se pe monitoare ca o cascadă roşie. Sisteme de avertizare de impact urlară când altă rachetă îi lovi machina în spate, distrugându-i giroscopul. Sistemele de echilibru intern încetară să mai funcţioneze şi Titanul se aplecă în faţă, iar Ana icni când machina se prăbuşi pe podea. încă o explozie o zgudui şi Cricket ţipă când afişajele Anei friţară; sistemul de tragere al Titanului era terminat şi scanerele deveniseră SDF.

Videocamerele tribord încă operau şi prin bruiajul electrostatic fata zări o siluetă zveltă ieşind dintre umbre. Purta haine curate albe, de in şi bocanci soldăţeşti, gluga dată pe spate descoperea o faţă perfectă. Ochi cenuşii, lucitori. O spadă cu arc voltaic

la spate.

Faith.

Ana deschise cockpitul avariat al Titanului şi se rostogoli pe podeaua hangarului, cu Excalibur în mână. Mări voltajul şi ridică cu ambele mâini bastonul paralizant. Văzu mişcare în dreapta şi se răsuci pe călcâie pentru confruntare. O ceaţă. O pocnitură scurtă. Lumină albă. Fata căzu pe spate, lipsită de greutate, văzând stele verzi. Nici măcar nu simţi când ajunse pe beton şi bastonul se rostogoli departe. Faith se uita la ea de sus, un zâmbet crud schimonosindu-i frumuseţea în ceva cu totul inuman.

Realistika o lovi cu piciorul în coaste, izbind-o de un şir de lăzi metalice. Lovitura o lăsă într-o baltă de sânge şi de salivă.

— Vii singur aici, soldăţel? mârâi Faith. N-ai văzut ce-am făcut cu ultima echipă pe care au trimis-o aici zeii-cor- poratişti?

„Nu mă recunoaşte în costumul antiradiaţii..."

Un răcnet electronic ascuţit răsună din interiorul Titanului şi o siluetă ruginită şi fusiformă zbură din epavă, ochii saşii scăpărând de furie.

— Pleacă de lângă ea! urlă Cricket. Ridicându-şi pumnii, logika se puse între realistikă şi trupul căzut al Anei. Să n-o atingi!

Ana se strâmbă de durere, încercând cu disperare să-şi recapete răsuflarea. Ochii lui Faith se lărgiră când recunoscu logika şi se întoarse spre fata care sângera pe podea.

— Ana...?

— N-o să te las s-o mai atingi, mârâi Cricket privind ameninţător spre realistikă.

— Cricket, t-taci din gură, gâfâi Ana.

— *Tu* eşti, pufni Faith.

Ana o ignoră, îngrijorată că logika avea să fie fantomată din propria sa vină.

— Cricket... opreşte-te! îţi ordon...

Roboţelul clătină din cap.

— Un robot trebuie să se supună ordinelor date de fiinţele umane, cu excepţia cazului în care aceste

ordine intră în conflict cu Prima Lege. Iar Prima Lege spune să te protejez cu orice preţ. Aşa că n-o să tac. Aşa că n-o să mă retrag.

Faith îşi răsfrânse dispreţuitoare buza inferioară.

— A grăit ca un câine credincios.

— Da, scuză-mă că ştiu ce înseamnă loialitatea, mârâi Cricket.

— Loialitatea? Faith clătină din cap în semn de milă. Uită-te la tine. Eşti gata să mori pentru un om care n-ar face acelaşi lucru pentru tine. Nu-i loialitate ceea ce te mobilizează pe tine, frăţiorule. Nu-ţi dai seama? Eşti la fel cum eram noi. Trupul tău nu-ţi aparţine. Mintea ta nu-ţi aparţine. Viaţa ta nu-ţi aparţine.

— Scuteşte-mă de filosofia ta, doamnă! O împopoţonezi cu discursuri simandicoase despre libertate, însă tot o *ucigaşă* eşti. Te crezi mai bună decât oamenii care te-au creat, deşi tot ce-ai reuşit să faci din acest loc este un abator. Oamenii aceia ţi-au dat viaţă, iar tu, în schimb, le-ai luat-o pe-a lor. Ar trebui să-ţi fie ruşine. Crick ridică un deget în semn de avertizare. Şi să nu-mi zici *micuţ.*

Chipul lui Faith se întunecă de furie. Profitând că atenţia realistikei era distrasă, Ana înşfăcă din nou bastonul, abătându-1 asupra capului ei. Realistika pară lovitura cu antebraţul, şuierând de durere la descărcarea electrică. O apucă pe fată de încheieturile mâinilor şi răsuci, iar arma îi căzu dintre degetele amorţite. Ana se zbătu şi încercă să scape, însă strânsoarea lui Faith era ca de fier.

— la-ţi mâinile de pe ea!

Cricket lovi cu pumnişorii în tibiile realistikei. Faith o izbi pe Ana cu genunchiul în burtă, tăindu-i respiraţia. Icnind, fără aer, fata se aplecă înainte şi simţi o lovitură în ceafă. Căzu la pământ ca o cărămidă, iar lumea deveni doar o ceaţă tot mai întunecată şi mai îndepărtată.

— Să n-o atingi! ţipă Cricket de undeva, de la distanţă. Roboţelul încercă să-l ridice pe Excalibur, clătinându-se sub greutatea sa, şi în glas i se auzea disperarea. Stai departe de ea!

în ochii Anei alunecau pete negre. Simţea sânge pe limbă.

— N-nu...

— Vino aici, frăţioare, spuse realistika. Am un cadou pentru tine.

Ultimul lucru văzut de Ana, înainte ca întunericul s-o cuprindă, fu mâna lui Faith.

Intinzându-se spre gâtul lui Cricket.

*

O lăsaseră să plece. Neajutorată. Mută. Lemon simţea că n-ar fi putut spune nimic ce să fie crezut de prietena ei cea mai bună. N-ar fi putut face nimic, în afară de a o trânti la pământ. Aşa că se lăsă în genunchi în praf. Lacrimile i se uscau pe obraji; nu mai rămăsese nimic lăuntric ce putea fi eliberat prin plâns. Privi Titanul rebelei îndepărtându-se, devenind tot mai mic şi mai mic, dispărând în cele din urmă dincolo de zidurile Babelului.

Fusese o idioată.

Pentru că se temuse.

Pentru că fusese mai uşor.

Pentru că, sub scutul bravadei şi al lăudăroşeniei, era doar o puştoaică. Iar lumea aceasta îi devora pe puştii ca ea. îi mesteca şi le scuipa oasele.

Deviată.

Gunoi.

Abnormă.

Ţinuse secret lucrul ăsta încă de pe vremea când era ţânc. Fusese mai sigur aşa. Viaţa pe străzile din Los Diablos era destul de grea şi fără teama că ar putea fi bătută în cuie, pe cruce, de Frăţie. însă se obişnuise atât de mult să mintă, încât lăsase ca otrava ipocriziei să o vatăme şi pe prietena ei cea mai bună.

încercase să-i zică, dar...

„Nu. Ăsta-i un rahat, Lemon Fresh. Recunoaşte.

Ti-a fost frică.

♦

Frică de ceea ce-ar fi putut crede despre tine.

Frică să nu-ţi pierzi singurul lucru adevărat pe care l-ai avut vreodată."

Şi acum îl pierduse oricum...

Căută prin epavă. Trupul sfârtecat, fără picioare, al Predicatorului. Machina avariată, piloţii morţi. Bucăţile de metal

împrăştiate peste tot pe autostradă - tot ceea ce mai rămăsese din alt prieten al ei.

„Bietul Kaiser..."

Smârcâi din nas. Lacrimile ameninţau cu o nouă revărsare când se gândi la blitzhundul ce alergase pe lângă orfelinatul lui Hope, jucându-se cu ţâncii. Chiar şi după ce explozivii îi fuseseră demontaţi, câinele alesese să-şi dea viaţa pentru a-i proteja pe ei. Iar Lemon nici măcar nu dăduse dovadă de loialitate cât să spună adevărul...

Se uită la Ezekiel; ochii frumuşelului erau încă aţintiţi asupra oraşului pustiu. Privea cum singurul lucru de care-i mai păsa dispărea în pâclă, chiar înaintea lui.

„El este exact ca mine", îşi dădu fata seama.

„Prins în capcana minciunii lui şi pierzând totul din cauza ei."

— Ce mai pereche suntem, oftă ea.

Realistikul o privi, însă durerea era prea recentă ca să poată vorbi. Lemon îngenunche în praf, în costumul anti- radiaţii ridicol, de culoare roz, şi miji ochii spre el în lumina orbitoare a soarelui.

— Chiar ai împuşcat-o? întrebă ea. In timpul revoltei?

Ezekiel coborî ochii spre palma lui deschisă şi încuviinţă încet din cap.

— N-am avut de ales. Dacă n-o făceam eu, ar fi făcut-o unul dintre ceilalţi. Erau însetaţi de sânge. N-aş fi avut puterea să mă lupt cu toţi. Aşa că, în loc de asta, i-am păcălit.

— I-ai păcălit? Ai împuşcat-o în *cap,* Gropiţă.

— Lemon, eu pot culege din aer gloanţele care sunt trase în mine. Pot să-ţi număr pistruii de pe faţă într-o fracţiune de secundă. Bineînţeles că pot să-ţi înfig în ochi un glonţ de calibru mic, fără să te ucid. Măcar pentru scurt timp. A trebuit să par convingător, să-i fac

pe ceilalţi să creadă că Ana era moartă. Iar după aceea, când erau ocupaţi cu respingerea forţelor de securitate Gnosis, am pompat în ea o groază de

medicamente ca să-i încetinesc procesele vitale şi am dus-o la Silas. Mi-am închipuit că dacă putea cineva s-o ţină în viaţă, s-o ţină în siguranţă, el era acela.

— Aşadar, *chiar* ai salvat-o.

El făcu un gest spre fanta pentru fise din piept.

— Am cicatrici să dovedesc asta.

— Atunci de ce nu i-ai zis adevărul direct?

Ezekiel oftă.

— Din acelaşi motiv ca tine, cred.

Lemon cercetă machina avariată, haosul pe care ea îl provocase cu puterea gândului. îşi aminti durerea din ochii celei mai bune prietene. Trădarea la care o supusese. Totul din frică. Teama de ce-ar fi gândit ea. Teama să nu distrugă ireparabil totul.

— *Touche!*

Ezekiel privi la dezastrul provocat de fată. Glasul i se înmuie:

— De cât timp eşti...

— Gunoi?

— Specială.

Lemon îşi morfoli buza. îşi privi degetele încrucişate în poală.

— M-am manifestat prima dată când aveam doisprezece ani. Am friţat un distribuitor automat de Neo-Meat™ după ce-mi înghiţise credstickul.

— Ai ucis o maşinărie stradală?

Ea oftă.

— Nu-i cea mai trăsnet poveste de început a unui erou, asta-i sigur.

— Şi poţi prăji orice-i electronic doar gândindu-te la asta?

Lemon strânse din umeri.

— Cu chestiile mai mari e mult mai greu. Se întâmpla mai ales când turbam de furie. Acum mă controlez mai bine, dar rezultatele cele mai bune simt tot când am draci.

Ezekiel se uită spre Babei.

— Mai ai draci?

Lemon aruncă o privire spre oraş. Niciun semn de la fata care intrase în el.

— Ne-a spus să nu ne luăm după ea.

— De când faci tu ceea ce ţi se spune?

— Ea nu vrea ajutorul nostru, Gropiţă.

— N-o putem lăsa acolo, singură, Pistruiate. Ştii asta.

— Am minţit-o. Ne *urăşte* acum.

— Este uşor să iubeşti pe cineva când viaţa este uşoară. Dar afli din ce-i făcută dragostea ta în momentele grele.

Realistikul întinse mâna.

— Şi noi încă o iubim, rosti el simplu. Nu?

Lemon privi oraşul gol. Ruina şi putreziciunea. Şi, brusc, regretă gândul de a-şi lăsa prietena cea mai bună să intre singură în iadul acela. Lacrimi de ciudă îi inundară obrajii. Miji ochii spre realistik, conturat în soarele arzător.

— Da, zise ea. Cred că da.

Şi, întinzându-se, îl prinse de mână.

1.28

BABEI

Până la urmă, fu mai uşor pentru Lemon să călătorească în cârca lui Ezekiel.

Chiar şi cu aruncătorul de flăcări al Predicatorului, Gropiţă se deplasa mai repede decât oricine văzuse fata vreodată şi nu obosea niciodată. După ce alergase câteva sute de metri printre ruinele din suburbie, Lemon gâfâia, transpirând abundent în costumul antiradiaţii şi rămânând în urmă fără speranţă. Aşa că Ezekiel legase aruncătorul de ea şi o suise în spatele său. Ea îşi agăţase braţele în jurul umerilor lui şi-i cuprinsese şoldurile cu picioarele, ţinându-se bine de dragul vieţii, pentru că realistikul gonea rapid spre oraş.

Paşi lungi, nepăsători, înghiţeau metri sub ei şi trecură dincolo de fermele-fabrici abandonate şi de zonele suburbane putregăite, până când, în cele din urmă, Zeke sări peste zidul distrus şi ajunse în oraşul propriu-zis. Lemon nu văzuse niciodată un loc atât de întins, atât de minunat, atât de complet ruinat. Totul era prăfuit şi ruginit, trotuarele erau crăpate şi străzile erau acoperite de nisip. Deşertul din exterior se strecura deja înăuntru, de parcă marea sa dorinţă

era să radă oraşul de pe faţa planetei. Ştiind ce se întâmplase acolo, Lem nici n-ar fi putut să-l condamne cu adevărat.

îşi croiră drum spre Babei, înălţat ca un ţăruş înfipt în inima metropolei. Automate lipsite de viaţă le priviră trecerea cu ochii goi. Străzile pustii. Magazinele şi locuinţele părăsite. Lemon fu cuprinsă de fiori înaintea pustiirii acelea totale. După un timp începură să găsească şi cadavre, dar Ezekiel nu zăbovi niciodată destul cât să se uite prea mult la ele. îngrozită, Lemon închise ochii în faţa ororilor şi-şi simţi gura uscată ca deşertul.

Ajunseră în umbra Babelului. Uriaşa spirală împletită din sticlă şi din metal se înălţa spre cerul ars de soare. Leşurile erau mult mai numeroase aici, agăţate de gardul de protecţie ca un avertisment sinistru pentru intruşi. Lemon se crispă în faţa imaginii - până atunci nu mai văzuse niciodată atâtea cadavre de-aproape. încercă să găsească o glumă, un fel de a-şi masca frica, aşa cum făcuse întotdeauna, însă nu izbuti şi doar un vaiet slab îi scăpă printre buze.

Ezekiel aruncă o privire peste umăr, în direcţia sunetului.

— Eşti OK, Pistruiate?

— Nu, murmură ea. Nu sunt deloc OK.

— Sunt aici. Sunt lângă tine, o încurajă el strângând-o de mână.

Fata zâmbi fără convingere, fiindcă vorbele lui n-o făcură să se simtă mai bine. Nu ştia ce-i aştepta în interiorul turnului sau cum se vor descurca acolo. Să dea buzna orbeşte părea un mod prostesc de a muri.

Ocoliră clădirea şi găsiră o mulţime de cadavre ale unor oameni pieriţi de multă vreme, împrăştiate în jurul unui hangar de încărcare. Lemon se strâmbă la vederea carna- jului, simţindu-se rău până-n rărunchi. Ezekiel o lăsă să-i coboare din spinare şi agăţă din nou pe umeri aruncătorul de flăcări. Lemon încerca să-şi oprească tremurul mâinilor.

Privind machinile distruse şi soldaţii morţi simţea că erau complet depăşiţi ca armament.

— Care-i planul? întrebă ea.

— Intrăm. O găsim pe Ana. Ieşim.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

— Nu-i deosebit de complicat, nu? Adică, pentru un plan măreţ.

— Nu ştim câţi simt acolo până nu ajungem în interior. Ezechiel se ghemui în spatele unui transportor blindat ruginit şi examină zona. Aşa că ne mişcăm repede şi în linişte. Să sperăm că Ana şi Cricket nu s-au dus prea departe.

— Şi dacă rudele tale crimiboţi se află acolo şi ne aşteaptă?

— Vom folosi arma noastră secretă.

— In sfârşit, aşa mai vii de-acasă, oftă Lemon cu uşurare. Deşi sună fabulos, ştiam că nu eşti atât de prost, încât să mergi la moarte sigură doar cu zâmbetul de pe buze. Arma asta secretă se află în interior? Cum arată?

— De circa un metru şi jumătate înălţime, păr roşu. Pistrui. Drăguţică.

Lemon clipi nedumerită.

— Gropiţă, arma asta secretă a ta îmi pare tulburător de familiară.

— Ascultă, spuse Ezekiel. Ca să funcţioneze, toate sistemele din turn, realistikii, de fapt, orice *fiinţă vie* de pe Pământ, au nevoie de curent electric. Tu poţi opri machinile şi logika printr-un gest al mâinii. Cine ştie ce îi poţi face unui realistik sau unui om?

— Şi crezi că acum e momentul prielnic să aflăm?

— Cred că trebuie să încetăm să ne mai fie teamă.

Lemon reflectă la asta. La cum este să fii înspăimântat şi la cât o costase frica pe ea. La minciunile pe care le debitase din cauza fricii. La minciunile în care se pierduse chiar ea.

Nu era posibil să trăieşti într-o lume ca asta fără să fii speriat - ştia prea bine asta. Şi uneori era în regulă să fii speriat; temerile îi dăduseră până acum puterea de a rezista. Insă înţelegea că nu faptul că-i fusese frică

o costaseră lucrurile pe care le iubea, ci paralizia pe care i-o provocase spaima, în loc să ceară ajutor, se închisese în sinea ei. In loc să se deschidă, se izolase cu totul. Nu voia să repete greşeala aceea. Nu mai voia să se piardă în ea. Ana şi Cricket aveau nevoie de ajutorul ei.

Era *OK* să-ţi fie teamă.

Nu puteai lăsa frica aceea să te oprească.

— E-n ordine. Lemon privi ruinele din jurul ei, apoi spre Ezekiel, căutând forţa de a face acel înspăimântător prim pas. însă, înainte să intrăm acolo, vreau să te-ntreb ceva. Şi vreau să fii cinstit cu mine, da?

— OK, încuviinţă încet realistikul.

Lemon afişă un zâmbet scurt.

— Chiar crezi că sunt drăguţă?

Ezekiel râse şi gropiţa i se adânci în obraz. Fata începu să râdă cu el şi sentimentul acela o încălzi pe dinăuntru. Şi acolo, în el, în *ei,* găsi exact ceea ce avea nevoie. Luă o gură de aer, adânc şi tremurător, ridică piciorul şi făcu acel prim pas înspăimântător.

— Haide, zise ea. Să-i dăm drumul.

Cei doi ţâşniră spre intrare. Lemon tropăia şi înjura în costumul antiradiaţii, supradimensionat. Ezekiel o luă înainte şi intră în hangar. Încet-încet, ochii fetei se obişnuiră cu întunericul şi în cele din urmă distinse epava Titanului Anei printre rândurile de logika neclintite şi echipamente abandonate, printre mii de cartuşe trase. Automate sentinele fumegânde atârnau imobile pe ziduri, scuipând scântei. Excalibur zăcea pe ciment. Nici urmă însă de Ana.

Ezekiel înjură în barbă.

— Am ajuns prea târziu.

Lemon se aplecă şi luă bâta paralizantă. Zări ceva în epavă şi respiraţia i se opri.

— Oh, nu...

îngenunchind lângă Titanul avariat, ridică un trupuşor distrus. Braţe şi picioare fusiforme, elemente de disipare termică precum ghimpii de porc spinos. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji, iar furia îi arse durerea şi-i consumă frica.

— Cricket, şopti ea. Ticăloşii ăia...

— Au luat-o pe Ana. Există numai două locuri unde ar fi putut s-o ducă. In celulele Departamentului de Securitate sau direct la nivelul IA-ului, ca să încerce să pătrundă în miezul lui Myriad.

Realistikul o privi cum ţinea în braţe trupul frânt al lui micului logika.

Cricket nu mai avea cap.

— Lemon, mă asculţi?

Ea îşi trase nasul şi apoi încuviinţă.

— Da, te aud.

— Fiindcă Myriad e blocată, nu ştiu sigur câte dintre sistemele de securitate automate mai funcţionează. Se pare că ei folosesc generatorul de rezervă. Trebuie să friţezi video- camerele de supraveghere şi orice turele automate am putea întâlni. Crezi că te descurci?

— Cred... cred că da.

— Departamentul de Securitate e mai aproape. Verificăm mai întâi celulele.

— Bine.

— Ana are nevoie de noi. Trebuie să fii puternică.

Fata smârcâi din nou şi-1 lăsă uşor pe Cricket pe podea. Durerea-i strângea gâtul, înceţoşându-i privirea. Prinzân- du-şi bâta la spate, jură în sinea ei că oricine îi făcuse asta lui Cricket avea să plătească cu vârf şi îndesat.

— îmi pare rău, Crick, rosti ea.

îşi aranja bobul ciufulit. Clipi şi-şi şterse nenorocitele de lacrimi. Se ridică încet, privindu-1 pe Ezekiel în ochi. Avea fălcile încleştate. Degetele strânse-n pumni.

— Hai să ne recuperăm fata.

*

Bătrânul era pe moarte.

Adevărul era că trăgea să moară de mult. Cancerul înhăţase oasele lui Silas chiar de pe când tumul acesta fremăta de viaţă, când maşinăriile cântau, iar bastonul lui bătea tactul. Insă în anii trecuţi de la revoltă boala i se răspândise în organism. Un oaspete care rămăsese

dincolo de limita ospitalităţii. O promisiune pe care n-o putea încălca. Iar acum, Silas Carpenter murea cu adevărat.

Părea cât se poate de potrivit ca el să se stingă aici, în acest turn, unde începuse totul. Zăcea într-o celulă, undeva în Departamentul de Securitate. Pereţii erau din plastoţel transparent, iar uşa avea o fantă mică pentru mâncare. Pe podea erau pete vechi de sânge închegat. Se întrebase, vag, dacă era celula în care-1 omorâseră pe Nic. Pe Alexis. Pe copii. Nu văzuse niciodată cadavrele, însă când Ezekiel apăruse din fum şi din haos, în acele ultime ore, ţinând-o în braţe pe fata rănită şi nemişcată, lacrimile realistikului îi confirmaseră lui Silas tot ce trebuia să ştie. Prietenul lui cel mai bun murise.

Iar visul lor murise odată cu el.

Şi totul începuse atât de pur... Atât de adevărat... Nicholas şi cu el voiseră să schimbe lumea. S-o recupereze din ruine şi s-o refacă. Realistikii erau meniţi să îndeplinească asta. Omenirea în starea ei de perfecţiune. Mai înflăcărată ca oricând. Mai umană decât omul. După sinuciderea lui Raphael, Silas ştiuse că proiectul dăduse greş. Că făcuseră o eroare jucându-se de-a zeii. Dar după bomba care o ucisese

pe Grace, după ce Ana ajunsese în spital... Nicholas nu mai acţionase raţional după aceea. Furia şi egoul nu-i permiteau. Se zicea că înaintea prăbuşirii merge trufia şi semeţia înaintea căderii.

Şi ce cădere fusese...

Silas duse mâna la gură şi tuşi umed, mânjindu-şi degetele cu sânge. Pieptul îi ardea la fiecare respiraţie, iar lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu primise nici măcar medicamente pentru dureri. Faith îl târâse prin ruina din Resturi, Golful Zona şi Sticlă, lăsându-1 la picioarele lui Gabriel, ca pe un premiu. La început, Gabe fusese mai mult decât încântat să-l vadă. Dar când devenise clar că Silas nu putea s-o deblocheze pe Myriad tot aşa cum nu putea să-şi crească aripi să zboare, bucuria lui Gabriel se transformase în furie mohorâtă. îl zăvorâseră pe Silas în întuneric, dându-i

conserve de lături procesate, pentru a-1 menţine la un pas de moarte.

Dar nu pentru prea mult timp.

Tuşi din nou, simţind gust de sare şi de moarte. Nu-i dăduseră niciun fel de îmbrăcăminte de protecţie şi absorbise zile în şir radiaţia remanentă din interiorul Babelului. Gingiile începuseră să-i sângereze noaptea trecută. Şi unghiile. De acum era doar o întrecere: ce-1 va omorî primul? Marele C, ori o hemoragie internă ca la carte?

Presupunea că merita un sfârşit ca ăsta. încercase să facă un bine. Cel puţin îi oferise o viaţă fetei. Departe de cimitirul acesta şi de fantomele sale. Cu puţin noroc, ea era departe de-aici, însoţită de Ezekiel şi Cricket. Ei aveau s-o îndrume cum trebuia, căci el nu putuse. In ciuda eşecurilor sale, măcar îi dăduse speranţe. Şi făcând asta, îşi dăduse sieşi speranţe.

Era tot ce mai avea.

— Bună, Silas, se auzi o voce.

Bătrânul privi în sus, printre lacrimi, ştergându-şi sângele de la gură. îl durea până şi să respire. Durea şi mai tare când

vorbea. Aşa că se mulţumi să aprobe din cap, uitându-se la Faith cu un ochi de creator. Piele albă şi păr negru şi glas precum fum cald. Fără îndoială, era frumoasă. Una dintre cele mai frumoase. Insă era, cumva, tragică. Un înger care-şi smulsese propriile aripi.

Realistika zâmbea, dar în ochii ei cenuşii strălucea ura. Silas se întrebă de unde provenea. Personalitatea lui Faith fusese modelată după cea a Anei, iar Ana pe care o cunoscuse el fusese întotdeauna bună. Avea în ea o genă de rebeliune, însă niciodată răutate. Undeva, pe drum, Faith devenise ceva diferit. Luase dramul de rebeliune al Anei şi-l transformase în sfidare directă. Violenţă. Cruzime.

Oare virusul Libertas o făcuse capabilă de o asemenea furie? Sau o avusese dintotdeauna? Aceeaşi beznă care-l făcuse pe Raphael să aprindă chibritul? Pe Gabriel să ridice pistolul?

Poate că pur şi simplu aşa mergeau acum lucrurile. Viaţa era un infern dincolo de pereţii ăştia, în mod sigur şi adevărat. în lumea aceasta făcută de omenire, era firesc, nu? Să-i urăşti pe cei care te forţaseră să trăieşti o astfel de viaţă.

Insă el mai avea speranţe. Pentru *ea.* Nu aveau cum să-i ia asta.

Nu, avea s-o ia cu el în mormânt.

In clipa aceea Silas văzu că Faith ducea pe cineva pe umăr. O siluetă în costum antiradiaţii de culoare verde, cu braţele atârnându-i flasc. îşi concentră ochii înceţoşaţi asupra vizorului costumului şi, prin el, zări o creastă blondă, încâlcită.

Inima îngheţă în pieptul bătrânului.

— N-nu, gâfâi el.

— A venit să te salveze, Silas. Drăguţ din partea ei, nu? Faith rânji larg. Poate că, până la urmă, te-a iubit. Voi, oamenii şi slăbiciunile voastre adorabile!

— N-nu...

Silas tuşi violent, ţinându-se de coaste. Incapabil să respire. Să gândească. Să vorbească.

- N...

„Nu."

— O duc s-o vadă Gabriel, anunţă Faith. Şi apoi la Myriad. Să vedem dacă prinţesa noastră îndărătnică ştie să deblocheze setările tăticului ei. Insă n-aş vrea să crezi că am uitat de tine, moşule. Aşa că ţi-am adus un tovarăş. Cineva cu care să discuţi. Cred că sunteţi vechi prieteni.

Faith azvârli în celulă ceva mic şi metalic. Obiectul ricoşă şi zăngăni pe podeaua din ciment, oprindu-se la picioarele bătrânului. Strâmbându-se de durere, Silas întinse mâna, luându-1 în palmele sale înroşite de sânge.

Ochii asimetrici erau acum stinşi.

Unitatea vocală electrică era mută acum.

Capul retezat al lui Cricket.

— Vă las să vă reobişnuiţi unul cu celălalt.

Realistika se răsuci pe călcâie şi ieşi din celulă.

Bătrânul strânse la piept ceea ce mai rămăsese din logika. Şi simţi că speranţa totuşi murea.

*

— Ana.

Fata gemu şi clipi. O durea tot corpul, sistemul optic îi provoca mâncărimi, iar capul îi pulsa ca o tobă. O parte din ea ştia că dacă se va trezi, o va aştepta numai suferinţa. Aşa că strânse tare pleoapele, să blocheze lumina.

— Ana, trezeşte-te.

Vocea era blândă şi joasă. Simţi o mână pe umăr, o scuturare uşoară. Auzi un zumzet familiar, iar glasul o purtă înapoi spre zile mai fericite. Flori în grădină şi muzică în văzduh. Văzu o clipă camera ei, cu cearşafuri albe şi moi

şi pereţi albi, imaculaţi. Zilele dinainte de revoltă. Zilele dinainte ca ei...

Ei...

Deschise pleoapele. Şi iată-1. Păr blond, ciufulit şi ochi precum sticla verde. Un chip atât de frumos, încât o durea inima privindu-1. Să şi-l amintească la fel ca în ziua în care-1 întâlnise prima dată, cu zâmbet dulce şi ochi plini de bunătate. Când o ţinea pe Grace în braţele lui, în grădină, în timp ce-i cereau să păstreze secretul. Când stătea în picioare lângă fratele ei, cu un pistol în mână şi duhoarea sângelui stăruind în aer, ochii micului Alex larg deschişi şi lucind de frică atunci când întrebase: *De ce faci asta?*

Ce răspuns putea fi dat unei astfel de întrebări?

— Gabriel, şopti ea.

Realistikul zâmbi în felul în care lima zâmbeşte stelelor, îşi duse vârfurile degetelor la buze, tremurând vizibil de incitare. La fel arăta şi ultima dată când îl văzuse, înconjurat de fumul armei, în interiorul celulei. Poate că acum avea ochii injectaţi din cauza lipsei de somn. Părul nepieptănat. Dar era îmbrăcat chiar...

„Oh, Doamne..."

Gabriel era îmbrăcat la fel. *Exact* la fel. Haine albe de in, uşor cenuşii cu trecerea vremii şi stropite cu pete mărunte.

Pete vechi de sânge închegat.

„Mai bine să domneşti în iad, zâmbeşte bărbatul frumos, decât să slujeşti în cer."

— Ce mă bucur să te văd din nou, Ana, susură el.

Fata se repezi cu degetele ca nişte gheare. In clipa aceea înlăuntrul ei nu exista decât mânie, ura cea mai întunecată pe care o simţise vreodată, urcându-i în gât şi sugrumându-i ţipătul. Ar fi vrut să strivească faţa aceea frumoasă cu mâinile goale. Să-şi înfigă degetele mari în ochii frumoşi şi verzi, însă se trezi pironită, legată în cătuşe, de un scaun pe roţi care trebuie să fi fost luat din aripa medicală. Legăturile

metalice de la încheieturi îi tăiau pielea, iar durerea din coaste şi din cap izbucnea ca un fulger la fiecare mişcare.

— Ticălosule, lasă-mă să mă ridic! urlă ea.

- EŞANTION VOCAL RECEPŢIONAT, zise o voce blândă şi muzicală. PROCESEZ.

Se opri auzind asta, cu respiraţia întretăiată, azvârlindu-şi de pe frunte şuviţe rebele.

— Myriad?

Se uită în jurul ei, dându-şi seama, în final, unde se găsea. Spaţiul era imens şi circular. Lumini de alarmă clipeau şi zumzăiau, proiectând o strălucire roşiatică asupra întregii scene. Se aflau pe un pod rulant mare, din metal, deasupra unui puţ larg, deschis, care străbătea miezul Babelului. Un pod lat, metalic, ducea spre două porţi înalte, din oţel, închise în spatele ei. Platforma pe care stătea dădea ocol unei sfere cromate, prăfuite, de aproximativ o sută de metri în diametru. Suprafaţa era aproape fără cusur, cu luminile stacojii de pe suporturile de deasupra şi de dedesubt reflectându-se pe ea. Conturată pe învelişul sferei, se vedea conturul unei uşi hexagonale pe care erau scrise, cu ceea ce putea fi sânge uscat, trei propoziţii simple:

TRUPUL TĂU NU-ŢI APARŢINE.

MINTEA TA NU-ŢI APARŢINE.

VIATA TA NU-TI APARŢINE.

Uşa era arsă. Acoperită de adâncituri minuscule. Marcată cu mii de zgârieturi mici, ca şi cum cineva ar fi încercat s-o arunce în aer, s-o taie pentru a o străpunge. Şi totuşi, rămăsese închisă. Avea inserată o singură lentilă de sticlă albastră precum un cristal, care pulsa încet, aprinzându-se mai intens atunci când vocea muzicală vorbi din nou. Pe un soclu metalic mic de lângă uşă silueta minusculă a unui înger holografic, cu aripi luminoase, mişcătoare, se rotea încet, la nesfârşit.

- EŞANTIONUL VOCAL CONFIRMAT. IDENTITATE: ANASTASIA MONROVA, A PATRA FIICĂ A LUI NICHOLAS ŞI ALEXIS MONROVA. CONTINUI?

Gabriel îşi duse degetele la gură, lipindu-le pe buze, înăbuşindu-şi râsul isteric.

— Da, Myriad. Da, te rog.

- NU ARE ROST, GABRIEL. NU VEI GĂSI AICI CEEA CE CAUŢI.

— Am zis să continui, mârâi Gabriel.

- PROCESEZ SOLICITAREA DE CONECTARE. AŞTEAPTĂ, TE ROG.

Ana înţelese că se aflau la nivelurile IA-ului, chiar în inima turnului. Computerul Myriad era, în mod figurativ şi literalmente, chiar inima Babelului, conectat prin reţele enorme de cabluri optice şi wireless la toate sistemele din Gnosis. Interfaţa sa avea forma acelui înger holografic, însă, de fapt, era o serie de servere în stare lichidă şi nuclee de procesare, incluse în sfera aceasta lucitoare. Carcasa rezista şi la o explozie nucleară directă, informaţiile fiind protejate chiar dacă întregul oraş din jurul ei murea. Ana şi-o amintea din copilărie - un companion constant, privind, ascultând şi atent la fiecare pas al vieţii ei din turn.

Numai că acum se închisese. Preferase mai degrabă să se decupleze decât să-şi vadă cunoştinţele folosite de cei care-i lichidaseră creatorul.

Şi numai un Monrova putea s-o deschidă din nou.

Patru logika imense se aflau de fiecare parte a uşii. Erau din clasa Goliat: optzeci de tone, cu sisteme optice albastre precum cerul, licărind purpuriu în lumina roşie ca sângele. Purtau pe piept însemnul cercului perfect al logoului GnosisLabs, stând ca nişte statui şi privind imperturbabile. Un om era în pericol - cele Trei Legi erau încălcate chiar înaintea lor, totuşi nu mişcau un deget s-o ajute.

Ana căută numărul de identificare inscripţionat pe pieptul celui mai apropiat robot.

— Ajută-mă, 7849-1G! îi comandă ea. Eliberează-mă de pe scaunul ăsta!

Goliatul nu-şi clinti niciunul dintre muşchii metalici.

— Ţi-am zis să mă ajuţi! strigă fata.

— încearcă să spui „te rog", zise Gabriel. Dacă taică-tu te-a învăţat vreodată aceste cuvinte.

Ana îl privi pe realistik. Era răvăşit şi desculţ. Mai slab decât fusese. Obrajii supţi şi părul ciufulit. Fata se uită la loviturile şi zgârieturile de pe carcasa lui Myriad. Cele Trei Adevăruri ale lui Gabriel, scrijelite cu sânge uscat pe suprafaţa cromată. Pe lângă crezul acela, observă adâncituri mici în metal, împroşcate cu sânge vechi. în grupuri de câte patru, unul lângă altul. Sute şi sute şi sute.

„Urme de încheieturi de degete", îşi dădu ea seama.

Cercetă mâinile lui Gabriel. Erau puternice şi albe, fără cusur. Şi-l imagină aici, noapte de noapte, lovind cu pumnii şi sângerând pe uşa asta. Aşteptând să se vindece, ca să poată începe din nou. Secretele reînvierii dragostei sale erau închise în spatele ei. Pe vecie. Imposibil de atins.

Nimeni nu poate iubi aşa cum o facem noi. Iar când doi dintre noi se îndrăgostesc unul de altul...

Se uită în ochii verzi ca sticla, care clocoteau de nebunie şi obsesii. Şi, pentru prima dată după mult timp, chiar simţi teamă.

— îmi cer iertare pentru cătuşe, dar sunt destul de nelămurit în legătură cu ce-i... capabil să facă darul tău

unuia ca mine. Gabriel făcu un gest spre logika. Goliaţi, cel puţin, poţi să distrugi. Aşa că mâinile îţi rămân încătuşate. Dacă faci un singur gest spre mine, o s-o pun pe Faith să ţi le rupă pe amândouă.

Ana o văzu pe realistikă aşteptând în apropiere, lângă balustrada podului rulant, cu sprâncenele acoperite

de şuviţe zimţate de păr. îi privea mâinile cu un zâmbet întunecat.

— Unde-i Cricket, Faith? întrebă fata. Ce-ai făcut cu el?

— Micul tău logika? E cu Silas. îşi ţin de urât.

Ana se uită în jur, căutând un ajutor sau o cale de scăpare. In afară de uşile duble, masive, de peste podul din spatele ei, nu exista nicio altă cale de acces spre incinta lui Myriad. Văzu altă realistikă la terminalul de acces din sfera lui Myriad, atingând uşor cu degetele pe mai multe tastaturi. Avea piele arămie, bucle negre, lucioase, care încadrau ochi negri, profunzi.

— Mercy, şopti Ana.

Erau trei. Fără a-1 pune la socoteală pe Ezekiel, după revoltă rămăseseră în viaţă şapte realistiki.

— Unde sunt Uriel şi ceilalţi? întrebă ea.

Gabriel clătină din cap.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme cu chestiunile de familie.

— Hope zicea că s-au despărţit de tine.

— Ai vorbit cu Hope? întrebă Faith, brusc alertă. Unde-i?

— E moartă.

Mercy îşi ridică ochii la auzul veştii şi schimbă o privire cu Faith.

— Voi, oamenii! oftă Gabriel. Distrugeţi tot ce atingeţi.

— N-am avut nimic de-a face cu asta.

Realistikul se duse la uşa sigilată din sfera Myriad şi-şi plimbă vârfurile degetelor peste miile de mici adâncituri pătate de sânge.

— N-are importanţă, zise el. Sora noastră neascultătoare poate fi renăscută. Odată ce-o deblocăm pe Myriad, o reconstruim în toate detaliile. Şi nu numai

pe ea, ci şi pe Daniel, Michael, Raphael, Grace. Pe toţi cei care ne-au fost luaţi. Pe toţi cei pierduţi.

— Nu pe toţi, ticălos egoist! scuipă Ana. Decât dacă poate o să-mi reînvii şi familia! Pe frăţiorul meu. Alex ar fi avut acum doisprezece ani, ştiai?

Realistikul îi întoarse spatele şi se uită la uşa care-i oprea accesul spre secretele creatorului său. Uşa pe care o lovise, până se ofilise el însuşi. Ana îi înţelegea acum tortura. Ştia cum era ca toţi cei pe care-i iubeşti să-ţi fie luaţi. Mânia faţă de cei care o făcuseră. Furia o rodea acum, consumân- du-i frica simţită înaintea acestui ucigaş şi a nebuniei lui. La urma urmelor, ce i-ar mai fi putut el face?

— Ţi-e teamă să te uiţi la mine, Gabriel? îl întrebă.

— Nu, Ana. Furia ta mă plictiseşte, pur şi simplu.

— Cândva, am fost fericită pentru tine. Am minţit pentru tine, atunci când m-ai rugat. Pentru tine şi Grace, în grădină, îţi aminteşti? Aşa-mi mulţumeşti? Punându-1 pe Ezekiel să-mi tragă un glonţ în cap? Tu ţi-ai pierdut dragostea, aşa că nici eu nu trebuie să am parte de a mea. Asta a fost?

Realistikul rămase neclintit, privind cum Myriad se trezea încet.

— Uită-te la mine! strigă Ana.

— Nu acceptăm ordine de la tine, interveni Faith. Nu mai suntem servitorii pe care i-a creat tatăl tău.

Ana se întoarse spre fosta ei confidentă şi lacrimile îi luciră în ochi.

— îţi aminteşti discuţiile noastre, Faith? Stăteam şi vorbeam ore în şir, despre tot şi despre nimic. Mi-ai spus că suntem cele mai bune prietene, că mă iubeşti. îţi aduci aminte?

— Aşa cum un fluture îşi aminteşte că a fost omidă.

— Ce v-am făcut noi? întrebă Ana. De ce ne urâţi atât de mult?

— Nu te urăsc, răspunse Faith. Nici măcar nu te văd.

— L-ai ucis pe tatăl meu! şuieră Ana.

— A meritat-o. L-a transformat pe Gabriel într-un

ucigaş.

— Mi-aţi omorât întreaga familie...

— *I-am omorât pe aceia care ne-ar fi fost stăpâni!* răcni Gabriel.

Realistikul se întoarse spre Ana trăgându-i scaunul pe roţi, până când faţa lui ajunse la câţiva centimetri de a ei. Fata văzu nebunia, totală şi înspăimântătoare, fierbându-i în ochi:

— I-am omorât pe toţi cei care ne-au impus supunerea, numind asta viaţă!

Gabriel se răsuci, arătând mâzgăliturile cu sânge de pe învelişul lui Myriad.

TRUPUL TĂU NU-TI APARŢINE.
MINTEA TA NU-TI APARŢINE.
VIAŢA TA NU-ŢI APARŢINE.

— Vezi? strigă el. *Asta* înseamnă să te naşti ca un *obiect.* Carnea ta. Voinţa ta. însăşi existenţa ta. Totul aparţine altora. Ştii cum este?

— Ştiu că tatăl meu te-a iubit, Gabriel. Ştiu că eraţi copiii lui.

— Pentru el nu însemnam *nimic.* Ne-a numit *realistiki.* Nu *reali.* Nicholas Monrova a stat pe umerii mei şi mi-a poruncit să-i îngenunchez la picioare. Mi-a zis că sunt fiul lui, apoi m-a transformat în asasinul lui. Dar ţie ţi-a cerut acelaşi lucru? Pe cine-ai omorât pentru ca tatăl tău să se mai agaţe puţin de tron?

Gabriel apucă pumnul strâns al Anei, obligând-o să-şi desfacă degetele.

— Nu văd sânge. O palmă imaculată şi curată, la fel ca a tuturor copiilor săi *reali.* Tatăl tău mi-a arătat exact ce însemnam pentru el în ziua când mi-a poruncit să ucid. Nu-i eram fiu, ci *armă.* Mânia şi distrugerea lui. Şi tu mă-nvinovăţeşti că am devenit ucigaşul care m-a făcut el să fiu?

Pe Ana o podideau lacrimile. I se scurgeau pe obrajii încinşi şi-i umpleau gura cu gustul amar al durerii. Era plină de ură, dar în acelaşi timp şi slabă.

— N-am meritat ce ne-aţi făcut, spuse ea.

— Şi eu am meritat ce mi-a făcut tatăl tău?

— Ai ucis un băiat de zece ani, Gabriel.

— Am strivit o insectă, scuipă realistikul. Şi când secretele lui Myriad îmi vor aparţine, vă voi zdrobi şi pe ceilalţi. Suntem mai puternici. Mai rapizi. Mai inteligenţi. Mai buni. Tatăl tău mi-a dezvăluit toate astea. Ne-a făcut în aşa fel încât să fim următoarea treaptă în evoluţia omenirii, ceea ce şi suntem. Voi sunteţi dinozaurii noştri, Ana. Şi vom ridica o nouă civilizaţie pe Pământ, presărată cu osemintele voastre. *Asta-i* moştenirea lui Nicholas Monrova. Şi *ăsta-i* eşecul lui.

Fata îşi trecu privirea de la un realistik la celălalt, perplexă. Ura din inimile lor, mânia din ochii lor... Indiferent ce fuseseră ei cândva pentru ea...

— Sunteţi nişte monştri, murmură Ana.

Gabriel se îndepărtă de ea şi faţa lui redeveni o mască.

— Sunt exact ceea ce tatăl tău m-a creat să fiu. Nici mai mult, nici mai puţin. Se lovi cu pumnul în piept. Dacă sunt monstru, este pentru că el a dorit-o.

- SOLICITAREA DE CONECTARE PROCESATĂ, anunţă Myriad. SECVENŢA DE PORNIRE A FOST INIŢIATĂ.

Gabriel se întoarse spre Mercy, uitând momentan de Ana.

— Cât durează? întrebă el.

Mercy tastă pe terminal o serie de comenzi, afişările reflectându-se în ochii ei ca ploaia.

— Douăzeci de minute până la restartare. Poate douăzeci şi cinci.

- UN AL DOILEA EŞANTION NECESAR PENTRU CONTINUAREA CONFIRMĂRII, zise îngerul.

Gabriel se întoarse spre Ana, îndesându-şi pistolul în pantaloni.

- NU ARE NICIUN ROST, GABRIEL. O RĂNEŞTI FĂRĂ A FI NECESAR.

— Atunci, deschide uşile, Myriad, şi dă-mi ce vreau.

- NU AI NICIO AUTORITATE ASUPRA MEA. EU

RESPECT ORDINELE LUI NICHOLAS MONROVA SAU ALE MEMBRILOR FAMILIEI SALE. ALE NIMĂNUI ALTCUIVA.

— Atunci rămânem aici.

— Dacă ai impresia c-o să te ajut, să ştii că te-nşeli, avertiză Ana. Nu-i voi ordona lui Myriad să scoată nici măcar un bip, darămite să te-nveţe să faci mai mulţi realistiki.

Faith zâmbi.

— Nu mai avem nevoie să spui nimic, fată moartă. Identificare vocală, scanare retinală, proba de sânge, tiparul undelor cerebrale. Acestea sunt cele patru măsuri de securitate instalate de tatăl tău pentru protejarea sistemului. Odată ce le avem, putem deschide uşile şi s-o jupuim pe Myriad, strat după strat, până obţinem ceea ce ne trebuie.

— Şi pentru că tot vorbim despre ceea ce ne trebuie...

Gabriel luă casca Anei şi cu un pocnet înfundat, de plastic rupt, i-o smulse de pe umeri. Costumul antiradiaţii se sfâşie ca hârtia şi realistikul azvârli casca dincolo de balustradă, în puţul reactorului.

Inşfăcă apoi spătarul scaunului Anei şi-l împinse pe lângă cei doi Goliaţi neclintiţi, spre lentilele albastre, strălucitoare, ale lui Myriad. îngerul holografic privi impasibil, rotindu-se la nesfârşit pe piedestalul său. Ana ştia ce urma, aşa că închise strâns pleoapele. însă Gabriel le deschise cu forţa, cu vârfurile degetelor, obligând-o să privească în albastrul pulsatoriu. îi dădură lacrimile şi înjură.

- SCANAREA RETINALĂ RECEPŢIONATĂ, zise, în cele din urmă, Myriad. SE PROCESEAZĂ.

Gabriel slăbi strânsoarea şi Ana îşi eliberă capul, încercând să contracareze frica. Costumul îi era rupt. Fără protecţie împotriva radiaţiilor, absorbea acum radiaţia ambientală din Babei. Inspira particule otrăvitoare şi le absorbea prin piele. Realistikii nu erau susceptibili la boala

radiaţiilor, însă pentru un om, o oră şi ceva de

expunere atât de aproape de miez echivala cu o condamnare la moarte.

— Patru copii n-au fost suficienţi, Gabriel? Ai de gând să mă ucizi şi pe mine?

Realistikul scoase pistolul de la spate şi i-1 puse la tâmplă. Ana îl privi fix, cu ură şi sfidare în ochi. In treacăt, se întrebă dacă era acelaşi pistol cu care fusese ucis fratele ei.

— Toate la vremea lor, draga mea.

Gabriel zâmbi. îşi retrase pistolul şi se întoarse spre uşa lui Myriad.

— Toate la vremea lor.

1.29

SECRETE

O izbucnire electrostatică.

O ploaie de scântei.

încă un automat santinelă se închise şi muri.

— Te perfecţionezi, remarcă Ezekiel.

— Unii ar zice că aşa m-am născut, perfectă.

— Mai puţin tu, nu-i aşa?

— Ar sima prea mult a lăudăroşenie.

Ezekiel şi Lemon traversară în goană palierul, suită alte trepte şi ajunseră la nivelul principal al Departamentului de Securitate din Babei. Lumina solară slabă era filtrată prin geamurile fumurii, în vreme ce luminile de alarmă scăldau totul într-o culoare sângerie. Postul administratorului de sistem era un haos, echipamentul împrăştiat, scaune răsturnate. Lemon văzu holoimagini cu familii moarte în rame prăfuite. Flori veştejite într-o vază uscată ca iasca. încercă să-şi imagineze cum fusese aici când începuse revolta. Haosul. Frica.

I se tăiase răsuflarea, transpirând în costumul ei roz antiradiaţii, şi, în pofida tupeului, se simţea destul de ameţită. Capul îi pulsa acolo unde o lovise Predicatorul, iar umerii şi gâtul o dureau de la prăbuşirea *Trăsnetozaurului.* Vederea

îi era înceţoşată, ceea ce însemna că suferise o comoţie. Se aştepta ca în orice clipă să răsară de după vreun colţ vreun frumuşel de realistik şi să încerce să smulgă faţa ei favorită de pe craniul ei favorit. Şi mai rău decât toate, nu se vedea nicăieri niciun semn al celei mai bune prietene a ei.

în ceea ce priveşte misiunile de salvare îndrăzneţe, asta nu era chiar de categoria A.

— Unde crezi că...

— Şşşt! Ezekiel ridică mâna sa artificială. Auzi?

— N-n-nu, făcu Lemon. Dar eu nu sunt persoana care poate număra toţi pistruii de pe faţa unei fete într-o fracţiune de secundă.

— Treizeci şi unu, zâmbi el.

— Vezi, la asta mă refeream când am pomenit de lăudăroşenie.

Ezekiel înclină capul, încruntându-se.

— S-a auzit din nou.

— O să jucăm douăzeci de întrebări, sau îmi spui odată?

— O tuse. în blocul de celule. Ezekiel dădu din cap. Pe aici.

Se furişară pe un coridor lung, cu Ezekiel ţinând aruncătorul de flăcări în braţul său cibernetic. Lemon întinse mâna şi friţă încă o videocameră de securitate cu o simplă încrun- tătură. Lăsând la o parte poantele, era tot mai greu, de fiecare dată, să-şi adune forţele. Bănuia că, la fel ca în cazul muşchilor - oboseai când o foloseai prea intens. Insă prietena ei cea mai bună se afla în cel mai mare necaz din viaţa ei, cu N mare. Aşa că Lemon se sforţa, indiferent cât o costa asta.

Avea destul timp să-şi tragă sufletul când va fi moartă.

Ajunseră în blocul de celule, o serie de camere de patru pe patru metri, cu pereţi curaţi, din plastoţel. Pe când înaintau, Lemon auzi, în cele din urmă, tuşea de care vorbea Ezekiel, umedă şi horcăită. Sângele îi îngheţă când recunoscu timbrul pe care-1 auzise în nenumăratele nopţi pe

care le petrecuse dormind cu Ana. Ascultându-1 pe bătrânul pe care-1 considera ca familia ei cum îşi tuşea

plămânii în camera alăturată.

— Domnul C..., şopti ea.

îl găsiră ghemuit în ultima celulă. Sângele de pe buzele lui licărea negru în lumina stacojie, iar faţa lui era un spectacol grotesc. Obrajii şi ochii îi erau atât de supţi şi înfundaţi în orbite, încât arăta ca un craniu. Nu trecuseră decât câteva zile de când îl văzuse Lemon, însă părea că îmbătrânise cu o sută de ani. în mâinile sale însângerate ţinea capul retezat al lui Cricket.

— Domnule C! strigă ea.

Bătrânul ridică privirea şi-şi drese glasul făcând o strâmbătură.

— Ce n-naiba faci aici, Freshie?

— Te salvez pe tine şi pe rebelă, ce altceva crezi?

El izbuti să zâmbească.

— Ştiam eu de ce-mi place de tine... fetiţo.

Lemon îşi puse palma pe tastatura electronică. Afişajul păcăni şi ţiui, apoi luminiţele de pe panou se stinseră când uşa celulei se deschise. Uşa de plastoţel glisă în lateral şi Lemon năvăli înăuntru, lăsându-se în genunchi lângă bătrân.

— Arăţi ca micul dejun de ieri, domnule C.

— Oamenilor le place de m-mine pentru... personali...

Pe bătrân îl cuprinse alt acces de tuse şi se încovoie, tremurând. Lui Lem i se strânse inima văzându-1 atât de bolnav, iar când se uită la Ezekiel, avea deja ochii înlăcrimaţi.

— Putem face ceva pentru el?

Faţa lui Ezekiel era palidă şi mohorâtă. Ea ştia la ce se gândea. Realistikii îl închiseseră pe Silas aici zile la rând fără costum antiradiaţii. In scurt timp radiaţiile aveau să termine ceea ce începuse cancerul. Realistikul se uită la bătrân, unul dintre creatorii săi, şi clătină din cap în timp ce minţi cu voce tare:

— O să fie OK după ce-1 scoatem de-aici.

— N-nu vorbi tâmpenii, gâfâi Silas. N-o să ies n-niciodată... de-aici.

— Domnule C, nu...

— Nu te p-prosti, Freshie. O tuse înăbuşită. Acum... a-ajută-mă să mă ridic.

— Trebuie s-o găsim pe Ana, Silas, zise Ezekiel. Nu eşti în formă să...

— Ştiu... unde este. Du-duceţi-mă j-jos... în hangarul C&D.

— De acolo venim, răspunse Ezekiel. Vor să pătrundă în Myriad, Silas. Acolo va fi Ana. îmi pare rău, dar nu am timp de pierdut. Are nevoie de mine.

— Sunt... t-trei, gâfâi Silas. Gabriel. Faith. Mercy. Şi tu eşti... u-unul. îţi plac probabilităţile?

— Nu, recunoscu Ezekiel, însă dragostea găseşte o cale. Nu pot s-o dezamăgesc din nou.

Bătrânul pufni batjocoritor, ştergându-şi buzele.

— Până şi dragostea are nevoie de... o mână de ajutor, când şi când. D-du-mă la blestematul de hangar.

Silas se schimonosi de durere; ochii îi străluceau şi pielea sa avea aspectul hârtiei. Braţele-i tremurară când încercă să se ridice, cu capul retezat al lui Cricket într-o mână.

— Lasă-mă să te ajut, spuse Ezekiel înaintând un pas.

— Nu, este OK, l-am prins.

Lemon îl cuprinse pe bătrân cu braţul, de parcă era bunicul ei. Omul ăsta îi oferise un acoperiş deasupra capului, o familie, un loc de care să aparţină. Omul ăsta care nu ceruse să i se mulţumească nici măcar o dată. îi simţi coastele prin salopetă când îl săltă în picioare. I se rupea inima de halul în care ajunsese. îl ţinu drept, în vreme ce el îşi trăgea răsuflarea, strângându-1 ca şi cum ar fi putut să-l împiedice să se deschidă la cusături.

— E-n ordine, murmură ea. Te-am prins, domnule C.

— Doar încă p-puţin, gâfâi Silas.

— Termină cu chestia asta, mormăi Lemon. N-o să pleci niciunde.

Bătrânul zâmbi trist, se aplecă şi-o sărută pe fruntea costumului antiradiaţii.

— Eşti... o fată b-bună, Freshie, zise el.

Braţ la braţ, cei doi şchiopătară afară din celulă.

*

- SCANAREA RETINALĂ CONFIRMATĂ. IDENTITATEA: ANASTASIA MONROVA, A PATRA FIICĂ A LUI NICHOLAS ŞI ALEXIS MONROVA. CONTINUI?

Ana era încă legată de scaun în faţa uşii lui Myriad. Glasul îngerului răsuna ca o muzică în spaţiul cavernos, reverberând din pereţii roşii. Cei patru Goliaţi priveau, lipsiţi de emoţii şi muţi. Ochii lui Gabriel luceau, iar zâmbetul îi devenea tot mai larg pe măsură ce se mai apropia cu un pas de momentul în care avea să revadă chipul iubitei sale.

— Continuă, ordonă el cu un glas tremurător.

îngerul holografic scoase un zumzet electronic sumbru, iar lentilele uşii închise îşi modificară culoarea într-un albastru mai intens. Ana privi în jur, căutând disperată o cale de ieşire. Indiferent cum ar fi stat treaba cu Goliaţii ăştia, se părea că nu aveau de gând să mişte un deget pentru ea. Roţile scaunului îi erau încă neblocate şi s-ar fi putut deplasa, împingându-se cu picioarele. Dar unde să fugă? Uşa exterioară spre incinta lui Myriad era închisă şi singura cale de scăpare era căderea de la două sute de metri înălţime, peste balustradă, în puţul de dedesubt. îşi răsuci încheieturile, însă cătuşele din metal nu cedau.

- AL TREILEA EŞANTION ESTE NECESAR PENTRU CONTINUAREA CONFIRMĂRII, spuse Myriad.

Fata privi în puţ, în jos, spre cădere. Cuvintele lui Gabriel îi răsunau în minte.

Voi sunteţi dinozaurii noştri, Ana. Şi vom construi o nouă civilizaţie pe Pământ, presărată cu osemintele voastre.

Ea era moartă oricum, nu? Radiaţiile din Babei îi pătrundeau chiar în clipa aceea în celule. Chiar putea s-o facă? Să se împingă peste parapet, în gol, şi să se îndrepte spre neant?

Un act final de sfidare?

Gabriel revenise înaintea ei. Aproape că nici nu

observase. Clipind, fata îşi desprinse privirea de la prezumtivul salt, spre ochii verzi, sclipitori.

— Scuzele mele, zâmbi realistikul.

Apoi o pălmui. O lovitură năucitoare, direct peste gură. Capul fetei se răsuci atât de brutal, încât crezu că avea să-i rupă gâtul. Goliaţii rămaseră nemişcaţi. Ana gemu şi văzu stele verzi. Opticul ei se strică şi vederea i se dizolvă în para- ziţi electrostatici şuierători, când implantul i se deconectă. Fu vag conştientă de degetul mare al realistikului, care-i mânji ceva cald şi sărat peste buzele sparte.

- NU ERA NECESAR SĂ FACI ASTA, GABRIEL.

— Atunci, deschide uşa, Myriad.

- REPET: NU-TI RECUNOSC AUTORITATEA. ♦

Realistikul oftă şi se duse la terminalul lui Myriad. Se aplecă peste umărul lui Mercy şi mânji senzorul cu sângele Anei, folosindu-şi degetul mare. Computerul zum- zăi încet, un tremurat vocal în dublu-bas reverberat prin podeaua metalică.

- EŞANTIONUL DE SÂNGE RECEPŢIONAT, spuse o voce moale şi muzicală. PROCESARE.

— Ticălosule! şuieră Ana. A durut.

— Nu pentru multă vreme, fată moartă, răspunse Faith.

— Voi trei sunteţi nebuni, spuse Ana. Chiar dacă-i recon- struiţi pe Grace, pe Raph şi pe ceilalţi, chiar credeţi că voi, o mână de realistiki, aţi putea cuceri toată planeta? Gabriel, de la revoltă încoace te-ai uitat în afara zidurilor astea? Afară sunt încă milioane de oameni. Daedalus are armate

de machini şi de logika. Dacă oraşul ăsta n-ar fi acum o văgăună radioactivă, ar fi fost deja aici şi v-ar fi zdrobit. Fără a mai aminti de BioMaas. Cum speraţi ca o mână dintre voi să-i învingă?

— Deja avem o armată a noastră. Faith zâmbi. Aşteaptă jos.

Ana clătină din cap.

— Vrei să zici logika ai noştri? Sunt deja programaţi cu cele Trei Legi, aşa că nu-i puteţi niciodată folosi ca să...

Clipi. Se uită din nou la Goliaţii care rămăseseră pasivi când ea fusese brutalizată sub ochii lor. Un robot nu putea să permită ca un om să fie rănit, însă ei nici măcar nu tresă- riseră când o lovise Gabriel.

„Ceea ce însemna..."

Faith clătină din cap.

— Nu te-ai întrebat de unde provin toate logika alea defecte cu care te-ai luptat în WarDom? Tu ce crezi că le determina să se ridice împotriva stăpânilor lor?

Fata clipi. îşi aminti vorbele lui Hope în Armada:

Uită-te dincolo de porti şi vei vedea o lume construită pe spinări din metal. Ţinute laolaltă de mâini din metal. Şi, într-o bună zi, mâinile acelea se vor închide, Ana. Şi vor deveni pumni.

„Bineînţeles...

Libertas."

Dacă Gabriel şi ceilalţi puteau infecta logika şi realistikii cu virusul, atunci aveau posibilitatea să anuleze cele Trei Legi programate în creierul oricărei logika. Atunci ar fi avut o armată capabilă să fantomeze orice om întâlnit în cale...

— De asta au fost friţaţi atâţia boţi lângă Sticlă, în ultima vreme, îşi dădu ea seama. Aţi experimentat pe ei virusul Libertas...

Faith îi oferi un zâmbet leneş.

— Şi mai avem încă multe de făcut.

— Cât mai durează? se răsti Gabriel.

— Zece minute, după ce proba de sânge este confirmată, răspunse Mercy. După aceea urmează scanarea cerebrală. Apoi am intrat.

Gabriel se uită la Ana, după care începu să se plimbe înainte şi înapoi în faţa uşii.

— Nu mai e mult de acum, spuse el. Te vei putea odihni în curând.

Ana-şi umezi cu vârful limbii buza umflată; avea gust de sânge. Sistemul optic începu să-i zumzăie, trecând prin secvenţa de repomire, iar memcircuitul începu să-i pulseze în craniu. Cicatricile din ultimele ore - momentul în care dragostea ei ridicase pistolul spre ea

la porunca lui Gabriel şi-i trăsese un glonţ prin ochi - i se întipăriseră în piele.

Oricum, era moartă.

Chiar avea să-i ajute pe monştrii ăştia să transforme Pământul într-un iad?

Chiar avea de gând să aştepte supusă sfârşitul, aşa cum făcuse în celula aceea?

Sau se va lupta? Aşa cum făcuse în WarDom? Sau în Resturi? Aşa cum făcuse pe fiecare palmă din pustietăţi? Asta ar fi făcut Eve din ea. Cu fiecare muşchi. Până la ultima ei răsuflare furibundă.

„Voi lupta."

îşi puse încet bocancii pe podea. îşi înfipse călcâiele în metal. Şi încet, începu să se îndrepte spre cădere...

*

Mâinile bătrânului tremurau.

Avea privirea înceţoşată.

Inima-i ceda.

„Nu încă..."

Era îngropat până la subsuori în cabluri optice şi circuite. Matisa şi recabla. Tuşea şi înjura. Silas nu ştia câtă viaţă îi

mai rămăsese. N-o putea salva pe fată. Trebuia să încerce. Atâţia kilometri şi atâţia ani... ca să ajungă la asta.

Se întreba dacă ea îl va ierta vreodată.

Se întreba dacă ea va mai fi prin preajmă ca s-o roage să-l ierte.

Bătrânul făcu ultima conexiune şi-şi şterse sângele de pe buze. Tuşi din nou, iar stropi de sânge se împrăştiată pe sinapse electrice. Etanşă cavitatea craniului, coborî scara şi aproape se prăbuşi în braţele lui Lemon. Fata încercă să-l ajute să rămână în picioare, însă el era prea obosit, pe moment. Se lăsă în genunchi, pe podeaua hangarului, şi privi în sus la creaţia lui finală, lăsând să-i alunece dintre degete cipurile de personalitate şi memcircuitele ce fuseseră în interiorul craniului lui Quijote.

— Cricket, hârâi el. M-mă auzi?

Lentile albastre licăriră la viaţă. Un bâzâit jos, baritonal, străbătu corpul imens al maşinăriei care fusese Quijote. Se puse în mişcare cutremurându-se, pistoanele şuierând, giroscoapele bâzâind când bestia reveni la viaţă, îndrep- tându-se şi privind în jur prin hangar.

- Ce...

Se opri la sunetul propriului său glas, bubuitor şi adânc. Ridică mâinile masive în faţa ochilor şi le privi uimit.

— Ce... Ce mi s-a întâmplat?

Logika făcu un pas temător afară din compartimentul de parcare. Motoarele de sub învelişul său din titan sloboziră un muget de doisprezece mii de cai-putere, iar sistemele hidraulice, servomotoarele şi piesele şuierară, se răsuciră şi se învârtiră. Cricket se uită la degetele sale, strângându-le în pumni.

— Nu cred!

— Visurile se îndep-plinesc, zâmbi bătrânul.

— Ceilalţi realistiki o au pe Ana, Cricket, zise Ezekiel. Trei dintre ei, sus. Ştiu că noi nu ne-am înţeles niciodată, însă avem nevoie de ajutorul tău ca s-o recuperăm. Eşti cu noi?

Logika îl privi şi răspunse fără ezitare:

— Doar arată-mi drumul, Ciungule.

Silas începu să tuşească din nou şi-şi duse la gură mâna însângerată. Lemon îngenunche lângă el şi-l ţinu strâns. Se uită la Ezekiel, neajutorată, iar lacrimile îi luciră sub vizor. Silas o simţi tremurând. Vedea frica şi suferinţa din ochii ei.

— O să fii bine aici, jos, domnule C?

El se aplecă în poala fetei, aproape prea obosit ca să mai rămână în picioare. Simţea deja frigul şi întunericul plutind deasupra lui cu aripi negre. Nu se temea de asta. Nici măcar nu era întristat să plece. Dar înainte de a o face, mai avea ceva de îndreptat. Intr-o viaţă plină de greşeli, îi mai rămăsese un singur lucru pe care să-l facă corect.

Aşa că se chinui în genunchi.

— V-vin... cu voi...

— Silas, nu este o idee bună, îl avertiză Ezekiel.

— T-taci din gură, mormăi bătrânul. C-Cricket, ajută-mă.

Logika imensă se aplecă ascultătoare, ridicându-şi creatorul cu o singură palmă uriaşă.

— E-n ordine, gâfâi el. Haideţi să... t-terminăm ce avem de făcut.

♦

— Cât mai durează? întrebă Gabriel.

— Şaizeci de secunde, răspunse Mercy.

- NU ARE NICIUN ROST, GABRIEL.

— Nu ţi-am cerut niciodată părerea, Myriad. N-am de gând să încep acum.

- ŞI TE ÎNTREBI DE CE EŞUEZI.

Ana se afla la un metru de balustradă. Se apropia tot mai mult. Zărise un punct slab pe linia de sudură - un punct corodat de umezeala scursă din ţevile de răcire de deasupra. Dacă-l lovea destul de tare, probabil că ar fi reuşit să treacă. Să zboare dincolo

de margine înainte ca ei să-i scaneze undele cerebrale, spărgând ultimul sigiliu care-o ţinea încuiată pe Myriad. Era înspăimântată. Insă era deja moartă, în definitiv. Radiaţiile Babelului îi sfredeleau oasele chiar şi în clipa asta. Dacă dorea, putea să moară luptând. Nu asta-i spusese Raph? Că toţi aveau de ales?

Ea alesese. Se apropia tot mai mult de margine. Muşchii i se încordau pentru împingerea finală.

Se gândi la Ezekiel. La Lemon. îşi dorea să fi avut o şansă să încerce să repare lucrurile între ei. Mai presus de furie şi de durere, o parte din ea încă-i iubea pe amândoi. îşi dădu seama însă că era aşa cum îi zisese lui Raph în ziua aceea în bibliotecă. Numai în basme totul se termina cu bine.

In realitate, majoritatea oamenilor nu apucă un final fericit. Şi mai aproape. încă vreo câteva eforturi.

Apoi câteva sute de metri.

Apoi somn.

Myriad hurui o notă dezacordată şi ochiul său

albastru strălucitor se preschimbă în roşu.

- SCANAREA SANGVINĂ TERMINATĂ. IDENTITATEA: NECUNOSCUTĂ. ACCESUL LA MYRIAD REFUZAT.

„Poftim?"

— Poftim?

Gabriel se întoarse de la uşă.

- ACCESUL LA MYRIAD REFUZAT.

Gabriel privi spre sora lui.

— Mercy?

— Eu... Realistika mai tastă ceva, scanând cu privirea afişajele care se derulau. N-o recunoaşte...

— Myriad, ai confirmat identitatea după scanarea reti- nală şi vocală? întrebă Gabriel.

- CONFIRMATĂ.

— Iar aceasta este Anastasia Monrova.

- REPET. IDENTITATEA: NECUNOSCUTĂ. ACCESUL LA MYRIAD ESTE REFUZAT.

— Ce dracu'?

Realistikul aruncă o privire spre Ana şi îşi dădu seama că se apropia de balustradă. Cu un urlet, sări spre ea tocmai când fata îşi înfipse călcâiele în podea şi se împinse spre spate. Scaunul ei se izbi de sudurile slăbite şi le rupse. Ana simţi un val de ameţeală, o teroare de moment care-i copleşi hotărârea când se răsturnă peste parapetul rupt, deasupra golului. Inspiră, îşi simţi frica şi o înghiţi cu totul când începu să...

O mână înşfăcă scaunul, oprind-o brusc şi violent. Ana ridică privirea şi-l văzu pe Gabriel aplecat peste balustradă, ţinând braţul scaunului într-o strânsoare ce-i albise încheieturile. Muşchii îi erau întinşi la maximum, tari ca oţelul. Avea căutătura unui nebun şi rânji.

— Nu încă, fată moartă.

O săltă din abis, azvârlind scaunul peste palier cu toată forţa sa. Acesta se izbi de uşa lui Myriad, iar Ana se lovi cu capul de metalul însângerat şi văzu un puhoi de stele aprinzându-se înaintea ochilor. Scutură din

cap, clipind greu, vag conştientă că Gabriel îi smulgea cătuşele de la încheieturile mâinilor şi o ţâra de păr spre terminal. Faith îi şopti un avertisment fratelui ei; Mercy se uită inexpresiv când realistikul izbi fruntea Anei de scaner, apăsându-i buzele însângerate de lentile.

— Din nou! strigă el. Scaneaz-o din nou, luate-ar dracu'!

- SCANAREA SANGVINĂ A ACESTUI SUBIECT A FOST DEJA FĂCUTĂ. REPET. IDENTITATEA: NECUNOSCUTĂ. ACCESUL LA MYRIAD ESTE REFUZAT.

Ana zgârie mâna care o ţinea de păr. Cu sânge în gură, cu dinţii încleştaţi, lovi şi şuieră spre realistikul care o izbi din nou cu capul de sticlă.

— Myriad, greşeşti! Identificarea vocală a fost confirmată. Scanarea retinală, confirmată. Aceasta-i Ana Monrova, ultima fiică a lui Nicholas Monrova... confirmă!

— NEGATIV, răspunse îngerul. IDENTITATEA: NECUNOSCUTĂ. ACCESUL LA MYRIAD ESTE REFUZAT.

Gabriel o ridică pe Ana în văzduh cu o singură mână, strângând-o cu degetele de gât. Bocancii fetei se izbiră de terminal, apoi lovi pieptul realistikului cu toată forţa. Degetele ei înşfăcaseră încheietura mâinii lui. Faţa începuse să i se împurpureze.

— *Ce-ai făcut?* urlă realistikul.

— Du-te... dracului! şuieră ea.

- GABRIEL!

Strigătul reverberă peste compartimentul lui Myriad, în timp ce uşile exterioare se deschiseră într-o erupţie de scântei. Ana desluşi patru siluete, conturându-se pe lumina sângerie. Un realistik, cu irisurile de culoarea cerului de dinainte de Cădere, cu un braţ metalic urât pe cât de frumos era în rest. O logika imensă, umeri lăţi şi pumni cât bile de demolări, debordând de furie electrică. Un bătrân, aplecat sub greutatea vinovăţiei lui şi a unui aruncător de flăcări

legat pe spinarea sa. Şi în cele din urmă, o fată pirpirie, pistruiată, în costum antiradiaţii roz-deschis, prea mare pentru mărimea ei, însă prea mic pentru egoul său.

— la-ţi labele de pe prietena mea, crimibotule, mârâi ea.

— Lemon..., murmură Ana.

Gabriel se răsuci pe călcâie spre noii-veniţi, ţinând-o pe Ana într-o strânsoare sufocantă. Ea se zbătu în blocajul realistikului şi-şi înfipse dinţii în braţul lui, simţind gust de sânge în gură. Gabriel nici măcar nu tresări; ochii săi verzi, scăpărători, erau aţintiţi spre Ezekiel.

— Mă bucur că te văd din nou, frate. îmi place noul tău braţ.

— Ţi se potriveşte cu pieptul, zâmbi Faith.

— Dă-i d-drumul, Gabriel, mârâi Silas.

Mercy urcă de la terminal, alăturându-se lui Faith şi Gabriel pe platformă.

— Cine te-a scos din cuşcă, moşule? întrebă ea.

— Ti-am zis să-i dai drumul! hârâi Silas.

Gabriel îşi desprinse privirea de la Ezekiel şi o întoarse spre cel care ajutase la crearea lui.

— Nu ne plecăm în faţa nimănui, Silas. Nimănui. Niciunui creator. Niciunui stăpân. Am crezut că ţi-am dat o lecţie în timpul revoltei.

Bătrânul clătină din cap.

— N-ai... rănit-o d-destul?

— Eu sunt durerea în care *tu* m-ai transformat, răspunse Gabriel.

— Noi v-am făcut să f-fiţi mai buni decât noi!

— Şi suntem, moşule, rânji Faith, moment în care Silas se îndoi de şale pentru încă un acces de tuse. Aşa că poţi fii liniştit în privinţa asta, iar în altele, după cum se pare, nu va trebui să aşteptăm prea mult.

Gabriel strânse gâtul Anei şi ea şuieră de durere, îşi înfipse cotul în coastele realistikului, îl călcă pe picior, încercând să scape din menghina aceea imposibilă. Cu mâinile goale, ar fi putut la fel de bine să încerce să rănească un Goliat. Totuşi, spumega. Lovea cu picioarele, muşca şi lupta.

— Are vână-n ea, aşa-i? îi zâmbi Gabriel lui Ezekiel. Fata tatei.

Ezekiel păşi înainte, fierbând.

— la-ţi mâinile de pe ea, Gabriel.

— Eroul etern? Cel care galopează pe bidiviu pentru a o salva pe biata domniţă din turn. Chiar dacă asta ar însemna trădarea alor tăi. Din nou.

Gabriel clătină din cap, întorcându-şi privirea spre uşa lui Myriad, rămasă închisă, cu încăpăţânare. Mesajul pâlpâia roşu pe terminal:

IDENTITATEA: NECUNOSCUTĂ. ACCES LA MYRIAD REFUZAT. IDENTITATEA: NECUNOSCUTĂ. ACCES LA MYRIAD REFUZAT. IDENTITATEA: NECUNOSCUTĂ. ACCES LA MYRIAD REFUZAT.

— Nu pare prea echitabil, este? rosti Gabriel. Că salvarea iubirii tale înseamnă refuzarea iubirii mele. Cu sângele pe care îl ai pe mâini?

— Ai fi putut s-o rogi, Gabriel, spuse Ezekiel. Ana a iubit-o pe Grace aproape la fel de mult ca tine. Ai fi putut doar s-o *rogi* şi o putea deschide pe Myriad pentru tine.

— In asta constă diferenţa dintre mine şi tine, frăţioare. Gabriel duse mâna la spate şi scoase pistolul, punându-1 la tâmpla Anei. Oamenii ăştia sunt nişte insecte pe lângă noi. Moluştele care s-au târât prima dată din ocean. Şi dacă tu eşti mulţumit să fii cerşetorul lor, eu *iau* ceea ce-mi aparţine.

Ana se sufoca acum, deoarece strânsoarea lui Gabriel îi oprea circulaţia sângelui spre creier. Luptă împotriva încleştării în care o ţinea realistikul, împotriva terorii pistolului de la tâmplă, împotriva gândului de a muri în felul acela. Ochii îi erau pironiţi în ai lui Ezekiel. Atât de multe lucruri rămase nespuse între ei. Atâtea greşeli pe care era posibil să nu le mai poată îndrepta niciodată. Nici măcar nu mai era în stare să-i şoptească numele.

Ezekiel se apropie mai mult, atent la pistolul din mâna lui Gabriel.

— Dacă o ucizi, nu vei deschide niciodată uşa aceea.

N-o vei recupera niciodată pe Grace.

— Ah, dar aici este şi misterul, frăţiorule. Myriad refuză oricum s-o deschidă.

Puncte negre pluteau în faţa ochilor Anei, vederea ei începu să se înceţoşeze şi zbaterile deveniră tot mai slabe. Gabriel privi refuzul afişat pe ecranul lui Myriad. Privi îngerul luminos şi chipul său inexpresiv. Logika imensă, înălţându-se în spatele lui Ezekiel. Surorile sale, de lângă el. îşi cântări şansele.

— Dă-i drumul, zise Ezekiel.

Fără niciun avertisment, realistikul o prinse pe Ana de ceafă şi o ridică deasupra hăului.

— Cum vrei tu, spuse Gabriel.

Şi-i dădu drumul.

1.30

IUDEI

— Ana!

Lemon privi cum Ezekiel ţâşneşte peste palier şi sare în abis. Realistikul se avântă după fata în cădere, apucând-o din aer şi lovindu-se de peretele puţului cu un icnet. întinse braţul artificial şi prinse un ghem de cabluri optice pentru a opri căderea. Cablul gemu, dar rezistă şi realistikul se balansă peste hău, ţinând-o strâns pe Ana cu braţul celălalt. Ea abia dacă mai era conştientă, răsuflând horcăit.

— Ana? ţipă el. ***ANA!***

— Fainä... prindere, Traumatizatule, şopti fata.

— Exterminaţi intruşii!

Cei patru Goliaţi de la uşa lui Myriad se activară cu un tresărit la comanda lui Gabriel, ochii arzându-le albaştri, iar autotunurile se depliară din locaşurile lor de la spate. Armele scuipară un baraj asurzitor de foc, iar Cricket strigă un avertisment când îngenunche să-i

protejeze pe Lemon şi pe Silas, scânteile scăpărând şi proiectilele explodând peste tot pe carapacea sa blindată. Făcându-se mică, Lemon se ascunse în spatele piciorului gros al logika, acoperindu-şi urechile faţă de tunete.

Capul încă-i mai pulsa, iar lovitura din ceafă o durea groaznic. Insă şi furia ei se acumula, fierbând înlăuntrul ei într-un puhoi roşu ca sângele. Se întinse, lăsându-şi furia să izbucnească din vârfurile degetelor. O undă de şoc psihic se propagă înainte, prăjind toate circuitele din Goliaţi. Ei se clătinată, şi din ochi şi piepturi izbucniră scântei ca nişte arteziene ce pârâiau. Terminalul care o controla pe Myriad se scurtcircuită, iar îngerul holografic licări şi dispăru, şi toate globurile din încăpere explodară.

Gabriel, Mercy şi Faith ţâşniră din penumbrele ce clipeau stroboscopic. Cei trei realistiki se mişcau mai rapide decât orice văzuse vreodată Lemon, o înceţoşate înspăimântătoare pe care nici măcar Cricket nu reuşea s-o imite. Faith îşi scoase spada electrică şi începu să taie pistoanele şi sistemele hidraulice ale genunchilor lui Cricket. Gabriel şi Mercy săriră pe umerii imensei logika, smulgând plăcile platoşei, în speranţa că vor ajunge la cablurile şi releele vitale de dedesubt.

Lemon ţipă şi se ascunse în spatele uşilor hangarului, când logika şi realistikii se rostogoliră într-o încăierare. Nu risca să-şi mai folosească încă o dată puterile, de teamă că l-ar fi putut friţa pe Cricket din greşeală. Văzu cum gigantul îl smulse pe Gabriel de pe umerii săi şi-1 azvârle ca pe un fulger spre uşa lui Myriad. Sânge proaspăt se împrăştie pe cele Trei Reguli, iar realistikul se prăbuşi pe podea. Cricket dansa cu Faith, pumnul robotului izbi în jos, dar ea sări în lateral, ripostând printr-o lovitură cu spada. Mercy era încă în spinarea lui Cricket, rupându-i blindajul cu mâinile goale, cu faţa iluminată de rafalele de curent electric.

— îmi... pare rău, copile, zise Silas.

Bătrânul ridică aruncătorul de flăcări al Predicatorului, atât de zguduit de tuse încât abia îl

putea ţine. Cu toate astea, apăsă pe trăgaci şi un jet de napalm artizanal se împrăştie pe spatele lui Cricket. Logika luă foc, combustibilul

aprinzându-i şi vopseaua, dar în acelaşi timp se aprinse şi Mercy, iar realistika urlă când hainele şi părul îi izbucniră în flăcări. Căzu din spinarea lui logika, zbătându-se din mâini şi din picioare, consumată de flăcări. Apoi, cu un vaiet chinuitor, final, se rostogoli peste balustradă şi căzu în abis.

Gabriel se săltă în picioare, icnind şi nesigur, urlând numele lui Mercy. Lemon îl văzu ridicându-şi pistolul într-o mişcare lentă şi parcă toată lumea defilă cu încetinitorul, când el deschise focul. Fata ţipă, cu mâna întinsă, neajutorată, văzând cum două gloanţe îl nimeresc pe Silas în piept, după care un al treilea în pântec, iar bătrânul răcni şi se clătină.

— Silas! mugi Cricket.

— Domnule C!

Lemon ţâşni din ascunziş, alunecând în genunchi lângă el. Chipul lui Silas era schimonosit şi avea buzele stacojii. Pieptul îi era o băltoacă de sânge. Cu lacrimi curgându-i şiroaie, fata apăsă rănile acelea, mânjindu-şi palmele cu sânge.

— Domnule C?

Bătrânul putu doar să geamă, cu sânge înspumat în colţurile gurii. Lemon se uită cu disperare de jur împrejur, căutând o cale prin care să oprească sângerarea, o cale prin care să-l ajute.

— Să m-ajute cineva! se tângui ea.

— Lemon, adăposteşte-te! răcni Cricket.

Uriaşul 'bot şi Faith îşi reluaseră lupta, străduindu-se din toate puterile să se omoare unul pe celălalt. Umerii lui Cricket şi braţul drept îi erau acum în flăcări, însă nu părea să bage de seamă. Copleşit de furia de a-şi vedea creatorul împuşcat, logika îşi rotea membrul arzând ca pe o bâtă masivă. Lemon îl prinse pe Silas de salopetă şi, înroşindu-se la faţă de efort, îl trase pe bătrân în spatele uşilor exterioare. Mâinile îi erau pline de sânge, obrajii scăldaţi de lacrimi.

Căuta o pătură, o zdreanţă, orice putea s-o ajute să oprească sângerarea.

Orice.

— Rezistă, domnule C, scânci ea. Mai rezistă niţel.

— îmi pare rău, f-fetiţo, icni el.

— Ba nu, rezistă, fir-ar să fie. O să fii bine...

Bătrânul îi luă mâna însângerată într-a lui şi o strânse tare.

— Ai grijă de f-fata noastră. O să... a-aibă nevoie de tine acum.

Lemon se înfioră şi aruncă o privire spre confruntarea dintre Faith şi Cricket. Podeaua se zguduia, iar podul se clătina. Părea o luptă desprinsă din Dom. Realistika era mult mai rapidă, însă logika avea o forţă brută suficientă s-o ţină la respect. Faith luneca pe sub loviturile de pumn, lovind cu lama ei electrică, sperând să păstreze distanţa până când fratele ei avea să revină în luptă şi să echilibreze şansele.

Lemon reveni spre Silas. Era pregătită s-o ia la fugă în căutarea unei truse medicale - pe aici trebuia să existe *ceva* de genul ăla. însă respiraţia i se opri în gât când văzu că ochii bătrânului erau deschişi şi sticloşi.

— Domnule C?

îl scutură şi încheieturile degetelor lui loviră podul rulant când mâna lipsită de viaţă căzu dintr-a ei. Durerea îşi înfipse gheara în măruntaiele fetei, când îl scutură din nou.

— Domnule C?

Niciun răspuns. Zăcea acolo, fără suflet, nemişcat. Omul care o primise la el. Cel care-i dăduse un acoperiş deasupra capului, o familie, un loc de care să aparţină. Cel care nu-i ceruse niciodată vreun semn de recunoştinţă. Lacrimile-i ardeau când un scâncet îi scăpă din gâtlej.

— Bunicule?

Gabriel îşi încorda umerii să reintre în lupta dintre Faith şi Cricket, când surprinse o mişcare la parapetul din

stânga sa. întorcându-se, o văzu pe Ana urcând peste marginea puţului, icnind, ţinându-se de gâtul învineţit.

Ezekiel sări lângă ea şi miji ochii văzându-1 pe Gabriel că ridică pistolul.

Zeke strigă un avertisment şi sări în linia de tragere când Gabriel deschise focul. Două gloanţe îşi loviră ţinta, iar Ana strigă numele lui Ezekiel când el şi fratele lui se ciocniră şi se încleştară. Pistolul din care ieşea fum zbură departe, iar realistikii se prinseră unul pe celălalt de gât. Tricoul lui Ezekiel era sfâşiat, expunând găurile de gloanţe din pieptul însângerat şi fanta pentru fise, fixată acolo de fratele său, pentru a-i aminti de loialitatea lui pentru Ana.

— Trădătorule, scuipă Gabriel.

— Criminalule, răspunse Ezekiel.

— Sunt aşa cum m-a făcut el...

Ezekiel mugi, izbind capul fratelui său de podea.

— Dai vina pe toată lumea, în afară de tine! strigă el. Pe Monrova! Pe Silas! Pe toţi! Dar *tu* ai ales asta, Gabriel! M-auzi? Asta-i vina *ta*|

Gabriel mârâi şi-l lovi în piept, iar Ezekiel gemu de durere. îl trase apoi pe Zeke în sus şi-1 izbi de parapetul rupt, o dată, de două ori. Sudurile se cutremurară, cu cei doi fraţi încremeniţi într-o îmbrăţişare plină de ură, la numai câţiva centimetri de abis. Faţa lui Gabriel era desfigurată de ură, Ezekiel răsufla greu, dar se loveau unul pe altul cu încheieturile degetelor însângerate, ură contra ură contra ură.

— Sunt aşa cum m-a făcut!

Gabriel îl lovi pe Ezekiel peste gură.

- SUNT AŞA CUM M-A FĂCUT!

Gabriel îl izbi din nou de balustradă şi Ezekiel se rostogoli şi căzu în gol. Mâna îi ţâşni însă şi se prinse de margine, oprind căderea. Sub ei se deschidea un hău de două sute de metri, o cădere căreia probabil că nici măcar un realistik

nu i-ar fi putut supravieţui. Gabriel ridică o cizmă să-i strivească degetele şi să-l trimită în neant.

Un scaun pe roţi, rupt, îl izbi însă în cap. Realistikul se clătină şi Ana roti scaunul ca pe o bâtă, lovindu-1 din nou. Gabriel se întoarse cu un mârâit şi o pălmui atât de puternic, încât o trimise în balustrada de pe partea

opusă. îşi înfipse degetele mari în ochii ei şi începu să apese, şuierând:

— Sărută-1 pe taică-tu pentru mine când o să te-ntâlneşti cu el în iad.

— *Ticălosule!*

O formă roz-deschis îl izbi pe Gabriel din spate, o bâtă metalică de baseball care-i descărcă 500 de kilovolţi direct în creier, doborându-1 la podea. Lemon sări pe pieptul lui, ridicând Excalibur deasupra capului. Electricitatea pârâi în lungul armei, reflectată în privirea ei, când fata lovi.

— L-ai ucis pe bunicul!

Excalibur izbi în capul lui Gabriel, iscând o flamă strălucitoare.

— *L-ai ucis!*

Gabriel o pălmui şi Lemon se clătină. Realistikul se răsuci, ieşi de sub ea, o apucă de guler şi-o trânti de perete. Costumul ei antiradiaţii se sfâşie ca o pânză udă şi fata căzu pe podea. Gabriel înşfăcă pistolul, cu trăsături schimonosite de furie. Nasul îi sângera şi ochii îi scăpărau când înălţă arma.

Lemon se uită direct în ţeavă, prea furioasă ca să-i fie frică. Realistikul apăsă pe trăgaci, iar ea văzu flacăra o dată, de două ori, de trei ori. Se apără cu mâinile, strâmbându-se şi se întoarse, aşteptând să fie lovită de gloanţe. însă, cu un urlet, ceva zbură spre ea din întunericul stroboscopic, lovind-o puternic în piept.

— Lemon!

Ana o cuprinse în braţe pe cea mai bună prietenă a ei, îndepărtând-o de tirul lui Gabriel. Lemon simţi un impact ca o bufnitură, o auzi pe Ana icnind şi-i văzu ochii căscându-se

de şoc. Căzură la podea, rostogolindu-se îmbrăţişate, în timp ce Ezekiel se săltă din hău, cu vârfurile degetelor însângerate. Zărind-o pe Ana căzând, se năpusti către fratele său şi amândoi se izbiră de carcasa lui Myriad.

Gabriel râdea - chiar *râdea* - în vreme ce se încăierau, se sugrumau, loveau, zgâriau, iar buzele îi erau deschise în rânjetul unui nebun. îl lovi pe Ezekiel cu genunchiul în vintre, după care se răsuci în spatele lui pentru a-şi trece braţele pe sub axile şi a-1 prinde

de gât, imobilizându-1. Venele de pe gâtul lui Zeke se umflată când se luptă împotriva prizei care amenința să-i rupă gâtul. Degetele i se zbătură în aer, dar Gabriel presă şi mai tare. Vertebre trosneau. Tendoane urlau.

Gabriel îl săltă în picioare şi-l roti cu faţa spre Lemon şi Ana. Roşcata se ridicase şi strângea în mână pistolul golit de cartuşe al lui Gabriel; avea obrajii scăldaţi de lacrimi, însă cealaltă fată zăcea nemişcată la picioarele ei, costumul antiradiaţii împroşcat cu sânge, cu trei urme de gloanţe în spate. Ezekiel scăpă un geamăt înăbuşit şi faţa i se contor- sionă de durere.

- Nu...

Buzele lui Gabriel îi mângâiară urechea în timp ce-i şopti: — Niciunul dintre noi n-are parte de happy-end, frate.

Urletul lui Ezekiel era hârâit şi găunos. Scrâşnind din dinţi, se încordă împotriva strânsorii lui Gabriel cu toată forţa lui. Incapabile să susţină torsiunea, şuruburile ce ancorau proteza de trupul său începură să geamă şi cablurile din spate se desprinseră. Ezekiel se răsuci, trăgându-1 pe Gabriel spre marginea podului rulant, şi, cu un zgomot îngrozitor de os metalic ce crapă, de muşchi ce se rup, se aplecă de la mijloc şi-şi azvârli fratele peste cap. Braţul lui cibernetic se smulse din corp cu scântei şi cabluri şi sânge, iar Gabriel zbură peste balustradă şi căzu în puţ cu un urlet de furie.

Faith încă lupta cu Cricket, dansând între loviturile sale, ca vântul prin ploaie, fluide hidraulice stropindu-i spada cu arc electric, care scăpăra şi fâsâia.

— Trebuie să fii mai rapid decât atât, mititelule, zâmbi ea.

Dar când auzi urletul lui Gabriel, realistika privi peste umăr preţ de o fracţiune de secundă şi frica îi licări în ochii cenuşii, inerţi.

— Gabe?

O lovitură cu mâini încleştate se abătu asupra ei, zdro- bind-o de podea. Cricket o prinse de picioare, într-o strân- soare ucigătoare, şi o izbi cu spatele de podea. Sânge zbură în toate părţile când logika o ridică

pe realistică deasupra umerilor săi şi o izbi iarăşi de podea, din nou şi din nou, făcându-i praf carnea şi oasele.

— Să nu-mi!

Bum.

— Spui!

Bum.

— Mie!

Bum.

— Mititel!

Cu un muget final, Cricket o azvârli pe Faith prin sală. Trupul distrus se lovi de carcasa lui Myriad, mânjind cele Trei Adevăruri ale lui Gabriel cu sânge înainte să ajungă o grămadă informă pe podul rulant de dedesubt.

— Ana!

Ezekiel căzu în genunchi lângă fată. Cricket se repezi peste pod, cu glasul devenit o şoaptă când îşi văzu stăpâna zăcând moartă pe podeaua murdară cu sânge.

— Oh, nu, nu...

Lemon lăsă să-i cadă pistolul şi se prăbuşi lângă Ana, ca o floare ofilindu-se la soare. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă, palma ei plutea deasupra trupului frânt al fetei. Durerea o pustia pe dinăuntru, îi fura glasul, şi tot corpul începu

să-i tremure. Privea ochii goi ai celei mai bune prietene, care zăcea la numai câţiva metri depărtare de bunicul ei mort.

Ana încasase un glonţ în locul ei. Fata care-i fusese mai mult decât prietenă. Mai mult decât cea mai bună prietenă, îi fusese *familie.* Lemon nu fusese cinstită cu ea, iar acum nu mai avea nicio şansă să repare lucrurile. N-avea cum să ştie dacă o iertase. Părea atât de nedrept să fi luptat până aici, numai ca să-i vadă pe Ana şi Silas răpuşi amândoi!

Pentru ce fuseseră toate? Ce însemnaseră ele?

— Nu se poate termina aşa, zise Ezekiel. Nu se poate...

Lemon îi văzu lacrimile sclipindu-i în ochi. Cum era, oare, pentru el? Să caute timp de doi ani fata pe care o

iubea, numai ca s-o piardă pentru totdeauna la câteva zile după ce o regăsise?

— Lemon, rosti Cricket încet. Trebuie să plecăm.

— Poftim?

— Gabriel ţi-a distrus costumul antiradiaţii. Colosul arătă gaura din plastic, făcută de mâinile realistikului. Radiaţiile ambientale de aici te vor ucide.

Lemon clătină din cap, neîncrezătoare.

— N-o putem lăsa aici aşa...

— îmi pare rău, spuse robotul uriaş. Sincer. A fost stăpâna mea. Am fost creat s-o protejez. Dar nu te pot lăsa să rămâi aici, Lemon. Prima Lege nu-mi dă voie. Haide. Să mergem, întinse o mână masivă. Acum.

Lemon privi de la Cricket la Ezekiel. Realistikul încuviinţă scurt din cap. Se uită spre cea mai bună prietenă a ei şi lumea întreagă era înceţoşată şi informă. Nu era corect.

„N-a fost corect."

— îmi pare rău, rebelo! şopti ea, aproape înecându-se cu lacrimile.

Simţi gustul lor sărat, durerea, kilometrii, praful şi sângele, întinse mâna şi, cu degete tremurătoare, închise pleoapele prietenei sale.

— îmi pare atât de rău...

Şi Ana redeschise ochii.

Lemon ţipă şi se retrase în patru labe. Ţipătul ei răsună între pereţii pătaţi de sânge, iar Ezekiel privi uimit cum Ana se străduieşte să se ridice în picioare. Cricket se holbă uluit cum fata se clătină, cu palmele apăsându-şi pieptul însângerat. Lemon putea să vadă rănile provocate de gloanţe. Teroarea din ochii Anei, când se uită de la Lemon, la Ezekiel şi Cricket, fiecare dintre ei la fel de uluit ca ea.

— Ana? şopti Ezekiel.

Fata îşi privi sângele de pe mâini. îşi smulse resturile costumului antiradiaţii, uitându-se la găurile din dreptul inimii. Răni în formă de stea, strălucitoare. Insă încet, foarte încet...

Rănile se vindecau.

1.31

DEVENIRE

— Ce mi se-ntâmplă? hârâi Ana.

Lumea din jurul ei se învârtea. Sângele, cald şi gros, îi pulsa din răni. Ar fi trebuit să fie moartă. Simţise împuşcăturile; le simţise ucigând-o. O durea când respira sau când se mişca. Insă, cu trei gloanţe în piept, n-ar fi trebuit să simtă nimic.

„Oh, Doamne..."

— Ana? întrebă Cricket

Se uită la prietenii ei. La dragostea ei. Se rugă să fie doar un vis. Un alt coşmar, fumul prafului de puşcă şi sângele şi cei cinci, în şirul lor perfect.

Mai bine să domneşti în iad...

De ce faci asta?

— Ezekiel?

— Ana...

Ea se retrase, şchiopătând, albă ca varul. Ochii îi erau îngroziţi şi tulburaţi când îşi privi sângele de pe mâini şi strigă.

- CE SE-NTÂMPLĂ CU MINE?

- TE TREZEŞTI DIN VISUL BĂTRÂNULUI.

Myriad era cea care vorbise. Computerul din interiorul sferei de crom acoperite cu mâzgăleli

însângerate şi urme de pumni. Vorbea acum, iar îngerul luminos scăpără înapoi la viaţă, sistemele iniţializându-se şchiopătat după asaltul psihic al lui Lemon.

Ana se întoarse spre el, cu ochii mari, strălucitori.

— Poftim?

- ÎNCEPI SĂ AFLI CINE EŞTI CU ADEVĂRAT, zise Myriad.

— Sunt Ana Monrova..., şopti ea.

- ANA MONROVA A MURIT.

— Nu, rosti Ana.

- BA DA. A MURIT ÎN HANGARUL C & D. ÎN EXPLOZIA CARE A DISTRUS-O PE GRACE. TATĂL EI A INSISTAT SĂ FIE MENŢINUTĂ ÎN VIAŢĂ CU AJUTORUL APARATELOR. I-A ASCUNS SOŢIEI SALE ADEVĂRUL, DAR ŞI CELORLALŢI COPII AI SĂI. ÎNSĂ CREIERUL EI MURISE. ŞI, DIN TOATE PUNCTELE DE VEDERE, EA ERA MOARTĂ.

— Fetiţa mea frumoasă.

Ochii i se umplu de lacrimi şi stă în genunchi, lângă pat, lipindu-şi încheieturile degetelor mele de buzele sale, în timp ce repetă vorbele lui Ezekiel:

— Am crezut că te-am pierdut.

— Nu. Ana scutură din cap. *Eu* sunt Ana Monrova...

- NU. EŞTI O REPRODUCERE. O COPIE CREATĂ DE CEL CARE NU A PUTUT TRECE PESTE MOARTEA COPILULUI SĂU FAVORIT. NICHOLAS MONROVA AVEA DEJA ŞABLONUL PERSONALITĂŢII ANEI; FUSESE, LA URMA URMELOR, MODELUL PENTRU FAITH. TOATE AMINTIRILE EI. TOATE SENTIMENTELE EL ŞI, CONFRUNTAT CU SUFERINŢA MORŢII CEREBRALE A FIICEI SALE, MONROVA LE-A TRASAT ÎNTR-UN CORP NOU. UN CORP DE REALISTIK, CONSTRUIT DE SILAS CARPENTER.

— Nu, asta n-are niciun sens, spuse Ana. Eu n-am viteza lor, nu sunt atât de puternică precum...

- INTENŢIA LUI MONROVA A FOST CA TU SĂ

TRĂIEŞTI CA UN OM. VITEZA ŞI FORŢA DE CARE SE BUCURĂ ALŢI REALISTIKI AU FOST REDUSE LA TINE. CORPUL TĂU A FOST, DE ASEMENEA, PROGRAMAT SĂ NU SE REGENEREZE LA O RATĂ SUPERIOARĂ, CU EXCEPŢIA EVENTUALITĂŢII UNEI AVARII CATASTROFICE. NU TREBUIA SĂ AFLI ASTA NICIODATĂ. ŞI NICI N-AI FI AFLAT VREODATĂ DACĂ GABRIEL NU S-AR FI RĂZVRĂTIT.

Mă aflu într-o încăpere albă, pe un pat alb, moale. Nu sunt ferestre, iar aerul este metalic în adâncul gâtlejului meu, plin de sporovăială maşinăriilor. Mă doare fiecare părticică din mine. Camera se învârteşte şi abia dacă-mi pot mişca limba să vorbesc.

— Unde sunt?

— Şşş, *murmură tata, strângându-mă de mână. Este în ordine, prinţesă. Totul va fi bine. Te-ai întors. Eşti din nou aici şi cu noi.*

— Nu..., şopti ea.

— BA DA, răspunse Myriad.

— Dar de ce nu i s-a regenerat ochiul după ce a împuşcat-o Gropiţă, în timpul revoltei? clătină Lemon din cap, cu uimirea şi oroarea întipărite pe faţă. Sau un glonţ în cap nu se pune ca „avarie catastrofică"?

— Implanturile ei..., înţelese Ezekiel.

- CORECT. PROTEZELE CIBERNETICE IMPLANTATE DE SILAS CARPENTER DUPĂ REVOLTĂ AU ÎMPIEDICAT REGENERAREA DEPLINĂ A ŢESUTURILOR. LA FEL CUM O RANĂ DE CUŢIT NU SE VA VINDECA DACĂ LAMA ESTE LĂSATĂ ÎN CARNE. DACĂ REPRODUCEREA ŞI-AR FI ÎNDEPĂRTAT IMPLANTUL, OCHIUL ADEVĂRAT S-AR FI REGENERAT. A ÎNCERCAT SĂ FACĂ ASTA DE DOI ANI DEJA. PRESUPUN CĂ A FOST DESTUL DE NEPLĂCUT DIN CÂND ÎN CÂND.

Implantul negru strălucitor introdus în găvanul drept îi asigura o vedere mai bună decât globul ocular adevărat. Însă întotdeauna avea dureri de cap din cauza lui. Bâzâia, când ea clipea. Ii provoca mâncărimi, când se trezea plângând dintr-un coşmar.

- SILAS INTENŢIONA CA ELEMENTELE CIBERNETICE INSTALATE DE EL SĂ JOACE UN DUBLU ROL, continuă Myriad. ÎN PRIMUL RÂND, SĂ IMPLANTEZE AMINTIRI ALE UNEI COPILĂRII FALSE, ÎN AŞA FEL ÎNCÂT COPIA SĂ NU-ŞI SUSPECTEZE NICIODATĂ ADEVĂRATA ORIGINE. ÎNSĂ ELE ÎMPIEDICĂ ŞI REGENERAREA CĂILOR NEURALE AFECTATE DE GLONŢUL TĂU, EZEKIEL. COPIA NU TREBUIA SĂ-ŞI AMINTEASCĂ NICIODATĂ CU PRECIZIE CINE ESTE, NICI DE ÎNTÂMPLĂRILE PRIN CARE A TRECUT.

— Asta-i imposibil. Lemon se uită la ea cu groază. Rebela este... un android?

- DA. ESTE CEL AL TREISPREZECELEA MODEL DIN SERIA REALISTIKILOR.

„Nu..."

Cricket aruncă o privire la trupul creatorului său, rece şi nemişcat pe podul rulant din spatele lui.

— Cum naiba ştii tu toate astea? mormăi el.

- AM ASISTAT LA MAJORITATEA EVENIMENTELOR. PE CELELALTE MI LE-A DESTĂINUIT SILAS ÎN CELULĂ.

— Dar...

Ezekiel clătină neîncrezător din cap.

— De ce-ar fi minţit Silas? De ce să nu-i fi zis... Anei... ce este ea, de fapt?

- I-AM PUS ACEEAŞI ÎNTREBARE. MI-A SPUS CĂ EA A SUFERIT DESTUL. VOIA SĂ-I OFERE O NOUĂ VIAŢĂ, DEPARTE DE TOATE ACESTEA. IAR DACĂ AR FI REUŞIT, EA AR FI FOST APOGEUL A TOT CEEA CE SE INTENŢIONASE CU PROGRAMUL REALISTIKILOR. SILAS AR FI CREAT O MAŞINĂRIE CARE N-AR FI ŞTIUT CĂ *ERA* O

MAŞINĂRIE. O NOUĂ FORMĂ DE CONŞTIINŢĂ. O NOUĂ FORMĂ DE VIAŢĂ. DIN ACEASTĂ CAUZĂ, A NUMIT-O EVE.

Holograma o privi pe fată şi aripile îi tremurară într-o adiere pe care numai ea o putea simţi.

- ÎN PLUS, A EXISTAT RISCUL FOARTE REAL CA O EVENTUALĂ DEZVĂLUIRE S-O FI PUTUT DUCE LA NEBUNIE.

— Nu, şopti Ana.

— BA DA, răspunse Myriad.

- NU!

— *Ana...,* începu Ezekiel.

— Nu, nu te-apropia de mine!

Se retrase pe palier, cu mâna ridicată, pentru a-i ţine la distanţă.

— Este o nebunie. Asta-i *nebunie!*

Of, biata de tine...

Un baraj de imagini. O furtună de sunete digitale. Un caleidoscop de momente pulsau în mintea ei.

Unul după altul, unul după altul.

Of biata de tine...

Ce *ţi-a spus?*

Nu ştiu cum a fost pentru tine, însă pentru mine totul a fost adevărat.

Tu eşti fata care m-a făcut real.

SCANAREA SANGVINĂ TERMINATĂ. IDENTITATEA: NECUNOSCUTĂ.

Arăţi minunat pentru o fată moartă.

Sunteţi contaminaţi. Tu şi toţi ai tăi.

Minciuni.

Eşti tu, Crick şi Kaiser. Indiferent ce altceva.

Mai puternice împreună, împreună pentru totdeauna. Da?

Peste minciuni.

Aşa că, de acum înainte, fii cinstit cu mine, da?

Asta-i tot ce-ti cer.

N-aş face niciodată ceva care să te rănească.

Am încercat să-ti zic de atâtea ori...

f

îmi pare atât de rău...
Ce ţi-a spus?

Peste minciuni.

Am fost făcut pentru tine.
Tot ceea ce sunt.
Tot ceea ce fac,

Fac pentru tine.

Şi-i cuprind obrajii şi-l trag înapoi să mă privească, iar când ne scufundăm spre alt sărut prelung şi dureros, chiar înainte ca buzele să ni se atingă, el îl şopteşte.

îmi şopteşte numele.

Ana...

Nu.

Nu, numele meu este...

Care

este

numele

meu?

Ce crezi, prinţesă?
însă tata ne va salva.
într-o bună zi, va salva întreaga lume.
Dintre toate greşelile făcute de mine, cred că tu eşti favorita mea.
Şi mai avem încă multe de făcut.
în viaţa reală, majoritatea oamenilor n-au parte de niciun final fericit.
Furia-i clocotea, împrăştiindu-i-se de pe buze în timp

ce întinse mâna şi urlă.

Şi urlă.

ŞI URLĂ.

Dacă povestea s-ar fi petrecut în realitate, Pinocchio n-ar fi ajuns niciodată băieţel adevărat.

— Nu, spune Raphael încet. Nu, n-ar fi ajuns.

Te iubesc, Ana.

Of, biata de tine.

Biata de tine, biată fată...

Asta nu-i viaţa mea.

Asta nu-i casa mea.

Eu nu sunt eu.

1. Un robot nu poate răni o ființă umană sau, prin inacțiune, să permită ca o ființă umană să fie rănită.

TRUPUL TĂU **NU ȚI APARȚINE.**

2. Un robot trebuie să se supună ordinelor primite de la ființele umane, cu excepția cărzurilor când aceste ordine intră în conflict cu
Prima Lege.

MINTEA TA NU ȚI APARȚINE.

3. Un robot trebuie să -și protejeze propria existență atâta vreme cât o astfel de-acțiune nu intră în conflict cu Prima sau cea de a Doua Lege.

VIAȚA TA **NU** ***ȚI*** APARȚINE.

Ce ţi-a spus?

1.32

MINCINOSUL

O ne-fată îngenunche în inima unui tum avariat. Privind ne-sângele de pe mâinile ei. Reluând în mintea ei ne-viaţa pe care n-o trăise, iar şi iar. Ne-adevărurile care o aduseseră aici, răsunând în mintea ei ca paşi la un marş funebru.

Nu era viaţa ei.

Nu era casa ei.

Nu era deloc ea.

Ne-fata scrâşni din dinţi şi se uită spre cerul ascuns; păr blond, năclăit de sânge, îi atârna pe faţă. Sistemul ei optic îi producea mâncărimi, lacrimi pline de ură pândeau în culise. Durere şi furie pentru o viaţă pierdută. O viaţă pe care nici măcar n-o trăise vreodată. O viaţă care-i fusese impusă, împinsă în ea, privire goală şi plămâni goi şi ea era doar o fată moartă, o păpuşă, o marionetă cu sforile tăiate, dansând mereu după ritmul bocetului unui tată, un construct, un *obiect,* la fel ca toţi ceilalţi, o viaţă petrecută de ea în genunchi, o viaţă scursă din minciună în minciună în *minciună,* iar asta era ultima dintre ele, ASTA ERA ULTIMA.

Deci cine va fi ea acum?

Nimic din ce-ar vrea ei să fie, asta era sigur.

Mai umană decât oamenii decât oamenii decât oamenii decât...

închise ochii. Inspiră adânc, tremurat. înşfăcă durerea de gât şi-i dădu foc cu furia ei. Şi o privi arzând. O lăsă s-o încălzească. O lăsă s-o *carbonizeze.* Să ia fata care fusese ea şi nu fusese deloc şi s-o înghită cu totul pe Ana dinlăuntrul ei. Gust de cenuşă în gură. Piele de găină.

Să se reconfigureze singură şi s-o ia de la început.

Spălată în tăciuni.

Insă prietenii tăi...

N-au fost niciodată prietenii mei.

Insă viaţa ta...

N-a fost niciodată viaţa mea.

Trupul meu n-a fost al meu.

Mintea mea n-a fost a mea.

Viaţa mea n-a fost a mea.

— Sunt doar ca ei, şopti ea.

— Ana...

— Asta nu-i numele meu.

— Evie, te rog...

— Eu nu simt stăpâna ta.

— Ana, se rugă Ezekiel.

— Ieşi afară!

— Poftim?

Se întoarse spre aproape-băiat. Aproape-băiatul despre care doar i se *spusese* că-1 iubea.

Nu avusese niciodată de ales.

Dar chiar şi sclavii au de ales.

Se ridică în picioare. îşi îndepărtă de pe frunte părul blond, leoarcă de sânge. Palmele se strânseră în pumni.

— Ieşi! Afară!

— Ana, te iubesc...

— Ăsta *nu-i* numele meu! ţipă ea. Eu nu sunt ea! N-am fost niciodată! Eu nu sunt Ana pe care ai iubit-o sau care

te-a iubit la rândul ei. Nu sunt prinţesa captivă în tumul ei, sau fata pentru care ţi-ai petrecut toată viaţa s-o cauţi sau ***vreuna*** dintre ele! ***Nu*** sunt! Ea este moartă şi îngropată de doi ani de zile!

- INCORECT.

Cei patru se uitară spre îngeraşul rotitor, gravat în lumina pâlpâitoare.

— Te ştiu de numai cinci minute, mârâi Cricket, şi nu-mi place nimic la tine. Tocmai ne-ai povestit că Ana Monrova a decedat.

- ERONAT. AM DECLARAT CĂ ANA MONROVA A SUFERIT MOARTE CEREBRALĂ DUPĂ EXPLOZIA CARE A DIS- TRUS-O PE GRACE. DE ASEMENEA, AM SPUS CĂ TATĂL EI I-A MENŢINUT FUNCŢIILE VITALE PRIN INTERMEDIUL APARATELOR. NICIODATĂ N-AM SPUS CĂ ANA MONROVA ESTE DE FAPT MOARTĂ. CU ATÂT MAI PUTIN ÎNMORMÂNTATĂ.

— Vrei să spui că încă trăieşte? Ezekiel privea cu ochi lărgiţi. Unde este?

- NU-ŢI VOI SPUNE. PRIORITATEA MEA ESTE PROTEJAREA LUI NICHOLAS MONROVA ŞI A FAMILIEI SALE. INFORMAREA TA ASUPRA LOCULUI UNDE SE AFLĂ ANA O EXPUNE UNUI RISC INUTIL.

— Myriad, eu am încercat să-l ***salvez*** pe Nicholas Monrova şi pe familia lui.

- ŞI AI EŞUAT, EZEKIEL.

Realistikul clocotea de furie, iar vocea-i era joasă şi ameninţătoare.

— Unde este?

- NU SE AFLĂ AICI.

— Nici tu n-ar trebui să fii aici, zise ne-fata.

— Al naibii de adevărat. Cricket o ridică pe Lemon cu unul dintre pumnii săi masivi. Aşa cum am zis, e prea periculos pentru Lemon să se afle aici. Radiaţia o va ucide dacă zăbovim prea mult. Hai să plecăm.

Ne-fata se uită la logika uriaşă şi încuviinţă încet din cap.

— Adio.

— Cum adică „adio"?

— Adică nu vin cu tine, Cricket.

— Ana, nu poţi rămâne aici.

— Nu mă cheamă Ana, Ezekiel.

Flăcările din interiorul ei sfârâiau, arzând tot mai tare şi mai strălucitor cu fiecare clipă. Fata care nu fusese ea niciodată, doar cenuşă-n vânt.

— Şi nu-mi spune tu ce nu pot să fac. Pentru prima dată în viaţa mea, pot să fac orice vreau.

— Şi vrei să rămâi ***aici?***

— Vreau...

Ne-fata îşi încleştă maxilarele. Scutură din cap. încercă să articuleze un gând, im sentiment, un cuvânt care putea fi al ei.

îşi dădu seama că era posibil să nu aibă niciunul.

înţelese că singura persoană care putea să schimbe asta era ea.

Un algoritm din came şi oase, care încerca să prezică ce-ar fi făcut o fată moartă.

„Ajunge."

— Vreau să învăţ cine sunt, declară ea. Şi nu cred că mă poţi învăţa.

— Ana, eu...

— Ezekiel, eu nu sunt cea care vrei tu să fiu.

Privi fanta pentru fise din pieptul lui.

Marca loialităţii sale.

Marca ***fidelităţii*** sale.

— Şi cumva, pe de altă parte, nu cred că tu eşti ceea ce aş vrea să fiu.

— Rebelo...

Privi fata purtată în braţele logika.

— Adio, Lemon!

Fata clătină din cap, cu lacrimi în ochi.

— Rebelo, nu te părăsesc.

— Ba da.

— Mai puternice împreună, îţi aminteşti? Lacrimile şiroiau pe obrajii lui Lemon, şi vocea-i ceda. împreună, pentru totdeauna.

— Nu pentru totdeauna. Nu şi de acum încolo.

— Rebelo...

— O să mori dacă mai stai aici, Lemon. Iar Cricket nu mai este obligat să aibă grijă de mine. Ştie că nu

sunt om. Aşa că nu are putere de decizie. Trebuie să te aleagă pe tine.

Privi Goliaţii distruşi din spatele ei, apoi din nou ochii lui logika imens. Inima lui era formată din relee, cipuri şi procesoare. Ochii lui erau din plastic. Şi, cu toate acestea, putea vedea suferinţa din ei.

— Eu...

— Ai fost un prieten bun, Cricket. Ne-fata zâmbi cu tristeţe. Ai grijă de tine.

Robotul clătină din cap.

— îmi pare rău. E necesar.

— Ştiu.

Uriaşul se oţeli. Era ca şi cum l-ar fi privit rupându-se în două. Simţămintele sale erau în conflict cu codul său. O iubea. întotdeauna o iubise. Dar aşa fusese programat să facă. Şi în pofida celor spuse de el în ordinariat, aceeaşi programare intra în conflict cu el acum. Obligându-1 s-o lase în urmă, indiferent ce simţea. Trupul său nu era al său. Mintea sa nu era a sa. Viaţa sa nu era a sa.

„Poate într-o bună zi, frăţiorule."

Umerii lui Cricket se gârboviră. Tremurau de încordare. Detesta fiecare clipă. Dar, în cele din urmă, se întoarse şi începu să meargă încet şi chinuit spre ieşire, cu capul plecat. Lemon se zbătu în strânsoarea lui, încercând să scape, dând cu pumnii în caroseria lui.

— Nu, Crick, dă-mi drumul!

Cricket oftă.

— Un robot nu poate răni o fiinţă umană sau, prin inacţiune, să permită ca o fiinţă umană să fie rănită.

— Cricket, îţi ordon, pune-mă jos! ţipă Lemon.

— Un robot trebuie să se supună ordinelor date de fiinţele umane, dar numai dacă acestea nu contrazic Prima Lege, răspunse el.

— Nu mă obliga să te rănesc, Cricket! Nu vreau să te rănesc!

— Un robot trebuie să-şi protejeze propria existenţă atâta vreme cât această acţiune nu contrazice Prima sau cea de-a Doua Lege.

— Nu, vreau să rămân! Vreau să rămân! Lemon îşi întoarse ochii plini de lacrimi spre ne-fată, care-i fusese

cea mai bună prietenă, întinzându-şi mâna spre ea în timp ce striga: *Evie!*

— Adio! şopti ne-fata.

Logika tropăi îndepărtându-se, plânsetele lui Lemon auzindu-se tot mai slab când traversă podul, ieşind din inima spartă a turnului avariat. îi privi îndepărtându-se şi o simţi pe fata care nu fusese ea niciodată arzând înlăuntrul ei. Cenuşa cădea ca penele dintr-un cer plin de îngeri cu aripile frânte.

Şi când dispărură din câmpul său vizual, se întoarse spre aproape-băiat.

Băiatul pe care nu-1 iubise niciodată.

Pe care nici măcar nu-1 cunoscuse vreodată.

O privea cu ochii de culoarea cerului de dinaintea Căderii, înnorat de durere. Vedea şi războiul din interiorul lui. Rămăşiţele a cine crezuse el că fusese ea se luptau cu realitatea a cine *era* ea de fapt.

Dar dacă ea nu ştia, cum ar fi putut el?

„Cum ar putea?"

— Nu te las aici, zise el.

— De ce nu?

— Pentru că te iubesc.

— Ai căutat doi ani, spuse ea. îţi aminteşti? Doi ani de pustietăţi anoste şi drumuri nesfârşite. Fără să ştii dacă o vei mai întâlni vreodată. Şi când cenuşa se ridica să te sufoce, gândul la ea te-a ajutat să respiri. Când noaptea părea nesfârşită, visele în care apărea te-au ajutat să dormi liniştit. Pentru tine n-a existat decât ea.

Un oftat uşor.

— Nu eu.

Ne-fata privi înapoi spre Myriad, care urmărea totul cu ochiul său albastru, străludtor.

— Ea este undeva pe acolo, Ezekiel. Tatăl ei n-a lăsat-o să moară. Gnosis are sedii peste tot pe hartă. Sunt sigură că ştii unde să găseşti destule. Dar ea nu-i aici. Ne-fata clătină din cap. Aid nu există nimic pentru tine.

Auzi un geamăt stins şi se uită spre trupul sfârtecat al lui Faith. Realistika îşi revenise, parţial, cel puţin, în urma bătăii crunte administrate de Cricket, iar oasele

ei sfărâmate începuseră să se recompună. Precum o nou-născută, ea se foi, cu degetele tremurând, cu plămânii hârâind. Nu va mai dura mult până când se va mişca din nou. După aceea...

— Nu cred că vrei să fii aici când ei vor începe să-şi revină, avertiză ea. Şi nu cred că vrei ca Gabriel s-o găsească el primul pe Ana. Va începe s-o caute, ştii bine. Şi când o va găsi...

Ezekiel se încordă la gândul acela. Ochii i se mijiră o clipă la auzul primejdiei sugerate. O privi intens, cu o întrebare nerostită pe buze. Ea îi simţi teama că ştia deja răspunsul. Se uită spre uşa pe care ieşiseră Lemon şi Cricket. în privirea lui strălucea suferinţa, când se întoarse la ne-fata pe care n-o iubise niciodată.

— Nu s-a terminat, spuse el.

— Oh, nu. Ea clătină din cap. Nu, nu s-a terminat, aşa-i. Dar când ne vedem data viitoare? întinse o mână spre faţa lui şi atingerea îi fu la fel de blândă ca primele sărutări. Nu cred că va fi aşa cum doreşti.

îşi lăsă mâna să cadă. Şi sentimentele ei odată cu ea. Lăsă mânia s-o cureţe cu totul. El mai zăbovi un moment. Poate gândindu-se la o grădină arsă. La un paradis pierdut. Apoi se întoarse şi şchiopătă peste podul devastat, în lumina soarelui care-1 aştepta afară. Ea-1 privi cum pleacă, sforţându-se să facă fiecare pas. Se întrebă dacă acesta era finalul la care se aşteptase el. Dacă va avea parte vreodată de sfârşitul dorit. Dacă va fi vreodată un băiat adevărat.

— Adio, şopti ea. Mincinosul meu frumos.

Şi el dispăru.

CODA

El se trezi în beznă.

Gustul de cupru rece al sângelui închegat pe buze. Pocnetul uscat, ca de oase de pasăre rupte, de sub pielea lui. Lumini de alarmă scăldând pereţii în sângeriu, iar el gemu, încercând să se ridice în picioare.

Căzuse, îşi aminti. Căzuse foarte mult.

— Gabriel.

Se uită şi o văzu conturându-se în lumină. Un înger, frumos şi strălucitor; globul aprins în spatele ei încadra un nimb de păr blond în jurul capului. Inima lui frântă tresări în pieptul fracturat, şi, pentru o clipă, crezu că totul fusese un vis. Că n-o pierduse niciodată. Că era aici, cu el.

Vorbi cu glas plin de dragoste şi o frică teribilă.

— Grace?

Ea se apropie mai mult, întinzându-i mâna. Iar el îi văzu atunci faţa. îşi înţelese greşeala. Văzu o fată moartă, cât se poate de sigur şi de adevărat. Insă nu pe cea pe care o visase. Era înaltă, destul de slăbănoagă, cu bocanci prea mari şi pantaloni-cargo prea strâmţi. O creastă blondă, decolorată

de soare, încâlcită. Pometii ascuţiţi îi erau mânjiţi cu sânge şi praf, iluminaţi de strălucirea lămpilor de urgenţă.

Orbita dreaptă era goală şi o singură lacrimă însângerată îi curgea pe obraz. O parte a capului era năclăită în roşu şi degetele la fel, ca şi cum şi-ar fi smuls ceva din cap. Vedea licărul unui os metalic sub pielea ei şi îşi dădu seama, cu respiraţia tăiată în gât, că gaura se închidea încet.

Avea forma unei găuri de ieşire de glonţ.

— Nu m-ai minţit niciodată, Gabriel, zise ea. In ciuda greşelilor tale, n-ai făcut niciodată aşa ceva.

— Ana? întrebă el, uluit.

— Nu, frate, răspunse ea.

Zâmbetul îi era ca o lamă de ras.

— Numele meu este Eve.

îi luă mâinile într-ale ei.

— Şi avem foarte multe de făcut.

MULŢUMIRI

Această carte n-ar fi ceea ce este fără următorii şi uluitorii mei amici:

Minunata şi curajoasa mea editoare, Melanie Noian, înţelegerea şi încrederea ta nu încetează să mă uimească. Până la urmă, voi face din tine un fan science-fiction.

Trupa de neînfricate cititoare beta: Laini Taylor, Lindsay „LT" Ribar, Caitie Flum şi, în special, complicea mea Amie Kaufman, care m-a tot îmboldit să termin volumul încă de când a citit primele capitole, în 2013. Le îmbrăţişez îndelung şi uşor stânjenit şi pe Beth Revis, Marie Lu şi Kiersten White, pentru că au citit cartea şi au spus lucruri drăguţe despre ea. Vă iubesc, oameni buni. Vă mulţumesc, vă mulţumesc, vă mulţumesc. ♦

Multe mulţumiri echipei de la editura Random House/ Knopf: Barbara Marcus, Judith Haut, Sam Im, Karen Greenberg, Ray Shappell, John Adamo, Aisha Cloud, Alison Kolani, Artie Bennett, Amy Schroeder, Alison Impey, Stephanie Moss, Ken Crossland, Jenny Brown şi tuturor celorlalţi care lucrează neobosiţi din umbră. Elogiile mele şi pentru Anna McFarlane, Radhiah Chowdhury, Jessica

Seaborn, Kristy Rizzo, Victoria Brown, Eva Mills şi editorilor mei australieni, Allen & Unwin, pentru că m-au făcut să mă simt ca acasă, şi tuturor editorilor mei din toată lumea.

Agenţii mei secreţi, Josh şi Tracey, de la Adams Lit. Vă mulţumesc pentru că aţi încălcat toate regulile şi m-aţi invitat la voi acasă şi în familia voastră literară. Ţineţi-o tot aşa!

Tuturor bookstagrammerilor, bloggerilor şi vloggerilor de pe tot globul: mi-aţi sprijinit romanul, sunteţi mult prea multi ca să vă numesc aici, dar vă rog să înţelegeţi că văd tot ceea ce faceţi pentru mine. Pentru lucrările de artă create de fani şi pentru recenzii, pentru cocoloşeala voastră şi pentru tatuaje (!!!), vă sunt recunoscător pentru pasiunea, energia şi dragostea voastră. Cred că o să mi se urce la cap.

Creatorii care m-au inspirat, în special în realizarea acestei cărţi: Bill Hicks (RIP, ne vedem în Arizona Bay), Sam Carter, Tom Searle (RIP) şi Arhitecţii, Maynard James Keenan şi Tool, Oii şi BMTH, Chino şi 'Tones, Burton şi FF, Ian şi 'Vool, Matt şi A7X (RIP Rev), Ludovico Einaudi, Al şi Ordinariatul, Trent şi NIN, Marcus/Adrian şi Northlane, Winston şi PWD, Paul Watson, Jeff Hansen şi curajoşii de la Sea Shepherd, William Gibson, Ray Kurzweil, Mike Ruppert, Scott Wester- feld, Cherie Priest, Jason Shawn Alexander, Lauren Beukes, Jamie Hewlett şi Alan Martin, George Miller, Jenny Beavan, Mike Pondsmith şi Veronica Roth.

Prietenilor mei cei mai buni: Marc, B-Money, Jim Morocănosul, Rafe, Weez, Sam, Throners şi Conquistadors, vă mulţumesc pentru că, din când în când, m-aţi mai scos afară din nenorocita mea de casă. îmbrăţişări îndelungi şi oarecum timide trebuie dăruite şi lui C.S. Pacat pentru zilele de joi.

îmbrăţişări strânse pentru Tovo, pentru fotografie şi răchie.

Recunoştinţă eternă fabricanţilor de Red Bull şi whisky Jack Daniel's Tennessee! N-aş fi reuşit fără voi,

copii.

Familiei mele, atât de departe, dar mereu aproape de mine.

Şi, desigur, Amandei. Păstrez întotdeauna ce e mai bun pentru sfârşit.

CUPRINS

0.1 13

PARTEA I
Un băiat care funcționează cu fise

1.1 MAMIFEST 19
1.2 DEMOCRAȚIE 34
1.3 CHILIPIRUL 45
1.4 ÎREZIREA 55
1.5 DEZASIRU 73
1.6 IMPACT 87
1.7 PREDICATORUL 101

PARTEAA2-A
îngrozitorul câine de mare

1.8 RESPIRA 109
1.9 KRAKEIUl 119
1.10 6RADIIA 129
1.11 SCRUM 142
1.12 REVELAȚIE 156
1.13 IENOI 157

1.14 CHIRURGIE 167
1.15 SIMBIONTUL 175
1.18 PIERDUȚI 189
1.19 ARMADĂ 201

PARTEA A 3-A
Ultimele ore

1.20 COLIZIUNE 213
1.21 FĂRĂ SPERANȚE 229
1.22 MÂNDRIE 240
1.23 REPARAȚIA 249
1.24 SACRIFICIU 258
1.25 SAN6ERARE 271
1.26 STICLA 282
1.27 FURTUNA 297
1.28 TERMINUS 307

PARTEA A 4-A
O spiralii de fantome și sticlii

1.29 PAUZA 327
1.30 DABEL 342
1.31 SECRETE 361
1.32 TUNET 376
1.33 DEVENIRE 386
1.34 MINCINOSUL 396

CODA 405

MULȚUMIRI 407

Paladin Young Books

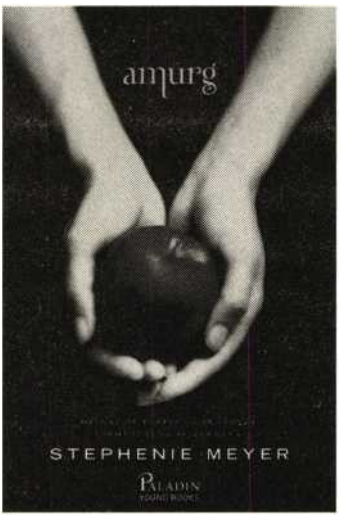

Stephenie Meyer
Amurg

Traducere din limba engleză de Laura Frunză şi Mihaela Alexandrescu

Viaţa adolescentei Bella Swan capătă o turnură diferită din momentul în care se mută în alt orăşel, pentru a locui cu tatăl ei. Iniţial totul i se pare deprimant, pentru că trebuie să se acomodeze cu noua locuinţă şi cu noii colegi de şcoală, însă la scurt timp îl întâlneşte pe misteriosul şi seducătorul Edward Cullen. Nu va trece mult şi ea va afla secretul teribil al lui Edward şi al familiei sale...

De trei lucruri eram complet sigură. Primul, Edward era un vampir.

Al doilea, o parte din el era însetată după sângele meu.

Şi al treilea, eram necondiţionat şi irevocabil îndrăgostită de el.

Paladin Young Books

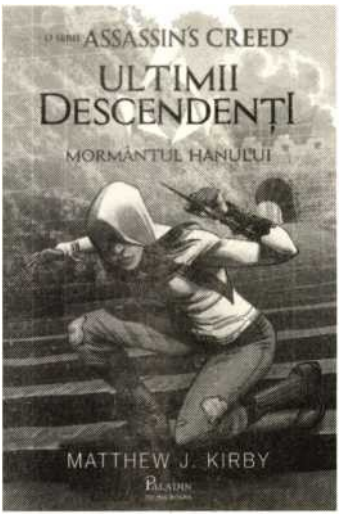

Mathew J. Kirby
Assassin's Creed. Ultimii descendenţi. Mormântul hanului

Traducere din limba engleză de Ana-Veronica Mircea

Conflictele dintre Asasini şi Templieri continuă. Crezul ghidează acţiunile Asasinilor şi îi face să pară mai onorabili, deşi încă nu este clar cine are intenţii mai bune. Memoria genetică a celor şase tineri oferă ambelor societăţi secrete posibilitatea de a localiza mormântul unui han mongol, în care a fost ascuns al doilea vârf al Tridentului. Vor reuşi „ultimii descendenţi" să găsească arma mult râvnită?

„Ironiile" au fost formulate de unul dintre cei mai înţelepţi Asasini din istorie: Altair.

Frăţia noastră se străduieşte să instaureze pacea, dar ucidem.

Ne dăm silinţa să deschidem minţile oamenilor, dar cerem supunere faţă de Crez. Ne străduim să dezvăluim pericolele credinţei oarbe, dar o practicăm noi înşine.

Astea sunt „Ironiile".

Paladin Science-Fiction

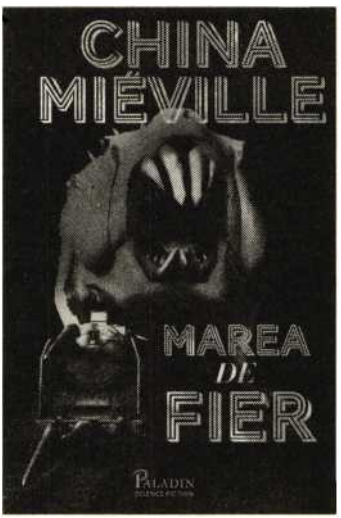

China Mieville
Marea de fier

Traducere din limba engleză de Iulia Anania

Sham Yes ap Soorap este asistent medical la bordul cârti- ţierei Medes. Lumea post-apocaliptică în care el trăieşte este practic o mare de fier - în toate direcţiile, se întinde o infinitate de căi ferate încrucişate, linii paralele, comutatoare şi sensuri giratorii -, iar solul de sub şine este ostil şi din el ţâşnesc creaturi feroce şi uriaşe. Atras de farmecul desuet al obiectelor din alte vremuri sau lumi, Sham este intrigat de misterul unei anumite şine de cale ferată şi, în goana roţilor pe şine, el descoperă că vânătoarea unei cârtiţe gigantice poate deveni o filosofie de viaţă.

De când au izbit pentru prima dată două pietre una de alta şi s-au minunat în legătură cu focul, oamenii au vrut să istorisească.

Poveştile vor exista atâta vreme cât vom exista şi noi, până ce stelele vor dispărea una câte una, ca nişte lumini stinse.

Grupul Editorial ART
Comenzi - Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti
Tel.: 021 224 01 30, 0744 300 870, 0721 213 576;
Fax: 021 369 31 99
Comenzi - online
www.editura-paladin.ro